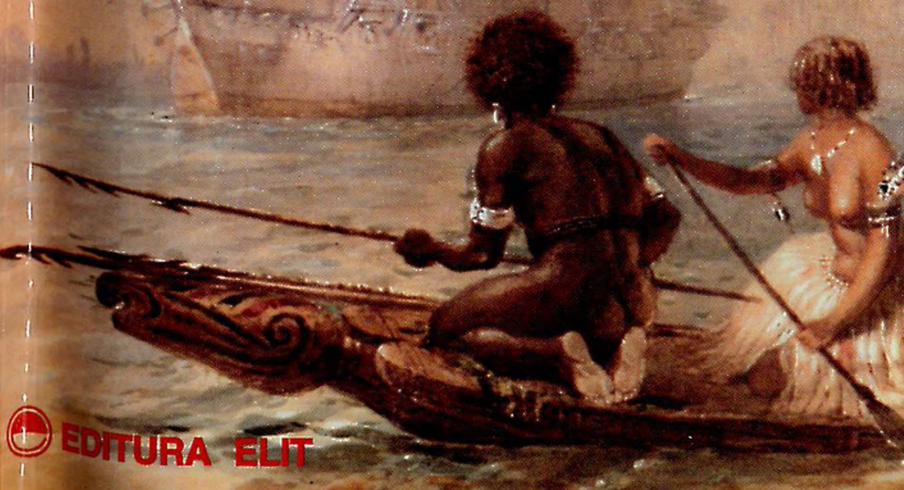
ANNE ȘI SERGE GOLON

ANGELICA ȘI ISPITA

EDITURA ELIT

FORTUL OLANDEZULUI

1

Din pădure se auzea tam-tam-ul tobelor indiene. Ritmurile lor îndepărtate se înălţau peste apele fluviului şi peste copacii dogoriţi de arşiţă.

Joffrey de Peyrac şi Angelica se opriră pe mal. Răpăitul ce venea din desişuri semăna cu bătăile unei inimi sănătoase. Doar aşa natura, copleşită de valurile de căldură ale zilei toride, amintea de prezenţa oamenilor pe care îi adăpostea în mijlocul ei.

Instinctiv, Angelica îl apucă de mână pe soţul ei.

— Toba, se sperie ea. Oare ce vesteşte?

— Habar n-am. Să aşteptăm.

Nu se înserase încă, deşi ziua era pe sfârşite. Fluviul părea o imensă panglică de argint. Angelica şi soţul său, contele de Peyrac, rămaseră în picioare sub bolta arinilor de pe malul apei. Puţin mai departe, spre stânga, pe nisipul unui golf, erau trase bărci din scoarţă de mesteacăn îmbibată cu răşină. Golful se rotunjea, pe jumătate mărginit de un promontoriu lung, iar în spatele lui falezele înalte, împădurite cu ulmi şi stejari, păstrau o răcoare binefăcătoare.

Acolo a fost instalată tabăra. Se auzea trosnetul ramurilor, rupte pentru construirea colibelor şi aprinderea focurilor. Curând, un fuior de fum începu să rătăcească alene pe deasupra apei calme.

Angelica scutură din cap pentru a îndepărta un roi de ţânţari care bâzâia în jurul ei. Încercă să-şi alunge temerile care îi apăruseră la auzul tobelor.

— Ciudat, se miră ea cu voce tare, fără să-şi dea seama. Erau puţini oameni în cele câteva sate abénacheze pe care le-am întâlnit în timp ce coboram pe Kennebec. Doar femei, copii şi bătrâni.

— De fapt, toţi sălbaticii sunt plecaţi spre sud, pentru comerţul cu blănuri, o lămuri Joffrey.

— Nu numai pentru asta. În caravanele şi pirogile pe care le întâlnim coborând ca şi noi spre sud, sunt mai ales femei. Se pare că ele se ocupă cu schimbul de mărfuri. Dar unde sunt bărbaţii?

Peyrac îi aruncă o privire plină de mister. Îşi pusese şi el această întrebare şi găsise acelaşi răspuns. Nu cumva, bărbaţii triburilor de indieni erau plecaţi a se întâlni într-un loc secret, ca să pună la cale războiul?... Dar ce fel de război? Şi contra cui?

Ezită să-şi exprime îndoiala cu voce tare şi preferă să tacă.

Era o vreme calmă şi nimic nu o tulbura. Călătoria continua de mai multe zile fără piedici. Toţi erau bucuroşi şi nerăbdători să revină pe malurile oceanului, în regiunile cele mai populate.

— Ia uite! observă cu mirare Peyrac mişcându-se brusc. Fără îndoială că asta vesteau tobele! O vizită!

Trei bărci depăşiră promontoriul prin faţa lor, apoi pătrunseră în golf.

Era uşor de ghicit că tocmai urcaseră cursul Kennebecului, în loc să pornească la vale, ca mai toate celelalte care îşi urmau drumul obişnuit pentru acea perioadă a anului.

Contele, urmat de Angelica, se îndreptă spre plaja unde valurile lăsau o dâră cenuşie pe nisipul fin. Miji ochii şi-i privi scrutător pe noii veniţi.

Indienii păreau că vor să tragă la mal.

— În orice caz, acolo sunt bărbaţi şi nu femei, observă Peyrac.

Se întrerupse brusc şi strânse braţul femeii.

Dintr-o barcă, un om îmbrăcat în sutană neagră coborî în apă pentru a ajunge pe plaja de sub sălcii.

— Iezuitul, şopti Angelica.

O cuprinse o asemenea panică, încât simţi instinctiv nevoia să o ia la sănătoasa şi să se înfunde în pădure. Contele însă, o prinse de mână protector.

— De ce ţi-e teamă de popă, draga mea?

— Cred că n-ai uitat ce părere are părintele d'Orgeval despre noi. Ştii doar că ne considera uzurpatori periculoşi, ba chiar trimişi ai necuratului..

— Câtă vreme rămâne un oaspete oarecare, să stăm liniştiţi.

În acest timp, cel în sutană neagră înaintă pe mal cu un pas iute. În scânteierile de smarald ale arborilor care îşi reflectau umbra prelungă şi subţire, el mergea cu o hotărâre neobişnuită în acel ţinut toropit, năruit parcă în ceţurile unei seri obosite. Părea un om tânăr şi puternic, ce nu lua în seamă piedicile, refuzând chiar să le vadă.

Dispăru o clipă din vedere în timp ce se apropia de tabără, iar în jurul focurilor se aşternu o linişte apăsătoare. Apoi se auziră şi paşii cadenţaţi ai soldatului spaniol care îl urma, iar umbra mare şi neagră apăru din nou, proiectată pe frunzişul sălciilor.

— Nu-i el, şuieră Peyrac printre dinţi. Ăsta nu-i părintele d'Orgeval.

Era aproape dezamăgit.

Noul venit era înalt, slab şi avea graţia inconştientă a unui tânăr de douăzeci de ani, dar pentru că ordinul iezuit cerea o ucenicie foarte lungă, nu putea să aibă mai puţin de treizeci de ani. Ochii lui erau de un albastru spălăcit, iar barba, ca şi părul, era blondă. Probabil că avea faţa palidă, dar din pricina soarelui puternic se alesese cu câteva pete stacojii pe frunte, obraji şi nas.

Se opri la câţiva paşi de ei, ţintuindu-i o clipă cu privirea, cu una din mâinile sale slabe şi fine pusă pe piept, pe un crucifix agăţat de un şnur violet, iar cu cealaltă ţinând un baston cu o cruce de argint la capăt.

Angelica îl asemui, datorită surprinzătoarei sale distincţii, cavalerilor şi arhanghelilor răzbunători pe care îi văzuse ea în Franţa pe vitraliile bisericilor.

— Sunt părintele Philippe de Guérande, se prezentă el politicos. Ajutorul părintelui Sébastien d'Orgeval. Aflând că aţi coborât pe Kennebec, superiorul meu m-a însărcinat să vin să vă prezint complimentele sale, domnule de Peyrac.

Făcu semn să plece spaniolul ce stătea în apropiere, sorbindu-i cuvintele.

— Îmi pare rău, părinte, că nu pot să vă ofer decât ospitalitatea simplă a unei tabere, dar cred că sunteţi obişnuit cu lipsa de confort. Vreţi să ne apropiem de focuri? Fumul o să ne ferească de ţânţari. De fapt, mi se pare că tocmai un călugăr spunea că în America nu e nevoie să porţi cămaşa preoţească a chinurilor, pentru că ţânţarii o înlocuiesc foarte bine.

Iezuitul găsi de cuviinţă să zâmbească.

— Într-adevăr, sfântul părinte Bréboeuf ne-a înveselit cu această butadă, recunoscu el.

Se aşezară nu departe de cei ce se grăbeau să pregătească cina şi locurile pentru dormit, dar totuşi destul de departe ca să nu fie auziţi.

Strângând-o uşurel de mână, Joffrey o opri pe Angelica, care voia să se îndepărteze. Dorea ca ea să asiste la discuţie. Femeia se aşeză alături de el, pe o piatră mare, acoperită de muşchi. Ea sesizase deja că părintele de Guérande se prefăcea că nu o observă.

— V-o prezint pe soţia mea, contesa de Peyrac de Morens d'Irristru, zise Joffrey cu aceeaşi politeţe.

Tânărul iezuit înclină capul în direcţia contesei cu o mişcare rigidă, aproape mecanică, apoi se întoarse, iar privirea sa rătăci pe suprafaţa nemişcată a apei întunecate, ce reflecta scânteierile focurilor de pe mal.

Acolo, indienii care-l însoţiseră pe preot se instalau pentru popas.

Peyrac se oferi să împartă cu ei căprioara şi curcanii care tocmai se învârteau în frigări, la fel şi somonii pescuiţi cu o oră în urmă, înăbuşiţi în frunze sub cenuşă.

Părintele de Guérande scutură din cap în semn de refuz şi-i spuse că indienii erau din neamul kennébaşilor, cărora nu le plăcea să se amestece cu străinii.

Angelica se gândi la mica englezoaică pe care o aduseseră cu ei. O căută din priviri, dar nu o văzu. Află mai târziu că, la sosirea iezuitului, Cantor o ascunsese. Acum, acesta aştepta liniştit într-un desiş să se termine întrevederea, ciupind corzile unei chitări pentru a distra copilul.

— Aşadar aţi petrecut iarna în inima Appalaşilor, domnule? întrebă preotul. Aţi suferit de foame? Aţi avut scorbut? Aţi pierdut vreun om?...

— Nu, nici unul, Domnul fie lăudat!

Iezuitul făcu o grimasă.

— Suntem fericiţi să vă auzim lăudând pe Dumnezeu, domnule Peyrac. Se zvonea că dumneavoastră şi grupul vostru nu sunteţi deloc înclinaţi spre pietate, că vă alegeţi oamenii dintre eretici, necredincioşi şi libertini, că există printre colonişti dintr-aceia rătăciţi de orgoliu care nu se dau la o parte să blasfemieze la tot pasul şi să ia în deşert numele Domnului – binecuvântat fie-i sfântul nume!...

Refuză cu mâna cana de apă rece şi strachina cu friptură pe care Yann Le Couénnec, tânărul breton care-i servea drept scutier contelui de Peyrac, i le oferi. "Păcat că nu-i poţi duce cu vorba pe aceşti iezuiţi... se mânie Angelica în sinea ei. Cândva, părintele Masserat s-a arătat totuşi mai îngăduitor."

— Mâncaţi totuşi, părinte, insistă Peyrac.

Iezuitul scutură din cap.

— Am luat gustarea la amiază. E suficient pentru o zi. Eu mănânc puţin. Ca şi indienii... Dar nu mi-aţi răspuns la întrebare, domnule... Vă alegeţi oamenii cu bună ştiinţă dintre spiritele rebele faţă de disciplina bisericii?

— La drept vorbind, părinte, ceea ce le cer eu, înainte de toate, celor pe care-i angajez, este să ştie bine mânuitul armelor, topoºrului şi ciocanului, să fie în stare să suporte frigul, foamea şi oboseala, luptele şi, într-un cuvânt, toate vitregiile vieţii, fără să cârtească. Le cer să-mi fie credincioşi şi supuşi tot timpul şi să îmi îndeplinească mereu, cât mai bine, poruncile. În afara învoielii noastre, pioşenia şi devotamentul lor pentru biserică nu mă interesează în mod deosebit.

— Totuşi, nu aţi aşezat Crucea în nici un aşezământ pe care l-aţi întemeiat.

Peyrac nu dădu nici un răspuns. Reflexele apusului păreau să aprindă în ochii săi o mică lucire batjocoritoare pe care Angelica o cunoştea foarte bine; dar rămase liniştit şi neaşteptat de prietenos.

Preotul insistă.

— Vreţi să spuneţi că există printre dumneavoastră oameni pe care acest îndemn admirabil la dragoste şi sacrificiu – fie binecuvântat – să poată să-i şocheze şi chiar să-i irite?

— Poate.

— Şi dacă printre oamenii aceştia sunt şi fiinţe – ca acest tânăr, mi se pare, cu privirea deschisă, care s-a grăbit să-mi

ofere mâncare – ființe care păstrează amintirea unei copilării pioase și dragostea pentru semnul Mântuirii, nu-i lipsiți oare astfel, în mod conștient, de ajutorul religiei lor sfinte?...

— Întotdeauna oamenii se lipsesc mai mult sau mai puțin de anumite lucruri, şi aceasta mai ales când sunt nevoiți să trăiască în diverse anturaje, în condiții dificile, iar uneori chiar într-un spațiu restrâns. Nu e treaba mea, părinte, să vă fac să înțelegeți că natura umană nu e perfectă şi că sunt necesare anumite condiții pentru a se putea trăi în bună înțelegere.

— În orice caz, a renunța să-ți mai aduci omagiul lui Dumnezeu şi să-i implori bunătatea trebuie să fie ultima concesie făcută şi, ca să spunem tot, aceasta este de condamnat. Nu-i aşa, domnule de Peyrac, că se dovedeşte acum cât de puțină importanță dați ajutorului divin?... Munca fără Grația divină nu e muncă, Creația fără Grația divină nu durează. Fără Spiritul divin, totul e vânt. Această Grație însă, nu poate fi dată decât celor care îl recunosc pe Dumnezeu ca Atotstăpânitor, celor care îi urmează poruncile şi care îi dau Lui, înainte de toate, în fiecare zi a vieții, roadele muncii lor.

— Totuşi, apostolul a spus: “Doar creația este cea care contează...”

Peyrac îşi îndreptă un pic umerii care se încovoiaseră sub povara unui gând. Luă dintr-un buzunar al vestei sale de piele o țigară din foi de tutun răsucite şi o aprinse de la tăciunele pe care il adusese deja tânărul breton. Acesta se îndepărtă după aceea discret.

La exemplul contelui, Philippe de Guérande avu zâmbetul rece şi subtil al adversarului care a repurtat o victorie. Nu-şi arăta însă mulțumirea.

Angelica stătea tăcută, rozându-şi nervoasă unghia de la degetul mic. Drept cine se credea acest iezuit, încât să îndrăznească să vorbească pe un astfel de ton cu Joffrey? Dar, în acelaşi timp, îi revenea acel sentiment stânjenitor din copilărie, sentiment pe care orice laic îl avea în fața clerului şi era un lucru ştiut că iezuiții erau un ordin care nu se temea nici de regi, nici de Papa. Fuseseră înființați ca să biciuiască şi să învețe minte pe mai marii acestei lumi. Gânditoare, ea îi cercetă din nou fața, regăsind prin această prezență neobişnuită, alături de ea în mijlocul pădurii americane, o veche spaimă din Lumea Veche: frica de preoți, purtători de puteri mistice. Apoi, privirea

îi reveni pe chipul soţului său şi atunci răsuflă uşurată, fiindcă el nu se temea de nimic. Joffrey era aquitan şi moştenea o concepţie străveche, conform căreia viaţa trebuie trăită aşa cum este. Nu era din acelaşi aluat cu ea sau iezuitul, amândoi bigoţi. Contele scăpa influenţelor mistice şi pentru asta îl iubea aşa de mult. Îl auzi răspunzând pe un ton indiferent.

— Părinte, la mine se roagă cine vrea. În ce-i priveşte pe ceilalţi, nu credeţi că munca bine făcută sfinţeşte?

Iezuitul păru că se gândeşte câteva clipe, apoi scutură uşor din cap.

— Nu, domnule, nu! Noi cunoaştem foarte bine divagaţiile prosteşti şi periculoase ale filosofilor care se vor independenţi de biserică. Sunteţi aquitan, spuse el pe un alt ton. Oamenii din această provincie vin în număr mare în America. La Pentagoët, baronul de Saint-Castine a luat de la englezi tot râul Pénobscot. L-a botezat pe şeful etchevininşilor, şi, de aceea, indienii de acolo îl consideră ca unul de-al lor.

— Castine e, de fapt, vecinul meu la Gouldsboro. Îl cunosc şi îl admir, recunoscu Peyrac.

— Dar mai sunt şi alţi gasconi în colonia noastră... Nu-i aşa? reveni părintele de Guérande cu prefăcută veselie. Ar fi domnul de Vovenart pe malul Saint-Jean...

— Un pirat pe măsura mea!

— Dacă vreţi! Este foarte devotat cauzei franceze şi cel mai bun prieten al domnului de Villedavay, guvernatorul Acadiei. În nord ar fi domnul de Morsac, La Cataracoui şi n-aş putea să-l uit pe domnul de Frontenac, iubitul nostru guvernator.

Peyrac fuma liniştit, aprobând cu capul şi nici măcar Angelica nu putea descifra ceva pe chipul lui.

Printre frunzele ceruite ale imenşilor stejari care se înălţau deasupra lor, lumina cobora blând, filtrată de păienjenişul vegetal, dând chipurilor o paloare ciudată, adâncind umbrele. Malul fluviului părea acum acoperit de o pulbere aurie, iar micul golf căpătase luciri metalice. Un joc de lumină între ceruri şi ape făcea ca totul să pară mai senin. Era acel timp ciudat în care seara aluneca uşor în noapte, păşind în împărăţia misterioasă a acesteia. Era o vârstă în care oamenii şi animalele dormeau puţine ceasuri, încercând să fure vieţii tot farmecul.

Fuseseră puse pe foc ciuperci mari şi uscate, rotunde ca nişte baloane, care, prin ardere, scoteau un miros acru şi lemnos

ce alunga ţânţarii. Se adăuga şi izul de tutun care se ridica din toate pipele. Ceţuri şi miresme în aerul golfului – refugiu ascuns pe malul Kennebec-ului.

Angelica îşi netezi părul cu o mână tremurătoare. Degetele ei lungi se cufundară în părul bogat, auriu, dezvelind tâmplele fierbinţi şi umede. Tânăra femeie încerca să se răcorească, dorind, poate inconştient, să-şi alunge o nelinişte. Îi privea cu mare atenţie pe cei doi adversari, aflaţi faţă în faţă. Buzele, uşor întredeschise, trădau atenţia cu care urmărea conversaţia. O fascina ceea ce se ascundea în spatele cuvintelor.

Brusc, părintele de Guérande atacă:

— Aţi putea să-mi explicaţi, domnule de Peyrac, prin ce întâmplare, dacă nu sunteţi ostil bisericii, toţi angajaţii dumneavoastră de la Gouldsboro sunt hughenoţi?

— Vă răspund cu plăcere, părinte. Întâmplarea la care vă referiţi a făcut să ancorez în portul La Rochelle exact în ziua în care un grup de hughenoţi hărăziţi închisorilor de către rege, fugea din faţa dragonilor trimişi să-i aresteze. I-am luat cu mine pentru a-i răpi unei sorţi care mi s-a părut tristă, mai ales când i-am văzut pe muşchetari scoţând săbiile. După această neobişnuită îmbarcare, neştiind ce aş putea face cu ei mai departe, m-am gândit să-i aduc la Gouldsboro, unde să le ofer posibilitatea să se răscumpere faţă de mine, lucrându-mi pământurile.

— De ce i-aţi sustras justiţiei regelui Franţei?

— Ştiu şi eu? ridică dezinvolt din umeri Peyrac cu obişnuitul surâs caustic. Poate pentru că stă scris în Biblie: “Pe cel damnat, pe cel sortit pieirii, salvează-l!”

— Citaţi Biblia?

— Doar este una din scrierile sfinte.

— Îmbibată, din păcate, de iudaism, se pare...

— E un lucru de netăgăduit că întreaga Biblie este îmbibată de iudaism, remarcă Peyrac, neputând să-şi stăpânească râsul.

Spre surprinderea tinerei femei, călugărul izbucni şi el în râs, părând de data aceasta mult mai destins.

— Da, evident, recunoscu el, remarcând nepotrivirea afirmaţiei pe care tocmai o făcuse, dar vedeţi dumneavoastră, în vremurile mai noi, această carte sfântă a fost năpădită de

atâtea interpretări eronate, încât este de datoria noastră să privim cu suspiciune pe acei care, din necunoaştere, fac trimiteri la ea.

După o scurtă pauză reveni:

— Domnule de Peyrac, prin ce întâmplare aţi obţinut actul care vă dă drepturi asupra pământurilor din Gouldsboro? Vă este acordat cumva de către regele Franţei?

— Nu, părinte.

— Cui datoraţi deci aceste drepturi? Cumva de la minerii din Massachusets care se pretind, în mod nejustificat, proprietarii acestor ţinuturi?

Peyrac evită cu abilitate capcana.

— Am încheiat o înţelegere cu abenachezii şi cu mohicanii.

— Toţi aceşti indieni sunt supuşi ai regelui Franţei, mare parte din ei sunt botezaţi şi nu au dreptul, în nici un caz, să încheie o astfel de înţelegere fără consimţământul domnului de Frontenac.

— De ce nu mergeţi să le spuneţi asta? sugeră contele tot mai ironic.

Îşi stăpânea cu greu nerăbdarea, învăluindu-se în fumul de trabuc.

— În ceea ce-i priveşte pe oamenii mei din Gouldsboro, nu sunt primii hughenoţi care pun piciorul pe malurile acestea. Domnul de Monts a fost cândva trimis aici de către Henric al IV-lea.

— Să lăsăm trecutul. Iată-vă acum şi aici, fără drept de proprietate, fără protectori, fără un program şi fără o naţiune pe care s-o reprezentaţi, ridicând pretenţii asupra acestor ţinuturi, posedând deja după voie, întinderi mari şi populaţii mai numeroase decât întreaga Franţă. Da, din proprie voinţă şi prin propriile puteri. Credeţi că este bine aşa?

Peyrac schiţă un gest care putea fi interpretat şi ca o aprobare.

— Cu de la sine putere?! repetă iezuitul şi ochii săi verzi sclipiră deodată. Orgoliul! Orgoliul! Aceasta este greşeala de neiertat a lui Lucifer. Pentru că, de fapt, el n-a dorit să fie egal lui Dumnezeu, a dorit să obţină măreţia şi spiritul divin. Este şi aspiraţia dumneavoastră cumva?

— N-aş îndrăzni să alătur umilele mele aspiraţii unui exemplu atât de ilustru.

— Vă eschivaţi, domnule. Totuşi, cel care a visat să atingă singur Cunoaşterea Supremă pentru glorie, ce soartă a avut? Ca şi învăţatul vrăjitor, a pierdut controlul asupra propriei ştiinţe, provocând distrugerea Lumilor.

— Iar Lucifer şi Îngerii cei Nerecunoscători căzut-au într-o ploaie de stele, murmură Peyrac. Iar acum ei şi tainele lor sunt una cu pământul. Mărunte genii schimonosite, ascunse în adâncul munţilor, păstrători neabătuţi ai aurului şi metalelor preţioase. Cunoaşteţi, cred, Sfinţia Voastră, care v-aţi ocupat de secretele Kabalei, fără îndoială, care erau, în limbaj hermeneutic, denumirile acestor legiuni de demoni, gnomi mărunţi ai pământului?

Preotul luă o atitudine sfidătoare şi îl fixă cu o privire aprinsă în care se confundau dispreţul iezuitului şi curiozitatea iniţiatului.

— Vă înţeleg foarte bine, aprobă el cu o voce moale. Se uită însă prea des că anumite calificative, intrate deja în limbajul comun, desemnau cândva batalioanele unei armate infernale. Spiritele apei, de exemplu, se numeau Ondini şi formau Legiunea Voluptuoşilor, cele ale aerului, sau silfii şi neastâmpăraţii – legiunea Laşilor. Spiritele Focului, simbolizate prin salamandră, alcătuiau cohorta Violenţilor. În sfârşit, spiritele pământului, gnomii care se numeau...

— Revoltaţi, rosti Peyrac surâzând.

— Adevăraţi fii ai Necuratului, murmură iezuitul.

Ochii tinerei femei cercetau pe rând chipurile celor ce purtau acel ciudat dialog. Neliniştită, atinse mâna soţului său, pentru a-l avertiza să fie prudent. Să-l avertizeze! Să-l protejeze! Să-l oprească... În adâncul pădurii americane îl pândeau aceleaşi ameninţări ca odinioară în palatul Inchiziţiei! Şi Joffrey de Peyrac păstra acelaşi surâs ironic şi subtil care îi adâncea şi mai mult numeroasele cicatrice de pe faţă.

Preotul o măsură cu privirea. Poate ca în ziua următoare, întors în mijlocul misiunii sale indiene o să povestească: "Da, i-am văzut! Sunt întocmai aşa cum se spune. El, spirit primejdios, ea, frumoasă şi senzuală ca Eva, cu gesturi de o graţie neobişnuită, inegalabilă...". Sau poate o să le spună altfel: "Da, i-am văzut împreună pe malul râului, umbrele lor se reflectau în undele albastre ale Kennebec-ului. Păreau înalţi printre arbori, el dur şi sardonic, ea strălucitoare, amândoi

îmbrăţişaţi ca două plante, bărbat şi femeie uniţi într-un pact..." Oh! Despre ce pact poate fi vorba? o să-i spună el încrâncenat părintelui d'Orgeval... Sau poate că febra mlaştinilor, care-l cuprindea destul de des pe misionar, avea să-l chinuie din nou îngrozitor, iar el reuşea doar să îngăime: "Da, i-am văzut, am rămas în preajma lor şi am îndeplinit misiunea pe care mi-aţi încredinţat-o, de a pătrunde inima acelui om. Dar acum mă simt sfâşiat..."

— Aţi venit să căutaţi aur? sugeră iezuitul cu voce insinuantă. Şi l-aţi găsit! Aţi venit să supuneţi aceste pământuri pure şi primitive idolatriei aurului...

— Nimeni până acum nu m-a acuzat de idolatrie! remarcă Peyrac, cu un surâs. Nu uitaţi, părinte, că în urmă cu o sută cincizeci de ani, călugărul Trittheim propovăduia în Praga că aurul ascunde viciul.

— Răul, replică vioi iezuitul.

— Totuşi, bogăţia dă puterea şi poate servi Binelui. Ordinul dumneavoastră a înţeles lucrul acesta încă din primii ani de existenţă, mi se pare, având în vedere că este cel mai bogat ordin religios din lume.

Aşa cum mai făcuse de câteva ori înainte, preotul schimbă subiectul:

— Dacă sunteţi într-adevăr francez, cum de nu luptaţi împotriva englezilor şi irochezilor care doresc să ducă la pierzanie Noua Franţă? atacă el.

— Neînţelegerile care vă despart sunt deja prea vechi şi a mă situa într-o tabără sau alta mi se pare prea primejdios pentru poziţia mea. O să încerc să trăiesc în bună înţelegere cu ambele părţi şi, cine ştie, poate voi reuşi să aduc pacea...

— Puteţi să ne faceţi mult rău, rosti mohorât tânărul preot, cu o voce încordată în care Angelica simţi vibrând o adâncă nelinişte. Oh! De ce, de ce n-aţi înălţat semnul crucii? izbucni el.

— Îmi pare că vă contraziceţi...

— Aurul a provocat multe crime.

— La fel şi Crucea, i-o întoarse Peyrac privindu-l ţintă.

Iezuitul adoptă o atitudine rigidă. Era atât de palid încât urmele pe care soarele le lăsase pe pielea sa păreau răni însângerate. Pe gâtul său subţire, care ieşea din gulerul alb,

singura podoabă a sobrului veşmânt călugăresc, o venă se zbătea violent.

— Am înțeles, în sfârşit, profesiunea dumneavoastră de credință, zise el cu voce scăzută. Zadarnic susțineți că aveți intenții prieteneşti în ceea ce ne priveşte. Toate cuvintele pe care le-ați rostit poartă amprenta acelui detestabil spirit de revoltă care îi caracterizează pe ereticii apropiați dumneavoastră: lipsa de respect pentru semnele exterioare ale credinței şi pietății, scepticism în legătură cu adevărurile revelate, indiferența față de triumful Adevărului. În cele din urmă vă este indiferent dacă întruchiparea Cuvântului ar fi ştearsă de pe fața pământului împreună cu Biserica Catolică, dacă tenebrele s-ar coborî asupra sufletelor!

Contele se ridică şi puse mâna pe umărul iezuitului. Părea că îl înțelege pe misionar.

— Fie! spuse el îngăduitor. Acum ascultați-mă, părinte, şi încercați să repetați întocmai spusele mele celui care v-a trimis. Dacă ați venit să-mi cereți fără ostilitate să vă ajut în caz de foamete şi de sărăcie, o voi face aşa cum am făcut-o de când am venit pe aceste meleaguri. Dar dacă vreți să-mi cereți să plec de aici cu hughenoții şi pirații mei, o să vă răspund: Nu! Dacă ați întreprins această călătorie pentru a mă determina să particip la masacrarea englezilor şi decimarea irochezilor, din pură aversiune, fără motive întemeiate, am să vă răspund din nou: Nu! Eu nu sunt supusul ordinul iezuit, nu sunt supusul nimănui. Nu am timp de pierdut şi nu consider că-i bine pentru cineva să aducem în Lumea Nouă neînțelegerile mistice ale celor vechi.

— Este ultimul dumneavoastră cuvânt?

Se înfruntară din priviri.

— Fără îndoială că nu va fi ultimul, murmură Peyrac cu un surâs.

— Pentru noi, da!

Iezuitul se îndepărtă şi dispăru în adâncul pădurii.

— E o declarație de război? întrebă Angelica ridicând privirea spre soțul său.

— Aşa îmi face impresia.

Surâse, mângâind uşor părul soției sale.

— Dar suntem abia la începutul tratativelor. Părintele d'Orgeval hotărăşte totul şi voi încerca să vorbesc cu el. Pe urmă... Ei bine, de-acum înainte, fiecare zi câştigată e o victorie

pentru noi. “Goldsboro” trebuie să se întoarcă din Europa, alte nave mici, bine înarmate or să sosească din Noua Anglie şi încă altele, cu mercenari. Dacă trebuie, mă voi duce până la Québec cu flota mea. Dar o să încep iarna care vine în pace şi putere deplină, îţi jur asta. Până la urmă, aşa ostili cum îi ştiu, nu sunt decât patru iezuiţi pe un teritoriu mai vast decât regatele Franţei şi Spaniei la un loc.

Angelica plecă ochii. În ciuda optimismului şi logicii neclintite care răzbăteau din cuvintele contelui de Peyrac, avea presimţirea că lupta se va da într-un loc în care cifre, arme şi oameni însemnau prea puţin faţă de forţele misterioase pe care le înfruntau şi pe care, fără voia lor, le stârneau. Simţea că şi soţul ei gândeşte la fel.

— Oh! Dumnezeule, de ce i-ai spus toate absurdităţile acelea? gemu femeia.

— Ce absurdităţi, draga mea?

— Toate acele aluzii la demoni mărunţi care se ascund în mine şi la teorii ale nu ştiu cărui călugăr din Praga de altădată...

— Încercam să-i vorbesc pe limba lui. E o minte superioară, admirabil dotată pentru studiu. Ar trebui să fie de zece ori bacalaureat şi licenţiat, încărcat cum e de toată ştiinţa teologică şi ocultă cu care vremurile noastre se pot mândri. Doamne! Pentru ce-o fi venit el în America? Sălbaticii vor avea grijă de el.

Peyrac, cuprins de o bucurie neînţeleasă, lipsit parcă de orice teamă, ridică ochii spre cerul ascuns de frunzişul des. O pasăre necunoscută se auzi zburând. Se lăsase noaptea, albastră şi învăluitoare, împânzită de focurile bivuacurilor. O voce răsuna în spatele ramurilor, chemând oamenii la cină. Apoi, în liniştea netulburată, pasărea ţipă, atât de aproape încât Angelica tresări.

— O bufniţă, şopti Joffrey de Peyrac. Pasărea vrăjitoarelor.

— O! Dragul meu, te rog, izbucni ea, îmbrăţişându-l şi ascunzându-şi faţa la pieptul lui. Mă înspăimânţi!

El râse uşor, mângâindu-i cu tandreţe şi pasiune părul mătăsos. Ar fi vrut să vorbească, să-şi amintească împreună cuvintele care fuseseră schimbate, să descopere sensul conversaţiei pe care o purtase cu iezuitul. Tăcu totuşi, ştiind că şi el, şi Angelica presimţiseră, ghiciseră, înţeleseră aceleaşi lucruri de-a lungul întregului dialog. Ştiau amândoi că acea vizită nu reprezenta nimic altceva decât o declaraţie de război sau,

oricum, un mijloc de a găsi pretextul. Cu ştiinţa extraordinară a convertirilor la ordinul său, tânărul iezuit reuşise să-l facă pe el, contele de Peyrac, să spună ceea ce n-ar fi dorit. Trebuia să le recunoască meritul de a şti să manevreze oamenii. Aveau şi alte arme, la fel de misterioase, al căror număr era demn de luat în seamă.

Pe nesimţire, tristeţea uşoară care-l cuprinsese pe conte se înteţi din ce în ce mai mult, dar, în mod inexplicabil, cel mai mult se temea pentru soţia lui. O strânse mai tare în braţe. În fiecare zi, în fiecare seară simţea nevoia să o aibă alături, s-o ţină la pieptul său pentru a şti că e în siguranţă, ca nimic să n-o poată atinge la adăpostul braţelor sale. Ar fi vrut să-i vorbească, dar se temea că, rostind cuvinte, i-ar putea strecura neliniştea în suflet. Prefera să tacă. Zise numai:

— Micuţa Honorine ne lipseşte, nu-i aşa?...

Ea aprobă printr-o mişcare cu capul; cuvintele acestea o apropiau şi mai mult de el. Ceva mai târziu, îl întrebă:

— Este la adăpost acolo, la Wapassou?

— Da, draga mea, nu i se poate întâmpla nimic, o linişti el.

2

Părintele de Guérande petrecu noaptea în tabăra indiană, refuzând invitaţia albilor.

Plecă imediat după ivirea zorilor, fără a-şi lua rămas bun, ceea ce, pentru un om cu educaţia lui, era o formă maximă de dispreţ.

Numai Angelica îl zări cărându-şi bagajul pe prundişul malului celălalt. Câţiva indieni se învârteau nepăsători în jurul bărcilor trase la mal. Vârfurile arborilor erau acoperite de ceaţa dimineţii prin ale cărei valuri se zăreau siluetele în mişcare. Roua abundentă începu să strălucească în lumina slabă şi un soare încă nevăzut se ridica triumfător deasupra ceţurilor nopţii.

Angelica dormise puţin. Cortul care îi adăpostea nu era lipsit de confort şi dacă aşternuturile din crengi de brad acoperite cu piei de animale pe care dormea nu erau tocmai moi, fuseseră timpuri în care dormise în condiţii mult mai aspre; dar seara anterioară îi lăsase un sentiment de nemulţumire.

Respirând aerul răcoros al dimineţii, ea îşi peria părul în faţa unei oglinzi rezemată de o creangă, spunându-şi că trebuia să găsească o cale pentru a-l îmblânzi pe iezuitul acesta, pentru a înmuia încordarea acestui preot gata de război.

Îl zărise deci pregătindu-se de plecare şi după o clipă de ezitare... lăsă peria şi pieptenul, scuturându-şi părul bogat.

În timpul conversaţiei din ajun, o întrebare nu-i dăduse pace dar schimbul de replici dure, misterioase şi mai mult sau mai puţin periculoase, nu-i dăduse prilejul să obţină un răspuns.

Întrebarea continua să o frământe.

Angelica se hotărî...

Strecurându-se printre vetrele stinse şi vasele pline de grăsime din tabăra indiană, îşi făcu drum prin obişnuita dezordine indiană, o luă pe cărare, de-a lungul micului golf şi, stârnind doi câini sălbatici care înfulecau măruntaiele unui căprior, se apropie de preot, care, cu puţinul său bagaj, se pregătea să-şi reia drumul.

De câteva clipe o zărise venind prin ceaţa rarefiată şi strălucitoare a dimineţii. Aceeaşi strălucire cu care soarele împodobea frunzele copacilor se răsfăţa în părul ei desfăcut.

Cu o sănătate şubredă, părintele de Guérande avea un aer suferind dimineaţa, iar gândurile îi erau înceţoşate.

Puţin câte puţin, amintirea lui Dumnezeu îi revenea în minte şi atunci începea să se roage. Dar avea nevoie de ceva timp pentru a-şi regăsi firul gândurilor.

Văzând-o pe Angelica apropiindu-se, nu o recunoscu din primul moment şi se întrebă cu mirare: ce este? cine este această apariţie? Apoi îşi aminti că era ea, contesa de Peyrac şi simţi o durere bruscă recunoscând-o. Femeia intui teama şi repulsia preotului, împotrivirea cu toată fiinţa, în ciuda figurii imobile a călugărului.

Surâse, încercând să descreţească această frunte împietrită.

— Părinte, deja ne părăsiţi?

— Obligaţiile de misionar mă forţează, doamnă...

— O întrebare mă preocupă şi aş fi vrut să vă cer un răspuns.

— Vă ascult, doamnă.

— Mi-aţi putea spune din ce fel de plantă face lumânările verzi părintele d'Orgeval?

Iezuitul se aştepta la orice, dar nu la asta. Încruntarea îi pieri sub şocul surprizei.

În primele momente căută în cuvintele contesei vreun sens tăinuit, dar apoi, înţelegând că era vorba de o întrebare practică, îşi pierdu cumpătul. Bănuiala că femeia aceea îşi bătea joc de el îl făcea să-şi iasă din fire, dar se stăpâni şi făcu un efort disperat de memorie pentru a-şi aminti amănuntele care i-ar fi permis să răspundă la întrebarea cu pricina.

— Lumânările verzi? mormăi el.

— Am auzit că sunt nişte lumânări foarte frumoase, continuă Angelica, care produc cea mai strălucitoare lumină. Cred că se fac cu ajutorul bacelor pe care indienii le culeg spre sfârşitul verii, dar dacă aţi fi putut să-mi spuneţi cel puţin numele arbustului care le produce, pentru că ştiţi atât de bine limba sălbaticilor, v-aş fi rămas îndatorată...

— N-aş putea să vă spun... Nu ştiu mai nimic despre acele lumânări...

“Bietul om, nu prea are simţul realităţii, trăieşte în visul său.” Dar i se părea mai simpatic aşa decât ascuns în platoşa sa de luptător mistic. Întrevăzu o posibilitate de înţelegere.

— Nu are nici o importanţă, zise ea. N-aş vrea să întârziaţi, părinte.

Preotul înclină uşor capul.

Angelica admiră uşurinţa cu care se urcă în barca indiană, fără să se murdărească de nisip, aşa cum îl îndemnase părintele Bréboeuf pe misionari. Trupul călugărului se adaptase cerinţelor unei vieţi primitive, dar spiritul său nu putea să accepte dezordinea insuportabilă a acestui trai. “Sălbaticii au toate motivele să nu-l suporte”, ar fi spus contele de Peyrac. America ar fi avut toate motivele. Acest schelet înalt a cărui spinare slabă se ghicea sub veşmântul negru cunoştea martiriul. Toţi au murit martiri.

Părintele de Guérande aruncă o ultimă privire spre tânăra femeie şi ceea ce văzu în ochii ei îl făcu să aibă o grimasă amară şi orgolioasă. Se apără cu ironie de acea milă inexplicabilă pe care o simţea din partea ei.

— Dacă întrebarea pe care mi-aţi pus-o vă interesează chiar atât de mult, doamnă, de ce nu mergeţi să-l întrebaţi chiar dumneavoastră pe părintele d'Orgeval, mergând să-l întâlniţi la Noridgewook?...

3

Trei bărci cu pânzele umflate în vânt coborau pe apele Kennebec-ului. La ultima oprire, bagajele fuseseră mutate de indieni în bărci mai mari şi mai confortabile, pe care le construiseră trei din oamenii contelui de Peyrac, întorşi din tabăra olandeză în care petrecuseră iarna ca să-şi reia poziţia aproape de o mică mină de argint pe care contele o luase în proprietate cu un an în urmă. Lucrătorii şi angajaţii gentilomului francez roiau peste tot.

Pe nesimţite, o vastă reţea activă de mineri şi colonişti se instala în numele contelui în Dawn East.

Yann, după ce-l însoţise pe Florimond de Peyrac până la lacul Champlain cu caravana cavalerului de La Salle, revenise la timp pentru a-şi relua locul de scutier al contelui de Peyrac în timpul acestei călătorii spre ocean. Aducea veşti bune de la fiul cel mare al contelui, dar nu întrevedea un rezultat prea bun al expediţiei spre Mississippi, din cauza caracterului dificil al conducătorului acesteia, Cavalerul Francez. Barca de lemn cu o singură pânză şi un foc[1] mic nu putea duce mai mulţi călători decât bărcile indienilor care se arătau neaşteptat de încăpătoare. Dar în ele se putea călători în condiţii mai bune.

Yann Le Couennec manevra pânza în timp ce contele ţinea cârma. Angelica se aşeză aproape de soţul ei. Vântul călduţ şi zburdalnic îi juca în păr. Era fericită.

Este foarte adevărat că legănarea unei bărci pe firul apei se aseamănă cu starea sufletească a călătorilor. Libertate, curgere şi linişte. Împăcare de sine şi, în acelaşi timp, sentimentul că te-ai eliberat pentru câtva timp de pământ.

Malurile fluviului se zăreau cu greu prin ceaţă...

Angelica era singură cu Joffrey şi se simţea copleşită de sentimentele amestecate, calme sau năvalnice care îi cuprinseseră inima.

De la Wapassou, după trecerea iernii nu se mai simţea străbătură de nelinişti. Era fericită. Ceea ce-i putea modifica

[1] foc – pânză triunghiulară care se găseşte la prora unei nave, fiind susţinută de bompres. (n.tr.)

existenţa sau să o ameninţe, nu o mai nelinişte. Singurul lucru important pentru ea era să-l ştie acolo, aproape şi să se poată considera demnă de dragostea lui.

El îi spusese lucrul acesta pe malul lacului argintiu, în timp ce aurora polară se ivea deasupra copacilor. Era tovarăşa lui, era perechea inimii sale generoase şi a spiritului nemărginit, ea, care ştia atât de puţine lucruri şi care rătăcise atâta vreme, slabă şi dezorientată, pe o mare fără port.

Era într-adevăr a lui acum. Sufletele lor erau gemene. Ea, Angelica, şi omul acesta puternic şi energic, bărbatul ieşit din comun, erau acum legaţi pentru totdeauna.

Femeia îi privea din când în când chipul străbătut de cicatrice, cu sprâncenele îmbinate deasupra ochilor pe jumătate închişi, pentru a se feri de reflexele soarelui pe apă. Atât de aproape de el, aşa, fără să-l atingă, cu genunchii lângă ai lui, fără a face o mişcare, i se părea că erau uniţi într-o intimitate care îi îmbujora chipul. Atunci el o privea misterios, parcă indiferent...

Vedea profilul ei pierdut şi observa conturul dulce al obrazului, împodobit de părul auriu. Primăvara o înviorase. Avea forme pline şi molatice şi o graţie de sălbăticiune în gesturi.

Ochii ei străluceau ciudat, iar buzele îi erau umede, cărnoase şi întredeschise...

După o cotitură a fluviului apăru o limbă de nisip pe care se zărea o aşezare veche. Un indian dintr-o altă barcă lansă un strigăt. Joffrey de Peyrac întinse un deget spre linia arborilor pe care căldura îi cufunda într-o ceaţă aurie.

— Pe-acolo, indică el. Noridgewook... Misiunea...

Inima Angelicăi tresări, dar tânăra femeie strânse buzele şi se încruntă. Hotărî în sinea ei că nu trebuie să părăsească regiunea fără a-l fi întâlnit pe părintele d'Orgeval, pentru a încerca să înlăture printr-o discuţie diplomatică dificultăţile şi neînţelegerile care înveninau relaţiile cu Peyrac.

În timp ce bărcile se apropiau de plajă, femeia apucă un coşuleţ din piele moale în care îşi ţinea mărunţişurile.

Rangul social nu-i permitea să apară în faţa unui iezuit ca părintele d'Orgeval într-o ţinută dezordonată. Se pieptănă cu îndemânare, punându-şi pe cap o bonetă scrobită şi adăugă o pălărie mare de fetru, împodobită cu o pană roşie. Un pic de fantezie era necesară. Angelica fusese la Versailles şi îl

cunoscuse pe rege. Trebuia să-i amintească preotului, care se folosea de relaţiile sale la curte, acest lucru, pentru că el voia să-şi intimideze adversarii astfel.

Îmbrăcă o tunică pe care o lucrase singură la fort din stofă de Limbourg, albastră ca cerul, cu guler şi manşete din dantelă albă.

Barca se opri.

Yann apucă o creangă de copac îndoită şi trase barca pe nisip. Contele o purtă pe Angelica în braţe, ferindu-i pantofii şi rochia de apă şi, cu un zâmbet complice, încercă să o înveselească.

Era o limbă de nisip înconjurată de tufişuri de sumac[1] şi ulmi înalţi.

Se părea că satul fusese părăsit de mai multă vreme, pentru că tufe de liliac acoperiseră deja zona.

Unul dintre indieni îi anunţă că misiunea se găsea mai departe în interiorul insulei.

— Sunt nevoit până la urmă să stau de vorbă cu acest om, oftă Peyrac.

— Da, trebuie, rosti Angelica hotărâtă, plină de înţelegere pentru soţul ei.

Dumnezeu nu i-ar lăsa să plece de aici fără să obţină o promisiune de pace.

În timp ce înaintau unul în spatele celuilalt pe cărarea făcută în verdeaţă, mireasma liliacului în floare îi învăluia, ispititoare.

Pe măsură ce se îndepărtau de mal, vântul slăbea în intensitate. Căldura devenea apăsătoare. Toate acele parfumuri de flori şi de polen le dădeau un tremur febril, o nostalgie fără nume.

Doi spanioli deschideau drum coloanei şi alţi doi o încheiau.

Câţiva oameni înarmaţi rămăseseră să păzească bărcile. Cărarea şerpuia prin pădurea înverzită, când îngustă, năpădită de tufişuri dese, când largă, între pâlcurile de mălini şi aluni.

Drumul dură aproape un ceas. Înaintând prin vegetaţia abundentă, auziră sunetul limpede al unui clopot care răsună pe deasupra pădurii.

[1] sumac – arbust mediteranean ale cărui frunze, bogate în tanin, sunt folosite la fabricarea pieilor fine. (n.tr.)

— E clopotul unei capele, spuse unul dintre călători, oprindu-se emoţionat. Probabil că suntem aproape.

Şirul de oameni din Wapassou reluă drumul. Mirosul care pluteşte în jurul oricărei aşezări omeneşti începea să se simtă, fumul vetrelor şi mirosul de tutun, de grăsime prăjită şi de mălai fiert.

Nimeni nu-i întâmpină. Lucrul acesta nu se potrivea cu acea curiozitate a indienilor, mereu interesaţi de cel mai mic spectacol.

Clopotul mai bătu de câteva ori, apoi se opri.

Ieşiră chiar în faţa cătunului care număra vreo douăzeci de wigwamuri aşezate în cerc, acoperite cu scoarţă de ulm şi mesteacăn şi înconjurate de grădiniţe plantate cu dovleci şi bostani albi. Câteva găini ciuguleau ici colo. Fără umbletul lor leneş, satul ar fi părut pustiu.

Înaintară pe un drumeag, într-o tăcere apăsătoare. Spaniolii îndreptară ţevile muschetelor spre sat, gata să tragă la cea mai mică mişcare suspectă, iar ochii lor pândeau în toate părţile. Ţineau arma cu mâna stângă, iar arătătorul mâinii drepte pe trăgaci, înaintând cu patul puştii bine fixat la subsuoară.

Străbătură foarte încet sătucul. În capătul celălalt se afla mica biserică a părintelui d'Orgeval.

4

Înconjurată de tufişuri înflorite care îi dădeau un aspect primitor, bisericuţa era o construcţie din lemn, întocmită de un meşter priceput. Era un lucru bine cunoscut că preotul o ridicase cu mâinile lui. O clopotniţă se înălţa deasupra corpului principal al clădirii, iar clopotul de argint încă se legăna acolo, sus.

În tăcere, Joffrey de Peyrac înaintă şi împinse poarta. Aproape imediat au fost orbiţi de o lumină puternică, mişcătoare. Aşezate pe patru sfeşnice de argint rotunde, mănunchiuri de lumânări aprinse scânteiau cu un foşnet uşor, lăsând impresia unor fiinţe ascunse. Dar nu era nimeni înăuntru, cu excepţia acestor lumânări însufleţite de un verde care împrăştia toate umbrele.

De fiecare parte a altarului erau câte două sfeşnice.

Joffrey de Peyrac şi Angelica se apropiară. Deasupra capetelor lor strălucea o candelă de argint aurit, înconjurată de o sticlă roşie. În candelă se afla ulei în care era înmuiată o feştilă aprinsă.

— Sfintele odoare sunt aici, murmură Angelica făcând semnul crucii.

De o parte şi de alta a altarului, veşminte preoţeşti şi patrafire întinse străluceau în toată splendoarea aurului şi mătăsurilor, iar chipurile de sfinţi şi de îngeri brodate, hieratice şi somptuoase, răspândeau lumină. Erau "veşminte de lumină", aşa cum le numeau indienii care îi pizmuiau pe preoţi pentru ele.

Steagul era acolo şi îl văzură pentru prima dată, aşa cum le fusese descris, pătat de sângele englezilor, cu cele patru inimi roşii în colţuri şi sabia de-a lungul mătăsii albe, înnegrită de bătălii.

Minunate odoare sfinte cu fir de argint, relicvare, erau expuse lângă tabernacol[1], deasupra căruia se ridica o superbă cruce de argint pentru procesiuni.

Relicvariul era o piesă veche, oferită de regina-mamă. Acest potir din cristal de stâncă era împodobit cu şase fâşii de aur în care erau încrustate perle şi rubine.

Se spunea că vasul conţine o aşchie din una dintre săgeţile care l-au ucis pe sfântul Sebastian în secolul al III-lea. Pe piatra altarului era aşezat un obiect pe care călătorii nu puteau să-l vadă prea bine. Se apropiară şi atunci îl văzură. Era o muschetă. Lungă, lustruită, arma era aşezată acolo drept ofrandă, drept omagiu, era o declaraţie de intenţii.

Simţiră cu toţii un fior. Li se părea că aud rugăciunea pe care o rostise aici de atâtea ori cel căruia îi aparţinea arma:

"*Primeşte pentru iertarea păcatelor noastre sângele vărsat pentru Tine Doamne...*

Sângele întinat al ereticului.

Sângele indianului sacrificat.

Sângele care a curs pentru Tine din rănile mele, pentru mărirea Ta, înalta mărire a Domnului. Primeşte muncile şi ostenelile războiului pentru Tine, Doamne, pentru triumful

[1] tabernacol – nişă în peretele sanctuarului unei biserici catolice sau cutie de argint de o formă specială, în care se păstrează cuminecătura şi unele obiecte de cult. (n.tr.)

Dreptăţii Tale ca să ştergi de pe faţa pământului pe duşmanii Tăi, să prăpădeşti pe netrebnicul care Te reneagă, pe ereticul care ia în deşert numele Tău, pe nepăsătorul care nu Te cunoaşte.

Aibă viaţă pe pământ numai drept credincioşii care te slăvesc. Vie împărăţia Ta. Lăudat fie numele Tău.

Eu, robul Tău, cu sabia în mână o să lupt pentru numele Tău, căci tu eşti Puterea şi Mărirea."

Această rugăciune profundă şi zguduitoare o simţeau până în adâncul inimilor atât de puternic, încât Angelica simţi un fior urcându-i în suflet. Ea îl înţelegea. Ea ştia că Dumnezeu era totul pentru acest om.

Să lupţi pentru propria viaţă?... Ce deşertăciune! Pentru a-ţi apăra averea?... Ce meschinărie!

Dar toate acestea în numele lui Dumnezeu? Ce soartă şi ce răsplată!

Simţi în valuri sângele crucificaţilor din trecut umplându-i inima. Înţelegea la ce izvor se adăpa şi de unde venea setea de jertfă şi de sacrificiu, dorinţa care îl făcuse să pună acea armă pe altar.

Vedea în minte fruntea plecată, privirea pierdută, desprinsă de bietul corp mortificat. Acolo, credinciosul lăsase ofrandă toate muncile războiului, toată osteneala bătăliilor, a masacrelor în care mâinile cădeau fără vlagă de mulţimea loviturilor, iar buzele se uscau în arşiţa vălmăşagului.

Robul lui Cristos jertfind pe altar bucuria şi mândria, dând îngerilor şi sfinţilor meritul de a fi întărit braţul luptătorilor.

Muscheta din Războiul Sfânt, slujitor credincios, veghează la picioarele Împăratului Împăraţilor, aşteptând vremea să te războieşti pentru el.

"Armă binecuvântată, sfinţită, binecuvântată, binecuvântată de mii de ori, plăcută vederii Celui pe care îl slujeşti şi îl aperi, veghează, rogu-te şi fie ca toţi cei ce te privesc să nu se întoarcă împotriva ta.

Fie ca toţi cei care te privesc acum să înţeleagă tâlcul şi cuvântul pe care îl strig către tine!..."

Angelica simţi cum i se taie răsuflarea. "E îngrozitor, se gândi ea. Omul acesta are cerul de partea lui, în timp ce noi..."

Aruncă o privire pierdută omului de lângă ea, soţului său şi auzi răspunsul în inimă:

— Noi, noi avem Dragostea şi Viaţa...

Pe chipul lui Joffrey de Peyrac – aventurierul, renegatul – pâlpâirile lumânărilor stârneau nepăsare şi batjocură. Contele rămăsese impasibil. Încerca să n-o înspăimânte pe Angelica şi să acorde clipei încărcătura mistică reală, dar şi el înţelesese mesajul armei de pe altar.

"O asemenea forţă! Un asemenea jurământ! Între voi şi mine, de-a pururi prăpădul. Între el, însinguratul şi ei, aleşii norocului, război... Război în veci!"

Şi, fără îndoială că de acolo, din pădure, prăbuşit cu fruntea la pământ, preotul războinic, iezuitul, îi vedea în sufletului lui, aşa cum erau, pe cei care aleseseră plăcerile acestei lumi, această pereche neîngenuncheată în faţa crucii, gata să se îmbrăţişeze în tăcere...

Mâna caldă a soţului strânse degetele îngheţate ale soţiei. Se înclină încă o dată respectuos în faţa tabernacolului şi se îndepărtă apoi încet, scoţând-o pe Angelica din biserica strălucitoare şi plină de miresme, primitivă şi mistică.

Afară, au fost nevoiţi să se oprească o clipă pentru a se reobişnui cu lumina zilei. Intrară iar în lumea străjuită de un soare alb, cu zumzăit de insecte, cu mirosuri pământeşti.

Spaniolii erau şi acum neliniştiţi.

"Oare unde o fi? se întrebă Angelica. Îl căută cu privirea în spatele tufişurilor şi copacilor care foşneau, moleşiţi de căldură şi învăluiţi într-o pulbere fină.

Contele dădu semnul de întoarcere oamenilor săi. La jumătatea drumului începu o ploaie uşoară care umplu pădurea de şoapte. De undeva de departe, răpăitul sacadat al unei tobe se alătură freamătului pădurii.

Călătorii iuţiră pasul. Când ajunseră la bărci, fluviul se zbătea sub aversa neaşteptată, iar malurile nu se mai vedeau. Dar n-a fost decât o ploaie trecătoare.

Soarele apăru din nou, mai strălucitor, peste natura purificată iar pânzele bărcilor se umflară uşor.

Urmaţi de pirogile indienilor care se îndreptau spre popasul următor, făcură cale întoarsă şi îşi reluară coborârea pe apă. Tabăra misiunii de la Noridgewook dispăru aproape imediat în spatele unui promontoriu acoperit cu un pâlc întunecos de cedrii şi stejari stufoşi.

5

La popasul următor, în timp ce îşi instalau tabăra, Angelica zări alergând o indiancă tânără care purta pe cap un obiect neobişnuit. Trimise pe cineva să o aducă şi află de la ea că era o pâine din flori de grâu sălbatic. O căpătase cu câteva zile în urmă pentru zece piei de lutrii negre la punctul de schimb al blănurilor, împreună cu o sticlă de rachiu pentru două vulpi argintii. Se întorcea în tabără, dar mai avea blănuri, iar târgul era plin de mărfuri, după spusele femeii.

Aşa se părea după mirosul plăcut de mâncare pe care îl simţiră în curând. Indienii erau amatori de pâini de grâu şi, în perioada schimburilor, comisul târgului nu mai pridideа să coacă turtele într-un cuptor de cărămidă.

Fortul era construit pe o insulă, în speranţa, poate deşartă, că lucrul acesta îl va feri de soarta pe care o avuseseră celelalte aşezări, ridicate cu cincizeci de ani în urmă în jurul unui sat mare numit Houssnock, care fuseseră de mai multe ori atacate, arse şi distruse sub diverse pretexte.

Houssnock nu mai era atunci un simplu târguşor, dar numele şi obiceiurile triburilor nomade care coborau spre sud, făcând popas aici, rămăseseră neschimbate.

Începând de aici, unde în sfârşit începea să se facă simţită adierea mareelor, călătorii se aflau în estuarul fluviului şi, în ciuda limpezimii apelor liniştite şi atotstăpânitoare, care curgeau între malurile împădurite, se ghicea că marea era aproape.

Un iz sărat plutea în aerul umed, iar indienii din zonă, wawenokezii şi kanibaşii, nu se mai ungeau cu grăsime de urs, ci de lupii mărilor, cum le spuneau ei focilor pe care le vânau în timpul iernii, pe coastele oceanului. Mirosul puternic de peşte se amesteca în jurul fortului cu cel de pâine caldă şi cu cel al blănurilor puse una peste alta, transformându-se într-un iz pătrunzător. Angelica nu mai era de mult interesată de aceste amănunte.

Agitaţia furnicarului care înnegrea apele fluviului în jurul insulei i se părea de bun augur. Spera să găsească aici mărfuri deosebite.

După ce traseră bărcile la mal, fiecare plecă la treaba lui, în căutarea vreunui chilipir. Joffrey de Peyrac se trezi asaltat aproape imediat de un ins care părea să-l cunoască şi care îi vorbea într-o limbă necunoscută.

— Vino, o chemă Angelica pe micuţa Rose-Ann, să mergem mai întâi să ne potolim setea. Cred că o să găsim aici bere rece, Pe urmă o să facem cumpărături ca la Galeria Palatului.

În cele din urmă se descurcară destul de bine în ceea ce priveşte limba pentru că în ultimele luni, luându-l pe Cantor drept dascăl, Angelica învăţase un pic engleza. Protejata sa nu era deloc vorbăreaţă, de altfel. Faţa ei netedă şi palidă exprima o cuminţenie visătoare. Părea câteodată pierdută. Cu toate acestea, era o copilă drăguţă, căci la plecarea de la Wapassou, îi dăruise fără să ezite păpuşa ei lui Honorine.

Păpuşa aceea era lucrul pe care micuţa captivă, în pragul morţii îl ascunsese cu îndemânarea şi puterea iubirii în corsajul său pentru a nu cădea în mâinile indienilor. Honorine înţelesese valoarea darului. Alături de jucăria minunată şi ursul ei îmblânzit, ea aştepta cu răbdare întoarcerea mamei.

Angelica îi simţea lipsa din ce în ce mai mult. Micuţa s-ar fi bucurat de vânzoleala târgului.

Olandezul, reprezentant şi împuternicit al Companiei minelor din Massachusetts, stătea în mijlocul curţii, îmbrăcat într-o haină neagră prăfuită.

În momentul acela, cu muscheta în mână, verifica un balot de piei de castor. Înălţimea unei ţevi de puşcă însemna patruzeci de piei.

Clădirea companiei era modestă, făcută din şindrilă, asemănătoare unei coji de nucă.

Angelica şi Rose-Ann intrară într-o încăpere spaţioasă. Două ferestre decorate cu romburi mici de sticlă întunecată filtrau lumina, menţinând o temperatură plăcută.

În ciuda forfotei indienilor, preocupaţi de schimburile de mărfuri, locul era destul de curat, ceea ce spunea mult despre energia şi talentul organizatoric al stăpânului acestei zone.

Pe dreapta era o tejghea lungă, plină de balanţe şi unităţi de greutate, vase şi diferite măsuri în care se cântăreau perlele şi fierăria.

De-a lungul unora dintre pereţi, rafturi suprapuse susţineau mărfuri printre care Angelica zări cuverturi, bonete din lână, cămăşi şi lenjerie, zahăr roşu nerafinat şi zahăr alb, mirodenii şi biscuiţi. Se găseau acolo şi butoaie cu năut, prune uscate, grăsime sărată şi peşte afumat. Pe un cuptor din cărămizi, unde se aflau obiecte de bucătărie, fierbea înăbuşit o oală. La streaşină erau agăţate căni de lut, ţapi de bere şi pahare din cositor pentru cei care doreau să bea dintr-un butoi voluminos. Fiecare se putea servi cu polonicele adânci, agăţate pe marginea butoiului. Se aflau într-o parte a încăperii care servea drept tavernă, cu două mese mari de lemn împodobite cu ornamente sculptate şi câteva butoaie răsturnate, atunci când clientela era numeroasă şi băutorii voiau să fie singuri. Câţiva bărbaţi erau aşezaţi la mese, pierduţi în fumul albastru de tutun.

Când Angelica intră, nimeni nu făcu nici o mişcare, dar capetele se întoarseră spre ea şi câţiva ochi clipiră cu interes.

După ce salută la intrare, femeia apucă două pahare de cositor de pe marginea căminului. Simţea nevoia să bea o bere. Dar pentru a ajunge la butoi trebuia să treacă pe lângă un indian, care înfăşurat în mantia lui, stătea la marginea uneia dintre mese. Angelica îl salută în limba abénakeză cu complimentele de rigoare şi respectul datorat rangului indicat de penele de vultur din părul lui.

Indianul se trezi parcă din visul său şi se îndreptă rapid. Ochii săi scânteiară de plăcere. O admiră câteva minute cu uimire, apoi, cu o mână pe inimă şi cu piciorul drept înainte, execută un impecabil salut de curte.

— Doamnă, sunteţi atât de bună să mă iertaţi? se scuză el într-o franceză impecabilă. Mă aşteptam atât de puţin la o asemenea apariţie. Permiteţi-mi să mă prezint: Jean-Vincent d'Abbadie, senior de Rasdacq şi alte locuri, baron de Saint-Castine, locotenent al regelui în fortăreaţa sa de la Pentagoët, însărcinat cu guvernarea posesiunilor Majestăţii Sale în Acadia.

— Baroane, sunt încântată să vă întâlnesc. Am auzit multe lucruri despre dumneata...

— Şi eu despre dumneavoastră, doamnă. E inutil să vă numesc. V-am recunoscut cu toate că nu v-am văzut niciodată până acum... Sunteţi frumoasa, atât de frumoasa doamnă de

Peyrac şi, deşi auzisem atâtea şi atâtea poveşti despre frumuseţea dumneavoastră, realitatea depăşeşte cu mult imaginaţia mea... M-aţi luat drept un indian? Cum aş putea să explic purtarea mea lipsită de curtoazie? Văzându-vă deodată în faţa mea şi înţelegând dintr-o privire cine sunteţi, am fost atât de impresionat, încât am rămas împietrit şi mut precum acei muritori pe care zeităţile îi vizitează prin nu ştiu ce capriciu de neînţeles în tristul lor popas pământesc. Pentru că, de fapt, doamnă, ştiam că sunteţi extraordinar de frumoasă, dar nu ştiam că aveţi un asemenea farmec şi o asemenea amabilitate. În plus, surpriza de a auzi cuvintele limbii indiene care îmi plac aşa de mult, rostite de gura dumneavoastră şi faptul că surâsul vostru a luminat această încăpere sumbră şi grosolană mi-au dat un sentiment neaşteptat pe care îl voi păstra în suflet.

— Abia acum observ că dumneavoastră sunteţi un gascon, domnule! se miră ea, izbucnind în râs.

— Chiar m-aţi luat drept un indian?

— Bineînţeles.

Tânăra femeie se apucă să descrie tenul măsliniu al noii sale cunoştinţe, ochii săi negri, părul şi alura.

— Dar cum aşa? se întrebă el aruncând cuvertura roşie brodată cu perle şi păr de mistreţ în care se învelise, lăsând să i se vadă tunica albastră cu fir de aur a ofiţerilor regimentului Carignan-Sallières, cu un fin jabou de dantelă galbenă la gât.

Acesta era tot costumul său regulamentar. În rest avea jambiere indiene şi mocasini în locul cizmelor.

Luă o poziţie impunătoare, cu pumnul lipit de şold şi cu atitudinea unui ofiţer din suita regelui.

— Nu sunt un perfect curtean de Versailles?

— Nu, dezaprobă Angelica, argumentele dumneavoastră vin prea târziu, domnule. În ochii mei sunteţi un şef abénachez.

— Ei bine, fie! cedă baronul de Saint-Castine cu seriozitate. Aveţi dreptate.

Sărută mâna tinerei femei cu o plecăciune. Acest schimb rapid de omagii şi complimente, după moda franţuzească, se desfăşurare nestingherit în decorul plin de fum al tavernei, sub privirile neclintite ale băutorilor de bere care nu schiţaseră nici un gest. În ceea ce-i privea pe cei câţiva indieni aflaţi în încăpere, ocupaţi cu comerţul lor, ei nu dădură nici o atenţie întâmplării.

Unul îşi număra monezile una câte una cu un magnet, altul încerca lamele unui cuţit pe marginea tejghelei, iar un al treilea, îndepărtându-se pentru a măsura o bucată de stofă, se lovi de Angelica şi, nemulţumit, o împinse fără menajamente pentru că îl incomoda.

— Să mergem atunci în altă parte, hotărî baronul. Este o cameră alături unde am putea să vorbim în linişte. O să-l rog pe bătrânul Josué Higgins să ne aducă o gustare. Această copilă fermecătoare este fiica dumneavoastră?

— Aparţine unei familii de englezi care...

— Sst! o întrerupse grăbit tânărul ofiţer gascon. O englezoaică! Dacă se află lucrul ăsta, nu are mari şanse să iasă cu bine de aici.

— Dar am răscumpărat-o cum se cuvine de la indienii care o capturaseră, protestă Angelica.

— Calitatea dumneavoastră de franţuzoaică vă permite anumite lucruri, zise Saint-Castine, dar se ştie deja că soţul dumneavoastră nu are obiceiul de a răscumpăra englezi pentru a-i boteza. Asta nu place celor de sus. Deci ar fi bine să nu lăsaţi să se bănuiască faptul că fetiţa este englezoaică.

— Şi totuşi aici sunt o mulţime de străini. Şeful acestui fort este olandez, iar subordonaţii săi mi se par veniţi direct din Noua-Anglie.

— Asta nu dovedeşte nimic.

— Totuşi, sunt aici!

— Dar pentru câtă vreme? Credeţi-mă, trebuie să fiţi prudentă. Ah! Scumpă contesă, exclamă el, sărutându-i din nou mâna, sunteţi atât de fermecătoare şi adeveriţi întru totul reputaţia pe care o aveţi!

— Credeam că am printre francezi reputaţia unei fiinţe diabolice.

— Şi chiar sunteţi, aprobă el. Diabolică pentru cei prea sensibili la frumuseţea feminină, ca mine... Diabolică şi pentru cei... În fine, vreau să spun că sunteţi la fel ca soţul dumneavoastră... pe care îl admir şi care mă înspăimântă. La drept vorbind, dacă am părăsit postul meu de la Pentagoët şi am coborât pe apa Kennebec-ului, am făcut-o pentru a-l întâlni. Am lucruri grave să-i spun.

— Lucrurile au luat o întorsătură proastă pentru Gouldsboro? întrebă Angelica pălind.

— Nu, liniştiţi-vă. Presupun că domnul de Peyrac v-a însoţit până aici. Aş dori să-i solicit o întâlnire.

Baronul deschise o uşă, dar înainte ca Angelica şi Ross-Ann să poată intra în camera alăturată, un bărbat parcurse în grabă încăperea şi se repezi la tânărul Sain-Castine. Era un soldat francez cu o muschetă în mână.

— De data aceasta, asta e, domnule locotenent, gemu el. Fac pregătiri de război... Nu e nici o îndoială. E un miros pe care l-aş cunoaşte dintr-o mie. Veniţi, veniţi să vedeţi!

Îl apucă pe ofiţer de mânecă şi îl trase afară fără voia lui.

— Mirosiţi! Mirosiţi asta! insistă el, întinzând în acelaşi timp un nas lung şi cârn care îi dădea un aer de clovn, se simte... Se simte mălaiul şi câinele fiert. Chiar nu simţiţi?

— Se simt atâtea mirosuri, făcu Saint-Castine cu o figură neîncrezătoare.

— Dar pe mine nu mă înşeală. Când miroase aşa, înseamnă că sunt toţi acolo în pădure şi petrec înainte de a pleca la luptă. Mălai şi câine fiert, asta e mâncarea lor! Pentru a-şi da curaj. Şi mai beau şi apă pe deasupra, adăugă el cu un fel de strâmbătură care făcu să-i strălucească şi mai mult ochii lui de melc buimăcit. Soldatul acesta avea o figură de nătărău. Comediantul care l-ar fi angajat pentru scena lui ar fi obţinut un mare succes cu el.

Era adevărat că vântul aducea un miros dulceag dinspre adâncul pădurii, specific ospeţelor indiene.

— Vine de acolo şi de acolo, continuă soldatul arătând diferite locuri de pe malul stâng al Kennebec-ului. Pe mine nu mă înşeală.

Ce personaj caraghios! Înveşmântat în tunica albastră, îşi ţinea arma cu o stângăcie neliniştitoare. El nu purta nici jambiere, nici mocasini, ci nişte pantofi greoi care păreau să-l facă şi mai neîndemânatic, iar ciorapii groşi de bumbac, prost ridicaţi până sub genunchi, cădeau în cute cu totul neregulamentare.

— De ce te agiţi aşa, Adhémar? îl întrebă tânărul baron de Saint-Castine cu un interes prefăcut. Trebuia să te înscrii într-un regiment colonial dacă te temi aşa de tare de războiul cu indienii.

— Dar v-am spus că omul de la recrutări este de vină, pentru că m-a îmbătat şi m-am trezit pe corabie, gemu el.

Chiar atunci apăru contele de Peyrac însoţit de olandez şi de francezul care-l întâmpinase la sosire. El auzise ce spusese Adhémar despre cazanele de război.

— Cred că băiatul are dreptate, îşi dădu cu părerea francezul, se tot aude că abénachezii pregătesc o expediţie pentru a-i pedepsi pe englezii ăştia obraznici. Vei fi şi dumneata acolo, Castine, cu etcheveminşii tăi?

Baronul păru surprins şi nu răspunse. Se înclină în faţa contelui care îi întinse mâna afectuos. Apoi Joffrey de Peyrac îi prezentă pe cei doi însoţitori soţiei sale. Olandezul se numea Pieter Boggen. Celălalt era Bertrand Défour care, împreună cu cei trei fraţi ai săi, era proprietarul unui vas de marfă ancorat în Golful Francez. Francezul era un picard cu umeri puternici şi trăsături grosolane, tăiate parcă în lemn. Se părea că de multă vreme nu mai avusese ocazia să-şi prezinte omagiile unei femei de condiţie bună.

La început lăsă impresia unui om stânjenit, dar îşi reveni, ajutat de curajul pe care i-l dădea naivitatea şi făcu o plecăciune adâncă.

— Lucrul ăsta merită sărbătorit. Haideţi să bem ceva.

Un fel de horcăit în spatele lor îi făcu să întoarcă toţi capetele.

Soldatul Adhémar se sprijinea amuţit de tocul uşii. Ochii lui o fixau înspăimântaţi pe Angelica.

— Diavoliţa, îngăimă el, e... ea e!... Nu mi-aţi spus. Asta nu e bine. De ce nu mi-aţi spus imediat, domnule locotenent?

Saint-Castine scoase un strigăt exasperat. Îl apucă pe soldat şi îl expedie direct în praful din curte cu un picior aplicat în locul nimerit.

— Mânca-l-ar ciuma pe idiotul ăsta! răbufni el.

— Cum a ajuns creatura asta aici? se interesă contele.

— Parcă poţi să ştii! Uite ce primim noi de pe urma recrutărilor de la Québec. Îşi închipuie oare că în Canada e nevoie de soldaţi care să se teamă şi de umbra lor?

— Liniştiţi-vă, domnule de Saint-Castine, interveni Angelica, punând mâna pe umărul baronului. Înţeleg ce a vrut să spună bietul om şi – nemaiputând să-şi stăpânească râsul – era aşa de caraghios cu ochii ieşiţi din orbite de groază. Dar nu e vina lui. Circulă tot felul de zvonuri în Canada care probabil

că l-au înspăimântat de-a binelea, iar eu nu pot face nimic să le opresc. Nu e vina lui.

— Deci nu vă simţiţi jignită, doamnă?... Chiar deloc? insistă Saint-Castine împreunându-şi mâinile cu o înflăcărare de meridional; ah, blestemaţi fie imbecilii care, profitând de izolarea şi reputaţia dumneavoastră, au răspândit tot felul de zvonuri şi o istorie de-a dreptul jignitoare.

— O să am grijă să distrug aceste zvonuri, acum, că am părăsit pentru o vreme pădurea. Aceasta a fost de fapt cauza pentru care am hotărât să vin cu soţul meu aici. Vreau ca atunci când o să mă întorc la Wapassou, toată Acadia o să fie convinsă, nu de sfinţenia mea, ci de faptul că sunt o femeie ca toate celelalte.

— Cât despre mine, eu sunt deja convins de faptul că sunteţi cumsecade, zise solidul Défour cu mâna pe inimă.

— Sunteţi doi prieteni de încredere, rosti Angelica recunoscătoare. Îi luă pe amândoi de umeri şi dărui fiecăruia câte unul din acele surâsuri fermecătoare cărora numai ea le ştia secretul. Era convinsă că poate acorda prietenia ei în egală măsură atât nobilului Saint-Castine cât şi viteazului ţăran picard, deveniţi fraţi în ţara aceea sălbatică şi lipsită de legi. Peyrac o admiră în timp ce se îndrepta cu cei doi spre poartă, surâzându-le prieteneşte.

— Să ştiţi, dragi prieteni că nu este chiar aşa de neplăcut pentru o femeie să fie luată drept creatură satanică, le zise tânăra contesă. Este şi în asta un fel de omagiu întunecat adus unei puteri adesea nerecunoscută. Bietul Adhémar nu merita să fie pedepsit cu atâta asprime. Şi acum, vă rog să nu mai vorbim despre asta şi să mergem să bem ceva, pentru că mor de sete.

Se aşezară cu toţii la masă în cealaltă încăpere a clădirii. Discutau cu aprindere despre lucruri grave care altora le-ar fi părut dramatice, dar care pe buzele lor erau nişte glume, aproape nişte şotii.

Olandezul, regăsind alături de francezi veselia înnăscută a flamanzilor, aduse pe masă pahare, ţapi, căni de bere, de rom, de rachiu şi o butelcă de vin roşu de Spania pe care le căpătase de pe o corabie de piraţi din Caraibe, venită la gura Kennebecului, în schimbul unor blănuri.

6

Cu un surâs pierdut pe faţă, Peyrac asculta numai cu o ureche, privind la Angelica, cucerit încă o dată de farmecul ei feminin. Îşi amintea că demult, la Toulouse, ea reuşise doar cu un surâs şi câteva cuvinte să-i transforme pe prietenii lui cei mai geloşi în oameni de încredere, gata să moară pentru ea. Recunoştea acum, maturizat de experienţa câştigată, spiritul şi inteligenţa ei vie, eleganţa gesturilor şi farmecul replicilor.

Îşi aminti cum era cu un an în urmă, atunci când sosiseră pe pământurile acelea, după o călătorie neobişnuită cu "Gouldsboro" unde se reîntâlniseră. Avea atunci o privire melancolică, gesturi reţinute şi o aură de nefericire plutea parcă în jurul ei. În mai puţin de un an, regăsise veselia şi energia unei femei fericite. Era efectul prezenţei lui, urmare a iubirii, în ciuda greutăţilor iernii. El o făcuse se renască din ea însăşi.

Privirile lor se întâlniră şi Angelica îi dărui un surâs cald şi promiţător.

Mica englezoaică, tăcută şi palidă în mijlocul acestor personaje exuberante, îi privea fără să participe la veselia lor.

Baronul de Saint-Castine povestea cum marchizul d'Urville, comandant la Gouldsboro, ajutat de hughenoţii din La Rochelle, ţinuse piept la două corăbii ale piratului Barbă de Aur. În cele din urmă obţinuse victoria cu câteva salve de tun. Corăbiile piratului luaseră foc şi acesta fusese nevoit să se retragă în spatele insulelor. De atunci Barbă de Aur tăcea chitic, dar trebuiau să se aştepte la orice.

Contele se interesă de sosirea celor două nave pe care le aştepta, una de la Boston, cealaltă, "Goldsboro", revenind din Europa, dar era totuşi prea devreme pentru asta. Micul iaht din Boston care îi lăsase pe oamenii lui Kurt Ritz la gura Kennebecului fusese nevoit să se lupte cu banditul Barbă de Aur şi se întorsese în port cu pagube mari.

— O pierdere pe care brigandul ăsta mi-o va plăti însutit, scrâşni Peyrac. Să mai aştepte puţin şi dacă n-o să mi-l dea pe elveţian viu, o să-i jupoi pielea. O să-l hăituiesc până la capătul lumii.

Défour le zise că Golful Francez era plin de adunătura aceea ce piraţi şi de bandiţi veniţi din mările calde. Ştiind că vara cei din nord, englezi sau francezi, aşteptau corăbiile din Europa care veneau încărcate de marfă, corsarii se învârteau pe acolo pentru a le înhăţa, deoarece erau mai uşor de capturat decât galioanele spaniole. În afară de asta, prezenţa piraţilor atrage spre Acadia navele de război ale englezilor, care vin să protejeze flotele de pescuit de la Boston sau din Virginia.

— Ca să nu mai vorbim, domnule conte, că englezii ăştia nu au ce căuta în Golful Francez, deşi ei îşi închipuie că totul le este îngăduit.

Adăugă că, fiind gata să plece într-o călătorie comercială de-a lungul coastei, avea o idee în legătură cu asta.

— Pentru că m-aţi ajutat anul trecut, domnule de Peyrac, atunci când era cât pe ce să mor de foame, cu rezervele epuizate, trecând pe la fortul Sainte-Marie, m-am gândit să-i iau cu mine pe cei şase soldaţi de acolo pentru a-i pune la dispoziţia dumneavoastră.

— Deci, dumitale îţi datorez prezenţa acestui nătărău în uniformă numit Adhémar? se miră baronul.

Concesionarul acadian se apără:

— Pe ăla mi l-au dat cu forţa. Se pare că de la Montreal şi Québec, Lacul Superior şi Golful Căldurilor, toată lumea vrea să scape de el. Dar ceilalţi sunt băieţi veseli şi ştiu să se bată.

Peyrac râdea încântat.

— Vă mulţumesc, domnule Défour. Ştiu să apreciez prezenţa unor buni trăgători, dar ce-au spus de isprava domnului de Wauvenart şi a cavalerului de Grandrivière?

— Erau plecaţi la Jernsey. Aşteaptă vizita guvernatorului Acadiei, domnul de Villedavray. De asta am şi făcut plimbarea de-a lungul Golfului. E mai cuminte aşa. Fraţii mei îl vor întâmpina pe nepoftit, încheie francezul cu o privire mucalită.

— Dar de ce nu i-aţi lăsat pe soldaţi la Gouldsboro? întrebă Castine.

— Furtuna m-a împins până la insulele Martinicus, răspunse celălalt simplu. După asta, o ceaţă m-a ţinut în loc patru zile. Am preferat să-mi continuu drumul spre vest. Strâmtoarea de la Gouldsboro nu e uşor de trecut. Aş fi putut să cad în mâinile lui Barbă de Aur. Dar totul e bine când se termină cu bine.

Peyrac se duse să-i vadă pe soldaţi şi ceilalţi îl însoţiră.

Angelica rămase în camera răcoroasă. Vinul spaniol era foarte bun, dar un pic cam tare. Rose-Ann băuse bere şi acum îi era foame. Nici nu apucară să se gândească bine la foame că un bătrân aduse câteva farfurii pline cu felii de pâine caldă unse cu dulceaţă de afine care în America se găsesc din abundenţă. El le îndemnă să mănânce.

Bătrânul avea o figură plină de bunătate, iar bărbuţa lui albă era foarte simpatică; era îmbrăcat într-o vestă neagră, cu ciorapi de modă veche, ridicaţi până deasupra genunchilor, un guler alb plisat care îi amintea contesei de veşmintele pe care le purta bunicul ei pe vremea când coafura buclată mai eră încă la modă. Numele lui era Josué Pilgrim.

În timp ce mica Rose-Ann îşi potolea foamea, el se aşeză lângă ea şi o întrebă câte ceva în engleză, cu multă simpatie.

Păru foarte emoţionat când află că părinţii fetiţei se numeau William şi erau originari din Biddeford-Sébago. Îi spuse că bunicii ei erau cam la treizeci de mile de târg, pe malul râului Androscoggi, într-un loc numit de indieni Newehewanick, adică "ţinutul primăverii". Acolo întemeiaseră cu zece ani în urmă o aşezare pe care au numit-o în engleză Brunschwick-Falls şi care de atunci prosperase. Erau nişte oameni harnici aceşti William, gata mereu să meargă mai departe în ţinuturi necunoscute.

Fiul, John William, plecase de la Biddeford, o bogată colonie din Golf, pentru a întemeia un alt Biddeford pe malul lacului Sébago. Acum se ştia cât de scump îi costase încercarea aceasta, pentru că fuseseră luaţi cu toţii prizonieri în Canada, cu toate că nici satele de pe coastă nu erau mai în siguranţă atunci când indienii se revărsau din păduri asupra englezilor, dar de acolo se puteau totuşi refugia în insule.

El, Josué, îi înţelegea pe oamenii aceia, deoarece nici lui nu-i plăcuse zbuciumul mării şi carnea sărată. Prefera apele fluviului şi lacurile umbrite, ca de altfel şi carnea de curcani sălbatici.

Cu zece ani în urmă, el şi cu tatăl său care era negustor la Plymouth, la capul de pod, venise aici să întemeieze aşezământul de la Houssnock. I se spunea Josué Pilgrim deoarece colonia lui era plină de călugări, pelerini şi pentru că venise aici de mic copil cu o corabie numită Mayflower, într-un ţinut pustiu în care jumătate dintre ei muriseră în prima iarna.

Povestise toate lucrurile acelea cu o voce potolită, un pic sfătoasă, pe urmă se ridică şi plecă să caute ceva pe o etajeră. Se întoarse cu o pană de gâscă, o călimară cu cerneală şi o coajă fină de mesteacăn asemănătoare unui pergament pe care se apucă să deseneze nişte semne. Era o hartă pentru a ajunge la popasul englez întemeiat de bătrânul Benjamin William şi soţia lui Sarah, bunicii micuţei Rose-Ann. Îi explică apoi contesei cum să ajungă acolo într-o zi şi jumătate traversând pe malul drept al Kennebec-ului şi mergând spre est.

— E o minune cerească, se bucură ea.

Angelica şi Joffrey doriseră de la început să ducă fetiţa la ai ei, dar încercarea punea unele probleme. Mergând la Gouldsboro, adică spre est, ei se îndreptau în direcţia opusă zonei locuite de anglo-saxoni. Regiunea în care se găseau în momentul acela, Maine pentru englezi, Acadia pentru francezi, era un ţinut de mijloc ale cărui graniţe mişcătoare erau marcate de fluviu. Era o ţară a nimănui, fără stăpâni şi fără lege.

Cel de Sus făcuse ca familia protejatei lor să se găsească la mai puţin de zece leghe de Houssnock...

7

Seara, după ce se întoarseră cu toţii în fort la invitaţia olandezului care dorea să dea o petrecere în cinstea oaspeţilor importanţi din ziua aceea, vorbiră în primul rând despre posibilitatea de a duce copila până la bunicii ei.

Gazda le aduse nişte hărţi. Ţinând cont de ocolişuri, de pante şi de drum, în trei zile se putea întoarce la Houssnock pentru a prinde caravana spre Gouldsboro. Dar Joffrey de Peyrac găsi o altă soluţie. Aşezarea de la Brunschwick-Falls se găsea pe râul Androscoggi. Pe firul acesta de apă navigabil şi rapid puteau să ajungă în câteva ore la gurile Kennebec-ului. Grupul contelui de Peyrac se va împărţi în două. O parte, cea mai numeroasă, o să coboare, aşa cum au prevăzut, pe fluviu până la mare, unde îi aştepta o corabie trimisă de d'Urville.

În vremea aceasta, Joffrey de Peyrac şi Angelica, însoţiţi de câţiva oameni, o să meargă în satul englez şi, după ce vor încredinţa copilul familiei William, o să se întoarcă pe râu până

pe coasta oceanului unde se vor întâlni cu ceilalţi. Toate astea nu puteau să le ia mai multe zile.

După ce făcură planul de drum, au trecut la degustarea "Candles-partie"-ului pregătit de Pieter Boggen.

Era o reţetă veche folosită mult pe malurile Houdson-ului din Noul Amsterdam până la Orange printre olandezii din Lumea Nouă.

Într-o oală voluminoasă se turnau două galoane din cel mai bun vin de Madera, trei galoane de apă, şapte livre de zahăr, orz măcinat mărunt, mirodenii de toate felurile, struguri şi lămâi. Se serveşte fierbinte într-un vas mare de argint pus în mijlocul mesei, fiecare invitat luând pe rând cu lingura din lichidul aromat.

Nimic nu era mai bun pentru a trezi simţurile şi a consola sufletele îndurerate.

În afară de conte, contesă şi fiul lor, mai erau acolo baronul de Sait-Castine, acadianul Défour, caporalul garnizoanei de la Saint-Jean, căpitanul francez al corabiei de piraţi din Insula Broaştei Ţestoase şi preotul său. Olandezul şi cei doi comisari englezi, dar şi puritani, completau adunarea.

Angelica era singura femeie. Prin prezenţa ei şi a preotului se menţinea o atmosferă plăcută. Ca să nu-i facă să se simtă stingheriţi de faptul că era acolo, tânăra contesă întreţinu o conversaţie veselă şi atunci bărbaţii se luminară la faţă şi se destinseră. Cele mai sincere hohote de râs se auzeau din clădirea fortului amestecându-se cu zgomotele nopţii şi ale fluviului.

Se despărţiră cei mai buni prieteni şi foarte veseli cu toţii.

Lăsându-l pe olandez în insula lui, traversară râul sub clar de lună şi se duseră unii în tabără şi ceilalţi la navele lor.

— O să vin mâine să vă văd, şopti baronul de Saint-Castine către contele de Peyrac. Am lucruri importante să vă spun. Acum trebuie să dormim. Nu mai pot sta în picioare de somn. Noapte bună tuturor.

Se pierdu în întunericul pădurii, înconjurat de un grup de indieni care apăruseră din umbră pentru a-i însoţi.

Tabăra era vegheată de santinele care primiseră ordine stricte de la contele de Peyrac. Pentru mai multă siguranţă, grupul locuia numai în două cabane. Nimeni nu trebuie să rămână departe de tabără în timpul nopţii. Contele şi soţia sa renunţaseră

la o locuinţă numai pentru ei doi. La Houssnock era o adunătură de indieni de toate felurile, unii botezaţi care purtau crucea de aur şi alţii care aveau un şirag de mătănii lângă penele lor. Cu toată prezenţa olandezului şi a comisarilor englezi, în Franţa acadiană şi canadiană şi în toate pădurile Americii francezul e stăpân.

8

— Păcat, suspină Angelica... Există un om mai fermecător decât acest baron de Saint-Castine? Îmi place aşa de mult să întâlnesc francezi.

— Pentru că îţi face curte?...

Nu le era somn şi Joffrey o sprijinea pe soţia sa care mergea uşor legănat de-a lungul malului.

Ea se opri şi întoarse capul spre el.

Sub razele palide ale lunii, chipul ei era îmbujorat şi plin de viaţă, iar ochii îi scânteiau plini de străluciri misterioase.

Bărbatul surâse tandru, înţelegător...

— Îţi admiră frumuseţea, şopti el. Îţi fac complimente... Îmi place să-i văd aşa la picioarele tale. Nu prea sunt gelos. Ei ştiu că eşti franţuzoaică şi sunt mândri de asta. Şi sunt de-ai noştri! Cu toate că ne-au alungat pe amândoi atât de departe, la capătul pământului şi ne-au despărţit de ai noştri. N-am uitat nimic. Şi mie îmi place să întâlnesc francezi şi să citesc în ochii lor sinceri şi îndrăzneţi admiraţia pe care le-o inspiri. Acesta este un neam de nebuni fără leac şi noi facem parte din el, iubirea mea. Asta nu se va schimba niciodată!

Dispărură la adăpostul unei sălcii care îi ferea de lumina lunii. Întunericul era prielnic dragostei, aşa încât contele o trase uşor pe Angelica spre el şi o sărută pe buze. Dorinţa, dorinţa obişnuită care îi surprindea de fiecare dată urca în ei, se aprindea caldă, fierbinte şi covârşitoare. Dar nu mai puteau să întârzie, pentru că se apropiau zorile. Pădurea era destul de umblată. Se întoarseră în tabără, mergând încă subjugaţi de dorinţă, cu simţământul acela în suflet, durerea elanului întrerupt care nu voia să dispară şi care îi făcea să regrete, dar şi să zâmbească de fiecare dată cu complicitate.

Pentru Angelica, mâna lui Joffrey pe şoldul ei avea în ea toate promisiunile din lume, dar şi pentru el mişcarea gambei pe care o simţea lipită de a lui însemna o promisiune care îl incita şi îl tulbura în acelaşi timp. Rămânea însă pentru mai târziu, peste câteva zile, la Gouldsboro. Savoarea plăcerii amânate va fi mai mare. Dar orele care urmau vor fi mult prea lungi, pline de o aşteptare...

Schimbară alte câteva cuvinte cu oamenii care făceau de pază. Adăposturile ridicate erau pline de oameni. Angelica nu putea dormi, aşa că rămase afară. Se aşeză singură pe malul apei, cu genunchii în mâini şi cu bărbia rezemată de ei. Ochii ei priveau departe, peste pânza aurie a fluviului. Vălătuci de ceaţă pluteau pe suprafaţa apei în împletituri strălucitoare. Se simţea fericită, plină de dorinţă de viaţă şi foarte nerăbdătoare. Totul în jur avea un farmec ce o copleşea. Îi plăcea siguranţa în dragoste, dar îi plăcea la fel de mult şi aşteptarea.

Viaţa de toate zilele avea capriciile ei. Uneori treceau zile în şir în care, ocupaţi de muncă şi de plăceri străine amorului, nu se observau, dar, dintr-o dată, o privire, o inflexiune caldă a vocii declanşa flacăra, furtuna, dorinţa avidă de singurătate în doi. Atunci ea se ascundea în întuneric, geloasă, se cufunda în ceea ce numea "tenebrele mele de aur", aluneca în uitarea de lume, de viaţă.

Viaţa lor amoroasă se confunda atât de mult cu ritmul vieţii, încât părea şoapta unei ape subterane, o melodie imperceptibilă, care devenea uneori vuietul unei furtuni atotstăpânitoare, făcându-i să se izoleze de restul lumii, supunându-i legilor sale şi eliberându-i în acelaşi timp de orice lege.

Dragostea lor de-a lungul timpului, zile şi nopţi, luni şi anotimpuri, era pentru ei un scut, sursa unei bucurii năvalnice, iar tânăra femeie o simţea arzând în ea fără încetare. Era ca o greutate dulce care îi apăsa mijlocul, o senzaţie de leşin în inimă, ceva care îi umplea fiinţa precum copilului sânul matern şi taina spiritului un tabernacol. Dragostea...

Dorea să ajungă la Gouldsboro, un loc mic ca şi Wapassou. Acolo era o clădire mare pe malul mării, în care era o cameră spaţioasă, cu un pat imens acoperit de blănuri. Mai dormise acolo cu el. Va dormi şi acum, chiar dacă furtuna o să lovească în valuri înspumate ţărmul, iar vântul o să vuiască peste copacii

aplecaţi ai promontoriului. La adăpostul acestui palat, în casele ţărăneşti dar solide ale hughenoţilor, luminile se vor stinge una câte una.

Dimineaţa, totul o să fie pur şi strălucitor. Insulele or să strălucească în apa golfului ca nişte bijuterii. Angelica se va plimba pe plajă cu copiii din fort, va hoinări prin portul nou, va mânca homari preparaţi marinăreşte şi stridii. Apoi va aduna scoici şi o să admire coşurile pline cu mărfuri aduse de corăbii. Va cumpăra rochii noi şi foşnitoare, podoabe şi va încerc noi coafuri. La Gouldsboro era o oglindă mare, veneţiană cu picioare din lemn. În unda ei o să se descopere cu totul alta. Dar cum se va găsi oare?

O putere calmă o străbătea şi nu se temea că o să arate îmbătrânită. Va fi numai schimbată. O să capete acea figură, acea ţinută pe care atâţia alţii o visau zadarnic. Figura unei femei fericite, împlinite. Nu era o minune? Cu mai puţin de un an în urmă, coborâse şovăitoare şi plină de teamă pe ţărmul acela. Slabă, lividă, împietrită, cu o nelinişte şi o oboseală interioară, se dusese pe plaja roşiatică a Gouldsboro-ului şi puţin lipsise să cadă în genunchi la capătul puterilor. Dar braţul lui Joffrey o sprijinise.

O lungă perioadă de lupte crude din tinereţea sa se sfârşea acolo.

Ce îndepărtat i se părea momentul acela, cei cincisprezece ani în care rătăcise singură cu umerii împovăraţi de toate greutăţile vieţii. Astăzi se simţea mai tânără decât atunci pentru că se simţea protejată şi iubită.

O vioiciune de copil lumina din când în când chipul tinerei femei şi o încredere fără margini înlocuise teama de sălbăticiune hăituită, cuibărită altădată în sufletul ei. Şi aceasta deoarece atunci când urca din greu plaja, un braţ drag şi puternic o înconjurase şi nu o mai părăsise.

Ce tânără devine o femeie atunci când se ştie iubită, se gândea ea. Altădată eram bătrână, avea o sută de ani, eram mereu în alertă, încordată, pregătită de atac.

În ziua aceea, teama nu o mai putea învălui cu aceeaşi putere copleşitoare, fără speranţa pe care o simţise pe vremea când lupta împotriva regelui şi a susţinătorilor lui mult prea puternici.

Cel la pieptul căruia se odihnea acum era puternic, lucid şi prudent. Lua totul asupra lui. Nu semăna cu ceilalţi, dar ştia să şi-i facă prieteni şi ea începea să vadă că mintea unui singur om poate stăpâni lumea, pentru că spiritul este mai puternic decât materia. El îşi va nimic adversarii, va distruge pe cei care nu-i recunoşteau puterea. Era atât de puternic încât putea să-i aducă lângă el prin înţelepciunea şi comportamentul său surprinzător. Ţara îşi va găsi pacea, naţiunile vor intra pe făgaşul normal, pădurile vor fi defrişate şi se vor construi oraşe care se vor umple de oameni. O să rămână destulă frumuseţe sălbatică pentru a înnobila aceste noi destine. Lumea Nouă va fi mereu bogată şi demnă de admiraţie, fiindcă nu vor mai fi războaie inutile.

Pe jumătate ameţită de visul ei şi de apăsarea nopţii măreţe, gândul Angelicăi se cufunda în beţia continuă a naturii, se supunea tensiunii care plutea în aer.

Mirosul fad al sărbătorilor putea să plutească peste pădure iar toba putea să bată departe ca o inimă grăbită şi nerăbdătoare, fiindcă totul era aşa de simplu. Se simţea implicată, dar în afară de pericol.

În umbra palidă a nopţii, spre sud-vest, se legănau cele trei pânze ale navei de corsari care ancorase la cotul râului. Pe celălalt mal, în amonte, domnea un întuneric de nepătruns, încărcat de ceaţă şi de fum, străpuns când şi când de strălucirea focurilor aprinse de indieni în wigwam-uri.

Se auzi ţipătul unei vulpi. Un animal mare, dar suplu se strecură prin ierburile de lângă ea. Era un gluton[1] de care se îngrijea Cantor. La un moment dat zări sclipirea ochilor săi dilataţi, de o sălbăticie inconştientă care păreau că o întreabă ceva.

---

[1] gluton – animal carnivor cu blana brun-deschis, care trăieşte în ţinuturile polare nordice. (n.tr.)

CĂTUNUL ENGLEZ

1

În ziua următoare, într-o încăpere a fortului, Angelica lucra o rochie roşie pentru Rose-Ann. Se gândea că familia fetiței o să se bucure când o să o vadă îmbrăcată frumos, şi nu ca o biată captivă a acestor "îngrozitori" francezi. Prin fereastra deschisă zări o plută alunecând pe apa fluviului.

Trei cai pe care Maupertuis, angajatul lui Peyrac, îi adusese în ajun erau acolo. Era şi Cantor de față. Cum ajunseseră pe insulă, băiatul o luă la fugă şi intră foarte agitat.

— Tata mi-a spus să te anunț că trebuie să pleci imediat la Brunschwick-Falls cu Maupertuis. Ei nu pot să meargă cu noi şi eu o să fiu deci traducătorul. O să-i întâlnim din nou mâine sau poimâine cel mai târziu, la gurile Kennebec-ului unde corabia noastră a ajuns deja.

— Ce păcat, oftă Angelica, n-am apucat să termin rochia asta. N-o să am timp să cos şireturile corsajului. Tatăl tău de ce nu merge cu noi?

— Trebuie să se întâlnească pe coastă cu şeful etchemin sau mic-mac, nu ştiu prea bine... pe care baronul de Saint-Castine ține cu orice preț să i-l prezinte. Cu indienii ăştia trebuie să fii mereu pe fază, dacă pot să spun aşa. Sunt aşa de vicleni. Tata a preferat să plece şi să ne trimită pe noi cu micuța la bunicii ei. Am luat deja bagajul tău din tabără.

Angelica o ajută pe micuța englezoaică să se îmbrace cu rochia cea nouă. Prinse cu ace gulerul şi manşetele de dantelă pe care bătrânul Josué le scosese din cine ştie ce balot de mărfuri.

Se pieptănă rapid, înnodă cureaua de piele pe care își ținea pistolul de care nu se despărțea prea ușor.

Caii așteptau afară înșeuați, ținuți în frâe de fiul ei și de Maupertuis. Contesa încercă din obișnuință harnașamentul și sacul de piele pe care îl pregătise de dimineață. Vru să știe câtă muniție are fiecare.

— Cu bine! Să plecăm, se hotărî ea.

— Și eu ce să fac? întrebă Adhémar care aștepta în fața porții așezat pe un butoi răsturnat cu muscheta între genunchi.

Era o întreagă istorie despre care toată lumea vorbea. Știind cât îi era de teamă bietului soldat de Angelica, sau poate pentru că nu știa ce să facă cu el, caporalul fortului Saint-Jean îl numise șeful gărzii doamnei de Peyrac. Adhémar trăia un coșmar, împărțit între teama lui superstițioasă și spiritul de disciplină militară.

Maupertuis îi aruncă o privire compătimitoare.

— Dar nu pot să rămân singur în mijlocul atâtor sălbatici.

— Atunci vino cu noi, propuse canadianul plictisit. Caporalul tău și ceilalți au plecat deja cu domnul de Peyrac.

— Au plecat? bâlbâi bietul băiat cu lacrimi în ochi.

— Da! Vino când îți spun. Nu putem să-l lăsăm aici singur, se scuză el față de Angelica. Și, pe urmă, o armă în plus tot e ceva.

Îl salutară pe olandez și, imediat după ce trecură pe celălalt mal, pătrunseră în umbra pădurii. O potecă destul de bântuită se pierdea spre vest.

— Unde mergem? întrebă Adhémar.

— La Brunschwick-Falls.

— Și ce e asta?

— Un sat englezesc.

— Dar eu nu vreau să merg la englezi. Sunt dușmanii noștri.

—Taci odată, prostule, și mergi!

Năpădită de iarbă, cărarea abia se mai vedea, dar caii o urmau cu pas sigur, cu instinctul animalelor care recunosc drumuri frecventate de oameni, în ciuda numeroaselor piedici, a tufișurilor și buruienilor crescute în calea lor. Primăvara nestăpânită năvălea în sălbăticia pădurii, cu ramuri încărcate de verdeață, dar moi și tinere care se îndepărtau cu ușurință. Iarba era mică și fragedă, iar spațiul de sub copaci luminos.

Zăriră urmele unui sat indian părăsit despre care li se vorbise. Pe urmă se afundară din nou în frunziş. Puţin mai târziu, printre plopi şi mesteceni, sub razele soarelui străluciră apele unui lac liniştit ca o oglindă. Se apropia amiaza, tăcerea devenea din ce în ce mai grea, iar în toropeala zilei se mai auzea doar bâzâitul insectelor.

Angelica o luase pe micuţa englezoaică pe calul ei, Maupertuis şi Cantor călăreau ceilalţi doi cai, iar soldatul şi tânărul canadian îi urmau pe jos, fără prea mare greutate, pentru că oricum animalele nu putea să meargă decât la pas, scutindu-le totuşi pe fetiţă şi pe contesă de oboseala drumului. Adhémar arunca mereu priviri neliniştite în jurul său.

— Ne urmăreşte cineva, ascultaţi-mă pe mine.

Sfârşiră prin a se opri ca să-l facă să tacă. Traseră cu urechea.

— E Wolverines, îl linişti Cantor, glutonul meu. Animalul zvâcni din frunziş până la picioarele lor, gata să se repeadă şi arătându-şi colţii albi şi ascuţiţi.

Cantor se distră pe seama lui Adhémar.

— Ce... ce... ce fiară mai e şi asta?

— Un gluton care o să te înghită cât ai zice peşte.

— E mare cât o oaie arătarea asta, se plânse celălalt.

De atunci, bietul de el îl supraveghe fără încetare pe poznaşul Wolverines care, din când în când, se apropia de el, făcându-l să tresară.

— Nu mi se pare deloc amuzant să merg cu el pe urmele mele!...

Râdeau de el, iar micuţa Rose-Ann socotea că nu se distrase niciodată aşa de bine.

Pădurea semăna cu cea de pe malul celălalt. Aceleaşi coline uşoare la poalele cărora curgeau pârâuri repezi şi aceleaşi urcuşuri care duceau spre platouri stâncoase, acoperite de pini şi cedri mărunţi, peste care plutea o boare înmiresmată. De aici privirea se cufunda din nou în spuma verde a copacilor înfrunziţi, cu voluptatea unei lunecări în valurile mării.

După arşiţa zilei se stârni o adiere care făcu să tremure frunzele copacilor, umplând pădurea de murmure.

Se opriră din nou ca să cerceteze schiţa pe care le-o dăduse bătrânul Josué. După ce trecură de un alt sat părăsit de indieni, drumul deveni mai puţin sigur. Cantor stabili poziţia cu ajutorul

busolei şi le spuse că, mergând în aceeaşi direcţie, vor ajunge în două-trei ore.

Băiatul nu era la fel de priceput în topografie ca fratele său mai mare, Florimond, dar avea acelaşi simţ de orientare care îl ajuta să nu se rătăcească. Încă din copilărie fuseseră învăţaţi de tatăl lor să folosească sextantul, cronometrul şi busola.

Angelica putea să aibă încredere deplină în fiul său, dar nu regreta mai puţin absenţa lui Joffrey. Plecarea aceasta grăbită i se părea, odată cu trecerea timpului, din ce în ce mai nefirească. De ce nu era şi Joffrey acolo? Pădurea fusese pustie şi tăcută, dar devenise zgomotoasă de când vântul începuse să bată.

— Domnul de Peyrac nu v-a spus de ce trebuie să facem această călătorie? întrebă ea întorcându-se spre canadian.

— Eu nu l-am văzut pe domnul conte, răspunse acesta. Clovis mi-a transmis mesajul.

— Clovis?...

O nelinişte vagă îi cuprinse sufletul. Era ceva neobişnuit în toată întâmplarea aceea. De ce Joffrey nu-i trimisese un bilet? Ceva nu se potrivea. Toate mesajele acelea transmise din gură în gură... Clovis? Calul se împiedică de o piatră şi Angelica îşi întrerupse gândurile pentru a fi atentă la drum.

Trunchiurile puternice ale stejarilor cu frunziş dantelat de culoarea smaraldului se înălţau ca nişte candelabre negre.

"Ai zice că suntem în pădurea Nieul pe timpul ambuscadelor"... se gândi Angelica. Cuprinsă de un fior, simţi nevoia să iasă cât mai repede din umbra aceea deasă.

— Suntem pe drumul bun, Cantor?

— Da, sigur, răspunse băiatul uitându-se din nou la schiţa lui şi la busolă.

Dar ceva mai încolo, coborî de pe cal şi, împreună cu Pierre-Joseph, tânărul metis, cercetă împrejurimile. Cărarea se pierdea în mărăciniş. Cei doi tineri hotărâră să meargă mai departe pe acolo. Copacii deveneau tot mai deşi, formând o boltă din ce în ce mai întunecată.

Din fericire, după o cotitură, ieşiră din acel tunel vegetal şi regăsiră lumina soarelui. În clipa aceea, Maupertuis ridică mâna şi toţi, chiar şi caii, încremeniră la semnul lui. Se produsese o schimbare abia simţită care făcea ca pădurea pustie până atunci să apară dintr-o dată bântuită de alte prezenţe.

— Indienii! şopti Adhémar trăgându-se înapoi.

— Nu, englezii, spuse Cantor.

În sfârşit, în lumina care pătrundea printre ramuri apăru cea mai ciudată siluetă posibilă.

Cocoşat, strâmb, încălţat cu nişte pantofi enormi cu catarame din care ieşeau nişte pulpe slabe, purtând pe cap o pălărie al cărui cilindru de forma unei căpăţâni de zahăr părea că nu se mai termină, personajul era un moşneag mărunţel. El se opri la marginea pădurii. Ţinea cu amândouă mâinile o flintă veche cu ţeava scurtă şi groasă, încărcată cu pulbere. Un foc tras cu o asemenea armă punea în pericol atât viaţa victimelor cât şi a trăgătorului.

Noii-sosiţi nu făcură nici o mişcare.

— Staţi! ţipă moşneagul mărunţel cu o voce ascuţită. Dacă sunteţi spirite, plecaţi sau trag!

— Vezi bine că nu suntem spirite, răspunse Cantor în engleză.

— O clipă, vă rog.

Bătrânul ridică arma sa demodată şi scotoci cu mâna în vesta neagră. Scoase o enormă pereche de ochelari rotunzi cu ramă de baga care îi dădură aspectul unei bufniţe bătrâne atunci când îi puse pe nas.

— Da! Văd... văd... mormăi el.

Apăsă pe finalul silabelor cu o seriozitate lămuritoare.

Se apropie de cavaleri cu paşi mici, măsurându-l pe Cantor din cap până-n picioare şi părând că o ignoră pe Angelica.

— Şi tu cine eşti de vorbeşti cu accentul ăsta din Yorkshire, ca acei venerabili profesori de la Boston? Nu te temi ca orice bun creştin să mergi prin pădure? Nu ştii că băieţandrii şi femeile nu au ce căuta în pădure? Poţi să te întâlneşti cu Omul Negru şi să facă mii de nelegiuiri cu tine. Nu eşti tu, cel care mă sfidează acum, fiu al lui Bélial Voluptosul, Prinţ al Apelor, cu care te-a zămislit cea care te însoţeşte într-o noapte de sabat? Nu m-ar mira! De altfel, eşti prea frumos pentru o fiinţă omenească, tinere!

— Mergem la Benjamin şi Sarah William, răspunse Cantor care mai văzuse asemenea ciudăţenii la Boston, la savanţii iluminaţi. O ducem pe nepoata lor Rose-Ann, fiica lui John William.

— He! He! La Benjamin William.

Bătrânul englez se aplecă pentru a o cerceta cu privirea lui pătrunzătoare din spatele lentilelor groase ale ochelarilor pe fetiţa cu rochie roşie pe care i-o arătase Cantor.

— Zice că fata asta e nepoata lui William. Ha! Ha! Drăguţă treabă. Chiar că o să râdem.

Îşi frecă mâinile ca şi cum ar fi devenit dintr-o dată martorul unei farse reuşite.

— Ha! Ha! Parcă îi văd mutra.

Îi examinase între timp pe toţi cei prezenţi cu o privire vioaie şi fără să lase impresia că îl preocupă cele două călăuze cu vestele lor din piele cu franjuri, cu centurile şi cu pălăriile lor canadiene colorate sau soldatul francez din spatele lor cu tunica lui decolorată, dar uşor de recunoscut. Puse arma pe umărul său chircit şi se îndepărtă pe potecă.

— Ei bine! Să mergem, francezi, îi îndemnă el râzând pe sub mustăţi. Haideţi, duceţi-o pe nepoata sa bătrânului Ben. Ho! Ho! Parcă văd ce mutră o să facă William! He! He! Ce amuzant... Nu contaţi prea mult pe răsplată pentru că e un avar...

Angelica urmărise cu greu dialogul. Înţelegea puţin engleza bătrânului, dar abia reuşea să desluşească ceva din ceea ce povestea. Din fericire, Cantor păstra un calm olimpian.

— Suntem departe de Brunschwick-Falls? insistă el politicos. Ne e teamă că ne-am rătăcit.

Celălalt clătină din cap cu o strâmbătură, lăsând să se înţeleagă că atunci când eşti destul de curajos să te plimbi prin pădurea aceea plină de spirite, trebuie să ştii unde mergi şi să te descurci singur.

În timpul acestei discuţii, un alt personaj apăruse şi se apropiase în linişte în spatele moşului. Era un indian înalt cu o privire rece, un abénakez din regiunea Sokokos sau Scheepscots, judecând după profilul ascuţit, cu cei doi incisivi foarte proeminenţi. Avea o lance în mână, un arc şi o tolbă la brâu. Noul venit urmări conversaţia cu indiferenţă.

— Nu mi-aţi putea arăta drumul până la Brunschwick-Falls? insistă Cantor la capătul răbdării.

La această cere, formulată totuşi cu toată politeţea posibilă, ciudatul bătrân, a cărui faţă se schimonosi de furie, izbucni într-un şuvoi de cuvinte fără şir în care Angelica recunoscu printre versete biblice şi blesteme, profeţii, acuzaţii, citate din

greacă şi latină, de unde reieşea că oamenii din Brunschwick – Newehewannik pentru indieni – erau nebuni, ignoranți, eretici şi posedați de diavol. El, George Shapleigh, n-o să mai pună niciodată piciorul pe acolo.

Cantor stărui cu inocența tinereții. Moşneagul se mai linişti un pic, mormăi ceva în barbă, mai aruncă vreo câteva afurisenii, apoi le întoarse spatele şi o luă înainte pe potecă, în timp ce indianul rămase în urma lor.

— Să înțeleg că nebunul ăsta de englez s-a îndurat să ne arate drumul? mormăi Maupertuis.

— Aşa se pare, răspunse Cantor. Să-l urmărim! Vom vedea unde ajungem.

— Ar putea să încalece pe unui din caii noştri, dacă e obosit, propuse Angelica.

Bătrânul păru jignit de această propunere şi dădu de înțeles că, pentru el, şi caii erau creaturi ale Diavolului. Țopăia vioi pe cărare şi, în ciuda pantofilor mari, nu făcea nici un zgomot, părând că abia atinge pământul.

— E un fel de "vraci" care susține că a colindat toate pădurile Americii, în căutarea plantelor tămăduitoare, îi lămuri Cantor. Asta explică neîncrederea cu care îl privesc ai lui. În zona Noua Anglie, cei care rătăcesc prin păduri nu sunt bine văzuți. O să vă spună şi el de altfel... Putem să ne lăsăm în seama lui cu toate că e cam ciudat.

— Eu nu vreau să dau ochii cu englezii, aşa cum nu vreau să merg cu un indian necunoscut după mine, se văicări Adhémar din umbră.

De fiecare dată când întorcea capul şi vedea fața aia împietrită cu ochi întunecați care-l țintuiau neîncetat, o sudoare rece îl năpădea. Înaintau, sprijinindu-se de rădăcini. Omulețul cu pălăria lui țuguiată mergea înaintea lor ca un spirit al pădurii. Dispărea din când în când în umbră, ca să apară apoi în lumina soarelui, strecurându-se printre trunchiuri.

Seara coborâse peste pădure şi Angelica se temea că nu vor ajunge înainte de căderea nopții. Neobişnuita călăuză îşi vedea de drum, bolborosind cuvinte de neînțeles, iar mâinile lui cu degete noduroase gesticulau neîncetat în aer.

— Mă întreb dacă nu e complet nebun sau dacă ştie unde ne duce, izbucni Maupertius, neliniştit. Englezii ăştia!...

— Să ne ducă unde o vrea, dar să ne scoată odată din pădurea asta, răbufni şi Angelica, la capătul răbdării.

Imediat, ca şi cum cineva i-ar fi auzit dorinţa, ajunseră pe un platou presărat cu stânci şi boscheţi de ienupăr. Ici şi colo, câte un cedru bătut de vânt, câte un pâlc întunecat de brazi străjuia câmpia. Undeva, departe, dincolo de o îngrămădire de coline împădurite, sub un cer de un alb sidefiu, se ghicea prezenţa mării. Dar era prea departe, era aproape un miraj. Doar vântul aducea un miros vag, familiar, încă plin de amintiri.

Se strecurară printre stânci şi tufişuri şi coborâră într-o vale învăluită în întuneric. Cealaltă culme se ridica în faţa lor, profilându-şi creasta sumbră pe cerul palid. De acolo venea un miros puternic de câmp arat. Acum nu se mai vedea la doi paşi. Se ghicea totuşi pământul reavăn care răspândea un iz de primăvară cu brazdele lui proaspăt trase de plug.

— Aici e! Roger Slougton e încă pe câmp. Dacă ar putea să alunge noaptea şi stelele şi somnul care-i îngreunează pleoapele, ar fi fericit. N-ar sta locului o clipă. Ar lucra fără încetare, ar ara, ar grebla, ar săpa mereu. Furca lui ar scormoni tot timpul precum cea a Diavolului în fundul Infernului.

— Furca mea e binecuvântată, pe când cea a diavolului, nu, bătrân ticălos, păru că-i răspunde pământul cu o voce cavernoasă. Cu vârful furcii sale, Diavolul nu scormoneşte decât printre suflete păcătoase; eu, în schimb, fac să răsară fructele pământului pe care Dumnezeu le-a binecuvântat...

O umbră se apropie.

— N-am închinat destule ore din viaţa mea acestei munci, adăugă sfătos vocea; eu înţeleg astfel lucrurile acestea, nu ca tine, vrăjitor bătrân, ce nu-ţi pasă că-ţi murdăreşti cugetul în sălbăticia nelegiuită a naturii. Stai! Opreşte-te! Pe cine ai mai adus în seara asta, păcătosule? Pe cine ai mai adus din ţinuturile tale blestemate?

Ţăranul care se apropie se opri în faţa lor, holbându-se curios.

— Când un francez sau un indian apare pe aici, nu miroase a bine, mormăi el. Opriţi-vă, nu mai înaintaţi!

Schiţă gestul de a da arma jos de pe umăr. La toată pledoaria aceasta, Shapleigh răspunse printr-un şir de chicoteli, ca şi cum s-ar fi veselit teribil.

Caii se agitau, speriaţi de glasul acela aspru care se făcea auzit din noapte. Cantor îl salută pe acest truditor al pământului în cea mai bună engleză, o prezentă pe mica Rose-Ann William şi, fără să încerce să ascundă faptul că sunt francezi, se grăbi să se recomande drept fiul contelui de Peyrac de Gouldsboro.

— Dacă aveţi vreo cunoştinţă la Boston sau la mina din Casco, aţi auzit desigur de tatăl meu. A construit câteva corăbii în şantierele Noii-Anglii.

Ocolind răspunsul, ţăranul se apropie de ei şi îi cercetă ca un câine bănuitor.

— Iar ai venit cu arătarea asta cu piele roşie după tine, se răţoi el tot la Shapleigh. Mai bine ai aduce un cuib de şerpi în sat decât un indian!

— El e cu mine, se burzului bătrânul.

— Ca să fim noi mâine morţi şi scalpaţi de ticăloşii ăia, cum s-a întâmplat în colonia irlandezilor care au primit în mijlocul lor o biată indiancă pe timpul unei furtuni. Ea le-a arătat drumul copiilor şi nepoţilor ei, le-a deschis poarta fortului şi albii au fost căsăpiţi toţi. Căci spune Cel Veşnic: "nu trebuie să uitaţi niciodată că ţara în care intraţi ca să o stăpâniţi e un ţinut întinat de păcatele locuitorilor săi... Nu daţi fiicele voastre fiilor lor şi nu alegeţi pentru fiii voştri soţii dintre fiicele lor şi nu vă îngrijiţi nici de sporul, nici de bunăstarea lor, căci aşa veţi fi puternici..." Doar tu, Shapleigh, te umileşti trăind alături de indienii ăştia...

După această aspră pildă biblică, se aşternu din nou liniştea şi, după câteva clipe de aşteptare, Angelica îşi dădu seama că locuitorul Brunschwick-Falls-ului se hotărâse să-i lase să intre în sat. O porni înaintea grupului şi începu să urce dealul din faţa lor. Pe măsură ce ieşeau din vale, regăseau strălucirea unui nesfârşit apus de soare. O adiere de vânt la aduse un miros de grajd şi zgomotele încă îndepărtate ale vitelor care se întorceau de la păscut.

2

Deodată, sub cerul auriu, brăzdat de fâşii roşiatice, se profilă silueta unei ferme englezeşti. Celelalte nu se vedeau încă,

dar o fereastră luminată părea că veghează asupra văii întunecoase din care tocmai ieşiseră.

Când se apropiară, recunoscură o stână în care se tundeau oile şi se făcea brânză. Bărbaţi şi femei îi urmăreau cu privirea pe străini.

Soarele cobora din ce în ce mai mult spre asfinţit. După o cotitură, satul se ivi în întregime, cu casele lui de lemn, aşezate pe o colină împădurită cu ulmi şi arţari. În vâlceaua de la poalele colinei curgea un pârâu de la care se întorceau spălătoresele, purtând pe cap coşuri încărcate cu rufe. Rochiile lor de pânză albastră fluturau în vânt. Dincolo de pârâu, pajiştea urca în pantă lină până la poalele pădurii.

Cărarea se lărgi, şerpuind printre case şi grădini. Opaiţele aprinse în spatele ferestrelor acoperite cu bucăţi de pergament străluceau în noapte, împodobind satul liniştit cu nişte sclipiri de diamant.

Totuşi, prin cine ştie ce întâmplare, când se opriră la celălalt capăt al satului, în faţa unei case cu console şi acoperiş ţuguiat, aproape toţi locuitorii din Brunschwick-Falls erau adunaţi în urma lor, împinşi de curiozitate. Nu se mai vedea decât o învălmăşire de straie albastre şi negre, feţe mirate, bonete albe şi pălării ascuţite.

Când Angelica descălecă şi salută adunarea, un murmur străbătu mulţimea, iar când Maupertuis o dădu jos de pe cal pe micuţa Rose-Ann, murmurul se transformă într-un vuiet, se auziră chiar exclamaţii de stupoare, proteste, fiecare mirându-se.

— Ce naiba am făcut? se miră Maupertuis. E prima oară când văd un canadian? Şi, pe urmă, mi se pare că e pace.

Aşa-zisul vraci se zbătu ca un peşte pe uscat.

— Aici! Aici! repetă el nerăbdător, arătându-le poarta casei.

Jubila. Urcă primul scările unui cerdac şi împinse cu putere portiţa.

— Benjamin şi Sarah William! V-am adus-o pe nepoata voastră, Rose-Ann de Biddeford-Sébago şi pe francezii care au răscumpărat-o, ţipă el triumfător.

Dintr-o privire, Angelica întrezări în fundul camerei o vatră de cărămizi pe care erau agăţate ustensile de aramă şi cositor, lângă care erau doi bătrâni, un bărbat şi o femeie, aşezaţi

de o parte şi de alta, îmbrăcaţi în negru şi palizi ca nişte icoane. Părul lor alb era pieptănat cu grijă, iar femeia purta o bonetă impunătoare de dantelă. Stăteau amândoi ţepeni în fotolii cu speteze înalte, bătrânul ţinând pe genunchi o Biblie, iar femeia torcând dintr-un fuior. În jurul lor, copii şi slujnice depănau la vârtelniţe.

Imagine fugară, pentru că la rostirea cuvântului "francezi", cei doi se ridicară brusc, aruncară Biblia şi fusul şi, cu o iuţeală surprinzătoare, luară cele două puşti de deasupra vetrei, încărcate şi gata de tras, îndreptându-le spre noii sosiţi.

Shapleigh se distra de minune şi îşi freca mâinile cu bucurie.

Vederea Angelicăi care o împingea în faţă pe fetiţă, provocă asupra lor o groază fără nume, o spaimă mai mare decât cea pe care o încercaseră la vederea francezilor. Mâinile începură să le tremure şi armele părură dintr-o dată prea grele pentru braţele lor. Ţevile puştilor coborâră încet.

— O! Doamne! Doamne! şoptiră buzele uscate ale bătrânei.

— Dumnezeule! strigă şi soţul ei.

Angelica schiţă o reverenţă şi, scuzându-se pentru engleza sa, îşi arătă bucuria de a o putea reda bunicilor săi pe fetiţa care trecuse prin atâtea pericole.

— Este nepoata dumneavoastră, Rose-Ann, insistă ea, pentru că se părea că nu înţeleseseră încă. Nu vreţi să o îmbrăţişaţi?

Fără să le vină a crede, Benjamin şi Sarah William coborâră asupra fetiţei o privire întunecată şi suspinară adânc.

— Bine, bine, spuse în sfârşit bătrânul, vedem noi că e Rose-Ann şi am vrea să o îmbrăţişăm, dar mai înainte trebuie... TREBUIE să-şi scoată această îngrozitoare rochie roşie.

3

— Aţi fi putut la fel de bine să o aduceţi goală, cu coarne de drac pe cap, îi strecură Cantor mai târziu mamei sale.

Conştientă de greşeala ei, Angelica îşi făcea reproşuri.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi avut timp să cos şi şireturile aurii de la corsaj?...

— S-ar fi cutremurat, spuse Cantor.

— Tu, care ai trăit în Noua Anglia, ai fi putut să mă previi. Nu mi-aş fi chinuit degetele să-i fac o rochie de sărbătoare pentru întoarcerea ei printre asemenea puritani.

— Iartă-mă, mamă... Am fi putut la fel de bine să dăm peste o sectă mai tolerantă. Există şi aşa ceva. Şi pe urmă, mi-am spus că, în caz contrar, m-aş amuza de mutra pe care ar face-o.

— Îţi place şi ţie să tachinezi, aşa cum o face şi vraciul ăsta bătrân de care se feresc toţi ca de ciumă. Nu m-aş mira să se fi distrat şi el când a văzut rochia roşie a fetiţei, gândindu-se la farsa pe care o să le-o joace bătrânilor. Asta l-a hotărât, probabil, să ne arate drumul.

Au fost conduşi, împreună cu nedorita lor protejată, într-un fel de anticameră. Aceasta pentru a o feri de ochii lumii pe nepoata lui Benjamin William, îmbrăcată într-un veşmânt atât de nepotrivit, aşa cum era şi femeia care o adusese, ale cărei podoabe stridente şi îndrăzneţe spuneau totul despre poporul şi religia sa: franţuzoaică şi catolică!

Puritanii ăştia sunt nişte fiinţe atât de ciudate încât te întrebi dacă au inimă şi sex. Văzând răceala relaţiilor dintre ei, părea de necrezut că un gest de dragoste se afla la originea acestei familii. Cu toate acestea, urmaşii domnului şi doamnei William erau numeroşi. Cel puţin două cupluri şi copiii lor locuiau în casa aceea mare din Brunschwick-Falls. Angelica se miră că nimeni nu părea interesat de soarta tânărului William, luat prizonier în Canada de sălbatici.

Vestea că nora ei născuse în condiţii mizerabile în pădurea indiană şi că avea un alt nepot, o lăsă rece pe doamna William. Soţul ei consideră chiar că John şi Margaret fuseseră pe drept pedepsiţi pentru nesupunerea lor. De ce nu rămăseseră la Biddeford-Saco, o colonie liniştită pe malul mării, în loc să se creadă, în trufia lor, sortiţi de Dumnezeu să întemeieze propriul lor aşezământ, în acele pustietăţi înspăimântătoare, vătămătoare şi pentru trup şi pentru suflet, având curajul să boteze locul acela după colonia în care se născuseră: Biddeford-le-Pieux. Aveau acum ceea ce meritau în Canada. El, Ben William, a ştiut întotdeauna că fiul său, John, n-avea stofă de conducător.

Refuză să asculte amănuntele pe care încerca să i le dea Cantor despre captivi. Aflaseră de răpirea lor prin Darwin,

cumnatul surorii lor, un băiat măruntel care urma să se recăsătorească.

"Dar soția lui nu e moartă, încercă să explice Angelica... cel puțin nu era ultima dată când am văzut-o la Wapassou..."

Benjamin William păru că nu aude. Pentru el, tot ceea ce se întindea dincolo de marile păduri din nord, înspre teritoriile necunoscute unde francezi necredincioşi îşi ascuțeau cuțitele de scalpat în fum de tămâie, toate astea aparţineau deja unei alte lumi; şi au fost destui englezi care nu s-au mai întors niciodată de acolo!

— Fii sincer măcar o dată, îi ceru Angelica fiului său. Mai e altceva în ținuta mea ce i-ar putea indigna? Sunt fără să vreau necuviincioasă?

— Ar trebui să puneți ceva AICI, o sfătui Cantor cu un aer de cunoscător, arătând decolteul Angelicăi.

Râseră ca doi copii, sub privirea posomorâtă a bietei Rose-Ann, atunci când slujnicele în rochii albastre intrară aducând o copaie de lemn, îmbrăcată în aramă şi cu nituri multe, din care se ridica un abur de apă clocotită. Un tânăr înalt şi sobru veni să-l ia pe Cantor. Arăta ca un călugăr. Fiul Angelicăi îl urmă, arătând aceeaşi figură afectată şi bănuitoare, nepotrivită cu obrajii lui tineri.

În schimb, slujnicele, fete drăgălaşe cu obrajii îmbujorați de aerul câmpului, păreau mai puțin îngâmfate. Când privirea severă a stăpânului nu le supraveghea, surâdeau binevoitoare, iar când privirile lor o cercetau pe Angelica, se arătau chiar voioase. Sosirea acestei doamne franțuzoaice era un mare eveniment. Ele studiau fiecare amănunt al îmbrăcăminții sale, modestă totuşi şi îi urmăreau toate gesturile, ceea ce nu le împiedica să se arate harnice, aducând fie o bucată de săpun într-un bol de lemn, fie prosoape încălzite lângă foc.

Angelica se ocupă mai întâi de fetiță. Nu se mai miră că micuța englezoaică i se păruse cam închisă în sine atunci când ea îi cunoscuse familia. Trebuia să retrăiască atmosfera de la La Rochelle... şi chiar mai rău!

Totuşi, atunci când vru să o îmbrace cu rochia mohorâtă pregătită pentru ea, sfioasa fetiță se revoltă. Şederea ei printre francezi nu rămăsese fără urme. Cu toate că petrecuse puțin timp la ei, era pierdută pentru totdeauna, ar fi constatat pastorul

reverend. Respinse cu violenţă jalnica rochie ce i se adusese şi se repezi în braţele Angelicăi, izbucnind în plâns.

— Vreau înapoi rochia mea roşie! strigă ea.

Ca pentru a arăta de unde provine această răzvrătire, repetă fraza de mai multe ori în franceză, ceea ce provocă uimirea slujnicelor. Acest grai de pierzanie în gura unei William, aceste gesturi nestăpânite de mânie şi încăpăţânare, această cochetărie dovedită, toate acestea erau nefireşti şi nu anunţau nimic bun...

— Doamna William nu va accepta niciodată, spuse una dintre ele şovăitoare.

4

Înaltă, slabă, palidă şi impunătoare, bătrâna Sarah William le privi încruntată pe cele două. Fusese chemată pentru a rezolva disputa şi, aparent, aceasta nu se putea face fără sacrificii.

Nimic nu sugera mai bine ideea de Dreptate şi de Renunţare decât această înaltă Sarah care impunea respect în veşmintele ei sobre, cu gâtul lung şi părul ondulat care-i cădea pe umeri. Pleoapele ei mari, grele şi vineţii, îi acopereau ochii negri şi bulbucaţi care clipeau din când în când, însă faţa palidă, uşor îmbătrânită, păstra un fel de maiestate.

Dacă îi priveai mâinile slabe şi fine împreunate într-un gest pios, te uimea faptul că aceleaşi mâini ţinuseră mai devreme cu hotărâre o armă.

Angelica mângâie părul fetiţei care nu se liniştea deloc.

— E un copil, o apără ea în faţa nemiloasei femei, copiilor le place tot ce este viu colorat, vesel, atrăgător...

Atunci observă că părul doamnei William era acoperit de o încântătoare bonetă din dantelă de Flandra, unul din acele obiecte diabolice care provoacă păcatul vanităţii, înfierat cu puţin timp în urmă de bătrânul Ben.

Cu ochii plecaţi, doamna William păru că se gândeşte la ceva. Apoi dădu un ordin scurt uneia dintre fete care se întoarse aducând un veşmânt alb şi plisat. Angelica văzu că era un şorţ cu pieptarul mare.

Doamna William făcu un gest care însemna că Rose-Ann putea să îmbrace din nou rochia atât de controversată, cu condiţia să acopere măcar în parte strălucirea agresivă cu pânză albă.

Apoi întorcându-se spre Angelica, se înclină cu politeţe, iar pe buzele ie uscate flutură un zâmbet şiret.

Aceste mici concesii fiind făcute, familia William şi oaspeţii săi se adunară în jurul mesei pentru a servi cina. Maupertuis şi fiul său anunţaseră că sunt găzduiţi de către un membru al comunităţii cu care încheiaseră cândva nişte afaceri cu blănuri, în timpul unei călătorii la Salem. Numai Adhémar rătăcea ca un suflet în suferinţă pe uliţele năpădite de iarbă ale coloniei, fiind urmat de o ceată de mici puritani curioşi care, din când în când, atingeau înspăimântaţi cu degetul uniforma lui albastră de soldat al regelui Franţei şi muscheta care atârna la capătul braţului obosit.

— Pădurea e plină de sălbatici, gemu el, îi simt în jurul meu.

Angelica veni după el.

— N-am mai văzut până acum pe cineva care să trăiască doar cu aer, Adhémar, aşa că vino să mănânci ceva.

— Eu să mă aşez la masă cu aceşti eretici care o reneagă pe Fecioara Maria? Asta niciodată!...

Rămase în faţa porţii, omorând ţânţarii care îl ciupeau de obraji şi socotind necazurile care îl pândeau peste tot în ţinutul acela îngrozitor; ori sălbaticii, ori englezii... Ajunsese să se simtă mai apărat alături de o persoană pe care unii o bănuiau că este vândută Diavolului, dar care, cel puţin, avea meritul de a fi franţuzoaică. Femeia aceea despre care se spunea că este o diavoliţă îi vorbea cu amabilitate şi răbdare, în loc să-l bruscheze. Fie, o va apăra pentru că recrutorii regelui făcuseră din el un soldat, dându-i o muschetă în mână.

În faţa Angelicăi fusese pus un castron cu lapte cald în care plutea un ou bătut. Această mâncare simplă, de o savoare pe care aproape o uitase, îi umplu sufletul de bucurie. Aveau şi curcă fiartă într-un sos de mentă foarte parfumat şi boabe de porumb. Pe urmă a fost adusă o plăcintă care mirosea plăcut a afine.

Pentru englezi, faptul că Joffrey de Peyrac şi familia sa trăiseră în susul Kennebec-ului, la mai mult de patru sute de

mile de mare, era ceva cu totul ieşit din comun. Fireşte, erau nişte francezi, dar isprava rămânea, mai ales pentru femei şi copii, de-a dreptul neobişnuită.

— E adevărat că aţi fost nevoiţi să vă mâncaţi caii? insistau ei.

Cei tineri, mai ales, erau curioşi să ştie mai multe despre acest gentilom francez, prieten al celor de la mina din Massachusetts. Ce gânduri avea? Era adevărat că încerca să încheie o alianţă cu indienii şi francezii, compatrioţii lui, pentru a înceta năvălirile ucigaşe asupra Noii Anglii?

Bătrânul Benjamin nu participa la discuţie. Auzise şi el despre contele de Peyrac, dar prefera să nu vorbească prea mult cu noii sosiţi de toate naţiile care năpădeau Maine-ul. Nu era destul că nu mai aveai unde să pui piciorul pe coastele Massachusetts-ului? Nu vroia să accepte faptul că mai există şi alţi oameni pe faţa pământului în afară de membrii coloniei sale. Ar fi vrut să fie SINGUR cu ai lui, la începuturile lumii, sau ca Noe atunci când a ieşit din Arcă după Potop.

Se retrăsese mereu spre locuri pustii şi voia să creadă că sunt singurii care laudă numele Domnului, "mica turmă iubită de Dumnezeu pentru mărirea Lui veşnică". Dar de fiecare dată lumea îi distrugea liniştea şi îi amintea că Cel de Sus îşi revărsa mila peste nu ştiu câte popoare nerecunoscătoare.

Angelica ghicea cu uşurinţă dintr-o privire, datorită profilului agresiv şi a expresiei neiertătoare din ochii bătrânului, viaţa lui rătăcitoare de păstor de popoare şi se întreba de ce îl înfuria aşa de tare plecarea fiului său pentru a crea o nouă colonie. Ciudăţeniile speciei umane ieşeau la iveală de sub crusta de rigiditate şi intoleranţă şi Angelica simţea un fel de simpatie duioasă pentru aceşti oameni de neînţeles.

Refăcută după masa copioasă, femeia simţea un fel de căldură tovărăşească legându-i pe aceşti oameni în veşminte întunecate.

Odată anunţate sus şi tare principiile morale, sentimente mai umane începeau să-şi facă loc. Rose-Ann purta încă rochia cea roşie, iar ea, Angelica, franţuzoaică şi papistaşă, nu era tratată pentru asta cu mai puţin respect.

Prezenţa lui Cantor, adolescentul cu ochi limpezi care părea că nu aparţine nici uneia dintre tabere, stârnea suspiciuni. Părea englez de-al lor după engleza impecabilă şi cunoştinţele

despre Boston, dar îşi aminteau imediat că era şi el francez şi papistaş şi deveneau suspicioşi.

Toţi bărbaţii prezenţi, bătrânul Benjamin, fiii şi ginerii lui, îl cercetau cu interes pe sub sprâncenele încruntate, îi puneau întrebări şi îi analizau răspunsurile.

Spre sfârşitul cinei, intră în casă un om burtos cu o statură impresionantă, a cărui apariţie aduse un aer de răceală în atmosfera jovială şi intimă care abia se instalase.

Cei doi bătrâni afişară imediat o figură imobilă.

Noul venit era reverendul Thomas Patridge.

În afară de greutăţile pe care le are orice fiinţă umană în a duce o viaţă virtuoasă, în umilinţă şi castitate, bietul reverend era împovărat de natura sa pasională, moştenită de la părinţii irlandezi. Asta făcea ca, pentru a-şi câştiga autoritatea morală, atât de râvnită pe vremea aceea, să se folosească de o cultură vastă şi foarte pretenţioasă, alături de înfierarea neobosită a păcatelor celorlalţi în predici dese şi zgomotoase care făceau obiectul sfintei sale misii. În afară de asta, preotul îi citise pe Cicero, Terenţiu, Ovidiu, Virgiliu şi vorbea curent latina, având şi cunoştinţe de ebraică.

Aruncă asupra adunării o privire severă, zăbovind puţin asupra Angelicăi, fiind puternic afectat, ca şi cum femeia aceea ar fi depăşit tot ceea ce îşi putea închipui mai rău, o fixă pe Rose-Ann care se desfăta cu afine fără nici un fel de remuşcări şi apoi, dispreţuitor, se învălui în pelerina lui genoveză, largă şi lungă, ca şi cum ar fi vrut să se apere şi să se izoleze de atâtea josnicii.

— Va să zică aşa, Ben, tună el cu o voce pătrunzătoare, nici la bătrâneţe nu-ţi vine mintea la cap. Îndrăzneşti să aduci la masa ta întruchiparea însăşi a celei care a dus rasa omenească în cea mai mare decădere, Eva, cu inconştienţa ei şi cu ispitele sale păcătoase! Îndrăzneşti să primeşti în mijlocul familiei tale o copilă care nu poate să-ţi aducă decât ruşine şi nelinişte! Cutezi să-l primeşti pe cel care l-a văzut pe Necuratul în pădure şi care a semnat cu sângele lui pactul ruşinos ţinut de Satan însuşi, care îi dă dreptul şi puterea de a colinda în voie drumurile păgâne, dar care ar trebui să-l lipsească pentru totdeauna de accesul într-un lăcaş sfânt.

— Despre mine vorbiţi, domnule pastor? interveni Shapleigh, ridicându-şi nasul din farfurie.

— Da, despre tine, necredinciosule! izbucni reverendul. Despre tine care, nepăsător față de mântuirea sufletului tău, îndrăzneşti să practici magia pentru a-ți potoli curiozitatea păcătoasă.

"Eu, care sunt dăruit de Domnul Dumnezeu cu puterea de a citi în sufletele oamenilor văd foarte bine în ochii tăi sclipirea drăcească..."

— Şi eu, părinte văd la fel de bine în ochii dumitale înroşiți de sânge, sânge care, chiar dacă nu este păcătos, nu este mai puțin periculos pentru sănătatea dumitale, că rişti să rămâi fără grai într-o zi din cauza vreunei izbucniri nestăpânite a furiei...

Bătrânul vraci se ridică şi se îndreptă cu un aer mucalit spre indignatul reprezentant al cerului pe Pământ. Îl obligă să se aplece şi îi examină albul ochilor.

— Eu n-aş zice că lăsatul sângelui ar fi o soluție, îi spuse el, fiindcă ar trebui să repet chestia asta la nesfârşit, dar am în traistă nişte ierburi pe care le-am descoperit datorită curiozității mele păcătoase, cu ajutorul cărora v-ați putea înfuria fără teamă ori de câte ori veți simți nevoia.

— Mai bine duceți-vă să vă odihniți, domnule pastor, o să vă îngrijesc eu. Şi pentru a îndepărta demonii, o să ard coriandru şi semințe de mărar.

Predica pastorului în seara aceea luă astfel sfârşit.

5

Grinzile grele răspândeau un miros dulceag. Vreo câteva buchete de flori uscate erau agățate prin colțuri.

Angelica se trezi brusc la țipătul unei păpădule[1] care umplea noaptea împodobită de stele îndepărtate. Strigătul ei neîntrerupt părea sfârâitul unui fus, uneori apropiat, alteori pierzându-se în noapte. Tânăra femeie se ridică şi, cu mâinile pe marginea ferestrei, scrută noaptea în direcția pădurii. Englezii din Noua Anglie spun că păpădula strigă pe tonurile acelea egale: "Plângi! Plângi, biet Guillaume!". Asta de când Guillaume şi-a găsit soția şi copiii ucişi într-o noapte, după ce auzise strigătul păpădulei.

[1] păpădulă – rândunică de noapte (n.tr.)

Ţipătul venea de la indienii ascunşi în desişuri care se amuzau în timp ce înaintau spre casa colonistului alb.

Deodată, strigătul încetă... O umbră se profilă pe cerul nopţii. Două aripi mari, ascuţite şi o coadă lungă, rotată, o fâlfâire uşoară şi doi ochi roşii, fosforescenţi arătau că păpădula ieşise la vânătoare.

Lăcustele, greierii şi broaştele umpleau noaptea de tot felul de zgomote, iar mirosul sălbăticiunilor pădurii şi mireasma fragilor şi a cimbrişorului acopereau izul de grajd şi noroi

Angelica se culcă din nou în patul înalt de stejar cu coloane răsucite şi perdele de indiană, strânse acum datorită căldurii acelei nopţi de iunie.

Draperiile de in, ţesute de Sarah William, miroseau a flori şi a curăţenie, ca şi întreaga cameră de altfel. De sub pat se scosese un cadru de lemn cu chingi pe care fusese aşezată o cergă împletită. Patul copilului era adăpostit de patul părinţilor. Rose-Ann se odihnea acolo în noaptea aceea.

Angelica adormi aproape imediat.

Când se trezi din nou, soarele se ivise ca un cerc de foc deasupra coroanelor nemişcate şi armonioase ale ulmilor de pe colină, iar cântecul blând al sturzului îl înlocuise pe cel plângător al păpădulei. Parfumul grădinilor şi al liliacului de lângă pereţii de lemn alunga mirosurile pădurii şi ale nopţii. Dovleci şi pepeni se ascundeau în iarba de pe lângă case, la umbra frunzelor dantelate care străluceau ca nişte porţelanuri sub roua dimineţii. Miresmele grădinilor aveau o prospeţime necunoscută în aerul încărcat de rouă al dimineţii.

Angelica se aşeză din nou la fereastră.

Siluetele ciudate ale caselor de lemn ieşeau una câte una din ceaţa dimineţii, cu acoperişurile lor ţuguiate, cu faţadele inegale, unele coborând până aproape de pământ ca nişte cutii de chibrituri, cu etaje în formă de consolă, cu coşuri mari şi groase de cărămidă, aşezate chiar în mijlocul acoperişurilor, ca la castelele elizabetane.

Construite în cea mai mare parte din lemn alb, casele acelea căpătau străluciri argintii în lumina zorilor. Unele hambare erau făcute din bârne, acoperite cu paie, dar satul în întregime lăsa impresia de armonie şi îndestulare.

Se aprindeau lumânări în spatele ferestrelor cu ochiuri ovale, montate în plumb, fără perdele. Plutea în jur un aer de

bunăstare, venită din grija şi atenţia acordată vieţii şi timpului care era prea preţios pentru a fi risipit în van.

Viaţa unei colonii în locurile acelea izolate era făcută din amănunte în aparenţă lipsite de importanţă, dar la fel de necesare ca aerul. Grădinile pline de culoare inundau satul, dar nu atât pentru plăcerea sufletului şi a privirii, cât pentru folosul plantelor medicinale, al legumelor şi condimentelor.

Angelica descoperea cu uimire şi încântare neamul acela de englezi obişnuiţi să trăiască din propriile lor puteri, care se trezeau cu rugăciunea pe buze, nişte fiinţe atât de diferite de cele din preajma ei.

Împinşi spre coastele Americii de dorinţa sălbatică şi susţinută de a se ruga în felul lor şi de nevoie de a găsi un colţ de lume pentru asta, oamenii aceia aduceau cu ei un Dumnezeu după chipul şi asemănarea lor, care nu îngăduia distracţiile, muzica, jocurile de cărţi şi rochiile strălucitoare, tot ceea ce era altceva decât Muncă şi Predică.

În obişnuinţa muncii folositoare şi bine făcute descopereau farmecul vieţii. Sentimentul perfecţiunii înlocuia pentru ei bucuria şi plăcerile omului senzual.

Îndoiala şi neliniştea nu încetau totuşi să-i macine ca o candelă aprinsă în casa unui mort. Poate din cauza ţinutului, a atmosferei. Crescuţi pe ţărmurile pustii, între chemările dureroase ale mării şi vântului şi miresmele păgâne ale pădurii, predicile înspăimântătoare ale pastorilor lor îi menţineau într-o stare de slăbiciune demnă de milă.

Teologia lor care renunţase la sfinţi şi îngeri îi lăsa acum singuri cu demonii. Îi vedeau aproape pretutindeni. Îi cunoşteau pe toţi, de la spiritele cu unghii ascuţite care găuresc sacii cu grâne, până la stăpânii importanţi, purtând nume cabalistice.

Dar frumuseţea acestor meleaguri în care Cel veşnic îi adusese era de partea Îngerilor.

Aflaţi între blândeţe şi violenţă, între liliac şi mărăcini, între ambiţie şi renunţare, nu puteau trăi decât cu gândul la moartea lor. Şi încă nu erau destul de pioşi, considera pastorul Patridge.

Angelica, aplecată peste marginea ferestrei, se uimi văzând că nici un zgomot în gospodărie nu însoţeşte ivirea zorilor. Nimeni nu ieşi din casă, în afară de câteva femei care se duceau să aducă apă de la pârâu fără să se grăbească.

Era totuşi duminică. O duminică! Chiar şi pentru catolici, cum îi aminti cu o voce plângăcioasă Adhémar care venise să o strige la fereastră.

— Astăzi îl sărbătorim pe sfântul Anton din Padova, doamnă.

— Să dea sfântul să-ţi găseşti şi tu minţile sau curajul pierdut! i-o întoarse Angelica, sfântul acela francez având reputaţia de a-i ajuta pe credincioşi să-şi regăsească obiectele pierdute.

Soldatul nu gustă gluma.

— E o mare sărbătoare în Canada, doamnă. Şi eu, în loc să fiu acolo ca să particip la procesiune, într-un oraş francez de oameni credincioşi şi cumsecade, mă aflu aici, într-un cuib de diavoli, în mijlocul unor necredincioşi care l-au crucificat pe Mântuitor. O să fiu pedepsit pentru asta, sunt sigur! Ceva o să se întâmple, simt eu.

— Taci odată, se răsti Angelica, şi ascunde mătăniile. Un asemenea obiect nu le face nici o plăcere protestanţilor.

Dar Adhémar continuă să strângă în pumn şiragul şi se rugă în şoaptă la Sfânta Fecioară şi la ceilalţi sfinţi, fiind însoţit de o gloată de mici puritani, mereu tăcuţi, cu încălţămintea mai puţin prăfuită acum, dimineaţa, şi ochi strălucitori sub pălăriile rotunde sau sub bonetele negre.

Sfânta zi de duminică la care nu avusese prudenţa să se gândească până atunci îi împiedica să plece din colonie. În ziua aceea, orice activitate se întrerupea. Nici nu putea fi vorba de pregătiri de plecare. Locuitorii coloniei ar fi fost indignaţi. Shapleigh, care trecu prin mijlocul satului cu sacul şi arma pe umăr, îndreptându-se împreună cu indianul spre pădure, fu însoţit de priviri întunecate, de un murmur surd şi chiar de ameninţări. Dar el nu se sinchisea deloc, mereu amuzat şi maliţios.

Angelica simţea lipsa libertăţii ei obişnuite. Bătrânul îi inspirase aceeaşi încredere ca odinioară neasemuitul Savary. Interesat de "ştiinţă", el renunţase demult la prejudecăţile comunităţii sale care ar fi putut stingheri plăcerile pasiunii sale. Şi când ţopăia fericit în pădure, dând din mâini, însemna că tocmai descoperise cine ştie ce flori sau muguri în frunziş, plante pe care le numea pe latineşte, identificându-i locul de baştină.

Contesa trăia la fel ca el, împărţind hrana cu oamenii simplii de la Wapassou.

Bătrânul vraci şi femeia se ghiciseră unul pe celălalt. Ea regretă că îl vede plecând, atunci când moşneagul dispăru împreună cu indianul în valea umbroasă a râului Androscoggi.

Un clopot bătu pe deal. Credincioşii o porniră spre "casa de rugăciuni" fortificată care se înălţa la capătul satului, înconjurată de ulmi. Casa de întâlnire era aici; biserica devenise spaţiu religios şi civil în acelaşi timp.

Făcută din scânduri, se deosebea de celelalte clădiri doar printr-o clopotniţă ascuţită în care se legăna un clopot şi prin forma sa pătrată. Era şi un spaţiu de apărare în cazul năvălirii indienilor, având la etajul superior două tunuri ale căror guri negre străjuiau de o parte şi de alta a clopotniţei-simbol de pace şi rugăciune.

Acolo, oamenii din Brundschwick-Falls, urmând exemplul părinţilor lor din Noua Anglie, ţineau adunările, lăudau numele Domnului, citeau Biblia, rezolvau problemele coloniei, mustrau şi se lăsau mustraţi, îşi acuzau vecinii şi erau acuzaţi, Dumnezeu fiind prezent la toate aceste activităţi.

Angelica şovăi să urmeze austera procesiune. Un sentiment vechi din viaţa de catolică o împiedica să intre în templul acela eretic. Păcat de moarte, pericol nemăsurat pentru sufletul credinciosului. Erau amintiri care se pierdeau în negura copilăriei.

— Să-mi pun rochia roşie? o întrebă Rose-Ann.

Urcând spre biserică împreună cu fetiţa, Angelica văzu că locuitorii coloniei păreau să fi renunţat în cinstea Domnului la veşmintele lor severe. E drept că nu mai erau rochii roşii ca aceea pe care i-o făcuse ea lui Rose-Ann, dar erau altele roz, albe, albastre. Femeile purtau pe cap bonete din dantelă, panglici de satin, pălării negre şi înalte cu boruri largi, împodobite cu o fundă argintie sau cu câte o pană – o întreagă modă englezească, foarte graţioasă şi practică pe care Angelica o adoptase de când începuseră peregrinările ei pe pământul Americii, o eleganţă discretă, potrivită cu liniştea caselor curate, ornate cu liliac şi cu blândeţea cerului de culoarea florii de in.

Era o duminică frumoasă la Newehewanick – Ţara Primăverii.

La trecerea Angelicăi, locuitorii schiţau un surâs blând şi o uşoară înclinare a capului. Văzând-o cum urcă pe cărarea spre biserică, se ţineau pe urmele ei, bucuroşi că le este oaspete în dimineaţa aceea.

Cantor o ajunse din urmă pe mama sa.

— Cred că nu poate fi vorba de plecare astăzi, ar fi nepotrivit, îi spuse Angelica. Totuşi, corabia tatălui tău aşteaptă la gura Kennebec-ului în seara asta, mâine cel târziu.

— Poate că vom putea după predică! Astăzi şi vitele rămân la păscut în paza unui singur cioban. Viţeii pot să sugă în voie. E mai puţin de lucru dacă se renunţă la muls. Se poate odihni toată lumea. Tocmai am vorbit cu Maupertuis. Se ducea cu caii la râu. Zicea că o să-i ducă la păscut şi o să-i păzească el cu fiul lui, apoi o să se întoarcă spre prânz. Atunci o să plecăm, ca să nu ne prindă noaptea în pădure.

Pe platoul pe care ajunseseră, în faţa casei de rugăciuni, era un eşafod pe care se găseau un fel de pupitru cu trei găuri – cea din mijloc era cea mai mare. Aceea era gaura pentru cap, lămuri Cantor, iar celelalte pentru mâini. Era stâlpul infamiei unde erau expuşi vinovaţii. Maşinăria aceea primitivă avea alături un panou pe care se scriau numele vinovatului şi motivul pedepsirii. Un alt stâlp completa instrumentul judiciar al coloniei puritane. Acolo erau biciuiţi condamnaţii. Din fericire, în dimineaţa aceea, stâlpul infamiei era gol.

Totuşi, reverendul Patridge dădu de înţeles în predica sa că poate fi împodobit cât de curând.

Aşezată printre credincioşii nemişcaţi ca nişte statui de ceară, Angelica află că eleganţa pe care o descoperise în dimineaţa aceea nu se datora unei dorinţe curate de a cinsti ziua Domnului, ci unui suflu de nebunie care cuprinsese dintr-o dată oiţele ascultătoare ale neînduratorului pastor. Era o furtună de origine străină locului... Nu trebuia căutată prea departe cauza acestei dezordini, pentru că ea venea de-a dreptul dintr-o religie semi-orientală a cărei practicare, de-a lungul secolelor, sub îndemnul preoţilor închinaţi Diavolului, adusese la pierzanie întreaga umanitate. Urma o lungă listă istorică în care numele lui Clément şi Alexandru, papi, se amestecau cu cele ale lui Astaroth, Asmodeu şi Bélial.

Angelica înţelegea destul de bine engleza pentru a se lămuri că înverşunatul pastor îl trata pe actualul papă ca pe un

Anticrist şi Belzebuth, găsind că exagerează totuşi puţin în avântul lui.

Momentele acelea îi aduceau aminte de anumite întâmplări din tinereţe, conflictele lor cu ţăranii hughenoţi şi cu femeile acelea de eretici din Poitou, care se considerau separaţi de comunităţile catolice, cu mormintele lor izolate la umbra câte unui chiparos. Un spirit de dreptate naiv şi brutal care nu ştia ce e tactul şi nu avea simţul ridicolului îi caracteriza pe aceşti oameni cumsecade.

Thomas Patridge tocmai amintea că frumuseţea şi graţia sunt însuşirile cele mai trecătoare pe care le pierdem cel mai repede. Tună împotriva părului prea lung atât la femei cât şi la bărbaţi. Prea multe pieptănături şi onduleuri îndrăzneţe. Idolatrii demni de condamnat.

— Berthos! Berthos! strigă el.

Toată lumea se întrebă ce demon mai invoca de data asta, dar nu era decât numele paracliserului pe care îl chemă şi îl trimise apoi să trezească un nepăsător care adormise în ciuda strigătelor sale.

Berthos, o arătare cu părul tăiat rotund în jurul capului, sări de la locul lui cu nuieluşa în mână şi aplică o lovitură violentă pe ţeasta celui adormit. Nuieluşa era învelită în piele de căprioară şi avea o pană. Pana servea pentru aceeaşi pedeapsă, aplicată însă doamnelor, ceva mai delicat, trecându-le-o pe sub nas în cazul în care vreo predică mai lungă le provoca somnul.

— Nefericiţilor! Nefericiţilor! reluă reprezentantul divinităţii cu o voce lugubră, voi, cu nepăsarea voastră, mă faceţi să mă gândesc la acei oameni din Lariche, despre care vorbeşte Biblia, care nu se gândeau la mântuirea lor şi nici la apărarea lor atunci când duşmanii lor, daniţii, îşi pregăteau armele ca să le taie capetele. Ei dansau, râdeau, credeau că n-au nici un duşman pe lume, ei nu voiau să VADĂ ceea ce se apropia, nu luau nici o măsură de prevedere.

— Iertaţi-mă, protestez, strigă bătrânul Benjamin William ridicându-se, să nu spuneţi că eu nu veghez la mântuirea alor mei! Am scris un mesaj guvernului de la Massachusetts cerând ca Înălţimile Lor să ne trimită opt oameni puternici şi pregătiţi care să ne apere în timpul secerişului...

— Prea târziu, i-o întoarse pastorul, înfuriat de acea întrerupere. Dacă sufletul nu este purificat, prevederile

oamenilor nu ajută la nimic. Vă spun că până la seceriş veţi fi morţi! Indienii sunt în pădurea de lângă noi, gata să ucidă! Îi văd, îi aud ascuţindu-şi cuţitele ca să vă scalpeze. Da, văd lucind pe mâinile lor un sânge roşu, al tău şi al tău, urlă el arătând cu mâna pe câţiva care păliră brusc.

Credincioşii, de data asta, împietriră de teroare. Lângă Angelica, o bătrânică plăpândă care se numea Elizabeth Pidgeon şi care era un fel de învăţătoare pentru fetele satului, tremura din tot corpul.

— Roşul nu este culoarea bucuriei, exclamă Thomas Patridge cu o voce rău prevestitoare, fixând-o pe Angelica, ea este culoarea prăpădului şi voi aţi adus-o printre noi, netrebnicilor! Veţi auzi vocea Atotputernicului care va răsuna din Ceruri: "Aţi ales plăcerile acestei lumi în locul bucuriei de a-mi vedea chipul. Ei bine, du-te, dispari pe vecie din faţa ochilor mei!" O să rătăciţi pe vecie în negurile Iadului, în adâncul fără fund, pe vecie... Pe vecie, PE VECIE!

Toată lumea tremura. Ieşeau şovăind de pe platoul însorit, urmăriţi parcă de vocea neînduplecată şi cavernoasă:

For ever!... For ever!... FOR EVER!...

6

— O să se tot vorbească de rochia asta roşie, bombăni Angelica.

Liniştea unei zile de duminică, însoţită de versetele biblice, nu reuşise să împrăştie tulburarea răspândită de predica pastorului. După prânz, Angelica zăbovi puţin în grădina înverzită, descoperind speciile de plante, strivind frunzele între degete ca să le simtă parfumul. Aerul încins fremăta de zumzetul albinelor. Simţi dintr-o dată nevoia de a-l revedea pe Joffrey. Lumea i se păru goală şi prezenţa ei în satul acela englezesc era stranie şi lipsită de sens, ca într-un vis în care începi să te întrebi ce cauţi într-un asemenea loc şi să simţi că e ceva neobişnuit în aer, ceva ce nu poate fi explicat.

— Dar ce tot face Maupertuis? strigă ea la Cantor. Uite că apune soarele şi el nu s-a întors încă din pădure cu caii!

— Mă duc să văd, răspunse Cantor şi se îndreptă cu pas grăbit spre marginea satului.

Femeia îl văzu alergând pe câmpurile verzi din împrejurimi. Simţi nevoia să-l oprească şi să-i strige: "Nu te duce acolo, Cantor! Cantor, fiule, nu te duce în pădure...". Dar băiatul dispăruse deja la cotitura drumului care ducea la stână, după ultima casă a satului, acolo unde începea pădurea.

Se întoarse în casă, urcă scara, luă în grabă sacul de piele şi armele, îşi aruncă haina pe umeri şi coborî din nou în curte. Slujnicele stăteau pe la ferestre, odihnindu-se sau rugându-se. Pentru a nu le tulbura, Angelica trecu uşor pe lângă ele şi ieşi în strada înverzită a coloniei. Micuţa Rose-Ann alerga în urma ei în rochia cea roşie.

— Oh! Nu plecaţi, doamnă, se ruga ea într-o franceză încâlcită, îmbrăţişând-o.

— Draga mea, eu trebuie să plec acum, îi răspunse Angelica fără să încetinească mersul. Am întârziat prea mult. Nu ştiu cum se petrece timpul aici duminica, dar eu trebuia să fiu pe malul mării, acolo unde mă aşteaptă corabia... E atât de târziu încât nu ştiu dacă o să ajungem înainte de ivirea zorilor...

Cuprinsă de afecţiune şi de amabilitate, micuţa englezoaică încerca s-o ajute să-şi ducă sacul. Urcară împreună coasta dealului şi se întoarseră apoi un moment ca să privească ultimele case ale cătunului, cele mai mici şi mai sărace, făcute din trunchiuri de brad şi învelite cu ierburi sau cu scoarţă de copac. Pe urmă se ivi şi stâna. În faţa ei se ridica un porumbar, cel în care francezii petrecuseră noaptea şi unde Adhémar îşi clocise prevestirile. Apăru şi gospodăria domnişoarei Pidgeon, directoarea şcolii, cu o grădină năpădită de o mulţime de flori.

Izolată de sat, ferma era o clădire solidă cu giruetă pe acoperiş, o apariţie plăcută în mijlocul pajiştilor denivelate. Dincolo de stână se căsca valea din care urcaseră pe coastă şi apoi împărăţia vegetală cu ape şoptitoare şi stânci abrupte: pădurea.

În grădina domnişoarei Pidgeon, silueta înaltă a doamnei William, bunica Rose-Ann-ei, se vedea lângă trandafirii ale căror petale veştede le rupea cu pricepere. Bătrâna făcu un gest de chemare către Angelica. Femeia lăsă jos sacul şi se apropie pentru a-şi lua rămas bun.

— Vedeţi trandafirii aceştia, spuse doamna William. Oare trebuie ei să sufere pentru că este ziua Domnului? Şi eu am avut parte de mustrările reverendului, dar i-am închis gura. Noi am avut socotelile noastre astăzi.

Făcu un semn cu degetul îmbrăcat într-un degetar de piele spre căsuţa din spatele ei.

— E acolo, discută cu Elizabeth despre viaţa de apoi!

Îşi reluă îndeletnicirea cu gesturi sigure. Ochii ei atenţi, cu pleoape vineţii, o privirã fix în timp ce pe buzele severe se ivea un fel de zâmbet.

— Poate că aş merita să fiu pusă la stâlpul infamiei, scăpă ea. Şi să se scrie pe tăbliţă: "pentru că iubeşte prea mult trandafirii?"

Angelica o privi zâmbind, puţin surprinsă. Încă din ajun, când o văzuse pentru prima dată pe bătrâna puritană, avusese impresia că femeia aceea se amuza să se arate mereu într-o ipostază neaşteptată. Contesa nu mai ştia ce să creadă despre ea. În momentul acela nu-şi putea da seama dacă doamna William glumeşte, o ia peste picior, o provoacă sau dacă ea însăşi nu înţelegea bine cuvintele englezoaicei. Se gândi că poate respectabila puritană avea înclinaţie pentru băuturile tari, gin sau rom, ceea ce putea să-i dea un aer mai puţin sever în unele momente, dar alungă repede ideea aceasta nepotrivită. Nu, era cu totul altceva. Un fel de beţie, poate, dar inconştientă, venită dintr-o sursă foarte curată.

Lângă femeia aceea înaltă care o întrecea cu un cap, puternică, dură ca o stâncă şi care îi vorbea deodată cu o independenţă neaşteptată, Angelica încerca aceeaşi senzaţie de irealitate, de îndoială că se află într-adevăr acolo, impresia că se învârteşte totul în jur, că îi fuge pământul de sub picioare. Clipa trezirii e aşa de aproape şi nu mai vine odată... Nimic. Natura nemişcată era grea de miresme, iar albinele zumzăiau.

Sarah William ieşi din valul de trandafiri roşii, atingând uşor cu mâna tulpinile verzi.

— Sunt aşa de fericiţi, murmură ea.

Împinse portiţa şi se apropie de Angelica. Îşi scoase mănuşa şi o puse într-un buzunar mare la brâu, împreună cu câteva unelte de grădinărit. Tot timpul acesta, privirea ei nu părăsi faţa femeii străine care îi adusese ieri nepoata înapoi.

— L-aţi cunoscut pe Ludovic al XIV-lea al Franţei? o întrebă ea. L-aţi văzut de aproape? Da, se vede. Lumina regelui Soare pluteşte deasupra dumneavoastră. Ah! Franţuzoaicele sunt aşa de graţioase!... Haideţi, faceţi câţiva paşi în faţa mea, o îndemnă ea...

Ciudatul ei surâs din colţul buzelor se adâncea într-o veselie gata să izbucnească.

— Încep să mă port ca un copil. Îmi place tot ce atrage privirea, ceea ce e graţios, tânăr...

Angelica făcu vreo câţiva paşi aşa cum îi ceruse bătrâna şi apoi se întoarse. Ochii ei verzi aşteptau un răspuns, iar chipul căpătase o expresie copilăroasă. Sarah William o fascina. Acolo, în mijlocul drumului – drumul acela care era în acelaşi timp uliţă, cale şi potecă, drum care ducea din pădure la casa de rugăciuni sus pe deal, traversând întregul sat – acolo, pe drumul acela umbrit de ulmi înalţi, englezoaica înaltă se ţinea aşa de dreaptă, cu mâna în şold, neclintită, cu gâtul lung şi elegant înconjurat de buclele părului, încât orice regină i-ar fi invidiat ţinuta. Talia subţire, strânsă într-un corset tare se rotunjea armonios sub croiala rochiei cu un fel de colan din catifea neagră care îi înconjura şoldurile. Era moda începutului de secol, pe care Angelica o văzuse la mama şi mătuşele ei. Dar sarafanul negru pus peste fusta liliachie era mai scurt decât odinioară, iar doamna William îl ţinea uşor cu mâna, dezvelind astfel cizmele cavalereşti, tot negre, dar fine totuşi, cu care se simţea probabil mai uşoară pe drumurile sau pe câmpurile desfundate.

“Cât de frumoasă trebuie să fi fost cândva!” se gândi Angelica. Poate că o să-i semene într-o zi... Se închipuia încălţată astfel, străbătând domeniile întinse cu un pas sigur şi grăbit, poate puţin temătoare, dar sigură de ea, liberă, cu inima plină de bucurie, la simpla vedere a unui câmp înflorit sau a unui copil făcând primii paşi. N-o să fie chiar aşa de ţeapănă şi de aspră. Dar doamna William era oare aşa de aspră?

Bătrâna înaintă spre Angelica şi chipul ei cu trăsături îmbătrânite, dar armonioase, strălucea în lumina verzuie, filtrată de frunzişul copacilor, trădând o fericire de neuitat. Se opri în faţa străinei şi faţa ei căpătă brusc o altă expresie.

— Nu simţiţi mirosul de sălbăticiune? tresări ea, în timp ce sprâncenele se încruntau, iar faţa îşi recăpăta încremenirea. “Omul roşu” – murmură ea...

Groaza şi sila se amestecau în vocea femeii.

— Nu simţiţi?

— Nu, deloc, răspunse Angelica, dar tresări fără să vrea. Totuşi, aerul nu i se păruse niciodată mai înmiresmat ca pe înălţimile acelea unde mirosul de caprifoi şi de glicină se confunda cu cel al grădinilor inundate de liliac şi cu parfumul de miere.

— Simt câteodată mirosul ăsta, spuse Sarah William, clătinând capul ca şi când şi-ar fi reproşat ceva. Mă copleşeşte. Îmi năpădeşte viaţa. Mă îngrozeşte. Şi totuşi e mult timp de când n-am mai luptat alături de Benjamin pentru a ne apăra căminul de şerpii ăia roşii. Când eram copil... şi mai târziu, când locuiam în cabana aceea aproape de scoţieni...

Tăcu, întorcând brusc capul şi renunţă să mai vorbească despre trecutul ei de lupte sângeroase.

— Acolo era marea... Puteam fugi la nevoie. Aici nu mai e nici o mare...

Făcură câţiva paşi.

— Nu-i aşa că e foarte frumos aici? se auzi vocea ei, acum mai nesigură.

Micuţa Rose-Ann, aşezată în iarbă, culegea căldăruşe roşii.

— Newehewanick, murmură bătrâna.

— Ţara Primăverii, adăugă Angelica.

— Ştiţi şi dumneavoastră? o întrebă englezoaica, privind-o atent.

Ochii ei negri cu pleoape obosite o fixau din nou pe Angelica, străina franţuzoaică, încercând să citească în sufletul ei, să ghicească ceva, să descopere un răspuns, o explicaţie.

— America? se miră ea. Deci e adevărat, vă place aici?... Totuşi sunteţi aşa de tânără...

— Nu sunt chiar aşa de tânără, o contrazise Angelica. Fiul meu are şaptesprezece ani şi...

Râsul englezoaicei o întrerupse. Era pentru prima dată când o vedea râzând. Un râs cristalin, neprefăcut, un râs copilăresc care îi descoperea dinţii mari, dar curaţi şi albi.

— Da, sunteţi tânără, repetă ea. N-aţi trăit încă, draga mea!...

— Într-adevăr!

Angelica era aproape supărată. Bineînţeles, cele câteva zeci de ani care o despărţeau de doamna William îi permiteau bătrânei să se arate uşor ironică, dar Angelica ştia că viaţa ei nu fusese deloc scurtă şi nici monotonă, aşa încât să nu poată spune că ştie ce înseamnă "viaţa".

— Viaţa dumneavoastră e netrăită încă! afirmă doamna William pe un ton fără replică. Abia a început!

— Credeţi?

— Accentul dumneavoastră e minunat când spuneţi asta! Franţuzoaicele sunt aşa de fericite! Sunteţi ca o flacără care abia începe să ardă şi să crească, strălucitoare, într-o lume întunecată care nu vă mai înspăimântă!... Abia acum începeţi cu adevărat să trăiţi, nu simţiţi asta? Când eşti foarte tânără ai toată viaţa în faţă, poţi să dovedeşti de ce eşti în stare. Odată sfârşită copilăria, este oare pe lume o fiinţă mai singură decât o femeie tânără?... Abia la patruzeci, cincizeci de ani începi să trăieşti! E lucru dovedit! Nici nu poate fi pus la îndoială. Redevii liberă ca un copil, te regăseşti pe tine... Cred că n-am avut o bucurie mai mare decât în ziua în care am ştiut că tinereţea mă părăseşte în sfârşit, suspină ea. Mi-am simţit deodată sufletul liber, mai liniştit şi mai proaspăt, iar ochii mei au început să vadă lumea. Chiar Dumnezeu mi s-a părut mai aproape. Fusesem singură, dar mă obişnuisem cu asta. Cumpăram de la vreun negustor care trecea pe aici două bonete de dantelă dintre cele mai frumoase şi nici împotrivirea preotului, nici mânia lui Ben nu m-au putut împiedica să le port după voia mea.

Râse din nou, de data asta maliţioasă. Mâna ei atinse obrazul Angelicăi ca pe al unui copil, iar tânăra femeie uită că trebuie să plece. Soarele părea că se oprise din drumul lui, odihnindu-se ca o enormă floare deschisă, galbenă, pe un aşternut de nori albi şi pufoşi, deasupra orizontului.

Contesa o asculta pe doamna William. Bătrâna o luă de braţ şi înaintară spre sat încet. Majoritatea caselor rămâneau ascunse de neregularităţile câmpului şi un abur uşor părea că se ridică de la pârâul care curgea pe lângă case.

— Vă place pământul acesta, nu-i aşa, doamnă? reluă englezoaica. E semn bun. E aşa de frumos. Nu l-am cunoscut aşa cum aş fi vrut. Dumneavoastră îl ştiţi mai bine decât mine. Când eram tânără, viaţa grea şi periculoasă de aici mă copleşea. Aş fi vrut să merg la Londra, oraşul despre care îmi vorbeau

mai marii tatălui meu. Am plecat de acolo când aveam şase ani. Îmi amintesc şi acum de ornamentele caselor, de străzile ei înguste ca nişte albii, pe unde se strecurau trăsurile. Când eram tânără, visam să fug, să mă întorc pe Bătrânul Continent. Doar teama că o să fiu renegată m-a împiedicat s-o fac. Nu, adăugă ea, ca şi cum ar fi răspuns unui gând rostit de Angelica, nu eram prea frumoasă în tinereţe. Acum sunt frumoasă. Am atins timpul împlinirii. În tinereţe eram slabă, prea înaltă, palidă, de-a dreptul urâtă. I-am fost mereu recunoscătoare lui Ben pentru că s-a însurat cu mine în schimbul pământurilor şi vasului de pescuit moruni pe care voia să le obţină de la tata. Aşa puteau să-mi folosească cel mai bine propriile pământuri, precum şi golfuleţul care era învecinat cu domeniul nostru. Era o afacere bună pentru el. Trebuia să mă ia de nevastă şi n-a dat înapoi.

O privi semnificativ pe Angelica.

— Cred că n-a regretat după aceea.

Râse încet.

— Pe vremea aceea nu stârneam nici o brumă de interes în ochii piraţilor care debarcau aproape de noi pentru a schimba romul şi stofele lor pe alimentele noastre. Erau nişte aventurieri; unii erau francezi. Parcă văd şi acum chipurile lor însemnate de viaţa periculoasă pe care o duceau, gesturile exagerate faţă de rochiile noastre sobre cu gulere albe. Nu ne-ar fi făcut niciodată vreun rău nouă, care eram săraci precum Iov. Erau mulţumiţi să întâlnească albi pe malurile acelea sălbatice, să mănânce legumele şi fructele pe care le cultivam noi. Ei, oameni nelegiuiţi şi fără credinţă şi noi, care eram pioşi peste măsură, ne simţeam copiii aceluiaşi neam abandonat la capătul lumii... Acum sunt prea mulţi oameni pe mal şi prea multe corăbii mari faceţi în Golf. Noi preferăm să trăim departe, la graniţă... Te uimesc, copila mea cu poveştile şi amintirile mele... Dar aminteşte-ţi că Dumnezeul vostru este mai îngăduitor decât al nostru. Noi, când îmbătrânim, înnebunim, ne înrăim, devenim vrăjitori sau ne purtăm după bunul nostru plac. Atunci, totul devine greu. Nimic nu mai are importanţă!...

Făcu un gest de răzvrătire cu capul, iar apoi unul de aprobare.

Cu o seară în urmă fusese atât de aspră şi neînduplecată, iar acum era aşa de blândă şi umilă, încât Angelica se întrebă încă o dată dacă bătrâna englezoaică nu avea vreo slăbiciune

tainică pentru vreo sticlă la fel de bine ascunsă cu rachiu de prune sau de mere. Goni acest gând cu inima înduioşată de mărturisirile neaşteptate, rostite parcă în vis. Mai târziu o să-şi amintească de momentul acela patetic şi o să încerce să-i prindă sensul.

Destinul întrerupt, dar totuşi în curgere, îndemna o femeie aproape de sfârşitul vieţii ei la gesturi spontane care erau, de fapt, mişcări ale sufletului, fructul unei inimi aprinse, rămasă pentru totdeauna caldă şi sensibilă sub carapacea dură a religiei.

Sarah William se întoarse spre Angelica şi, cuprinzându-i faţa cu mâinile ei lungi şi albe, o privi cu pasiune maternă.

— Să-ţi poarte noroc pământul Americii, copila mea, şopti ea cu voce calmă, te rog, te rog... salveaz-o!

Mâinile îi căzură, iar ea şi le privi tulburată de gestul şi de cuvintele sale. Încremeni, iar faţa îi deveni ca de marmură, în timp ce ochii ei negri se aţintiră spre cer, dincolo de văioagă.

— Ce se întâmplă? şopti

Ascultă atent, apoi reluă drumul. Făcură câţiva paşi în tăcere, dar imediat doamna William se opri. O strânse de încheietura mâinii pe Angelica atât de brusc, încât aceasta tresări speriată.

— Ascultă! o făcu atentă bătrâna cu vocea schimbată.

Atunci auziră un murmur care urca în liniştea serii. Nu puteai să-ţi dai seama ce era. Un freamăt de mare, o adiere de vânt străpunsă de un strigăt îndepărtat, slab, dar ascuţit...

— Abénachezii! Abénachezii!

Sarah William se repezi spre cotitura drumului care le împiedica să vadă restul satului, trăgând-o după ea şi pe Angelica.

Satul păru liniştit şi pustiu, parcă adormit, dar vuietul crescu, transformându-se în urlete, peste care răzbătea strigătul jalnic al câtorva săteni care alergau ca nişte şobolani înnebuniţi printre case.

— Abénachezii!... Abénachezii!...

Angelica îşi îndreptă privirea spre preerii. Un spectacol înspăimântător îi apăru în faţa ochilor. Era ceea ce presimţise şi de care se temuse, era ceea ce n-a vrut să creadă! O ceată de indieni pe jumătate goi, agitând tomahawkuri şi cuţite năvăli din pădure. Ca un roi de furnici, alungat din muşuroi, cuprinseră

valea, răspândindu-se într-o clipă ca o pânză întunecată şi mişcătoare, ca un val roşu ducând cu el strigătul morţii.

— Iu-iu-iu! Iu-iu-iu!

Mulţimea ajunse la pârâu, îl trecu şi urcă pe celălalt mal, îndreptându-se spre primele case. O femeie în rochie neagră urca dealul spre ele, clătinându-se ca beată, cu faţa albă de spaimă, strigând din toate puterile.

— Abénachezii!...

Ceva nevăzut o lovi din spate. Se opri brusc şi căzu cu faţa la pământ.

— Benjamin! strigă Sarah William. Benjamin!... E singur acolo, în casă.

— Opriţi-vă!

Angelica încercă să o oprească pe bătrână, dar ea se repezi cu o forţă de nestăvilit spre casa în care soţul ei putea să fie luat pe neaşteptate în timp ce dormea cu capul pe Biblie.

La mai puţin de o sută de metri, Angelica zări un indian care, ieşit din tufişuri, se repezi asupra lui Sarah, doborând-o cu o singură lovitură. Apoi se aplecă şi, apucând-o de păr, îi luă scalpul.

Contesa se întoarse şi o rupse la fugă.

— Fugi! strigă ea spre Rose-Ann, arătându-i stâna cu gesturi disperate, acolo, lângă pădure, fugi! Repede!...

Ea însăşi fugea din toate puterile. Aproape de grădina domnişoarei Pidgeon se opri pentru a-şi lua sacul, lăsat acolo mai devreme. Deschise poarta şi se năpusti în căsuţa în care reverendul Patridge şi bătrâna domnişoară discutau în continuare despre viaţa de apoi.

— Indienii!... Vin!...

Cu răsuflarea tăiată, nu reuşea să-şi aducă aminte cuvântul englezesc.

— Indienii!... repetă ea în franceză, abénachezii... Vin... să fugim la stână...

Ea credea că ferma solidă, în aparenţă fortificată, ar putea să facă faţă unui asediu, să permită o apărare.

Există o inspiraţie de moment, una dată de experienţă şi obişnuinţă. Angelica îl văzu pe corpolentul Thomas Patridge cum sări în picioare şi o prinse pe micuţa doamnă Pidgeon în braţe ca pe o păpuşă, luând-o la goană în direcţia adăpostului.

Gata să-i urmeze, Angelica se răzgândi totuşi. Ascunsă în spatele porţii, încărcă cele două pistoale şi cu ele în mâini ieşi. Locul era din fericire pustiu. Femeia care căzuse la cotitură după ce urcase dealul, era tot nemişcată, cu o săgeată înfiptă în spate.

Această parte a satului, izolată de restul locuinţelor, nu fusese încă văzută de indieni, în afară de cel care îi luase scalpul doamnei William şi care plecase în altă parte. De acolo, de jos, venea un vuiet asurzitor, dar aici era încă linişte, un fel de aşteptare încordată, febrilă. Păsările tăcuseră.

Tânăra femeie se întoarse în fugă spre hambarul de porumb.

Adhémar dormea!

— Trezeşte-te! Indienii! Fugi! Fugi la stână! Ia-ţi şi muscheta!...

Cu mişcări precipitate încărcă puşca, zgâriindu-şi degetele, când ceva se rostogoli în spatele ei. Se întoarse şi văzu un abénachiz care intrase prin acoperiş, coborând pe grămada de porumb. Se răsuci şi-l lovi cu patul puştii pe indian în cap. Acesta căzu, iar ea fugi.

Cărarea umbrită era pustie şi atunci se grăbi. În spatele ei cineva alerga. Aruncă o privire peste umăr şi recunoscu un indian, dar era oare acela pe care îl doborâse sau un altul? O urmărea alergând cu paşi mari şi cu toporul ridicat. Picioarele ei goale nu făceau nici un zgomot prin iarbă. Singura ei scăpare era într-o fugă disperată şi i se părea că nu mai atinge pământul. Ajunse în sfârşit în curtea stânei şi se adăposti în spatele unei căruţe. Lancea aruncată de indian se lovi de lemn, iar vârful ascuţit de metal se înfipse adânc. Stăpânindu-şi răsuflarea, îl doborî pe abénachiz cu ultimele puteri. Acesta căzu în faţa porţii cu mâinile chircite pe pieptul înnegrit de praf.

Din câţiva paşi, femeia ajunse în pragul casei a cărei uşă se deschise înainte ca ea să fi bătut. Apoi uşa se închise şi două bârne solide de stejar o blocară...

7

Erau acolo, în afara pastorului şi a domnişoarei Pidgeon, a soldatului Adhémar şi a micuţei Rose-Ann, toată familia

stăpânului casei, Samuel Corwin, nevasta cu cei trei copii, ajutoarele sale, doi tineri angajaţi, o servitoare, un vecin, bătrânul Jos Caxter şi perechea Stougton cu bebeluşul lor, aflaţi în vizită la stână în momentul când avusese loc atacul.

Nu plângea şi nu se văicărea nimeni. Bărbaţii aveau în vine sânge de luptător, iar femeile luaseră deja perii din păr şi curăţau cu ele ţevile puştilor, luate de la locul lor de deasupra vetrei.

Samuel Corwin avea ţeava puştii fixată într-una din gurile de foc cu care casa era dotată, după modelul tuturor caselor din Noua Anglie chiar de la primele construcţii. Printr-o altă gaură ei scrutau împrejurimile. Aşa o văzuseră pe contesa de Peyrac cu indianul pe urmele ei. Îi aruncară o privire scurtă şi întunecată: femeia aducea arme. Reverendul îşi aruncase redingota pe o bancă şi, cu mânecile suflecate, cu dinţii strânşi, încărca armele cu pulbere. Aştepta să se găsească o armă şi pentru el. Angelica îi dădu muscheta lui Maupertuis şi o luă ea pe cea a lui Adhémar care tremura ca frunza.

Un copil începu să plângă şi cineva îl linişti cu voce înceată.

Împrejurimile erau liniştite. Se auzea doar zgomotul îndepărtat al luptei. Pe urmă se auziră două bubuituri surde şi Angelica îşi aminti de cele două tunuri ale bisericii fortificate. Puteau spera că o parte a locuitorilor reuşise să se refugieze în interiorul ei.

— Domnul îi protejează pe supuşii săi, mormăi pastorul, căci ei sunt armata lui.

Cineva îi făcu semn să tacă.

Pe drum venea în fugă un grup de indieni cu torţe aprinse în mână. Părea că vin din vale şi nu se opriră acolo.

Copilul începu din nou să plângă. Venindu-i o idee, Angelica apucă unul dintre cazanele goale care serveau probabil la prepararea brânzei, îi făcu semn lui Rose-Ann să se ascundă acolo împreună cu trei dintre copiii mai mici. Stăteau acolo ca-ntr-un cuib, dar nu trebuiau să se mişte. Puse pe jumătate capacul. În această ascunzătoare, copiii erau mai puţin speriaţi şi nu stăteau în calea lor.

Reveni la locul ei de observaţie. Indienii ajunseseră în faţa porţii şi văzuseră cadavrul unuia de-al lor în mijlocul drumului. Erau patru şi vorbeau privind spre casă. În umbra

roşiatică a serii, feţele lor mânjite în culorile războiului erau îngrozitoare la vedere. Angelica simţi cuprinzând-o, alături de ceilalţi albi ameninţaţi, aceeaşi spaimă cumplită.

Sălbaticii împinseră poarta şi înaintară de-a lungul curţii ca nişte feline, răspândind mister şi teamă.

— Foc! ordonă cu voce joasă Corwin.

Salva răsună.

Când fumul se risipi, trei dintre abénachezi se zbăteau pe pământ în chinurile agoniei; un altul fugea.

Se iscă învălmăşeală. Indienii venea din spate ca o maree covârşitoare, cuprinzând valea din toate părţile. Trupurile brune deveneau din ce în ce mai multe, amestecându-şi strigătele cu focurile de armă.

În stână, asediaţii trăgeau fără încetare, în timp ce femeile curăţau şi încărcau de zor armele. Mâinile lor turnau în grabă praful de puşcă şi trăgeau cocoşul puştilor cu un zgomot sec, în ritmul focurilor trase şi al strigătelor de afară. Fumul îi îneca, sudoarea se scurgea pe feţele lor şi o răsuflare gâfâită le scăpa printre buze.

Angelica aruncă puşca deoparte. Nu mai erau muniţii! Apucă pistoalele, le încărcă, îşi umplu buzunarele şi gura cu gloanţe de calibru mic ca să le aibă la îndemână. Fixă cornul cu praf de puşcă şi cutia cu capse turceşti la brâu.

Acoperişul cedă, iar în spatele camerei sări un indian. Căzu aproape de pastorul care îl doborî cu o lovitură de bâtă. Dar un altul apăru şi îl izbi pe reverend cu patul puştii în cap. Acesta căzu în genunchi şi sălbaticul îl apucă de păr şi îi făcu o tăietură lungă pe frunte, dar un foc tras de pistolul Angelicăi îl lovi drept în piept.

În faţa năvălirii indienilor prin acoperiş, englezii se regrupară într-un colţ al căminului. Angelica răsturnă masa de lemn şi, împingând-o spre un ungher, o transformă într-o baricadă în spatele căreia se retrăseseră cu toţii. Unde găsise puterea necesară pentru asta? O să se întrebe mai târziu. Furi luptei îi dădea forţe supraomeneşti şi turbă la gândul că ea căzuse în capcană prosteşte în satul acela de colonişti străini. Risca să-şi piardă viaţa acolo.

Regrupaţi acum, ţăranii continuau să tragă în două direcţii: în fundul camerei, unde asediatorii săreau de pe acoperiş şi spre uşa care ceda sub loviturile de topor. Un adevărat măcel se

dezlănţui şi puţin lipsi ca, prin tirul acela, victoria să fie de partea albilor, hotărâţi şi dotaţi cu arme de foc. Dar coloniştii trăgeau ultimele gloanţe. Un topor aruncat de undeva îl atinse pe Corwin în umăr şi omul căzu cu un strigăt. Răsucindu-se ca un şarpe, un indian se strecură printre zid şi marginea mesei şi, apucând o femeie de fustă, o trase spre el. Ea se zbătea din toate puterile şi lăsă să-i scape din mână cornul cu praf de puşcă.

Pe deasupra mesei, bătrânul Caxter dobora în jurul său totul cu lovituri de bâtă, dar în timp ce ridică braţul pentru a mai lovi o dată, lama ascuţită a unui pumnal îi pătrunse sub coaste. Se rostogoli chircit, cu braţele atârnând.

Deodată, cineva sări din spatele camerei, trecu pe deasupra capetelor lor cu picioarele desfăcute ca un dansator şi ateriză în partea cealaltă a mesei, chiar în spatele englezilor. Era Sagamore Piksarett, şeful patsuikittiţilor şi cel mai mare războinic al Acadiei. Angelica îl auzi rânjind în spatele ei şi simţi o mână puternică apucând-o de gât.

— Eşti prizoniera mea, spuse cu triumf patsuikettul.

Contesa lăsă armele, inutile acum şi se agăţă cu mâinile de părul lung, împletit cu picioare de vulpe al indianului, Pentru că îl cunoştea, pentru că faţa lui de şoarece cu ochii răi îi era familiară, nu mai simţi nici o teamă şi încetă chiar să-i mai considere duşmani. Erau indieni abenachezi cărora le cunoştea limba şi tainele gândirii primitive şi subtile. Se întoarse cu iuţeală pentru a arunca cele două gloanţe care îi mai rămăseseră în gură.

— Aţi atacat satul că să mă prindeţi pe mine? strigă ea sălbaticului cu mâinile înfipte în părul lui. Călugărul ţi-a dat ordinul ăsta?

Un fulger ţâşnit din ochii ei verzi îl ţintui pe acesta. Nu era prima oară când Sagamore Piksarett şi femeia de la izvoarele Kennebec-ului se întâlneau. Să-şi încerce puterile cu el! Dar ce femeie îndrăznise vreodată să se atingă de părul lui şi să-l înfrunte cu o asemenea îndrăzneală, atunci când moartea o ameninţa? Cândva, se băgase între el şi irochez cu aceeaşi privire. Nu cunoştea frica.

— Eşti prizoniera mea, repetă el cu voce sălbatică.

— Asta şi vreau, dar tu n-o să mă omori şi n-o să mă dai pe mâna lui d'Orgeval, pentru că sunt franţuzoaică şi ţi-am dat haina mea ca să-ţi înveleşti oasele străbunilor tăi.

În jurul lor, strigătele şi zbuciumul luptei sporise. Era o luptă corp la corp. După un timp se sfârşi, iar ţipetele disperate se stinseră treptat, făcând loc tăcerii din care se ridicară apoi gemetele răniţilor. Caxter fusese scalpat, dar ceilalţi europeni erau în viaţă, deoarece abénachezii încercau să-şi asigure un câştig din prada lor. Reverendul Patridge, scos din grămada de cadavre sub care fusese îngropat, se clătina cu faţa plină de sânge între doi războinici.

Un strigăt îngrozit se auzi atunci: "Ajutaţi-mă, doamnă, sau s-a zis cu mine!" Era Adhémar pe care îl scoteau de sub o mobilă.

— Nu-l omorâţi! ţipă Angelica. Nu vedeţi că e soldat francez?

Asta nu prea se vedea, într-adevăr.

Tânăra femeie îşi ieşise din fire, stăpânită de gândul de a scăpa din viesparul în care se aruncase prosteşte. Nefirescul situaţiei îi provoca o furie care-i întărea instinctul de apărare. De câteva clipe un gând o stăpânea. Îi cunoştea pe indieni şi, folosindu-se de asta, putea să scape de capcana care-i fusese întinsă. Erau nişte fiare, dar şi fiarele pot fi îmblânzite: în deşertul Maghrebului, Colin Paturel vorbea cu leii, făcându-şi-ii prieteni... Îşi dădu seama că ceata lui Piksarett era separată de ceilalţi şi venise pentru asalt din altă direcţie. Încleştarea de la stână se desfăşurase izolat de restul luptei.

Piksarett şovăi. Unele cuvinte ale Angelicăi îl uimiseră. "Sunt franţuzoaică!..." I se spusese că o să lupte cu englezii şi, pe urmă nu putea să uite darul minunat pe care i-l făcuse pentru strămoşii lui.

— Eşti botezată? întrebă el.

— Da, sunt, izbucni ea enervată.

Îşi făcu semnul crucii de mai mute ori, invocând-o pe Fecioara Maria. Prin uşa deschisă însă, ea zări silueta unei călăuze canadiene care păru cunoscută. Se repezi spre el, îl recunoscu şi-l strigă cu disperare:

— Domnule de l'Aubignière!

Era Trei-Degete din Trei-Râuri[1]. Se întoarse speriat. Dispreţuia armele de război ale albilor şi ţinea în mână un tomahawk din lemn şlefuit şi o secure indiană cu lama ascuţită,

[1] Trei-Râuri – oraş în Acadia (n.tr.)

încă roşie de sânge. Avea sânge şi pe hainele din piele de căprioară cu scalpuri agăţate la centura sa colorată, iar ochii săi albaştri străluceau pe faţa plină de praf şi sânge.

Cum să-l păcălească pe omul acela?... Era un războinic pe care nu-l puteai corupe şi care lupta doar pentru Dumnezeu, preocupat, ca şi Maudreuil, Loménie şi Arréboust, de visul său de răzbunare, de mântuire şi de un loc în Paradis...

O recunoscu totuşi.

— Ia te uite! Doamna de Peyrac... Ce faceţi aici, printre păcătoşii ăştia?... Ah! Ce nenorocire pentru dumneavoastră!

Intră în casa devastată unde abénachezii, după ce-şi legară prizonierii, se dedară la jaf.

Angelica îl apucă de reverele hainei.

— Iezuitul, strigă ea, sunt sigură că l-am zărit în preerie cu steagul lui... Părintele d'Orgeval v-a îndemnat la luptă, nu-i aşa? El ştia că mă găseşte în satul ăsta!...

Îi sugera răspunsul în întrebare, iar călăuza o privea cu gura căscată, buimăcit. Căuta un răspuns, o scuză.

— L-aţi ucis pe Pont-Briand, răspunse el, şi tulburaţi Acadia, dumneavoastră şi soţul vostru, prin alianţele pe care le încheiaţi. Trebuie să vă avem la mână...

Asta era, deci.

Joffrey! Joffrey!

Să răpească pe femeia celui mai puternic gentilom din Wapassou care stăpânea deja peste toate pământurile Acadiei prin influenţa sa. O vor duce la Québec şi-l vor obliga să facă ce vor ei şi Angelica n-o să-l mai vadă niciodată.

— Maupertuis? întrebă ea gâfâind.

— L-am prins şi pe el şi pe fiul lui. Sunt canadieni din Noua Franţă. Într-o zi ca asta ar trebui să fie cu fraţii lor.

— Au participat la atac împreună cu voi?

— Nu! Vor fi judecaţi la Québec pentru că i-au ajutat pe duşmanii Noii Franţe...

Cum să-l câştigi de partea ta? Era cinstit şi neînduplecat. Crezând în miracole, în sfinţi, în Dreptatea lui Dumnezeu şi a regelui Franţei şi în supremaţia iezuiţilor, era şi el un fel de arhanghel Mihail. Nu-i păsa de ea. Avea ordine de îndeplinit şi greşeli de răscumpărat în ochii celor puternici.

— Şi credeţi că după toate acestea, contele de Peyrac, soţul meu, o să vă ajute să vă vindeţi blănurile de castor în

Noua Anglie? îi aruncă ea strângând din dinţi. Nu uitaţi că îi datoraţi mii de livre şi că v-a promis o sumă dublă în caz de câştig...

— Fir-ar să fie! exclamă el pălind şi uitându-se în jur.

— Scoateţi-mă de aici şi vă voi lăuda în public la Québec.

— Să ne înţelegem, îi strecură în şoaptă, totul se poate aranja. Suntem la marginea satului, nu v-am văzut...

Întorcându-se spre Piksarett, îi spuse:

— Eliberează-o pe femeia aceasta, Sagamore! Nu e englezoaică şi răpirea ei ne-ar aduce numai necazuri.

Piksarett puse mâna lui roşie şi unsuroasă pe umărul Angelicăi.

— E prizoniera mea, repetă el pe un ton fără replică.

— Fie, cedă Angelica, sunt prizoniera ta şi nu mă opun. Poţi să mă urmezi peste tot, nu te voi împiedica, dar n-o să mă duci la Québec... Ce să faci cu mine acolo? "Ei" n-or să vrea să mă răscumpere, pentru că sunt deja botezată. Du-mă la Gouldsboro şi soţul meu îţi va plăti recompensa pe care i-o vei cere.

Era o roată a norocului. Să îmblânzeşti fiarele, să le înduioşezi, să le înduplеci... Dar ea îi cunoştea. Argumentele cele mai absurde îi veneau în minte şi tocmai acelea îi impresionau pe oamenii aceia vicleni şi închişi cu care trebuia să se înţeleagă. Nici nu putea să nege drepturile lui Piksarett asupra ei; ar fi redus-o la tăcere cu o lovitură de tomahawk, dar îl ştia capricios, independent de aliaţii lui canadieni şi lipsit de bucuria de a câştiga un suflet pentru paradisul prietenilor lui francezi. Şovăia acum, punând la îndoială chiar importanţa prăzii. Trebuia să-l convingă, înainte ca alţi francezi care ştiau ce câştig le poate aduce doamna de Peyrac sau poate chiar iezuitul să apară la cotitura drumului. Din fericire de l'Aubignière era de partea ei.

Grinzi în flăcări începură să cadă, pentru că, în timp ce ei discutau, abénachizii lui Piksaret dăduseră foc stânei cu torţele lor.

— Veniţi! Veniţi odată, îi grăbi Angelica împingându-i afară.

Ajută câţiva englezi răniţi sau doar buimăciţi să se ridice.

— Dumnezeule, copiii!...

Se întoarse, dădu la o parte capacul cazanului din care ieşiră unul câte unul puştii muţi de spaimă. Descoperirea acestei ascunzători neaşteptate provocă râsul indienilor. Se prăpădeau de râs arătând cu degetul spre cazan.

Căldura deveni insuportabilă. O bârnă trosni şi se prăbuşi într-o jerbă de scântei. Tot grupul alergă afară, în curte, împiedicându-se de cadavre şi de dărâmături. La vederea copacilor, a văii umbroase, dorinţa Angelicăi de a scăpa deveni şi mai puternică.

— Lasă-mă să plec spre mare, Sagamore, îi spuse ea lui Piksarett, sau străbunii tăi te vor pedepsi pentru lipsa ta de respect faţă de mine. Ei ştiu că duhurile mele păzitoare nu trebuie să fie neglijate şi dispreţuite. Ai face o mare greşeală ducându-mă la Québec. În schimb, n-ai regreta dacă ai veni cu mine.

Faţa crispată a marelui şef abénachez arăta că sufletul lui era pradă îndoielilor. Angelica nu-i lăsă timp să se dezmeticească.

— Asiguraţi-vă că nu ne urmăreşte nimeni. Sunteţi martor că eu n-am fost în satul ăsta, îi spuse ea lui Trei-Degete şi el destul de răvăşit de evenimente şi de siguranţa ei. Vom şti să vă răsplătim pentru asta. Ştiţi cumva unde este fiul meu, Cantor? L-aţi luat prizonier?

— Vă jur pe Sfintele Taine că nu l-am văzut.

— Înainte, deci, spuse ea. Eu plec. Haideţi! Haideţi!

— Hei! strigă Piksarett, văzând că femeia îi adună pe englezii supravieţuitori de la stână. Ăştia sunt prizonierii mei...

— Bine! să vină şi ei. Dar numai stăpânii prizonierilor.

Trei lungani, împodobiţi cu pene se repeziră înainte strigând, dar un ordin brutal al lui Piksarett îi opri. Angelica profită ca să ia un copil în braţe, să tragă o femeie după ea, să-l împingă în faţa ei pe solidul Thomas Patridge care se clătina orbit de sânge.

— Adhémar, pe aici! Dă-i mâna acestui băieţel, nu-l lăsa singur. Curaj, domnişoară Pidgeon!

Coborî panta cu spatele spre satul în flăcări, trăgându-i pe ceilalţi după ea, spre libertate, ca odinioară, ca întotdeauna, la La Rochelle, la Poitou şi chiar mai demult, în negura copilăriei, fugind, fugind înainte cu o ceată de dezmoşteniţi pe care-i smulsese din ghearele morţii.

În seara aceea, în timp ce se strecura printre ramuri, cufundându-se în liniştea pădurii întunecate cu englezii supravieţuitori de la Brunschwick-Falls, simţea alături de ea sufletul bătrânei Sarah.

Piksarett şi cei trei indieni care-i considerau pe englezi drept prada lor se luaseră după ei. Îi urmau cu paşi mari, dar fără să-i ajungă şi păstrând o anumită distanţă. Nu era o urmărire. Angelica ştia asta şi, pe măsură ce se îndepărtau de satul blestemat, se temea din ce în ce mai puţin de ei, deoarece vedea că îşi pierd pornirea războinică şi violentă. Purtarea sa era un mister pentru englezi care, de fiecare dată când se întorceau, vedeau că indienii îi urmăresc.

— Nu vă temeţi, le răspundea Angelica, sunt patru, nu o sută şi eu sunt cu voi. N-or să vă mai facă nici un rău. Mergeţi! Mergeţi fără teamă!

Gândurile lui Piksarett îi erau acum atât de limpezi, de parcă le-ar fi gândit ea însăşi cu o minte de sălbatic. Naiv, indianul iubea noutatea, aventura, surpriza. Superstiţios, duhurile protectoare ale Angelicăi îl amuzau şi îl îngrozeau în acelaşi timp. Bănuitor, indianul mergea pe urmele ei, îşi liniştea războinicii nerăbdători, curios să afle ce-o să se întâmple, de unde veneau aceste spirite rele, fugare şi neîmblânzite pe care le văzuse scânteind în ochii verzi ai femeii albe.

Puţin mai încolo, apa liniştită a râului Androscoggin se vedea strălucind printre ramuri. Bărcile erau trase la mal. Urcară în ele şi porniră în josul apei, spre mare.

8

Noaptea... La poalele cascadei, în întunericul străpuns de lumina licuricilor şi de orăcăitul broaştelor, europenii făcură un popas. În aerul cald se simţea încă fumul incendiului Strânşi unul lângă altul, alături de bărcile din coajă de copac, tremurând în ciuda căldurii, unii se rugau, alţii gemeau încetişor...

Aşteptau dimineaţa.

Printre cei pe care Angelica îi scosese din stâna în flăcări şi îi salvase de la captivitate era ţăranul Stougton, soţia şi copilul lor şi toată familia Corwin. Lăudat fie numele Domnului! Poate

fi ceva mai înspăimântător decât a-ţi salva viaţa, lăsând în urma ta o fiinţă iubită?... Ajutoarele lui Corwin şi servitoarea veniseră şi ei.

Rose-Ann se ghemui lângă Angelica, iar de cealaltă parte se aşeză Adhémar care nu s-ar fi îndepărtat de contesă pentru nimic în lume.

— "Ei" sunt aici, şuşoti el. Ah! ştiam foarte bine că o să-mi rămână scalpul în ţara asta de sălbatici...

Plăpânda domnişoară Pidgeon nu avea nici o zgârietură şi îl sprijinise tot timpul drumului pe reverendul Patridge. Nu numai că era plin de sânge, dar îşi pierduse practic cunoştinţa şi nu se mai ţinea pe picioare decât prin puterea obişnuinţei şi pentru că trupul acela enorm nu putea fi doborât decât de moarte. Buna învăţătoare îi spălase faţa atunci când avusese răgazul şi îi înfăşurase capul cu şalul său.

În barcă, Angelica reuşise în sfârşit să-şi deschidă sacul şi luă de acolo pliculeţul cu pulbere de fier pe care i-l dăduse Joffrey şi care avea proprietatea de a coagula sângele, oprind astfel hemoragia. Din scalpul nereuşit, pastorul avea să rămână doar cu o tăietură urâtă de-a lungul frunţii care nu avea darul să-l liniştească. În somnul greu, respiraţia lui sacadată umplea clipele de linişte cu un horcăit neplăcut. Sub bandaj, aproape toată faţa lui era umflată şi învineţită. Bine că era umbră, pentru că, prea puţin dăruit de natură cu frumuseţe, ar fi devenit de-a dreptul hidos.

O fetiţă plângea în picioare şi obrajii ei palizi păreau luminaţi în noapte.

— Trebuie să dormi, Mary, încearcă să dormi, o îndemnă Angelica blând.

— Nu pot, suspină ea, păgânii se uită la mine.

Erau toţi patru acolo, sus, pe creasta cascadei, patru indieni, patru abenachezi al căror şef era Piksarett; stăteau şi priveau în valea întunecată, acolo unde se zvârcoleau nefericiţii prizonieri. La lumina unui foc pe care îl aprinseră se distingeau feţele lor tăbăcite şi strălucirea ochilor de şarpe. Continuau să-i urmărească, dar fără să încerce să-i atace. Fumau liniştiţi, supraveghindu-i curioşi. Oare ce urma să se întâmple? Ce vor mai născoci duhurile necunoscute care o stăpâneau pe femeia albă de la Wapassou, la ce-o vor mai îndemna spiritele sale

protectoare?... Pe deasupra apei înspumate a cascadei se schimbau priviri.

Angelica încercă să-şi liniştească protejaţii.

— Acum n-or să ne mai facă rău. Trebuie să-i atragem până pe plajă şi acolo soţul meu, contele de Peyrac va şti să trateze cu ei, să-i măgulească şi să le facă daruri în schimbul vieţii şi libertăţii noastre.

O priveau fascinaţi, înţelegând în mintea lor neînduplecată şi limitată de puritani că aparţineau unei alte lumi care le inspira teamă şi dispreţ. Această femeie albă prea frumoasă, care trata cu indienii în limba lor, părea că pătrunde în gândirea păgânilor, îi îmblânzea şi îi supunea. Erau conştienţi de forţa ei care totuşi le trezea teama şi dispreţul ca şi bătrânul Shapleigh, dar înţelegeau că îi datorează vieţile lor sau cel puţin libertatea. Datorau îndrăznelii ei necuviincioase faţă de indieni, limbuţiei ei, discursurilor ei disperate în limbajul acela mizerabil al sălbaticilor pe care buzele ei îl pronunţau cu uşurinţă; de aceea pieile roşii le-a lăsat viaţa ca să poată fugi prin pădure chiar sub ochii lor, departe de locul masacrului. Conştienţi de asemenea de miracolul pe care îl făcuse şi de faptul că nu se puteau lipsi de prezenţa ei, liniştiţi doar de vocea ei, englezii încercau să-i scuze originea, zicându-şi că nu era totuşi decât o franţuzoaică...

În toiul nopţii, Angelica urcă la indieni pentru a le cere cu simplitate puţină grăsime de urs sau untură de focă, deoarece voia să-i ungă arsurile micului Sammy Corwin, de numai nouă ani, care suferea cumplit. Indienii se înghesuiră în jurul ei şi îi dădură o băşică de elan care conţinea preţioasa untură de focă, urât mirositoare, dar curată şi salvatoare.

— Hei! nu uita, femeie, că băiatul îmi aparţine, îi spuse unul din indieni. Îngrijeşte-l bine fiindcă îl voi duce mâine la tribul meu.

— Băiatul acesta aparţine tatălui şi mamei sale, răspunse Angelica. O să fie răscumpărat.

— Dar eu am pus mâna pe el în luptă... vreau un copil alb în wigwam-ul meu.

— N-o să te las să-l iei, spuse Angelica pe un ton neobişnuit de calm.

Adăugă pentru a potoli furia sălbaticului:

— O să-ţi dau alte lucruri ca să nu fii lipsit de partea ta de pradă... Mâine o să ţinem sfat.

Noaptea trecu fără alte incidente. Ecourile masacrului nu mai ajungeau până la ei; în timp ce fugeau întrezăriseră la cotitura râului doar o lumină roşie îndepărtată. Brunschwick-Falls, sat de frontieră era şters de pe faţa pământului.

Înainte de ivirea zorilor, ceva se rostogoli pe coastă prin iarbă şi tufişuri, iar glutonul Wolverine se opri la picioarele lor, rânjind colţii într-un rictus care, de data asta părea un surâs de bun găsit. Cantor apăru pe urmele animalului, ţinând în braţe un copil englez care dormea, un băieţel de trei ani care-şi sugea degetul.

— L-am găsit lângă mama lui care era scalpată, explică el. Femeia îi repeta într-una: "Nu te teme, îţi promit că n-or să-ţi facă nimic". Când l-a văzut salvat, a închis în sfârşit ochii şi şi-a dat duhul.

— Este fiul Rebecăi Turner, îl recunoscu Jane Stougton. Bietul copil! Tatăl lui a fost ucis anul trecut.

Tăcură cu toţi pentru că se apropiau cei patru indieni. Nu păreau agresivi. Izolaţi de ceata lor şi uimiţi de atitudinea acestor prizonieri străini care nu se lăsau atinşi, îşi schimbaseră purtarea.

Cel care îl ceruse pe fiul lui Corwin veni spre Cantor şi încercă să-i ia copilul din braţe.

— Daţi-mi-l mie, spuse el. Daţi-mi-l mie. Mi-am dorit aşa de mult să am un copil alb în wigwam-ul meu, iar mama ta n-a vrut să mi-l dea pe cel pe care l-am prins la Newehewanik. Dă-mi-l pe acesta care n-are nici tată, nici mamă, nici familie, nici sat. Tu ce vrei să faci cu el? Eu îl iau şi o să fac din el vânător şi războinic şi o să fie fericit. Copiii sunt fericiţi în corturile noastre.

Avea un aer rugător, aproape înduioşător.

Piksarett îl lămurise de-a lungul nopţii, nu fără răutate, că Angelica n-o să-l lase niciodată să-l ia pe tânărul său prizonier, micuţul Samuel, şi dacă o să-i încalce hotărârile, o să-l transforme în elan pentru toată viaţa.

Frământat de teama unei astfel de sorţi, el propunea o soluţie acceptabilă, mulţumindu-se cu orfanul pe care îl salvase Cantor.

Angelica îşi privi fiul întrebător în ochi.

— Ce zici de asta, Cantor?

Ea nu mai ştia ce hotărâre să ia. Gândul de a-l vedea pe micuţul englez dus în adâncul pădurii îi rupea inima, dar, pe de

altă parte, un anume sentiment de dreptate o făcea să-i îndeplinească acestui războinic abénachez cererea umil prezentată. Îi purtase destul cu vorba încă din ajun, trăgându-i după ea. Luându-le prea mult din pradă, risca să-i înfurie. Era chinuită: nu putea să accepte asta.

— Ce zici de asta, Cantor?

— Oh! suspină tânărul plecându-şi capul. Copiii albi o duc bine la indieni, asta se ştie. Mai bine să-l laşi să plece pe acesta care n-are familie decât să ne trezim toţi cu ţestele sfărâmate.

Prin gura lui vorbea înţelepciunea.

Angelica îşi amintea de ţipetele disperate ale micuţului canadian, nepotul lui d'Aubignière când, în urma unui târg, au vrut să-l smulgă din braţele părinţilor irochezi[1]. Copiii albi nu erau nefericiţi la indieni.

Ea îi privi întrebător şi pe englezi, dar doamna Corwin îşi strânse cu disperare fiul în braţe, înţelegând că soarta lui era în joc. Ceilalţi lăsară să se înţeleagă prin atitudinea lor că soarta micului Turner, în astfel de împrejurări, le era destul de indiferentă. Dacă reverendul Patridge ar fi fost conştient, poate ar fi protestat în numele mântuirii copilului, dar bătrânul rămânea fără simţire. Era mai bine să plece orfanul la indieni decât să fie luat fiul familiei Corwin, salvată în întregime ca prin minune.

— Dă-i-l, îi şopti Angelica lui Cantor.

Înţelegând că a obţinut ce a vrut, indianul schiţă câteva gesturi, arătându-şi o mare recunoştinţă. Întinse mâinile mari şi luă cu delicateţe copilul care privea la faţa mânjită de deasupra lui. Foarte mulţumit de a avea ceea ce îşi dorise mai mult decât orice pe lume, un copil alb în wigwam-ul lui, războinicul îşi luă rămas bun. După ce schimbă câteva cuvinte cu tovarăşii săi, se îndepărtă strângând cu dragoste la pieptul lui împodobit cu un colier de dinţi de urs şi o cruce de botez pe copilul eretic, smuls din barbaria rasei sale, căruia îi va face cunoscută viaţa adevăraţilor bărbaţi.

Cantor povesti cum, pornind în căutare cailor şi a lui Maupertuis, zărise siluetele suspecte strecurându-se printre copaci.

---

[1] A se citi în aceeaşi serie "*Angelica şi Lumea Nouă*" de Anne şi Serge Golon.

Luat prizonier de către indieni, trebuia, pentru a scăpa, să-i atragă foarte departe, spre platou. Revenit printr-un ocol larg, auzise ecourile luptei. Se apropiase prevăzător, nedorind să cadă prizonier în mâinile canadienilor. Astfel îi văzuse pe prizonierii englezi plecând spre nord, dar printre ei n-o văzuse şi pe mama lui; îşi închipuise atunci că ea reuşise să scape.

— Deci nu te-ai gândit că puteam fi înjunghiată sau scalpată.

— Oh, nu! răspunse Cantor ca şi cum lucrul era de la sine înţeles.

Rătăcise prin Brunschwick-Falls-ul în flăcări şi-l întâlnise pe Trei-Degete din Trei-Râuri. Prin el află că doamna de Peyrac era în siguranţă şi se îndrepta spre golful Sabadahoc cu o ceată de fugari.

Întâmplarea cu copilul dovedea că, până la noi ordine, indienii îi lăsau Angelicăi o anumită libertate de a lua hotărâri privind soarta grupului. Aşa cum era situaţia aceea, la numai câteva ore de la asaltul pornit asupra satului englez, se potrivea de minune cu firea vicleană a pieilor roşii.

Angelica, prin puterea ei de convingere, îi antrenase pe o altă cale şi, pentru puţin timp, ei uitaseră motivele luptei din ajun şi rostul lor acolo, pe lângă franţuzoaică şi cei câţiva englezi proşti, dornici să afle urmarea aventurii pe care femeia albă le-o propunea.

Totuşi, Piksarett ţinu să lămurească lucrurile.

— Nu uita că tu eşti prizoniera mea, o întrerupse el apucând-o cu mâna de cot.

— Ştiu, ştiu, ţi-am spus deja că o recunosc de bunăvoie. Te împiedic eu să stai lângă mine?... Întreabă-i pe tovarăşii tăi dacă mă port ca o prizonieră care vrea să-ţi scape!...

Surprins de argumentul în care el recunoştea ceva neadevărat, dar şi hazliu, Piksarett lăsă capul într-o parte, gândindu-se adânc, iar privirea lui piezişă strălucea de plăcere în timp ce însoţitorii lui aprobau zgomotos.

— La Gouldsboro poţi să mă vinzi propriului meu soţ, îi explică Angelica. El e foarte bogat şi sunt sigură că nu va ezita să se arate generos. Sau cel puţin aşa sper, reluă ea întunecându-se, ceea ce stârni râsul indienilor.

La gândul că soţul contesei n-ar voi s-o răscumpere, izbucniră în hohote nestăpânite. Se vor distra bine însoţind-o

pe femeia albă şi pe englezii care erau cu ea, pe drumul spre izvoarele Kennebec-ului. Toţi ştiau că nu există animal mai neîndemânatic decât un englez, iar aceştia erau şi mai neîndemânatici din cauza fricii şi rănilor; se împotmoleau întruna, se împiedicau la fiecare pas, răsturnau bărcile la cea mai mică mişcare.

"Ah! englezii ăştia!... Ah! or să ne facă să murim de râs", îşi spuneau indienii în culmea veseliei. Apoi, deodată, deveniră poruncitori:

— Mişcaţi-vă! Haide! Mergeţi, englezilor! Ne-aţi ucis misionarii, ne-aţi ars corturile, ne-aţi batjocorit credinţele. Fără botezul Sutanelor Negre sunteţi nimic pentru noi, chiar dacă aveţi pielea albă asemeni făpturilor ai căror strămoşi păgâni au fost zei!

Însoţită astfel, jalnica trupă sosi spre seară în golful Sabadahoc, unde se întâlneau gurile Androscoggin-ului şi Kennebec-ului. Ceaţa plutea peste tot, dar în apele venite din amonte se amestecau încă urmele incendiului.

Angelica urcă hotărâtă panta unei coline. Nici o pânză nu se vede în zare, nici o corabie nu se zărea prin perdeaua de abur. Tânăra femei simţi că golful era pustiu! Nici o ambarcaţiune nu plutea în larg, pândind sosirea oamenilor pe plajă ca să se apropie şi să-i ia la bord. "Rochelais", iahtul mic cu prova roşie unde Le Gall sau chiar Joffrey ar fi trebuit să o întâmpine, nu era acolo!...

Nici o prezenţă cunoscută. Nimeni nu venise la întâlnire!...

O ploaie măruntă se porni. Angelica se aşeză la adăpostul unui pin. Moartea şi pustiul pluteau în jur. La stânga se ridica spre cer o ciupercă de fum negru. Venea dinspre Sheepscot, o aşezare engleză despre care i se spusese că se afla la gura Androscoggi-ului şi unde se gândise să-i lase pe fugari înainte de a se îmbarca pe "Le Rochelais".

După toate aparenţele, Sheepscot era deja cenuşă!... Sheepscot nu mai exista.

O nelinişte de nestăpânit o cuprinse şi simţi că o lasă puterile. Se întoarse şi-l văzu pe Piksarett care o urmărea cu atenţie. Nu trebuia să-i arate că-i e frică, dar nu se putea abţine.

— Nu sunt aici, îi spuse ea, în pragul disperării.

— Pe cine aşteptai?

Încercă să-i explice că soţul ei, stăpânul Wapassou-ului şi Gouldsboro-ului, trebuia să fie acolo cu o corabie ca să-i ducă pe toţi la Gouldsboro, acolo unde el, Piksarett, putea să obţină cele mai frumoase perle de pe pământ şi să bea cea mai bună apă-de-foc din lume...

Indianul clătină din cap cu un aer stânjenit, părând că participă sincer la dezamăgire şi necazurile ei. Privea cu îngrijorare în jur.

În acest timp, Cantor şi englezii urcau încet colina, urmaţi de ceilalţi doi indieni. La capătul puterilor se aşezară deznădăjduiţi sub pini ca să se adăpostească de ploaie. Angelica îi întrebă despre starea lucrurilor, iar cei trei indieni începură să discute aprig.

— Ei spun că indienii sheepscoţi sunt cei mai mari duşmani ai lor, explică Angelica englezilor. Ei sunt din nord, din Wonolancet...

Nu se mai miră. Cunoştea nesfârşitele certuri dintre indieni care puteau să-i coste viaţa atunci când intrau pe un teritoriu străin chiar pe distanţe mici, dacă erau puţini şi neînarmaţi.

— Asta n-are nici o importanţă, spuse Stougton descurajat, Sheepscot sau Wonolancet, pentru noi e acelaşi lucru. Oricum o să ne scalpeze. La ce bun am mai venit până aici?... Sfârşitul ne e aproape.

În liniştitul peisaj marin părea să plutească o ameninţare ascunsă. În spatele fiecărui pâlc de copaci, în spatele fiecărui promontoriu se aşteptau să vadă apărând indieni cu tomahawk-uri ridicate şi iată că Piksarett şi ai lui nu erau mai apăraţi decât prizonierii.

Angelica făcu un efort să-şi învingă teama.

"Nu! Nu! De data aceasta n-o să mă las doborâtă", îşi spunea ea strângând pumnii fără să ştie cui se împotrivea. Pentru început, hotărî ea, trebuie să părăsim malul ăsta unde a izbucnit războiul între indieni şi să încercăm cu orice preţ să ajungem la Gouldsboro. Poate că mai încolo sunt şi alte sate sau bărci."

Gouldsboro! Ţinutul lui Joffrey de Peyrac. Domeniul lui! Refugiul. Dar departe era acest Gouldsboro!

Nici o pânză nu se vedea în golf...

Cu puţine ore înainte, poate nici douăzeci şi patru, bătrâna Sarah îi prinsese faţa între mâini şi-i spusese: "America" America! Salveaz-o!". Era o ultimă dorinţă puţin neobişnuită,

pentru că moartea era deja acolo, ascunsă în tufişuri şi se pregătea s-o lovească.

Oare Angelica încerca acum o nelinişte asemănătoare în seara pustie, cu miros de alge, de ceaţă şi de sânge?

— Hei! strigă Piksarett punându-i mâna pe umăr.

Îi arătă cu degetul două siluete umane care urcau pe o cărare de pe mal.

Speranţa îi reveni pentru o clipă, dar îl recunoscu foarte repede după pălăria ascuţită pe bătrânul vraci Shapleigh cu indianul său.

Alergară toţi la el ca să afle veşti. Le spuse că venea de pe plajă şi că acolo, indienii Sheepscot arseseră totul. Dacă era vreo ambarcaţiune? Nu. Locuitorii care scăpaseră de scalpare sau de prizonierat se refugiaseră cu bărcile în insule.

Văzând disperarea bieţilor oameni din Brunschwick-Falls se întrerupse strâmbându-se, pentru că Angelica îi ceru să-i ajute. El le propuse să-i conducă până la o cabană pe care o avea la două mile de acolo, în golful Casco, unde se puteau odihni şi îngriji.

În ciuda neplăcerilor unei nopţi pe care urmau să o petreacă sub cerul liber în burniţa aceea, cea mai mare parte dintre ei şi chiar Angelica refuză să părăsească locul de întâlnire, preferând să aştepte. Corabia din Gouldsboro întârziase, poate. Cine ştie dacă nu va apărea în câteva ore sau chiar mâine în zori?...

Decizia fu luată datorită apariţiei neaşteptate, la marginea pădurii, a unui grup de vreo doisprezece indieni Sheepscot.

Piksarett şi războinicii săi o porniră grăbiţi în direcţia opusă şi dispărură din ochii lor.

Din fericire, Shapleigh şi ajutorul lui erau în relaţii bune cu noii veniţi. Moşneagul era un vraci demn de cei mai buni "scamatori" ai lor şi era foarte respectat în regiune unde "practica" de mai bine de treizeci de ani. Poziţia lui îi permise să o protejeze pe Angelica şi însoţitorii ei. Scheepscoţii împinseră amabilitatea până la a le propune să supravegheze posibila sosire a corăbiilor în acea zonă a coastei. Voiră o descriere amănunţită a lui "Rochelais" şi promiseră că dacă îl vor vedea, o să-l trimită până la Maquoit, unde se găsea cabana vraciului.

9

Joffrey de Peyrac tresări.

— Ce tot spuneți acolo?

Tocmai aflase că doamna de Peyrac plecase spre Brunschwick-Falls împreună cu fiul său pentru a o conduce pe micuța englezoaică. Ştirea o aflase întâmplător de la Jacques Vignot pe care îl întâlnise la capul Small, în împrejurimile Pophamului, unde contele stătuse două zile împreună cu baronul de Saint-Castine.

Cufere încărcate cu mărfuri de schimb care întârziaseră datorită lipsei de ambarcațiuni soseau acum la Houssnock, însoțite de un dulgher şi un soldat.

— Dar în ce zi a luat doamna contesă hotărârea asta ciudată?

— La câteva ore după plecarea dumneavoastră, domnule, în aceeaşi zi...

— Nu i s-a înmânat mesajul prin care îi anunțam posibila mea absență de câteva zile şi o rugam să mă aştepte cu răbdare la fortul olandezului?

Cei doi bărbați nu ştiau nimic despre asta.

“Ce imprudență! gândi Peyrac. Cu toate zvonurile astea de război... Fortul olandezului era în schimb un fel de tabără întărită... Nici un risc. Să te aventurezi în interiorul ținutului aproape fără escortă...”

— Cu cine au plecat?

— Cu cei doi Maupertuis.

— Ce idee ciudată! Ce idee! exclamă el furios.

O mustră în gând pe Angelica, stăpânindu-şi cu greu neliniştea care-l cuprinsese deodată.

Ce idee, într-adevăr! Era de neînțeles. Făcuse totul de capul ei! Când o s-o revadă, o va certa serios, o va face să înțeleagă că, în ciuda situației lor privilegiate, zona nu mai era de mult sigură, mai ales la vest de Kennebec.

Contele calculă în minte. Trei zile trecuseră de la plecarea lui spre ocean şi de la despărțirea lor. Unde putea să fie ea acum?...

Ploaia cădea, ceaţa ascundea golful în care apele fluviului clipoceau şi valuri puternice se izbeau de insulele pe jumătate scufundate. Din cauza mareelor echinocţiului, mulţi dintre europenii sau indienii care trebuiau să ajungă la întâlnirea aceea pe mare întârziaseră.

Marele şef Tarratine Mateconando vroia ca toţi oamenii lui să fie prezenţi. În aşteptare, începuseră discuţiile preliminare. Capelanul baronului de Saint-Castine, un oarecare călugăr Récollet, foarte bărbos şi mai bronzat decât un pirat, oficiase slujba de duminică. În cele din urmă, marţi, toţi locuitorii golfului Maine se adunară. Ultimele cufere cu daruri soseau, iar ceremonia putea să înceapă.

Atunci află contele de plecarea Angelicăi.

Unde putea să fie ea acum? Se întorsese la Houssnock? Sau, poate, urmând planul pe care-l discutaseră împreună înainte, ajunsese pe râul Androscoggi în golful Merrymeeting unde Corentin Le Gall trebuia să-i aştepte cu iahtul Le Rochelais?...

Şovăia încă, dar se hotărî să-l cheme pe scutierul său, bretonul Yann Le Couennec. Îl sfătui mai întâi să se echipeze bine, să verifice starea armelor şi a încălţămintei şi să fie gata să facă o cursă dintre cele mai rapide. Pe urmă se aşeză deoparte şi scrise la repezeală un bilet, în timp ce unul dintre soldaţii spanioli din garda lui îi ţinea cornul cu cerneală.

Când apăru bretonul gata de plecare, îi dădu mesajul, adăugând instrucţiuni speciale prin viu grai. Dacă Yann o s-o găsească pe doamna de Peyrac la fortul olandezului trebuiau să-şi ia bagajele şi să vină imediat acolo. Dar dacă nu se întorsese încă de la Brunschwick-Falls, el, Yann, trebuia să meargă în satul englez şi, conform ordinului, trebuia să facă toate eforturile pentru a o găsi pe Angelica, cu orice preţ, orice ar fi... şi să se întoarcă imediat la Gouldsboro... pe drumul cel mai scurt.

Omul se îndepărtă, hotărât să îndeplinească ordinele primite. Peyrac îşi stăpâni cu greu neliniştea dureroasă pentru soarta Angelicăi şi îşi concentră atenţia asupra întâlnirii care urma să aibă loc.

În afară de indienii din triburile zonei, mai erau şi câţiva albi rătăciţi pe acolo, care, fără să ţină seama de diferenţele de naţionalitate sau de conflictele dintre ţările lor de baştină, doriseră să se întâlnească şi să se sfătuiască acolo cu stăpânul francez al Gouldsboro-ului.

Negustori englezi de la Pemaquid, din Croton, de la Oyster River – râul stridiilor –, din Wiscasset din Névagan, din Thomaston, din Woolwic, din Saint-George, cam vreo douăzeci de englezi proprietari de mici localuri comerciale, risipite în fiordurile golfului Muscongus, pe malul râului Damariscotta şi la gurile Kennebec-ului veniseră acolo.

Semănându-le în multe privinţe, vecinii şi potrivnicii lor, cu care, dacă nu se omorau, schimbau ustensile casnice şi laptele puţinelor vaci din zonă, francezii acadieni, colonişti sau pescari, un Dumaresque sau un Galatin din Insula Lebedelor, unde cultivau flori şi cartofi şi creşteau oi, alături de urmaşii direcţi ai lui Adam Winthrop din Boston, olandezii trimişi acolo de Campdem şi chiar un bătrân scoţian încărunţit din insula Monegan completau adunarea. Din Insula Mării, sfidătoare cu falezele ei de granit, cea mai izolată de golf, venise un Mac Gregor cu cei trei fii ai lui ale căror pături de tartan colorat fluturau în bătaia vântului, de cealaltă parte a promontoriului.

Englezilor şi olandezilor din satul Massachusetts li se recomandase să se adreseze contelui de Peyrac dacă vor avea nevoie de protecţie în aşezările lor îndepărtate din această zonă sălbatică a Maine-ului, plină de francezi şi indieni sângeroşi, unde trebuia să fii puţin nebun ca să te aventurezi.

Acadienii urmau sfaturile baronului de Saint-Castine, iar scoţienii hotărau după mintea lor, neavând nici un stăpân. Pe scurt, erau toţi acolo.

Amintindu-şi încă o dată de Angelica, Peyrac bombăni împotriva femeilor ale căror capricii, uneori fermecătoare, dar apărând cel mai adesea la momentul nepotrivit, complică şi zădărnicesc munca bărbaţilor. Apoi, alungând aceste gânduri, o porni înaintea oaspeţilor săi, însoţit de un spaniol înalt în armură şi coif de oţel. Baronul de Saint-Castine era alături de el. Marele şef indian Mateconando îi ieşi în întâmpinare într-un minunat veşmânt de căprioară împodobit cu scoici şi cu păr de porc mistreţ. Îşi acoperise părul lung uns cu grăsime de lup-de-mare cu o pălărie turtită şi rotundă de satin negru, cu boruri mici, împodobită cu o pană de struţ alb, veche de cel puţin o sută de ani. Unul dintre strămoşii lui primise pălăria de la Verrazano însuşi, exploratorul florentin din serviciul regelui Franţei, François I, care, trecând pe acolo cu nava lui de o sută cincizeci de tone, fusese unul dintre primii care numiseră ţara

Arcadia, datorită frumuseţii copacilor săi. Numele, puţin schimbat, rămăsese peste vreme. Pe acest acoperământ dăruit de un nobil din secolul al XVI-lea, inocenţa albă a penei de struţ, uşor gălbuie, dovedea grija cu care indienii, aşa murdari şi neglijenţi cum erau, păstraseră relicva aceea. Marele şef nu o purta decât în împrejurări solemne.

Căpeteniei Tarratine, Joffrey îi dărui o sabie placată cu aur şi argint, câteva cutii pline cu briciuri, foarfeci, cuţite şi zece coţi de postav albastru. În schimb, indianul îi dădu câteva scoici de sidef şi un pumn de ametiste. Era un gest simbolic de prietenie.

— Pentru că ştiu că nu vrei blănurile noastre, ci prietenia noastră.

"Înţelegeţi, îi explicase Saint-Castine lui Peyrac, vreau să-i ţin pe indienii mei în afara războiului, pentru că, altfel, în câteva decenii nu va mai rămâne nici unul din ei."

Marele şef Tarratine îl privea admirativ pe Saint-Castine, punându-i mâna pe umăr prieteneşte. De înălţime mijlocie, dacă nu chiar scund, dar de o forţă nebănuită, agil, rezistent, iute şi sensibil, baronul câştigase încrederea şi devotamentul triburilor de pe coastă.

— Îl voi face ginerele meu, îi mărturisi Mateconando lui Peyrac, iar mai târziu, mă va înlocui la conducerea etcheminilor şi a mic-machezilor.

10

"Angelica!... Să dea Domnul să nu i se fi întâmplat nimic! Trebuia să o iau cu mine... Saint-Castine m-a luat pe neaşteptate, n-ar fi trebuit să mă despart de ea niciodată, ziua şi noaptea, nici o clipă... Scumpa mea dragă... A avut o viaţă grea multă vreme. Cum o laşi singură, independenţa ei reapare... Trebuie să o fac să înţeleagă pericolele care ne înconjoară. De data asta voi fi aspru cu ea. Dar acum trebuie să scap de grija asta... Trebuie să-mi revin... Nu pot să-i dezamăgesc pe oamenii aceştia care au venit aici pentru mine. Înţeleg ce vrea să-mi ceară în numele lor tânărul Saint-Castine... Un băiat deosebit!... Ştie ce vrea... Îşi cunoaşte propriile limite... Ce îmi cere nu e un

lucru chiar atât de greu, sau cel puţin nu e imposibil... O treabă plină de riscuri..."

Contele de Peyrac se gândea, aşezat în iarba deasă, în faţa adăpostului din scoarţă de copac ridicat special pentru el.

Ceremonia, ospăţul şi discuţiile se terminaseră şi el se retrăsese simţind nevoia să fie singur câteva ore. Fuma, cu ochii aţintiţi în zare, privind spre capătul promontoriului, acolo unde, din când în când, un val puternic se izbea de mal, învelindu-l în spuma albă.

Oceanul se năpustea asupra ţărmului golaş şi stâncos, stropind cu spuma lui pinii, stejarii şi fagii uriaşi. Când vântul sufla printre ramuri, un parfum de zambile şi fragi sălbatici umplea aerul.

Joffrey de Peyrac îi făcu semn lui Juan Fernandez, înaltul hidalgo care conducea garda lui. Îl rugă să se ducă şi să-l caute pe baronul francez. Mai bine să stea de vorbă cu francezul acela entuziast, încântat de prezenţa lui, decât să rămână singur, deoarece grija pentru Angelica îi rodea sufletul ca un sfredel şi nu-i aducea nimic bun.

Baronul de Saint-Castine veni în grabă şi se aşeză lângă el. Ca unul de-al locului, scoase o pipă din buzunar şi şi-o aprinse. Pe urmă începură să vorbească. Discuţia era mai mult un monolog al tânărului francez care vorbea despre lumea lui, despre visurile şi planurile lui...

Ploaia se oprise, dar ceaţa plutea peste golf şi focurile taberei tremurau în abur ca nişte orhidee roşii înflorite, departe, pe coastă. Orice lumină era împodobită de o aură albă. La căderea serii, marea se răscoli din adâncuri, amestecându-şi glasul cu ţipetele păsărilor care se năpusteau în stol asupra estuarului. Erau pescăruşi cu aripi lungi şi brune şi cu ciocuri ascuţite.

— A fost furtună în larg, zise baronul urmărindu-le zborul cu privirea. Piraţii aceştia mici nu caută adăpostul pământului, decât atunci când zbuciumul prea puternic al valurilor îi împiedică să stea pe apă.

Trase aer în piept şi simţi mireasma plăcută a pădurii. Suspina adânc. O să vină vara şi aici şi o să aducă numai plictiseala.

— Pescarii de moruni de toate naţiile or să ne invadeze, spuse el, chiar şi piraţii din Saint-Domingo. Mânca-i-ar ciuma

pe bandiţii ăştia! Riscă mai puţin decât la spanioli, atacând bietele noastre corăbii care vin din Franţa pentru a aproviziona aşezările noastre din Acadia. Cerul ne e martor că avem puţine corăbii! Trebuie să ne mai şi fure de sub nas. O adunătură de ticăloşi, piraţii ăştia din Jamaica.

— Barbă de Aur?

— Pe el nu l-am cunoscut până acum.

— Cred că am auzit vorbindu-se despre el când eram în Marea Caraibelor, îşi aminti Peyrac încruntând sprâncenele. Chiar în ultima mea călătorie în zona aceea. Se vorbea despre el printre gentilomii amatori de aventură ca de un bun marinar, un bun conducător de echipaj... Ar fi făcut mai bine să rămână în Insule.

— Se aude că un pirat francez a primit de curând în Franţa scrisori de acreditare din partea unei societăţi bogate, întemeiate pentru a distruge hughenoţii francezi, oriunde s-ar afla ei. Asta ar explica atacul asupra oamenilor dumneavoastră la Gouldsboro. Se potriveşte cu apucăturile administraţiei de la Paris. Ultima dată când am fost acolo, soarta unui om depindea din ce în ce mai mult de semnul crucii şi asta îngreunează bineînţeles sarcina noastră în Acadia...

— Vreţi să spuneţi că ar trebui să ne amintim cu toţii că primii întemeietori au fost protestanţi...

— Şi că acel Champelain n-a fost la început decât cartograful lui Pierre de Suart, senior de Monts, hughenot recunoscut.

Zâmbiră amândoi. Erau bucuroşi să vadă că se înţeleg fără prea multe cuvinte.

— Vremurile acelea au trecut de mult, se întristă Saint-Castine...

— Şi se îndepărtează din ce în ce mai mult... Ceea ce-mi spuneţi îmi trezeşte interesul, baroane, şi încep să înţeleg mai bine înverşunarea acestui pirat împotriva Gouldsboro-ului, destul de bine ascunsă totuşi. Dacă e vorba de o misiune sfântă, cum a putut el să afle asta?

— Veştile circulă repede. Nu sunt mai mult de trei francezi pe o întindere de o sută de leghe de aici, dar printre ei cel puţin o iscoadă a regelui... şi iezuiţii.

— Fii prudent, băiete!

— Râdeţi de mine? Pe mine asta nu mă amuză deloc. Aş vrea să trăiesc în pace cu etcheminii şi mic-machezii mei. Oamenii de la Paris şi piraţii angajaţi de ei nu au dreptul să vină aici. Ei nu sunt din Golf.

"Golful?... Îmi plac mai mult vânătorii de balene sau pescarii care ne împut malurile cu uscătoriile lor de moruni. Dar ei, cel puţin au dreptul să locuiască în Acadia. Sunt aici de cinci sute de ani. Şi, pe urmă, rachiu lor şi petrecerile cu indiencele... Doamne! ce orgii!... Îmi plac mai mut chiar şi corăbiile de la Boston cu care cel puţin putem schimba fier şi stofe... Dar sunt multe, prea multe corăbii de-ale lor aici.

Făcu un gest care îmbrăţişa orizontul.

"Sute... sute de vase englezeşti, peste tot, peste tot. Bine înarmate, bine echipate. Şi acolo la Salem e centrul lor cel mai mare pentru uscarea peştelui, pe urmă smoala, gudronul, terebentina, pieile crude, balenele şi grăsimea de focă... Fac optzeci sau chiar o sută de mii de chintale de untură pe an. Aici e ceva necurat, asta spune multe... Şi mi se cere mie să ţin sub stăpânire Acadia franceză. S-o apăr pentru rege cu cei patru soldaţi ai mei, în palatul meu de lemn de şaizeci de picioare pe douăzeci, palatul cu cei treizeci de locuitori, să fac faţă englezilor în pescuit cu cele cincisprezece şalupe ale mele..."

— Nu eşti chiar aşa de sărac, observă Peyrac. Se spune că afacerile cu blănuri la schimb nu-ţi merg prea rău.

— E' adevărat, sunt destul de bogat, recunosc. Dar a AVEREA MEA... Dacă vreau să fiu bogat e pentru indienii mei, pentru a-i statornicii şi a le oferi o viaţă îmbelşugată. Etcheminii sunt partea cea mai importantă din treburile mele, dar mai sunt şi mic-machezii din tribul lui Tarratine şi, în afară de ei, surichizii din Canada, la fel cu cei din golful Casco, înrudiţi cu mohicanii. Vorbesc toate limbile lor, cinci sau şase. Etcheminii, wawenochizii, penobscoţii, kanibaşii, tarratinii sunt oamenii mei cei mai buni printre abénakezi. Pentru ei vreau să fiu bogat, pentru a le purta de grijă, pentru a-i civiliza şi a-i apăra... Da, să-i apăr pe războinicii aceştia îndrăzneţi peste măsură.

Trase de câteva ori din pipă. Mâna lui se întinse din nou spre întunericul brăzdat de dârele albe ale valurilor, la vest de data aceasta.

"Acolo, în golful Casco, am o insulă pe care am cucerit-o de la englezi cu puţin timp în urmă. N-am luptat numai ca s-o scot din mâinile lor, ci şi pentru că insula aceea are o legendă. Se află la intrarea Présumpscot-ului, în ţinuturile Portland-ului, la sudul golfului Casco. Ea a fost dintotdeauna pentru mohicani, surichizi şi etchemini locul unui paradis pierdut despre care spun: "dacă ai dormit o noapte în insula aceea, nu vei mai fi niciodată ca înainte". Era în mâna ţăranilor englezi de mai multe generaţii... Indienii sufereau pentru că nu se mai puteau întâlni acolo pentru sărbătorile lor tradiţionale, atunci când căldura lui august face de nelocuit pământurile acestea. Aşa că am luat-o de la englezi şi le-am dat-o indienilor. Ce bucurie! Ce delir! Ce sărbătoare! Dar dacă pacea nu rezista, la ce bun toate eforturile astea?"

— Crezi că pacea e ameninţată?

— Aşa cred, sunt sigur că este aşa. De asta am vrut să grăbesc întâlnirea dumneavoastră cu Mateconando şi v-a îndemnat atât. Da, de la înţelegerea de la Bréda totul e în cumpănă. Pregătisem deja ceva: toţi englezii care voiau să facă negoţ pe coasta de la Sabadahoc până la Pémaquid şi chiar mai departe, în Golf trebuie să plătească tribut locuitorilor de pe maluri. Mijlocind asta, nu ţineam cont de faptul că statul Massachusetts avea drept de control prin chiar acel tratat de la Bréda. Dar pacea va fi încălcată. Părintele d'Orgeval, cruciatul acela din vremuri apuse, i-a adunat pe abénachezii din nord şi vest care sunt copii ai pădurilor, aproape la fel de puternici ca irochezii. Şi cine îi poate sta împotrivă Marelui Piksarett, şeful lor, cel mai credincios creştin pe care misionarii l-au convertit vreodată pe pământul ăsta? Înspăimântător!... Războiul este sigur, domnule de Peyrac.

Iezuitul d'Orgeval îl doreşte şi l-a pregătit îndelung. Sunt sigur că a venit aici cu ordine precise din partea regelui însuşi, pretexte care să redeschidă războiul cu englezii. Se pare că aşa doreşte suveranul nostru şi trebuie să recunoaştem că acest preot este cel mai priceput om politic pe care l-am avut vreodată în ţinuturile acestea. Ştiu că l-a trimis pe unul din vicarii săi, părintele Maraîcher de Vanon în misiune secretă în Noua Anglie, până în Maryland pentru a găsi motive ca să rupă înţelegerea şi sunt sigur că nu aşteaptă decât întoarcerea lui ca să pornească atacul.

Nu de mult, am primit vizita părintelui de Guérande care venea să-mi ceară să mă alătur cruciadei lor cu triburile prietenilor mei. Am ocolit răspunsul. Sigur, sunt nobil francez, ofițer și om de război, dar...

Închise brusc ochii, îndurerat.

— Nu vreau să mai văd asta.

— Ce să vezi?

— Măcelul, crimele, masacrul acesta neîntrerupt al fraților mei, distrugerea nemiloasă a neamului lor.

Când spusese "frații mei", Peyrac ghicise că vorbea despre indieni.

— Sigur, e așa de ușor să-i pornești la război, se aprind așa de repede și sunt așa de ușor de înșelat... Știți ca și mine, domnule, că cea mai mare slăbiciune a indienilor este ura neîmpăcată pe care o poartă dușmanilor lor și mai ales dușmanilor prietenilor lor: e codul lor de onoare. Prin fire, ei nu știu să trăiască în pace. Dar am văzut deja prea mulți dintre ei murind fără nici un rost...

Cred că înțelegeți ceea ce nu pot mărturisi nimănui altcuiva... Suntem prea departe de soare aici. Înțelegeți ce vreau să spun? De aici nu putem să simțim strălucirea regelui... Uitați, suntem singuri... Conducerea regatului nu-și amintește de noi decât atunci când trebuie să le trimitem câștigurile din blănuri sau când ne cer trupe împotriva englezilor pentru iezuiți și războaiele lor sfinte. Dar noi nu mai suntem ai Franței. Nimeni nu aparține nimănui, aici, în Acadia. Toate insulele acestea, aceste fâșii de pământ, aceste ținuturi, sunt locuite doar de oameni liberi. Francezi, englezi, olandezi, nordici, pescari sau negustori suntem toți îmbarcați pe aceeași galeră, cu blănuri și moruni, negoț sau pescuit. Noi suntem oamenii Golfului Francez, oameni de pe meleagurile Atlanticului... Avem aceleași interese, aceleași nevoi. Ar trebui să ne adunăm sub conducerea dumneavoastră!

— De ce a mea?

— Pentru că numai dumneavoastră puteți face asta, se înflăcără Saint-Castine. Sunteți puternic, de neînvins, aliat cu toți și totuși deasupra tuturor. Cum să mă fac înțeles? Știm că sunteți prieten cu englezii, dar sunt sigur că, dacă ați merge la Québec, ați avea toată lumea asta la degetul mic. Și chiar... Vedeți, noi, canadienii, suntem fără îndoială bărbați curajoși și

lucizi, dar ne lipseşte ceva ce aveţi dumneavoastră: simţul politic. În faţa părintelui d'Orgeval nu ne putem descurca. Doar dumneavoastră puteţi să-i ţineţi piept.

— Ordinul iezuiţilor este foarte puternic, cel mai puternic dintre toate chiar, spuse Peyrac cu o voce egală.

— Dar... şi dumneavoastră!

Joffrey de Peyrac întoarse capul pentru a-l privi pe prietenul lui. Faţa lui slabă, dar tânără, era luminată de ochii aprinşi, albaştri, care îi dădeau un aer delicat şi poate de aceea se spunea că seamănă cu un indian, pentru că aceştia, în copilărie, au un anumit mister în trăsături. La el era fineţea unui neam vechi şi neîmblânzit în care sângele iberic se îmbina cu cel maur şi, cine ştie – se spunea – cu îndepărtaţi strămoşi asiatici. Un sânge asemănător curgea în vinele contelui care datora statura înaltă unui gascon, ascendentul mamei sale.

Saint-Castine se uită neliniştit spre ruda lui mai vârstnică.

— Suntem gata să ne adunăm sub ordinele dumneavoastră, domnule de Peyrac...

Contele îl privea în continuare, îl analiza ca şi cum n-ar fi auzit ce spune. Un popor întreg îşi încredinţa soarta în mâinile lui prin vocea aceea tânără în care se simţea accentul provinciei lui natale.

— Înţelegeţi-mă, ah, înţelegeţi-mă, repetă baronul. Dacă războiul începe şi continuă fără încetare, o să ne ucidă pe toţi. Şi, în primul rând pe cei neajutoraţi, pe indieni, prietenii, fraţii noştri, rudele noastre... Da, rudele noastre: fiecare dintre noi are în Acadia un socru, cumnaţi şi cumnate, veri, acolo în pădure, trebuie să recunoaştem. Suntem legaţi de ei prin sângele indiencelor pe care le-am iubit şi le-am luat în căsătorie. În curând o să mă căsătoresc şi eu cu Mathilde, mica mea prinţesă indiană. Ce comoară e copila asta, domnule conte...

Dar vor muri toţi dacă noi nu le vom domoli pornirile războinice... Pentru ca, într-o zi, şi englezii se vor sătura să tot fie măcelăriţi. Englezii din partea aceasta a coastei nu vor război, asta e sigur. Sunt greu de stârnit. Nu urăsc decât păcatul. Trebuie să se mai adune multe scalpuri la cingătorile abénachezilor pentru a-i hotărî să ia armele în mână. Dar atunci, Dumnezeu să ne apere! Sunt greu de scos din fire, dar când se înfurie, luptă ca şi cum ar secera... Încet... Cu socoteală... fără milă... fără ură, vă spun, dar ca şi cum ar îndeplini o datorie, o datorie

religioasă... Vor curăţa aria pe care Dumnezeu le-a încredinţat-o... Îi vor ucide pe etcheminii şi surichizii mei până la ultimul, aşa cum i-au masacrat pe perucoţi acum patruzeci de ani şi pe narrangaseţi cu puţin timp în urmă... până la ultimul, vă spun, până la ultimul!

Aproape că striga.

— Bineînţeles, am încercat să explic asta la Québec, dar gata! Ei spun că englezii sunt nişte laşi pe care trebuie să-i aruncăm în mare, să curăţăm toată coasta Americii de toată pleava eretică, protestantă... Poate că e adevărat. Englezii sunt laşi, dar sunt încăpăţânaţi şi sunt de treizeci de ori mai mulţi ca noi, canadienii, iar frica poate să-i facă de temut, ageri şi vicleni... Eu îi cunosc pe englezi pentru că am avut destul de-a face cu ei şi am scalpat o mulţime în lupte. Da, nimeni nu mă poate acuza că sunt un rău francez, am mai mult de o sută de scalpuri engleze care se usucă pe pereţii fortului meu de la Pentagoët, pe care le-am luat împreună cu indienii mei în atacurile asupra aşezărilor din Golf... Acum doi ani am ajuns până aproape de Boston şi dacă regele nostru ne-ar fi trimis măcar un singur vas de război, l-am fi cucerit. Dar nici nu se gândeşte la Acadia "sa" franceza...

Se opri obosit. Apoi, continuă pe un ton implorator:

— O să acceptaţi, nu-i aşa, domnule? O să ne ajutaţi? O să mă ajutaţi să-i salvez pe indienii mei?...

Contele de Peyrac îşi ţinea capul în mâini cu ochii pe jumătate închişi. I se părea că niciodată nu dorise mai mult să o aibă pe Angelica lângă el. Dacă ar fi fost acolo! Dacă ar fi putut să o simtă aproape de el! O blândă şi îngăduitoare prezenţă feminină, liniştită, aşa cum ştia ea atât de bine să fie câteodată, într-un fel tainic şi gingaş care era numai al ei. Aşa de înţelegătoare în tăcerea ei! Gata să-l sprijine şi să-l sfătuiască.

Soţia lui ar fi răscumpărat prin prezenţa ei toate crimele şi ororile povestite de baron.

— Fie, se hotărî el, o să vă ajut!

11

Ceaţa plutea deasupra estuarului. Era atât de deasă în ziua aceea, încât ţipetele ascuţite ale păsărilor de mare păreau

înăbuşite, străbătând prin fâşiile de aburi ca nişte chemări neliniştite ale unor suflete în suferinţă.

Pe drumul de întoarcere spre Houssnok, Joffrey de Peyrac tocmai se despărţea de Saint-Castine când zăriră o corabie urcând pe apele Kennebec-ului ca o fantomă. Împins încet de vântul domolit, vasul trecu pe lângă ei cu un foşnet de mătase. Era o mică navă comercială sau de curse de o sută douăzeci până la o sută cincizeci de tone, al cărei catarg, cel mai înalt, pe care flutura un steag portocaliu, abia se ridica deasupra crestelor înalte ale stejarilor seculari care mărgineau râul. Dispăru ca un vis, dar, puţin mai târziu, dincolo de ceaţă, auziră zgomotul făcut de lanţul ancorei care se desfăşura. Corabia se oprise acolo şi cineva veni spre ei pe cărarea neregulată de pe malul apei. Era un marinar îmbrăcat într-o bluză cu dungi roşii şi albe, cu o mulţime de cuţite la cingătoare.

— Este cineva domnul de Peyrac?

— Eu sunt.

Noul venit îşi împinse pe ceafă boneta de lână cu un gest scurt de salut.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră de pe o corabie pe care am întâlnit-o în golf, în largul insulei Seguin, înainte să intrăm în curentul Dresden.

"În caz că vă întâlnim, ne-au spus cei de pe iahtul "Le Rochelais", să ştiţi că doamna de Peyrac e la bord şi vă transmite ca se va întâlni cu înălţimea voastră la Gouldsboro".

— Foarte bine! exclamă Peyrac, liniştit în sfârşit. Când aţi întâlnit corabia?

— Ieri, înainte de apusul soarelui.

Era miercuri. Deci aşa, îşi spuse el, Angelica îşi condusese grupul în Brunschwick-Falls. "Le Rochelais", care trecuse pe acolo, venise să-i ia la bord aşa cum plănuiseră. Fără îndoială că din cauza încărcăturii sau a vântului, Corentin Le Gall, căpitanul, era obligat să plece sin nou.

Liniştit în privinţa sorţii soţiei şi a fiului său, contele nu era îngrijorat de o posibilă întârziere a lui însuşi. O să găsească alte mijloace ca şi el să ajungă cât mai repede la Gouldsboro. Nu bănui nici un moment că omul întâlnit îl minţea pentru că înşelătoriile de felul acela erau rare între oamenii mării.

— Nu vă întoarceţi cu mine la Pentagoët? îi propuse baronul de Saint-Castine. Drumul pe uscat este fără îndoială

încă noroios de la furtună, dar vom ajunge mai repede decât pe mare unde ar trebui să aşteptaţi o navă bună sau se vă mulţumiţi cu bărcile rămase la Houssnok care merg prea încet.

— Ideea nu e rea, recunoscu Peyrac. Hei, omule! îl strigă pe marinarul care se îndepărta în ceaţă.

— Uite ceva pentru tine, îi zise Peyrac, arătându-i un pumn de perle.

Matelotul sări ca ars şi îl privi cu gura căscată.

— Perle roz... Perle de Caraibe...

— Da... Poţi să faci multe cu ele, te asigur. Nu toată lumea are aşa ceva.

Omul păru buimăcit de frumuseţea cadoului.

— Mulţumesc, domnule, bâlbâi el în cele din urmă.

Făcu vreo câteva plecăciuni grăbite şi, privindu-l pe conte, o sclipire de groază se ivi în ochii lui.

Plecă în fuga mare.

Joffrey de Peyrac va afla mai târziu că fusese minţit.

12

Cabana lui George Shapleigh din golful Maquoit nu era decât o căsuţă dărăpănată din trunchiuri şi scoarţă de copac, bătută de vânturi la capătul promontoriului cu cedri aplecaţi.

Uşa care închidea locuinţa abia dacă merita numele de palisadă, dar Angelica şi englezii ei pierduseră aproape o zi pentru a străbate cele trei leghe care despărţeau râul Androscoggi de această fâşie de pământ unde era adăpostul care i se păru bun.

O bătrână indiancă grasă, care trăia acolo, probabil mama indianului care îl însoţea pe vraci, le dădu să mănânce o pastă de dovleac şi scoici de mare cu carnea trandafirie şi gustoasă, semănând cu cele bretone. În cabană erau tot felul de leacuri: pulberi, ierburi şi răşini în cutii din scoarţă de copac.

Angelica se apucă să-i îngrijească pe răniţi şi pe bolnavi.

Cu toate că pădurea fusese luminată de steaua de argint, steaua-floare care mângâia iarba moale, cu toate cântecele turturelelor şi porumbeilor guleraţi, drumul fusese o grea încercare pentru ei. Trebuiau să-şi sprijine şi să-şi încurajeze

tovarăşii de drum, pe bieţii englezi obosiţi, sleiţi de puteri, răniţi şi înspăimântaţi. Mai mult decât de duhurile rele pe care englezii se temeau că le vor întâlni în timp ce traversau mlaştinile, ea, Angelica era îngrijorată că o să vadă apărând alţi sălbatici cu feţele mânjite, urlând şi cu securile ridicate.

Douăzeci de cadavre culcate într-o vale înflorită, cu capetele însângerate, lăsate la voia păsărilor de pradă care se învârteau în jurul lor... Ce putea fi mai înspăimântător în primăvara aceea în care trei mii de războinici plecaseră să ia cu asalt aşezările din Noua Anglie, distrugând mai mult de cincizeci şi masacrând mai multe sute de colonişti...

Câmpuri de flori multicolore, măceşi pufoşi, căldăruşe de un roşu aprins cu tulpinile lor fragile la umbra stejarilor maiestuoşi care erau de secole pe malurile râului Androscoggin vor povesti o întâmplare îngrozitoare.

Aici era marea. Dincolo de promontoriu se deschidea golful Casco, presărat de numeroase insule. Apa mării se strecura peste tot, printre stânci şi copaci, iar mirosul ei de sare şi de varec se simţea în vântul puternic, în timp ce strigătele focilor de pe plajă se amestecau cu murmurul prelung al resacului.

În jurul cabanei se întindea o mică grădină cultivată cu porumb, dovleci şi fasole, iar pe mal, sub un pâlc de sălcii pitice, erau câţiva stupi.

Două zile aşteptară apariţia vreunei corăbii. Pe urmă, un indian sheepscot, prieten cu Shapleigh, trecu pe acolo şi le spuse că nici o corabie de-a albilor nu trecuse spre Sabadahoc.

Ce făcea "Le Rochelais"? Unde era Joffrey? Angelica se neliniştea şi, în închipuirea ei, vedea mulţimea abénachezilor pe malul estic al Kennebec-ului, năpustindu-se până la Gouldsboro. Şi dacă baronul de Saint-Castine îl atrăsese pe Joffrey într-o capcană? Nu, era imposibil. Soţul ei ar fi presimţit... Dar ea însăşi fusese înşelată!... Instinctul ei fusese înşelat... Nu râsese ea de bietul Adhémar care striga disperat: "se pregăteşte ospăţul de război!... ca să ne ucidă!".

Adhémar părea cu totul pierdut. Făcea mătănii şi privea buimăcit în jurul lui. De fapt, avea dreptate şi de data asta. În locul acela pustiu, pierdut de lume, erau la fel de singuri şi de părăsiţi ca şi pe o insulă nelocuită. Iar izolarea lor nu-i apăra de indienii care se învârteau pe acolo, dacă aceştia ar fi vrut să le scalpurile.

În alte vremuri, cei mai sănătoşi dintre ei ar fi putut încerca să ajungă pe jos până la vreo aşezare de pe coasta engleză a Maine-ului care era presărată cu mici colonii şi să găsească acolo o barcă. Dar acum cea mai mare parte a acestor sate era în flăcări. Să meargă spre vest însemna să se ducă spre cuțitul ucigaşului roşu.

Preferau să rămână acolo, să se facă uitați, biete ființe cu pielea albă eşuate pe malul acela îngrozitor şi crud al unui continent sălbatic. Aveau cel puțin un adăpost deasupra capului, leacuri pentru bolnavi, legume, scoici şi crustacei ca să se hrănească şi o bucată de palisada pentru a se simți apărați. Dar lipsa armelor o îngrijora pe Angelica. În afară de ciudățenia lui Shapleigh cu puțină muniție, muscheta lui Adhémar fără pulbere şi gloanțe, nu aveau decât pumnalele şi cuțitele fiecăruia.

Răsărise soarele. Contesa îl trimisese pe Cantor să scruteze orizontul, doar, doar o zări vreo pânză jucându-se de-a v-ați ascunselea printre insule, care se putea apropia destul de mult pentru a-i face semne. Dar corăbiile păreau să aibă altceva mai bun de făcut. Cu pânzele lor albe sau întunecate, umflate pe întinderea de un albastru intens a mării, navele se vedeau aşa de departe... surde la chemări sau la gesturi din partea lumii.

Învingând teama pe care i-o inspirase triburile din regiune, abénachezul Piksarett continuase să-şi urmărească de departe prizonierii, cum îi considera el. De fapt, părea că mai degrabă veghează pentru ei. În timpul drumului spre coastă se apropiase pentru a duce în brațe un copil care nu mai putea să meargă. Apoi, când ajunseseră la cabană, veni din nou şi le aduse o căldare cu cartofi sălbatici, cei pe care englezii îi mânca bucuroşi, numindu-i "patatoes". Copți în cenuşă, aveau un gust foarte bun, dar nu chiar aşa de dulce ca al cartofilor de zahăr sau al napilor. Le aduse şi ierburi aromatice şi un somon uriaş pe care îl fripse chiar el într-o țepuşă.

Când apărură cei trei indieni, cu uriaşul şef în frunte, bieții oameni din Brunschwick-Falls se ghemuiră grăbiți. La cingătoarea patsuikeților erau scalpurile luate de curând de pe capetele rudelor şi prietenilor lor.

După ce schimbară câteva cuvinte, Piksarett şi tovarăşii lui se retraseră în pădure, dar imediat după aceea, ieşind pentru a scruta întinderea de ape, Angelica îi zări de cealaltă parte a fiordului, aplecați peste pâlcul de arbori şi urmărind cine ştie

ce în golf. Îi făceau semne şi îi adresau cuvinte din care nu înţelegea decât nişte bânguieli, dar pe care le ghicea prieteneşti.

Trebuia să se obişnuiască totuşi cu vioiciunea acestor sălbatici, cu viclenia lor periculoasă, dar, în acelaşi timp şi liniştitoare şi să trăiască împreună cu ei ca într-o haită de fiare pe care numai puterea şi priceperea îmblânzitorului o supun. Pe moment nu trebuia să se teamă de ei, dar în cazul unei slăbiciuni, putea să se aştepte la orice,

Piksarett îi prezentase pe cei doi războinici ai lui care purtau nume foarte uşor de reţinut: Tenouienant, adică Cel-care-ştie-bine-lucrurile-şi-este-deasupra-întâmplărilor şi Quaouenooroue, adică Cel-care-este-viclean-ca-un-câine-la-vânat.

Ca să se descurce mai uşor, Angelica preferă să-i strige pe numele lor de botez catolic pe care le anunţaseră cu mândrie: Michel şi Jérôme. Aceste prenume binecuvântate se potriveau cât se poate de bine cu feţele lor vopsite cu roşu în jurul ochiului stâng, simbolul primei răni, şi cu alb pe celălalt ochi pentru clarviziune, apoi o înspăimântătoare dungă neagră de-a lungul frunţii pentru a îngrozi duşmanul, albastru pe barbă, degetul Marelui Spirit, totul fiind completat de plete dese, împletite cu pene şi blănuri, cu şiraguri de mărgele şi medalii.

Cu piepturile goale tatuate şi pictate, cu bucata de piele din jurul brâului fluturând în vânt, unii cu picioarele goale, unşi cu grăsime, înarmaţi, indienii înaintară când ea îi strigă: “Michel! Jérôme!”.

Tânăra femeie se abţinu să nu izbucnească în râs, simţind un fel de înduioşare la vederea lor. Era în graiul acestor oameni un accent greu de imitat, aproape englezesc!

Nu-i putuse găsi nici un defect lui Piksarett, în afară poate de numele lui cam pompos: “Piksarett, şeful Patsuiketiţilor”.

Dar numele lui adevărat nu suna chiar aşa. la început i-au spus Piouerlet, datorită firii sale vesele, adică Cel-care-înţelege-glumele, dar datorită isprăvilor sale războinice, numele i se transformase în Pikasou’rett, adică Bărbatul-Neînduplecat, iar francezii îi spuneau Piksarett pentru a simplifica lucrurile.

În sfârşit, fie şi Piksarett.

Din ziua în care ea se băgase între el şi irochezul rănit[1], oferindu-i în schimbul vieţii acestuia mantaua ei purpurie,

[1] A se citi în aceeaşi serie “*Angelica şi Lumea Nouă*” de Anne şi Serge Golon.

începuse povestea prieteniei lor neobişnuite. Înţelegerea lor îi nedumerise pe oamenii din partea locului, uimindu-i şi scandalizându-i.

Angelica nu ştia încă ce rol avea să joace Piksarett de acum înainte în viaţa ei, dar nu se temea de el. Indianul devenea câteodată visător, răspunzând parcă unei întrebări nerostite.

— Da, susţinea el, ne-am hotărât să ne înţelegem cu englezii, dar după aceea francezii s-au răzgândit. Aş putea să-i las la nevoie pe cei care m-au botezat?

Trecându-şi mâna peste salba lui de podoabe şi cruci, spuse:

— Botezul ne-a priit, nouă, celor din neamul Wonolancet, dar a adus nefericire huronilor. Aproape toţi au murit de vărsat sau masacraţi de irochezi. Dar noi suntem wonolanceţi... şi nu-i totuna!

Şi bătrânul Shapleigh se arătă la fel de vorbăreţ cu Angelica. Îi dezvălui cunoştinţele sale despre plante, o învăţă cu plăcere, se contraziceau atunci când ea nu era de acord cu ideile lui cam ciudate. Cercetându-i leacurile pe care le adusese în raniţă, îi reproşă că foloseşte mătrăguna, iarba diavolului, răsărită în grădina lui Hecate.

El prefera mătrăguna pentru că era "o plantă trufaşă, aflată sub influenţa lui Mercur şi demnă de o stimă care nu-i era acordată". Astrele şi puterile lor erau şi ele ascunse în cutiile acelea. El susţinea că o bucată de aramă, un fir de urzică, o porumbiţă sunt afrodisiace. Iar în legătură cu binecuvântatul scaiete:

— E o iarbă a lui Marte care sub semnul lui Ares tămăduieşte bolile venerice, din pizma pentru Venus care le împrăştie. Am vândut multe leacuri dintr-astea marinarilor. Ei vin să le ceară, spunând că au ciuma la bord, dar eu ştiu ce vrea să însemne asta...

Şi aici, redevenit dintr-o dată savant autentic, înşiră numele latineşti ale aproape tuturor ierburilor pe care le cunoştea. Angelica găsise printre hârţoagele lui, pe fundul unui cufăr vechi, un exemplar din "Herbarum virtutibus" de Aemilius Maces şi un altul din remarcabilul "Regimen sanitalis salerno"... nişte comori!

Petrecură două zile astfel, ca nişte naufragiaţi în nesiguranţa destinului lor.

Spre sud-vest, când cerul era limpede, se zărea linia regulată a malului. De acolo se ridicau norişori cenuşii care se destrămau în aerul lăptos care plutea deasupra golfului, ca nişte porţelanuri fine... Petele acelea cenuşii trădau incendiile provocate de torţele indienilor.

Freeport, Yarmouth şi toate cătunele de prin împrejurimi ardeau. Portland era ameninţat.

Dar toate acelea erau departe, prea departe ca să se poată ghici agitaţia fugarilor disperaţi. Corăbiile cu deplasament mare se perindau la orizont. Era o alunecare lină, care se confunda cu zborul neîntrerupt al pescăruşilor, cormoranilor şi petrelilor. Erau atâtea păsări că, în ciuda luminii strălucitoare de iunie, te trezeai câteodată cufundat într-un fel de amurg din cauza miilor de aripi care străbăteau cerul ca o perdea mişcătoare. Păsările erau atrase acolo de bancurile de moruni, de heringi, toni şi scrumbii, venite în golful Massachusetts-ului să-şi depună icrele ca într-un corn al abundenţei, mărginit într-o parte de Atlantic, iar în cealaltă parte de bogatul şi zbuciumatul Golf Francez[1], cu mareele lui uriaşe.

A treia zi a şederii lor la Maquoit, Cantor o avertiză pe mama sa:

— Dacă mâine, nici o corbie, nici o ambarcaţiune nu-şi aruncă ancora în golful ăsta blestemat, plec pe jos. O să merg de-a lungul malului spre est, ferindu-mă de indieni, până voi găsi o barcă pentru a traversa bălţile şi deltele, ca să ajung la Gouldsboro. Singur o să atrag mai puţin atenţia, decât dacă a fi un grup.

— Nu ţi-ar trebui prea multe zile pentru a duce cu bine la capăt o asemenea încercare?

— Sunt la fel de iute ca un indian.

Ea încuviinţă plecarea lui chiar dacă simţea o teamă profundă la gândul că băiatul va fi departe de ea, dar tinereţea lui viguroasă, deja obişnuită cu cerinţele neaşteptate ale vieţii americane, o linişte a.

Trebuia să facă totuşi ceva. Nu puteau să rămână acolo, aşteptând la nesfârşit un îndoielnic ajutor. Chiar în seara aceea se aşezară la pândă, ajutată de lumina amurgului. Păsările ţipau, abătându-se spre estuarele râurilor, iar ceaţa uşoară şi pufoasă se risipea. Golful Casco dormea într-o linişte apăsătoare.

[1] Astăzi, golful Fundy.

Pe marea cu reflexe aurii, insulele păreau bijuterii de culoarea topazului aprins, a albastrului de sulf, a negrului de fum.

Se spunea că erau trei sute şaizeci şi cinci, cât zilele anului.

Soarele cobora din ce în ce mai mult. Strălucirile aurii se stingeau. Marea devenea de un argintiu rece, în timp ce uscatul se cufunda încet în umbră.

Izul golfului urca până la ei, purtat de un vânt aspru. Peisajul se întuneca treptat. Spre est, pe vârful Harpwells, imediat după apusul soarelui, Angelica zări o corabie care strălucea în ultimele scânteieri ale apusului. Dispăru aproape imediat.

— Nu avea un os uriaş desenat pe prova? strigă bătrânul vraci. Pariez că tocmai au strâns pânzele, pregătindu-şi intrarea în port. Îi cunosc. E corabia fantomă care apare în dreptul Harpwells-ului şi atunci o nenorocire se întâmplă celui sau celei care o zăreşte. Portul în care se pregăteşte să intre este Moartea...

— Nu-şi coborâse nici o pânză, îl contrazise Angelica enervată.

Tânărul Cantor, văzând-o înfuriată de cuvintele lui Shapleigh, îi aruncă o privire liniştitoare.

CORABIA PIRAŢILOR

1

A doua zi, chiar la primele ore ale dimineţii, Angelica, neputând dormi, coborî să adune scoici printre stâncile dezgolite de reflux. Pe o plajă apropiată, o colonie de foci se agita şi scotea strigăte ascuţite care trezeau ecoul golfului. Tânăra femeie se apropie ca să le vadă mai bine. În general erau nişte animale liniştite. Stângace şi greoaie pe uscat, corpurile lor cenuşii şi lucioase erau, în scânteierea valurilor care se rostogoleau pe ţărm, de o supleţe încântătoare.

Apropiindu-se, descoperi cauza neliniştii lor din dimineaţa aceea. Vreo două, trei foci zăceau lungite, moarte, năpădite deja de umbrele rotitoare şi zgomotoase ale pescăruşilor. Fuseseră doborâte pe neaşteptate. Masculii uriaşi, stăpânii plajei, încercau să alunge cu furie ceata lacomă de pene.

În faţa acestei imagini, Angelica avu o tresărire, pentru că masacrul era opera oamenilor.

OAMENII VENISERĂ.

Şi aceştia nu erau indieni, pentru că indienii nu vânau focile decât în ianuarie.

Privirea Angelicăi rătăci deasupra golfului. O corabie, fără îndoială vasul fantomă, poposise acolo peste noapte, în întunericul ceţos. Se întoarse pe stânci.

Soarele nu răsărise încă, fiind ascuns de o pânză de nori la orizont. Dimineaţa era de un albastru nemaiîntâlnit, pur şi liniştit. Atunci, în răcoarea aerului, simţi mirosul unui foc de ierburi, diferit de cel al fumului care se ridica din micul horn de cărămidă de pe acoperişul cabanei. Se apropie uşor, ascunzându-se

din instinct în spatele tufişurilor şi trunchiurilor de pini şi scrută capătul limbii de pământ de deasupra fiordului.

Mirosul fumului de lemn verde şi ierburi umede se înteţi.

Aplecându-se printre arbori, Angelica zări vârful unui catarg cu pânza în formă de furcă. O ambarcaţiune era ancorată acolo, ascunsă de una dintre meandrele golfului.

De jos, încolăcindu-se leneş, fumul urca des, aducând cu el un murmur de voci. Angelica se întinse pe pământ şi înaintă până la marginea falezei, dar nu putu să-i zărească pe cei care se adăpostiseră acolo, jos, pe fâşia îngustă de nisip, năpădită de alge. Le auzi doar mai bine vocile. Erau cuvinte franţuzeşti şi portugheze, voci aspre şi groase. În schimb, văzu în întregime vasul care nu era decât o simplă ambarcaţiune, o corabie mică.

2

Întoarsă la cabană, îi băgă înăuntru pe copii care, înviorați, începuseră să se zbenguie, aruncând o minge de cârpă.

— Sunt nişte bărbaţi care sporovăiesc acolo, jos, în golf. Au o ambarcaţiune în care am putea găsi şi noi loc sau cel puţin vreo opt sau zece dintre noi. Dar nu sunt sigură că aceşti omeni or să ne primească cu plăcere.

Nu se aştepta la nimic bun de la indivizii care uciseseră fără motiv focile, animalele acelea nevinovate pe care nici nu le luaseră măcar.

Cantor se duse la rândul lui să cerceteze locul cu pricina şi se întoarse anunţând că îi văzuse şi că erau cinci sau şase, nu mai mulţi, din tagma piraţilor care bântuie râurile Americii de Nord vara, pentru prăzi, poate mai puţin bogate, dar mai uşor de cucerit decât cele de pe corăbiile spaniole.

— Avem nevoie de corabia asta, insistă Angelica, chiar şi numai pentru a merge să cerem ajutor.

Ea vorbi mai ales pentru Cantor şi Stougton care rămăsese singurul bărbat în putere şi era capabil să o ajute să ia o hotărâre. Pastorul, pradă unei febre puternice, era pe jumătate inconştient. Corwin, rănit, suferea mult şi se abţinea să nu înjure din cauza vecinătăţii pastorului. Cei doi servitori zdraveni şi tăcuţi erau gata să-i dea o mână de ajutor, dar nu puteau să-i dea nici un

sfat. Bătrânul Shapleigh nu le acorda nici un sprijin, fiindcă trebuia să-i părăsească în seara aceea sau a doua zi pentru a merge în pădure ca să culeagă urzici sălbatice. Iar Adhémar era un incapabil. Rămânea Stougton, țăran fără imaginație, dar curajos şi Cantor, fiu de nobil a cărui scurtă viață era deja bogată în experiențe.

Angelica avea încredere în tinerețea fiului său care era la vârsta la care prudența se îmbină instinctiv cu un curaj bărbătesc şi cunoaşterea propriilor forțe. Cantor se simțea în stare să le ia corabia de sub nas acestor palavragii, să o ducă în cealaltă parte a promontoriului unde restul grupului s-ar fi putut îmbarca.

În acel moment al discuției Angelica se ridică şi se duse să deschidă uşa. Ştiu imediat ce o atrăsese afară. Țipătul păpădulei se ridica repetat, puternic, insistent. Piksarett o chema. Alergă până la marginea peninsulei şi, pe malul celălalt, în vârful unui stejar negru, îl zări pe indian care, pe jumătate ascuns în frunzişul des, îi făcea semene disperate. Îi arăta ceva la picioarele ei. Coborî ochii, privi spre plajă şi sângele îi îngheță în vine.

Agățându-se de tufele de ienupăr şi de pinii răsuciți care creşteau pe povârnişul falezei, nişte bărbați se cățărau. Erau, fără îndoială, pirații de pe corabie şi când unul dintre ei ridică surprins fața către ea, femeia văzu care are un cuțit între dinți. Probabil observaseră şi ei că nu sunt singuri în locurile acelea pierdute şi încercau să-i ia prin surprindere.

Văzându-se descoperiți în atacul lor surpriză, scoaseră înjurături groaznice şi se grăbiră să urce.

Privirea Angelicăi căzu pe stupii din apropierea ei. Înainte de a fugi, apucă unul din ei cu un gest hotărât şi îl aruncă, cu tot cu roiul de albine deasupra piraților de pe marginea platoului. Îi lovi chiar în față, smulgându-le urlete îngrozitoare.

Femeia nu mai aşteptă să-i vadă bătându-se cu roiul negru şi furios de albine. Fugind în grabă, nu se mai folosise de cuțit şi asta îi prinsese bine, pentru că bandiții se împărțiseră în două tabere.

Deodată apăru între ea şi casa lui John Shapleigh un fel de paiață care chicotea, îmbrăcată țipător, cu un tricou din pene de struț roşu pe cap. Agita în aer un ciomag. Probabil că era cam beat sau poate credea că o femeie nu e în stare de nimic, pentru că se repezi asupra Angelicăi care se feri de loviturile

bâtei lui şi el intră pur şi simplu în lama lungă pe care femeia o mânuia cum putea mai bine pentru a se apăra.

Arătarea scoase un răcnet şi contesa îi simţi pentru o clipă răsuflarea rău mirositoare de băutor de rom şi dinţii stricaţi. Mâinile lui încleştate pe corpul Angelicăi se înmuiară. Era gata să o tragă după el în cădere. Încremenită de groază, ea îl aruncă dintr-o smucitură şi-l văzu prăvălindu-se la picioarele ei, ţinându-se cu mâinile de burtă.

Ochii lui urduroşi, de nebun, arătau o mare uimire.

Fără să se mai ocupe de el, Angelica ajunse din trei paşi la casa lui Shapleigh a cărei uşă prost fixată se închise în grabă.

3

— O să-şi lase maţele aici!

Urletul lugubru urcă în întunericul serii liniştite de iunie care întârzia deasupra golfului Casco.

— O să-şi lase maţele aici!

Un bărbat, acolo, în spatele tufişurilor, îl striga pe altul, iar englezii şi francezii, asediaţi în cabana lor bine baricadată, auzeau strigătul prelungindu-se într-o chemare dureroasă şi tragică.

Ziua începută atât de prost se termina la fel. Angelica şi englezii de o parte, puţin înarmaţi, dar mereu la pândă la adăpostul pereţilor din trunchiuri de brad şi piraţii de cealaltă parte, sălbatici, agresivi, dar în mod sigur bolnavi şi împovăraţi cu un rănit care îşi pierdea viaţa.

Din nefericire pentru Angelica şi tovarăşii ei, banditii se retrăseseră lângă un pârâu apropiat de casă, pentru a-şi spăla feţele şi mâinile umflate de pişcăturile albinelor. Aşezaţi acolo, nu va putea să iasă nimeni din cabană. Strigau înjurături şi pe urmă reîncepeau să geamă. Nu-i puteau vedea, dar le ghiceau prezenţa în spatele pâlcului de arbori şi le auzeau văcărelile.

La căderea nopţii, gemetele, suspinele şi ţipetele lor răsunau din când în când, amestecându-se cu strigătele focilor de pe plajă. Era o combinaţie înfiorătoare. Luna plină lumină brusc împrejurimile, iar marea argintie şi insulele de un negru sidefiu se iviră din depărtările alburii.

Spre miezul nopţii, Angelica se urcă pe un scaun, dădu la o parte o ţiglă din acoperiş pentru a privi afară şi analiză situaţia de sus.

— Hei, voi, mateloţi, ascultaţi-mă, strigă ea în franceză cu o voce puternică şi limpede. Ascultaţi-mă, ne putem înţelege. Am aici leacuri care vă vor uşura suferinţele. Aş putea să-l bandajez pe rănitul vostru... Apropiaţi-vă până la doi stânjeni de casă şi aruncaţi armele. Nu vă vrem moartea. Vrem doar să scăpăm teferi şi să vă cumpărăm barca. În schimb, vă vom îngriji.

Tăcerea nu a fost tulburată la început. Urmară nişte şoapte neînţelese care se amestecau cu rafalele de vânt.

— Vă vom îngriji, repetă Angelica. Dacă nu, o să muriţi. Ciupiturile de albină nu au leac şi rănitul vostru, fără îngrijire, o să moară.

— Ce vorbeşti! Să moară... Aici îşi varsă maţele, aici o să crape, mormăi o voce groasă în noapte.

— Asta nu-l ajută cu nimic. Fiţi înţelegători. Aruncaţi armele, aşa cum v-am spus şi eu o să-l îngrijesc.

În noapte, vocea ei blândă de femeie îi liniştea, fiindcă părea că vine din cer. Totuşi piraţii nu cedară imediat. Trebuiră să aştepte răsăritul.

— Hei, femeie! strigă atunci unul, să ştii că venim.

Se auzi un zăngănit metalic în spatele tufişurilor şi o siluetă apăru clătinându-se, cu braţele încărcate de pumnale, cuţite, săbii de abordare, plus un topor şi un mic pistol. Le puse pe toate la câţiva paşi de poartă.

Angelica, apărată de puşca lui Shapleigh şi de muscheta lui Cantor, se apropie de bărbat. Era aproape orb din cauza ciupiturilor de albine care îi răniseră faţa. Gâtul, umerii, braţele îi erau umflate şi congestionate.

Shapleigh îşi împinse pe ceafă pălăria înaltă de puritan şi se învârti în jurul lui chicotind şi adulmecându-l cu un aer amuzat.

— Înţeleg... Înţeleg! Dovleacul mi se pare destul de copt.

— Salvaţi-mă! se rugă omul.

Cămaşa plină de pete vechi de sânge, ca şi pantalonii scurţi de pânză care lăsau să se vadă genunchii noduroşi îi dădeau o înfăţişare de pirat veritabil. Cingătoarea de care atârnau teci de cuţite de toate mărimile, goale pentru moment, dar foarte

numeroase, spuneau totul despre apartenenţa lui la tagma corsarilor care, în Marea Caraibelor, atacă, ucid şi spintecă porcii şi boii sălbatici din insule, apoi, după ce le-au tranşat carnea, aprovizionează cu ea corăbiile în trecere. Simpli măcelari ai oceanului, de fapt şi negustori dacă se poate spune aşa, nu mai răi decât alţii, dar împinşi la piraterie de spaniolii cuceritori care nu acceptă nici o prezenţă străină în arhipelagurile Americii.

Tovarăşii lui din spatele pâlcului de arbori arătau chiar mai rău decât el. Un tânăr mus pirpiriu şi suferind, părea că-şi dă sufletul. Portughezul cu faţa vânătă arăta ca o varză, iar ultimul, cam brunet, ca un dovleac. Cât despre cel rănit...

Angelica ridică pledul murdar aruncat peste el şi un murmur de groază şi de spaimă scăpă privitorilor. Chiar Angelica îşi ţinu cu greu cumpătul. Rana largă avea cel puţin cincisprezece degete lungime şi era însoţită de o hernie enormă, ca un cuib de şerpi zvârcolindu-se, umflându-se şi încolăcindu-se spasmodic. Părea întruchiparea unui coşmar.

Viscerele unui om cu pântecele deschis!

Toată lumea rămase înmărmurită, înţepenită pe loc, în afară de Piksarett care apăruse deodată şi se aplecase curios şi amuzat asupra rănii oribile.

Angelica ştiu imediat că trebuia să încerce imposibilul pentru a-l salva. Rănitul, care nu-şi pierduse cunoştinţa şi era lucid, chiar un pic mucalit, o pândea cu ochi atenţi pe sub sprâncenele încruntate. În ciuda palorii de ceară cu trăsăturile mult adâncite, Angelica nu citi pe figura aceea urâtă de beţiv semnele morţii. Surprinzător, părea hotărât să trăiască. Lovitura nu-i perforase nici un intestin, ceea ce i-ar fi provocat o moarte rapidă.

El se repezi sufocându-se şi stăpânindu-şi o strâmbătură de durere:

— Da... Doamnă! Nici nu se putea mai bine, nu-i aşa?... Treabă de egipteancă ce nu iartă, trebuie să recunosc... Acum trebuie să-mi coşi asta.

Probabil că se gândise toată noaptea şi se convinsese puţin câte puţin că era posibil. Un omuleţ de treabă, nu lipsit de inteligenţă, chiar dacă era o puşlama. Nu trebuia să-l studiezi prea mult pe el şi pe tovarăşii lui pentru a înţelege din ce tagmă erau toţi cinci. Pleava echipajului!

Privirea Angelicăi cercetă fața bărbatului care dovedea o vitalitate deosebită, în ciuda rănii din care ieşea un miros de putred, în timp ce deja în jurul lui începuseră să bâzâie muşte mari.

— Ei bine, se hotărî ea, o să încercăm.

4

"Am mai văzut eu d-ăştia" îşi repeta e în gând, aşezându-şi în grabă cele câteva instrumente scoase din raniță pe o masă din cabană.

Nu era tocmai aşa... Sigur, în timpul iernii petrecute la Wapassou, fusese obligată să facă adevărate operații, din ce în ce mai diferite şi mai complicate. Abilitatea extraordinară a degetelor sale lungi şi fine, însuflețite parcă de o viață a lor, siguranța mâinilor care ştiau să aline durerea o împingeau la experiențe care, pentru timpul şi țara aceea, erau o adevărată îndrăzneală!

În primăvară îngrijise un şef indian căruia cornul unui elan îi făcuse o rană lungă în spate şi, în cazul acela, folosise pentru prima dată o cusătură pentru a apropia marginile rănii. Vindecarea fusese rapidă.

I se dusese vestea. La Houssnock, un grup de băştinaşi venise ca să-i îngrijească femeia albă de la Lacul de Argint.

Degetele de ceasornicar ale domnului Jonas dăduseră o formă curbată celor mai subțiri ace pe care le găsiseră printre mărfurile din târg şi pe care Angelica le considera potrivite pentru o operație atât de delicată. Se felicită pentru că-şi salvase prețioasa raniță din toate întâmplările recente. Găsea prin toate colțurile ei o mulțime de lucruri folositoare. Într-un săculeț găsi un pumn de semințe de salcâm pisate. Această pulbere tămăduitoare o păstra ca pansament pentru a opri umorile infecțioase să se răspândească în corp, odată rana închisă. Dar nu avea destulă. Îi arătă pudra de salcâm lui Piksarett care, după ce o studie şi o mirosi, schiță un surâs de cunoscător şi se îndreptă spre pădure.

— Ocupă-te tu cu unul dintre englezi de barcă, îl îndemnă Angelica pe Cantor. Vezi dacă e în stare să ridice ancora cu o

parte din grupul nostru. Şi rămâneţi de veghe cu armele pregătite, cu toate că brutele astea amărâte nu mi se par în stare să se mişte pentru moment.

Elizabeth Pidgeon se oferi cu sfială să o ajute pe Angelica, dar aceasta o trimise să le îngrijească pe victimele albinelor. Având-l pe reverendul Patridge de pansat, bătrâna domnişoară avea şi aşa destule pe cap. Conştientă de noua stare de lucruri, alese o sabie tocită dintre armele piraţilor şi, după ce şi-o agăţă caraghios la cingătoare, se îndreptă cu paşi mărunţi spre cabana în care Shapleigh începuse să-şi pregătească leacurile chicotind.

La umbra copacului, lângă rănit, Angelica cioplea un glet plat pe care îşi aşeză apoi cutia cu ace, cea cu pense, o sticlă cu apă de foc foarte tare, foarfeci şi feşe pe care le ţinuse mereu curate şi albe într-o învelitoare de pânză cauciucată. Era inutil să-l mai deplaseze de acolo pe rănit. Apa de pârâu era aproape. Aprinse un foc din crengi şi puse pe el o oală de pământ cu apă în care turnă pulberea de salcâm.

Piksarett se întorcea cu mâinile pline de seminţe. Erau încă verzi. Angelica luă una şi, strângând-o în dinţi, făcu o strâmbătură şi scuipă zeama verde şi acră. Cu toate că avea un gust foarte neplăcut, nu avea calităţile taninului ajuns la maturitate care semăna cu cerneala de plumb şi avea însuşirea nepreţuită de a închide rănile, de a înlătura infecţiile periculoase şi, în sfârşit, prin puterea lui de refacere, prevenea supurările care fac rănile greu de vindecat. Seminţele acelea verzi erau mai puţin puternice.

— Va trebui să ne mulţumim cu asta.

Ea vru să se ducă să le pună la fiert, dar Piksarett o opri.

— Las-o pe Maktera să o facă, o rugă el.

I-o arătă pe indianca bătrână, servitoarea sau tovarăşa vraciului englez care părea să cunoască valoarea plantei. Ea se aşeză în vine lângă foc şi începu să strivească seminţele, preparând apoi pe frunze mari cataplasme. Angelica o lăsă, fiindcă ştia de la bătrânul vraci al taberei castorşilor de lângă Wapassou că, astfel preparată, doctoria era eficientă la maximum.

Se întoarse spre pacientul ei ai cărui ochi, mereu deschişi, străluceau cu speranţă, dar şi frică atunci când o vedea îngenunchind la căpătâiul său şi aplecându-şi peste el chipul

încadrat de un păr blond, cu o expresie de hotărâre încăpăţânată care-l copleşea. Avu în privirea lui de pirat bătrân o sclipire înduioşătoare.

— Încetişor, frumoaso, îi şopti el sfârşit. Înainte de a începe trebuie să mă întind. Dacă mă cârpeşti şi o să mă pun pe picioare, n-o să ne ceri să-ţi dăm armele şi bătrâna noastră corabie? E tot ce ne-a lăsat ticălosul ăla de Barbă de Aur ca să ne descurcăm în ţinuturi blestemate. Haide, doar n-o să fii mai rea decât el!

— Barbă de Aur? se interesă Angelica ciulind urechile. Faceţi parte din echipajul lui?

— Făceam parte, vrei să spui... Fiul ăsta de căţea ne-a lăsat aici fără să ne fi dat măcar destul praf de puşcă pentru a ne apăra de fiarele sălbatice, de indieni şi de oameni ca voi de pe coastă... să se vadă că suntem piraţi naufragiaţi...

— Taci acum, îl linişti Angelica, păstrându-şi calmul, eşti prea vorbăreţ pentru un muribund... o să vorbim mai târziu.

Era sfârşit, cu obrajii supţi, iar pe faţa sa părea să se aşezat deja masca morţii, cu cearcăne adânci în jurul ochilor. Numai marginea sângerie a pleoapei îi dezvăluia rezistenţa. "O să trăiască" se gândi Angelica, strângând din buze. Se gândi apoi la poveştile acelea despre Barbă de Aur.

— Puneţi prea multe condiţii, domnule, spuse ea tare. O să facem ce-o să vrem cu armele şi corabia voastră, dacă, din fericire, o să rămâneţi în viaţă.

— Oricum... o să trebuiască zile... ca să cârpiţi... corăbioara... şopti piratul fără să se lase.

— Şi ţie de asemenea o să-ţi trebuiască zile întregi ca să te cârpeşti, cap sec. Dar acum, păstrează-ţi forţele, fii calm.

Îi puse mâna pe fruntea palidă şi asudată. Nu se hotărâse încă să-l facă să bea o licoare calmantă, preparată tocmai din mătrăguna pe care Shapleigh n-o iubea. Nimic nu era totuşi destul de puternic pentru a calma durerile pe care le are un om în timpul unei operaţii.

— Un grog ca lumea, gemu rănitul, un grog tare cu o jumătate de lămâie în el, pot să beau pentru ultima oară?...

— Nu e rea ideea, observă Angelica. Asta o să-l ajute să suporte şocul. Nenorocitul e atât de plin de rom, încât asta s-ar putea să-l salveze... Hei, se adresă ea unui pirat care nu era rănit şi care venise lângă ei, n-ai un pic de rom la îndemână?

Grăsanul încuviinţă în măsura în care înţepăturile dureroase îi permiteau să-şi mişte capul. Însoţit de un englez, se duse până la tabăra lor de pe plajă şi se întoarse cu o sticlă neagră cu gâtul lung, pe jumătate plină cu unul din cele mai bune romuri din insule, judecând după mirosul care se răspândi atunci când Angelica îi scoase dopul.

— Iată-l, îi spuse femeia, înghite, cât poţi din el, până când o să vezi cerul învârtindu-se ca un titirez.

Fiindcă ea îl tutuia dintr-o dată, rănitul înţelese că situaţia era gravă.

— E de rău, horcăi el.

Întrebă cu o privire pierdută:

— E vreun preot pe aici?

— Eu, se anunţă Piksarett lăsându-se în genunchi. Sunt şeful catehist al Sutanei Negre şi conducătorul tuturor triburilor abénacheze. M-a ales Domnul să botez şi să dau iertări.

— Sfinte Isuse, un sălbatic, e culmea... cred că aiurez! exclamă rănitul şi îşi pierdu cunoştinţa din cauza şocului sau a efortului prea mare, nu se ştie.

— E mai bine aşa. se bucură Angelica.

“O să spăl rana, se gândi ea, cu apă călduţă amestecată cu esenţă de mătrăgună.”

Luă de lângă ea o bucăţică de scoarţă în formă de jgheab cu care putea mai bine să toarne apa din tigva pe care o ţinea Piksarett. Se aplecă apoi peste monstruoasa rană, larg deschisă. La prima atingere, chiar dacă fusese uşoară, rănitul tresări şi vru să se ridice, dar mâinile puternice ale lui Stougton îl opriră.

Angelica îl făcu pe unul din camarazii rănitului să se întindă peste coapsele tovarăşului său cu faţa la pământ, în timp ce indianul lui Shapleigh îl ţinea de glezne. Cum nu mergea, rănitul îşi reveni pe jumătate şi imploră să i se ridice capul, ca să poată bea iar câteva înghiţituri de rom, apoi, pe jumătate leşinat, îşi lăsă încheieturile mâinilor prinse de ţăruşi înfipţi în pământ. Angelica înfăşură în ghem o bucată de pânză destrămată şi i-o băgă între dinţi, apoi îi sprijini ceafa de un balot de paie, veghind până când el respiră pe nas mult mai uşor.

De cealaltă parte era îngenuncheat moşneagul Shapleigh. Îşi dăduse jos pălăria lui imensă iar vântul îi ciufulea părul alb şi ondulat. El fusese cel care, înţelegând din priviri cum voia Angelica să procedeze, luă din proprie iniţiativă pensele din

trestie şi apucă marginile rănii pentru a le apropia. Era aproape imposibil să-i reuşească, dar cu o mişcare hotărâtă şi naturală, femeia înfipse acul în carnea moale, dar rezistentă pe care o ţinea cu degetele, în timp ce încheietura mâinii i se mişca uşor, făcând dovada unei priceperi şi forţe rar întâlnite. Trecea firul uns, apoi înnoda, Lucra repede, firesc şi fără să ezite, stând plecată. În afara mâinilor sale pricepute care se mişcau hotărât, era încremenită. Bătrânul John o urmărea, ajutând-o cu pense sau chiar apucând cu degetele când cleştii cedau sub apăsarea cărnii chinuite.

Nefericitul martir rămânea nemişcat, dar corpul îi era străbătut neîncetat de fiori, iar din când în când, în ciuda căluşului, se auzea un horcăit surd şi jalnic ce părea de fiecare dată ultimul. Atunci, ciorchinele de intestine fetide, vâscoase şi moi ieşea în afară, gata din nou să ţâşnească; el trebuia să fie băgat înapoi ca un animal pe care vrei să-l sufoci. Spiralele alb-albăstrii ale viscerelor ieşeau întruna prin tăieturi, ameninţând în fiecare moment să se perforeze, iar Angelica ştia că poate să-i fie fatal. Dar şirul de măruntaie rezistă şi ultima cusătură a fost prinsă.

Bărbatul părea mort.

Angelica apucă atunci cataplasma de tanin[1] pe care i-o întinse indianca şi acoperi cu ea rana, strângând tare pântecele cu o fâşie de pânză pe care, înainte de a începe operaţia, o trecuse pe sub şalele "pacientului". Astfel încins, "cap sec" n-avea decât să se reobişnuiască acum cu măruntaiele sale rebele, puse la locul lor şi trebuia să spere că ele aveau să se poarte bine.

Angelica se îndreptă, având spatele frânt. Operaţia durase mai mult de o oră. Se duse să se spele pe mâini în pârâu, apoi reveni şi aranjă tot.

Se auzeau în golf lovituri de ciocan. Corabia era gata de plecare, înaintea nenorocitului său căpitan.

Contesa de Peyrac îi ridică pleoapa rănitului şi îi ascultă inima. Atunci, măsurându-l de la capătul picioarelor sale murdare, acoperite cu frunze de ceapă şi până la claia de păr ce acoperea un cap prost, avu un elan de simpatie pentru acest jalnic rest al societăţii căruia ea tocmai îi salvase mizerabila existenţă.

---

[1] tanin – substanţă organică de origine vegetală, folosită în special la tăbăcirea pieilor. (n.tr.)

5

Nu toată lumea, mai ales bolnavii şi răniţii, avea loc la bordul bărcii piraţilor, repusă acum în stare de navigare. Alegerea celor care plecau sau a celor care rămâneau dădu loc la procese de conştiinţă, iar Angelica trebuia să-şi asume încă o dată conducerea grupului. Era evident că fiul ei, Cantor, deprins cu arta navigaţiei, va prelua comanda pentru a duce corabia la Gouldsboro. Bărbaţii, Stougton şi Corwin, care trăiseră lângă apă, aveau să-l ajute la manevre şi era normal ca ei să plece cu toată familia. În plus, servitorii lor nu voiau să-i părăsească. Mureau de frică fără stăpânii lor, nemaiştiind care le este rostul pe lume. Aceştia umpleau deja barca, iar pe bolnavi nu puteau să-i ia, deoarece aveau nevoie de îngrijiri. Angelica înţelesese din primul moment că o să fie nevoită să rămână alături de aceştia şi niciodată simţul responsabilităţii n-o costase atât. Dar cum să-i lase în voia sorţii pe muribunzi, în aceeaşi măsură pe corpolentul Patridge, pe corsarii înţepaţi de albine şi pe "pacientul său uimit"?

Cantor o strigă. Nu-i convenea deloc faptul că mama sa avea să rămână într-o companie atât de periculoasă şi nepotrivită.

— Îţi dai totuşi bine seama, îl avertiză ea, că nu puteţi să luaţi nici un rănit. V-ar stânjeni manevrele şi apoi o să aibă nevoie de îngrijiri pe care nu aveţi cum să le daţi la bord, riscând astfel să moară pe drum.

— Ei bine, să rămână aici cu moşneagul Shapleigh care să-i îngrijească.

— Shapleigh mi-a spus că o să plece în pădure în una din serile astea şi că nu poate să întârzie din cauza lunii. Cred mai degrabă că nu vrea să rămână lângă canaliile astea din Caraibe.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi într-o mare primejdie stând lângă ei?

— Ştiu să mă apăr. Şi, de altfel, sunt bolnavi ca nişte animale.

— Nu toţi. Este unul care-şi revine şi a cărui privire nu îmi spune nimic bun.

— Ei bine! Iată cum o să facem: îl vei lua pe acesta cu tine la bord, iar Corwin şi Stoughton îl vor supraveghea până când o să puteţi să-l debarcaţi în vreuna din insulele golfului Casco. Apoi veţi naviga cât mai repede spre Gouldsboro. Cu un vânt bun s-ar putea să te văd revenind pe “Le Rochelais” în mai puţin de opt zile. Nu poate să mi se întâmple nimic...

Angelica voia să-l convingă de asta şi Cantor sfârşi prin a accepta faptul că nu are altă cale de ales. Cu cât vor ridica mai repede ancora, cu atât se vor întâlni mai degrabă, la adăpostul zidurilor fortificate din Gouldsboro care li se părea un fort al păcii şi al lipsei de griji. Aveau acolo arme, bogăţii, oameni, corăbii...

Nu erau acum mai mulţi de opt la capătul provei, pe Maquoit Bay. De două zile corabia piraţilor, manevrată cum trebuie din pânze şi condusă cu măiestrie de Cantor, ieşise din golf şi, aplecată precum un pescăruş în vânt, se strecura în spatele ultimelor insule. Pe ea erau deci familiile Corwin şi Stoughton cu servitorii lor, micuţa Ross-Ann şi un pirat mai puţin bolnav de care vor încerca să scape cu prima ocazie, lăsându-l pe una din insule. Înainte de a pleca, el se sfătuise îndelung cu tovarăşii săi, în jargonul lor. Micul Sammy Corwin, căruia nu i se vindecaseră arsurile, rămăsese; la fel şi reverendul Patridge care era foarte slăbit, iar domnişoara Pidgeon dorise să stea lângă el. Adhémar ezitase dacă să se îmbrace sau nu, dar frica de mare şi de englezi fusese mai puternică şi, după ce socoti bine, preferă să rămână lângă Angelica de Peyrac, care, îşi spune el, din motive diavoleşti sau nu, trebuia să aibă o anumită putere de a-l proteja. Femeia îl punea să aducă lemne, apă, scoici şi să alunge muştele care bâzâiau în jurul bolnavilor şi răniţilor.

De fapt, barca n-ar fi putut să ia nici o persoană în plus şi fusese nevoie de încăpăţânarea sălbatică a lui Wolwerine, glutonul, care se grăbi pe urmele lui Cantor ca să i se poată găsi şi lui un loc la bord.

Angelica se simţea legată de corpul acela uluitor al “pacientului” său care se încăpăţâna să trăiască şi care se numea Aristide Beaumarchand, după cum îi spusese unul din camarazii săi. “Nici frumos, nici bun negustor, aş putea să pun pariu, îşi zise ea înălţând umerii. Cap-de-Lemn sau Burtă-Spintecată i s-ar potrivi mai bine.”[1]

[1] Beaumarchand – este vorba despre un cuvânt compus din “beau = frumos” şi “marchand = negustor”. (n.tr.)

În dimineaţa aceea, reverendul Patridge deschise ochii, spuse că era duminică şi ceru Biblia ca să-şi pregătească slujba. Crezură că delirează, datorită febrei şi vrură să-l liniştească, dar el se zburli şi repetă atât de hotărât că e duminică, ziua Domnului, încât trebuiră să-i spună adevărul: era duminică.

Trecuse o săptămână de la devastarea cătunului englez şi Angelica încă spera că navele lui Joffrey de Peyrac se vor întâlni la gura fluviului Kennebec. Cantor s-ar putea să aibă norocul să întâlnească una. Un vas mare şi puternic cu tunuri grele, unde, pe o mare liniştită, ar fi putut să se odihnească şi apoi să se întoarcă în pace la ea.

Ce fericire!

Dar trecuseră două zile şi nimic nu apărea la orizont.

Cu o voce tremurătoare, Elizabeth Pidgeon îi citea pastorului din Biblie. O ascultau cu un aer semeţ şi bănuitor şi cei doi piraţi răniţi. Aceştia trebuiau să fie îngrijiţi bine, dar nu se grăbeau să-i vadă vindecaţi şi în plină putere. Al treilea pirat, cel mai mare şi cel mai puternic, se ducea la căpătâiul lui Burtă-Spintecată şi cel de-al doilea pirat care era culcat în cabană, ţinând cu ei lungi discuţii într-un limbaj greu de înţeles. Înfăţişarea sa suferindă din primele zile dispărea treptat. Era enorm, greoi şi înspăimântător.

— Supraveghează-l, îl îndemnă Angelica pe Adhémar. Să nu cumva să pună mâna pe vreun cuţit şi să ni-l înfigă în spate.

Uriaşul arăta o atenţie sinceră pentru cel rănit.

— E fratele meu, spunea el.

— Dar nu semănaţi deloc, observase Angelica, comparând proporţiile de căpcăun ale unuia, cu trupul pricăjit al celuilalt care se ghicea sub pătură.

— Noi suntem fraţi de cruce. Ne-am schimbat sângele şi am împărţit prăzile de mai mult de cincisprezece ani.

Continuă cu un rânjet hidos pe faţa umflată de ciupiturile albinelor:

— De data asta n-o să vă fac nici un rău, pentru că l-aţi salvat pe Aristide...

Noaptea, rănitul trebuia supravegheat. Angelica întinsese o pânză deasupra lui pentru a-l apăra de soarele care pătrundea prin frunzişul copacilor şi mai ales de roua nopţii şi de ploile neaşteptate care cădeau câteodată sau chiar de stropii pe care-i

aducea vântul în timpul fluxului. Femeia îl veghea neobosită, atentă, uimită să vadă cum trupul acela condamnat la moarte se întoarce la viață, confirmând reuşita operației, aşa încât Angelica aproape că-l iubea câteodată pe amărâtul Aristide.

Chiar în seara operației rănitul deschisese ochii, ceruse tutun şi un grog cu "o lămâie întreagă... pe care o să o cureți tu, Hyacinte...".

Chiar dacă nu căpătase grogul şi lămâia pe care Angelica le înlocuise cu o supă de peşte bine fiert, rănitul îşi revenea uimitor de repede.

— O să te ajut să te aşezi pe ceva, îi spuse Angelica.

— Să mă aşez, vrei să mă omori? protestă piratul.

— Nu, dar sângele trebuie să circule, ca să nu se formeze cheaguri. Şi îți interzic să mă tutuieşti, acum că eşti în afara oricărui pericol.

— A! Nu! Ce femeie!

— Vino să mă ajuți, măcelar al Coastelor.

Îl apucară amândoi de brațe, îl ridicară în capul oaselor, dar piratul era palid şi plin de sudoare.

— Coniac! Coniac!...

— Adhémar, adu sticla.

După ce bău, îşi mai reveni puțin. Contesa îl rezemă cu spatele de o grămadă de aci plini cu piei de animale şi îl cercetă mulțumită.

— Uite, Cap-de-Lemn! Nu-ți mai rămâne decât să te p... şi să te c.. ca toată lumea şi eşti un om salvat.

— Cel puțin îmi vorbiți deschis, fără înconjur... Au dreptate cei care spun că ați ieşit din coasta Diavolului... Aşa este!

Îi ştersese fruntea de sudoare, îi răsese barba plină de păduchi şi avea acum înfățişarea neajutorată a unui negustor mărunt dus la pierzanie de nevastă şi cămătari.

— Sunt un nimeni pe lângă Barbă de Aur, gemea el. Ăsta este adevărul...

Angelica îl ajută să se întindă din nou, iar după ce el se mai odihni puțin, îl întrebă:

— Să vorbim puțin despre Barbă de Aur şi despre cei care spun că eu sunt ieşită din coasta Diavolului.

— O! Eu n-am spus aşa ceva, se apără el.

— Deci ştii cine sunt?

— Nu prea bine, dar Barbă de Aur ştie. Sunteţi franţuzoaica de la Gouldsboro. Se spune că sunteţi vrăjitoare, că aveţi legături cu un magician care face aur din scoici.

— De ce nu din rom? i-o întoarse Angelica serios. Ţi-ar conveni, nu?

— Aşa spuneau marinarii pe care i-am întâlnit în Golful Francez.

— Marinarii ca voi sunt mai degrabă nişte bandiţi. Mai întâi, marinarii nu folosesc limbajul vostru.

— Puteţi să spuneţi asta despre noi doi, se supără rănitul, cu un aer foarte demn şi ofensat, dar nu despre Barbă de Aur. El e un domn! Şi, în plus, e cel mai bun marinar de pe faţa pământului. Puteţi să mă credeţi pentru că aţi văzut cum s-a purtat cu noi puiul ăla de căţea, debarcându-ne, abandonându-ne ca pe nişte "castane" ca să zic aşa, fără hrană şi fără arme în ţinutul ăsta plin de indieni. Spunea că i-am dezonorat corabia.

— Da, aşa e Barbă de Aur. Eu îl cunosc mai bine decât tine, şefule, de la Goa, din Indii. M-am certat cu el din cauza poveştii ăleia cu Gouldsboro, dar o să-mi pară rău toată viaţa.

Angelica îşi îndepărtă cu mâna părul pe care vântul i-l răvăşea. Încerca să-şi adune gândurile, dar vântul acela o împiedica şi nu reuşea să pună lucrurile cap la cap.

— Vreţi să spuneţi că ştiaţi că sunt aici când Barbă de Aur v-a lăsat în Golf?

— Asta nu, nu ştiam, se apără Beaumarchand. Asta a fost o întâmplare. Norocul care face cu ochiul lăieţilor curajoşi ca noi, care sunt în primejdie, ne ajută. Nu e prima dată când el ne scapă în ultimul moment, nu-i aşa, Hyacinte?

— Dar cum aţi ştiut că sunt aici? insistă ea nerăbdătoare.

— Domniţă, când ne-am dat seama că e cineva pe faleză, ne-am apropiat, am tras cu urechea şi când am înţeles că sunteţi dumneavoastră, franţuzoaica din Gouldsboro, contesa de Peyrac, împreună cu o ceată de englezi, atunci am crezut că ne-a surâs norocul.

— Dar de ce noroc?

— Domniţă, Barbă de Aur spunea că avea ordine în ce-i priveşte pe contele şi contesa de Peyrac, că trebuia să-l ucidă pe el şi să o răpească pe ea.

— Asta e tot?... Şi de la cine veneau ordinele acestea?

Angelica îşi simţi inima bătându-i mai repede. Beţivul acela era destul de interesant, aşa, vorbăreţ ca o coţofană, pălăvrăgind vrute şi nevrute între două înghiţituri de rom.

6

Totuşi, la întrebarea aceea îi răspunse cu o figură nevinovată:

— A primit ordinul când a fost la Paris, înainte de ultima raită prin Caraibe, ca să obţină aprobarea ministrului. Ai fost şi tu cu el, nu-i aşa, Lopez?

Portughezul aprobă din cap.

— Şi cine e acest "el", pe care trebuia să-l ucidă? insistă Angelica.

— Ei bine, soţul dumneavoastră, contele, cel care face aur din scoici.

— Să-l ucideţi! Şi pentru asta aţi încercat să mă răpiţi?...

— Domniţă, puneţi-vă în locul nostru. Şi acum, după ce m-aţi spintecat şi m-aţi cusut la loc, ştiu bine că sunteţi vrăjitoare.

Îi făcu cu ochiul şi Angelica nu putu să înţeleagă dacă era complicitate sau răutate. Piratul râdea pe sub mustăţi.

— Atunci de ce v-a debarcat căpitanul vostru? îl întrebă ea.

— Nu ne-am înţeles la împărţirea prăzii, dar astea nu sunt pentru urechile unei femei, se sumeţi Aristide, fie ea şi vrăjitoare!

— Cred că mai degrabă eraţi în plus în echipajul săi, dacă e un domn aşa cum spuneţi, îi ironiză Angelica.

Din cinci piraţi câţi fuseseră pe plajă, nu era nevoie de o cercetare prea atentă ca să-ţi dai seama că nu era mare lucru de capul vreunuia. Erau de teapa celor pe care Joffrey de Peyrac trebuise să-i spânzure de catargele corabiei sale în cursul ultimei călătorii.

Jignit, rănitul se retrase într-o tăcere demnă.

— Ce avea de gând să facă Barbă de Aur la Gouldsboro? insistă Angelica.

Piratul nu putu să rămână tăcut şi distant multă vreme.

— Trebuie să fii orb ca să nu-ţi dai seama: să pună mâna pe pământurile lui, bineînţeles!

— ?...

— Şi asta fără să se mai ostenească, frumoasă domniță. V-am spus că Barbă de Aur e un pirat care are toate aprobările din lume, de la ministru, legătura lui de la Paris, şi chiar de la guvernul lui La Tortue. Dar, mai mult – rănitul ridică savant un deget – a obținut şi cumpărat în concesie de la regele Franței tot pământul dintre Munții Albaştrii şi Golful Gouldsboro.

— Mi-ați spus atâtea lucruri! se miră Angelica.

— Asta şi-a dorit dintotdeauna Barbă de Aur, chiar dacă e marinar. Să se stabilească cu câțiva tovarăşi într-un colț de pământ şi să cultive grâul franțuzesc. Iată de ce nu eram de acord nici cu el, nici cu Lopez. Eu vreau să colind mările până când rechinii o să mă halească şi cred că eu am dreptate. Barbă de Aur, răutăcios şi dornic se mărire, a văzut el unde l-au dus ideile lui mărețe de colonizare. I-au împrăştiat visurile cu câteva ghiulele aprinse. Nu sunt prea prietenoşi băieții ăştia de la Gouldsboro... Biata noastră "Coeur de Marie".

— Ce-i asta?

— Este numele corabiei noastre.

Angelica remarcă faptul că pirații cu cât erau mai sângeroşi, cu atât alegeau pentru corăbiile lor nume mai pioase, fără îndoială, ca să obțină protecția... sau iertarea sfinților...

— Şeful vostru nu ştia că pământul acela era deja colonizat şi avea un stăpân?

— Ni s-a spus: sunt femei acolo. Femei albe, nu indience. Atunci, doamna asta... asta a aranjat tot. Am fi luat pământul şi câte o femeie fiecare pentru început. În sfârşit, o colonizare în toată regula, ce mai! Ioc! Am fost întâmpinați cu ghiulele aprinse, cum v-am spus, şi când am încercat să debarcăm, turbații ăia ne-au făcut bucăți. Corabia era lovită din plin şi începuse să ardă. Nu ne rămânea decât să ne împrăştiem prin insule ca laşii. Veneratul Barbă de Aur, de fapt un prostănac plin de idei de mărire, hotărâse cu harta sub braț proiectul lui înalt de muncă-pământ şi femei... da...

Schiță un rânjet care se sfârşi printr-o tuse zgomotoasă.

— Nu mai tuşi, îl avertiză Angelica severă.

Se uită să vadă dacă rana nu s-a deschis. Mare secătură Aristide acela, dar dacă spunea adevărul, informațiile lui erau prețioase. Se înfioră la gândul că fără apărarea puternică a

hughenoţilor la Gouldsboro, prietenii ei irochezi ar fi putut să cadă în mâinile ticăloşilor de piraţi...

— Nu, Barbă de Aur nu e ce credeţi dumneavoastră, reluă bolnavul cu o voce înceată, dar hotărâtă, urmărindu-şi gândurile. Aprobări de la Paris, sprijinul regelui de a fi corsar sub steagul cu floare de crin, precum şi ajutorul prinţilor care i-au împrumutat bani, are tot, vă spun... S-a purtat urât cu mine, dar sub steagul lui n-aveam de ce să ne plângem. Un domn, vă spun, Barbă de Aur ăsta. Cât despre sfertul de rachiu, îl primeam în fiecare zi, exact ca pe corăbiile regelui! Era cineva, ce credeţi... N-aveţi cumva o bucăţică de brânză, doamnă?

— Brânză? Eşti nebun! Dormi! îl somă Angelica.

Îi trase pătura până sub barbă, învelindu-l şi îi şterse buzele palide.

"Săracul Cap-de-Lemn! Nici coadă de hârleţ şi nici frânghie pentru spânzurătoare nu meriţi!"

În ciuda frigului de pe mal şi a ţipetelor focilor din întunecatul pâlc de brazi de la marginea plajei, ea îşi amintea, privindu-l, de corsarii din Mediterana şi de populaţia ei pestriţă de aventurieri. Găsea acolo fascinaţie şi teamă...

La Brunschwick-Falls, doamna William îi spusese că odinioară cei mai sângeroşi dintre aceşti aventurieri care ancorau în faţa bietelor lor sate de colonişti din Noua Anglie nu le făceau nici un rău, dar vremurile acelea trecuseră. Viaţa prosperă şi bogăţiile de pe malurile Americii îi atrăgeau acum pe bandiţi.

Toate acelea trebuiau stârpite, trebuia rânduită viaţa anarhică de pe maluri şi de pe înălţimi. Silueta înaltă a lui Joffrey i se ridica în faţa ochilor, neclintită, participând la tot ceea ce era viaţă şi acţiune. Era etalonul ei masculin pentru o lume nouă.

Dragostea mea... Şi ei au spus: "pe el să-l ucidă...". Dar el n-o să se lase ucis.

Dar războiul cu indienii care stârnea în golfuri şi insule o populaţie îngrozită şi care readucea problema alianţelor regatelor îndepărtate fusese reaprins, iar sarcina se anunţa dificilă şi corăbiile nesupravegheate aveau să cadă pradă jafurilor. Chiar ea, nu se ştie prin ce întâmplări sau capcane, ajunsese prin locurile acelea, după ce cu numai cu câteva zile în urmă părăsise fortul Wapassou, sperând să ajungă fără întârziere la Gouldsboro.

— Lopez, strigă ea, erai cu acest Barbă de Aur la Paris când s-a dus să i se semneze aprobările şi fără îndoială să caute

bani ca să-şi înarmeze corabia. Cine îl proteja? Oare erau armatorii sau asociaţii lui? Poţi să-mi dai vreun nume?

Portughezul dădu din cap în semn că nu.

— Nu... Nu eram acolo decât ca valet. Câteodată alţi valeţi duceau şi mesaje. Erau şi din ăştia...

Rămase pe gânduri.

— Nu-i ştiu numele, dar dacă vreodată veţi întâlni un căpitan înalt cu o pată vineţie pe tâmplă, ei bine, feriţi-vă, pentru că duşmanii dumneavoastră nu sunt departe. Vă datorez asta, vrăjitoare sau nu, pentru că mi-aţi salvat prietenul...

7

Şi iată că seara se lăsă peste golful Casco, împodobind cerul spre vest cu o strălucire roşiatică, acolo unde pământul se răsucea spre sud, învăluind într-un gest de mângâiere mulţimea de golfuri şi insule de pe întinderea albastră a mării, unde se năpusteau bancuri de peşti argintii. Apele acestea erau un adevărat rai pentru toţi peştii, deoarece acolo se întâlneau marii curenţi oceanici, cel cald şi cel rece, aducând cu ei imense cantităţi de plancton care atrăgea peştele. Pescarii din toate timpurile găsiseră acolo prăzi bogate. Maluinii veneau cu bărcile lor cu multe secole înainte să fi descoperit Columb Antilele.

Primăvara, pânzele albe ale corăbiilor păreau flori deschise de nufăr pe suprafaţa golfului.

Pe măsură ce noaptea se apropia, Angelica vedea aprinzându-se focuri pe întinderea întunecată, îndepărtate şi palide ca nişte stele.

— Nu bea deloc, bombănea Aristide lângă ea... Ce credeţi despre un marinar care nu bea?

— Despre cine vorbeşti, băiete?

— Despre blestematul de Barbă de Aur... Nu bea decât când are o femeie. Dar asta nu se întâmplă prea des. S-ar zice că nu-i plac femeile... nici băutura. Şi totuşi e un om teribil. La luarea Portobello-ului i-a pus pe călugării din mănăstirea San-Antonio să meargă înaintea oamenilor lui ca pavăză. Spaniolii de la garnizoană trăgeau de sus plângând.

Angelica se cutremură.

— Omul ăsta e un păcătos!

— Nu, nu e chiar aşa cum credeţi. Pe corabia lui se face rugăciunea în fiecare zi. Pe cei nesupuşi îi trimitea să facă douăzeci de mătănii pe gabia corabiei.

Angelica, neliniştită de ce auzise, credea că vede barba aurie a sângerosului pirat apărând în noapte. Gândul că vasul unui asemenea individ se oprise pentru o noapte la capătul promontoriului, atunci când venise să-i abandoneze pe cei cinci răzvrătiţi, o înspăimânta.

— O să se întoarcă, o să vedeţi, gemu rănitul.

Un tremur o cuprinse atunci pe tânăra femeie şi foşnetul vântului printre cedrii i se păru sinistru, ca şi fulgerul izbucnit pe neaşteptate la orizont.

— Dormi, prietene.

Se înfăşură mai bine în pelerină. Vroia să vegheze până la miezul nopţii, după care piratul, fratele de cruce al rănitului, o să-i ia locul. Era şi el acolo, ghemuit lângă foc, uriaş cu umerii strânşi. Ea îl auzea scărpinându-şi barba neîngrijită ca să-şi calmeze mâncărimile provocate de ciupituri.

Gândindu-se la o mulţime de lucruri, cu ochii ridicaţi spre stele, Angelica nu observase că el o fixa cu o privire strălucitoare. Acum, că era mai puţin bolnav, încerca senzaţii ciudate privind-o, nemişcată ca o statuie în pelerina ei neagră, cu faţa luminată de razele lunii, cu o şuviţă de păr care-i mângâia obrazul şi pe care ea o îndepărta uşor cu mâna. Gestul acela trăda frumuseţea ei ascunsă, vigoarea formelor pe care el le admira.

— Eu nu sunt ca Barbă Roşie, şopti el. Mie îmi plac femeile.

Îşi drese vocea:

— Nu simţiţi niciodată nevoia să gustaţi din plăcerile vieţii, doamnă?

Ea întoarse uşor capul spre piratul uriaş.

— Cu oameni de teapa ta? Nu, băiete.

— Dar ce nu vă place la oamenii de teapa mea?

— Faţa de dovleac, prea urâtă ca s-o poţi săruta cu plăcere!

— Nu suntem obligaţi să ne sărutăm dacă asta vă spune ceva, făcu el conciliant. Am putea să facem altceva.

— Stai la locul tău, i-o tăie ea scurt, văzând că face un gest spre ea. Pe alţii i-am spintecat pentru mai puţin decât asta. Iar pe tine nu mi-aş mai da osteneala să te cos la loc.

— Nu sunteţi prea amabilă, mormăi el scărpinându-se din nou. Totuşi eu vă ofer o ocazie. Suntem singuri, avem tot timpul... Eu mă numesc Hyacinte... Hyacinte Boulanger. Asta nu vă spune chiar nimic?

— Nu, fără să te jignesc. Prudenţa mă face să-ţi vorbesc aşa, Hyacinte, spuse ea blând pentru a nu şi-l face duşman. În echipajele abandonate pe plajă nu sunt oameni prea arătoşi. Numai dacă mă uit la tine şi pariez că eşti plin de sifilis până-n măduva oaselor.

— A, nu, asta nu e adevărat, vă jur, se apără piratul sincer jignit. Dacă arăt aşa, e din cauza blestemaţilor de stupi pe care ni i-aţi aruncat în faţă.

Aristide se plânse:

— Nu vă certaţi atât la capul meu ca şi cum aş fi deja mort.

Liniştea se aşternu din nou.

Angelica îşi spunea că nu trebuie să facă o dramă din asta. Mai văzuse ea destui din ăştia. Dar în starea de nelinişte în care se găsea, dorinţa acestui individ sinistru în noaptea aceea, pe coasta părăsită, bătută de valuri, îi provoca o spaimă copleşitoare. Avea nervii încordaţi şi simţea nevoia să o ia la sănătoasa. Se forţă să rămână pe loc şi păstră o atitudine nepăsătoare ca să nu se vadă ce simte. Apoi profită de prima ocazie pentru a se ridica, sfătuindu-l pe pirat să supravegheze focul şi pe fratele lui de cruce şi se întoarse la cabană.

Ghemuită la lumina flăcărilor, domnişoara Pidgeon părea o vrăjitoare care-şi prepara licorile.

Angelica se aplecă peste Sammy, îi atinse fruntea fierbinte, îi verifică bandajul, apoi, surâzând bătrânei domnişoare, ieşi şi se aşeză în spatele cabanei, lângă indianca Maktera.

O jumătate de lună ieşea dintre nori. Era o noapte în care nu se putea dormi. Ţârâitul poticnit al greierilor însoţea într-un ritm sacadat şi pătrunzător cântecul mării şi al vântului.

Bătrânul vraci apăru învelit în pelerina lui care nu lăsa să se vadă între guler şi borul pălăriei decât lentilele groase ale ochelarilor în care o rază de lună aprinsese pe neaşteptate

străluciri de stele. Indianul îl urma îndeaproape ca o umbră, învăluit şi el într-o pătură roşie, ţinând puşca în mâini.

— De data asta, spuse Shapleigh, mă duc să culeg urzici sălbatice, iarba sacră, iarba vrăjitoarelor: o lacrimă a Junonei, o picătură din sângele lui Mercur, bucuria oamenilor simpli. Trebuie să le culeg atunci când răsare steaua Sirius, atunci când nici soarele, nici luna nu sunt la orizont pentru a te vedea, în ceasul nopţii când zorile se unesc. Nu pot să mai întârzii... Vă las două încărcături de pulbere pentru muschetă şi leacuri pentru a vă potoli bolnavii... Aveţi grijă cu ticăloşii ăia!

Ea şopti în engleză: "Vă mulţumesc, domnule Shapleigh".

Bătrânul făcu câţiva paşi apoi se întoarse pentru a asculta vocea blândă şi străină care murmurase în noapte: "Mulţumesc, domnule Shapleigh". O privi. Ochii verzi ai Angelicăi aveau în lumina lunii o strălucire neobişnuită.

Un râs răutăcios îi dezveli gura ştirbă.

— Mergeţi la Sabbat? întrebă el. Călare pe mătură? E momentul potrivit pentru o femeie ca dumneavoastră; cu luna asta o să întâlniţi demonul cu picioare de ţap... Nu l-aţi mai chematt cu bagheta unsă cu alifia Sabbatului? Ştiţi reţeta? Cinci uncii de untură sau grăsime de om, cinci de haşiş, o jumătate de pumn de flori de cânepă şi o jumătate de flori de mac, un vârf de rădăcină de iarba nebunilor, floarea soarelui pisată...

Pentru că vorbea în engleză, Angelica nu înţelegea tot ce spunea, dar el îi repetă formula în latină şi ea se retrase înspăimântată.

Bătrâna indiancă, grasă şi greoaie, îl însoţi pe Shapleigh de-a lungul peninsulei până la liziera de copaci, apoi se întoarse solemnă la locul ei. Angelica se întreba ce loc ocupa Maktera pe lângă englezul acela nebun. Indiencele acceptau foarte rar să fie servitoare. Fusese ea tovarăşa lui? Asta ar fi explicat şi mai bine dispreţul cu care îl priveau compatrioţii lui, căci pentru ei pielea roşie nu era om.

Într-o zi, o să afle povestea acestui cuplu ciudat care trăia la capătul cel mai sălbatic al golfului Maquoit, aceea a unei tinere indience, ultima supravieţuitoare din tribul exterminat de pecoţi, care, patruzeci de ani mai înainte, fusese dusă pentru a fi vândută ca sclavă în piaţa de la Boston. Fusese cumpărată de către un tânăr "angajat" englez pentru stăpânii lui, proaspăt

debarcat cu diploma lui de farmacist în buzunar. Ţinând-o de lanţuri, tânărul pornise la drum trăgând-o după el şi atunci, văzând fragilitatea ei de căprioară, simţise întunecata pasiune a posesiunii şi a nebuniei care îndeamnă pe toţi fiii lui Shakespeare să păcătuiască.

Şi, în loc să se întoarcă acasă, o luase de-a dreptul spre pădure. Aşa pătrunseseră împreună în ţinutul blestemat al renegaţilor.

8

De-a lungul câmpiei brune, presărată cu stânci dezvelite de reflux, un om se apropia sărind peste bălţi cu un pas vioi. Când se apropie, Angelica îl recunoscu pe Yan Le Couennec, bretonul de la Wapassou, scutierul soţului ei. Alergă spre el, nebună de bucurie şi îl strânse cu prietenie în braţe.

— Yann, dragul meu Yann! Ce fericire să te văd!... Domnul conte unde este?

— Sunt singur, spuse tânărul breton.

Observă dezamăgirea de pe faţa Angelicăi.

— Când domnul conte a aflat de plecarea dumneavoastră spre satul englez, mi-a ordonat să vă găsesc, fie ce-o fi. De opt zile vă caut de la Houssnok la Brunschwick-Falls, apoi de-a lungul râului Androscoggi.

Scoase o hârtie din bluza lui groasă de pânză.

— Trebuie să vă dau asta din partea domnului conte.

Ea smulse mesajul, nerăbdătoare, fericită să aibă în mână ceva de la el şi se abţinu să nu sărute hârtia înainte să rupă sigiliul de ceară. Sper că Joffrey îi dădea întâlnire într-un loc de pe coastă, sau poate că îi anunţa sosirea în ciuda tuturor aparenţelor. Dar nu erau decât câteva rânduri destul de seci: "Dacă primeşti mesajul acesta la Brunschwick-Falls, întoarce-te cu Yann la fortul lui Peter Boggen. Dacă eşti deja în drum spre Houssnok, aşteaptă-mă cu răbdare. Ai grijă, te rog, să nu te arăţi prea îndrăzneaţă şi impulsivă".

Tonul scrisorii şi o nelinişte care se citea printre rânduri o descumpăni pe Angelica. Curajosul Yann, ghicind pe faţa ei că scrisoarea stăpânului era lipsită de amabilitate – văzuse şi faţa

întunecată a lui Joffrey când o scrisese – încerca să o susţină cu toată afecţiunea oamenilor simpli.

— Domnul conte era neliniştit pentru dumneavoastră din cauza zvonurilor de război care circulă...

— Dar... făcu ea.

O frază a lui Yan îi trezise atenţia: "când domnul conte a aflat de plecarea dumneavoastră spre satul englez..." Dar nu el o trimisese?... Încercă să-şi amintească împrejurările plecării. Totul se întâmplase cu câteva zile în urmă dar începuse să se piardă într-o ceaţă deasă.

— Domnul conte avea dreptate, comentă Yann. Am găsit o harababură grozavă la vest de Kennebec. Toată furnicăraia roşie mişună pe sub copaci, cu tomahawk-uri şi torţe în mână. Numai cenuşă şi bârne arse, cadavre şi corbi învârtindu-se deasupra lor... Din fericire mai erau câţiva indieni care jefuiau Newehewanik. Ei mi-au spus că aţi plecat cu Piksarett spre sud, iar nu spre nord, odată cu ceilalţi prizonieri... M-am temut atunci să nu mă ia drept englez, mai ales că sunt şi eu un pic cam ca ei. Trebuia să mă ascund mereu...

Angelica îi privi faţa palidă, nerasă, obosită şi se stăpâni.

— Trebuie să fii la capătul puterilor, bietul meu prieten! Ai avut măcar ce să mănânci pe drum?... Vino să te odihneşti!

Yann era acolo, aducând cu el prezenţa alor săi, a prietenilor, ceva din atmosfera familiară de la Wapassou şi îşi aminti cu nostalgie de îndepărtatul fort de lemn, de Honorine...

Toate păreau acum la capătul lumii, pentru că se petrecuse ceva care rupsese cercul magic, cercul dragostei... cercul de cretă din vechile legende celtice.

Se lăsa seara. Angelica se simţea cuprinsă din nou de spaimele ei vechi. Zbuciumul mării îi amintea de vremurile când era singură, de lupta ei epuizantă de femeie fără ajutor, pentru a supravieţui în orice parte s-ar fi dus, printre bărbaţii lacomi. Din cauza zgomotului mării, a rafalelor aspre de vânt şi a piraţilor, ea se gândea la Mediterana unde fusese atât de sigură, o pradă dorită de toţi. Dar reuşi să treacă peste starea aceea. Fericirea din ultimele luni o întărise.

Simţea că trecuse peste obstacolele care o împiedicau să-şi impună personalitatea şi că se apropia puţin câte puţin de acea linişte interioară a sufletului, proprie vârstei care îi dădea un mare farmec.

Sigură de ea, sigură de dragostea lângă care se putea refugia şi odihni, lumea i se părea mai puţin ostilă şi mai uşor de îmblânzit. Încă puţină răbdare şi încercarea asta o să ia sfârşit. Totul o să reintre în normal.

Încerca să prelungească discuţia cu Yann, pentru că citea pe figura lui deschisă mirarea de a o găsi într-o asemenea companie. Poate întâmplarea sau un mic complot au făcut să nu-l poată vedea între patru ochi toată seara. Ceilalţi îl acaparau. Graba lui Boulanger şi a lui Beaumarchand de a-l primi în mijlocul lor nu reuşea să învingă repulsia pe care o simţea pentru ei scutierul contelui de Peyrac.

— Mănâncă, băiete, îl îndemna cordial Hyacinte, punându-i un polonic de supă şi încercând să dea mutrei sale o expresie primitoare.

Yann mulţumea politicos, dar rămânea încordat şi încerca din când în când să prindă privirea Angelicăi pentru a cere o explicaţie mută.

În seara aceea mâncară o fiertură de broască ţestoasă pe care o gătise chiar Hyacinte. Fiecare, ştiind că supa de broască ţestoasă e specialitatea piratului care ţinea la reputaţia lui, fusese de acord că mâncarea era foarte gustoasă. Aventurierul din Caraibe era, ca majoritatea semenilor lui, un bun bucătar.

— Simt că renasc, spunea Aristide, clămpănind din limbă.

— Tu, dragul meu, o să alergi cât de curând ca un iepure, îl încurajă Angelica învelindu-l din nou pentru noapte.

Avea acum impresia că nu ea veghează asupra lui, ci că este supravegheată de ei. Reuşi totuşi să se îndepărteze puţin cu Yann pentru a-l lămuri în legătură cu prezenţele acelea neaşteptate.

— Căpitanul lor i-a abandonat pe coastă, fără îndoială pentru nesupunere. Bolnavi şi invalizi nu sunt periculoşi... cel puţin pentru moment. Sper totuşi să ne întâlnim cât de curând cu domnul de Peyrac. Cantor trebuie să fi ajuns deja la Gouldsboro... Ai muniţii la tine?

Yann le terminase, vânând pentru a se hrăni. Îi rămăsese doar puţină pulbere pe fundul cornului.

Angelica încărcă muscheta şi o aşeză lângă ea.

Căldura era înăbuşitoare şi briza marină a nopţii nu reuşea să alunge senzaţia de apăsare.

Tânăra contesă se aşeză ca de obicei sub copac, nu departe de rănit. O oboseală ciudată o cuprinse aproape imediat şi reuşi cu greu să-şi ţină ochii deschişi. Ultima imagine fusese cea a semilunei ieşind dintre nori, în timp ce razele ei aurii pluteau peste insulele întunecate, străbătând golful liniştit.

"E luna mea, gândi Angelica, cea care-mi aprinde dragostea...", pentru că se simţea neajutorată în nopţile acelea în care astrul se ridica la orizont. Pe urmă adormi adânc şi visă ceva neliniştitor; o mulţime de oameni o înconjura şi nu putea să le vadă feţele pentru că pândeau ca nişte umbre negre.

Tresări brusc. Nu era vis, avea ochii deschişi. O MULŢIME DE OAMENI O ÎNCONJURA. Le zărea siluetele întunecate şi greoaie agitându-se în jurul ei, iar cerul era roz pentru că aurora se ridica în golful Casco. Se ridică pe jumătate. Trupul i se păru de plumb. Îşi netezi fruntea cu mâna. Îl văzu pe Yann la câţiva paşi. Era legat de un copac, în picioare, strâns bine şi cu un căluş în gură.

Mai era şi Aristide Beaumarchand, aşezat, susţinut de doi mateloţi necunoscuţi care tocmai înghiţeau lacom conţinutul unei sticle de rom nou-nouţă.

— Uite, drăguţa mea, chicoti el. E rândul nostru să vă avem la mână...

Se auzi o voce:

— Taci, nătărău bătrân. Un gentilom care se respectă nu-şi insultă adversarul învins... Mai ales când e vorba de o femeie frumoasă...

Angelica ridică privirea spre cel care vorbise. Părea tânăr, plăcut, bine făcut, cu aere de fost paj în surâsul şi manierele sale.

— Cine sunteţi? întrebă ea cu o voce egală.

El îşi scoase pălăria mare, împodobită cu o pană roşie şi se înclină elegant.

— Mă numesc François de Barssempuy.

Şi cu un alt salut adânc, cu mâna pe inimă:

— Sunt locotenentul căpitanului Barbă de Aur.

9

Atunci Angelica descoperi că piratul avea o corabie ancorată în golf, la capătul promontoriului.

Ceea ce o izbise mai întâi era faptul că părea o corabie sprintenă, nu era prea lungă, având o linie destul de demodată, cu cele două cabine, una în faţă şi alta în spate, cu ornamente în culori ţipătoare care străluceau în soarele dimineţii.

O caracă mai degrabă decât o corabie... Se legăna uşor în timp ce o barcă se desprinse de pe unul din flancuri şi se lăsă pe apa liniştită unde reflexul lanţului de la ancoră se frângea în unghi ascuţit.

— Ei, supa de ţestoase, spune Hyacinte, asta nu te face să dormi... dar dacă i se mai pune încă ceva... Am avut ce să aleg din sticluţele voastre...

Deodată Angelica se ridică. Înţelegea totul acum şi cu o mişcare suplă, de o rapiditate uimitoare se aruncă asupra lui Beaumarchand, apucându-l de umeri şi zgâlţâindu-l ca pe un prun.

— Ticălosule! Ţi-am cusut burta şi tu m-ai vândut lui Barbă de Aur!

Patru inşi abia l-au smuls din mâinile ei. Zdruncinat serios, era palid ca o lumânare şi începuse să transpire.

— Se învârte totul în jurul meu, gemu el cu mâinile pe burtă.

— Aşa şi vreau, se repezi Angelica furioasă.

— Legaţi-o, ceru el, aţi văzut doar cum s-a purtat cu mine!... O femeie care chinuie un biet bolnav în halul ăsta nu merită milă.

— Cretinule! îi aruncă tânăra femeie.

Cu un gest neaşteptat se smulse din mâinile care o înlănţuiau.

— Jos labele!

Respirând iute, îl măsură pe Aristide cu o privire sălbatică. Nu era prea plăcut la vedere, aşa chircit, în zdrenţe prea largi pentru corpul lui slăbit.

Toate acestea Angelica le observă în câteva clipe, cât îşi domoli bătăile inimii şi să-şi facă nişte planuri.

— Căpitanul vostru, acest Barbă de Aur, unde este?

— Tocmai vine spre noi, doamnă.

10

Mâna lui François de Barssempuy îi arătă barca desprinsă de corabie care se apropia de ei cu ajutorul vâslelor.

În faţă, în picioare, un bărbat cu o statură uriaşă era aşezat în dreptul luminii, ca o siluetă întunecată şi enormă căreia nu i se puteau observa trăsăturile, dar se ghicea că era bărbos şi cu părul lung ca al unui wiking, părând a avea un nimb în jurul capului. Purta o redingotă cu mâneci şi revere lungi, împodobite cu o broderie din aur, la brâu avea o centură încărcată de arme şi era încălţat cu cizme care îi ajungeau până la jumătatea coapselor scoţând în evidenţă linia puternică a gambelor. Aşa cum venea, profilat pe fundalul strălucitor al golfului, i se păru uriaş Angelicăi.

La câţiva stânjeni de plajă îşi puse repede pe cap o pălărie mare de fetru cu pene galbene şi verzi de papagal pe care o ţinuse în mână.

O tresărire o străbătu pe Angelica deodată. Era oare căpitanul mai puţin civilizat şi politicos decât echipajul său?...

Profitând de faptul că toate privirile se întorceau spre noul venit, tânăra femeie se apropiase încet de Yann care era legat de copacul lui.

— Fii pregătit, îi şopti ea. O să-ţi tai legăturile cu cuţitul meu. Când Barbă de Aur va ajunge la mal, toată lumea va fi atentă la el şi-i va ieşi în întâmpinare. Atunci să fugi spre pădure... Fugi! Fugi!... Spune-i contelui de Peyrac să nu se neliniştească prea tare din cauza mea. Voi încerca să-l ţin pe piratul ăsta în zonă până când o să vină cu ajutoare!...

Vorbea într-un dialect indian, aproape fără să-şi mişte buzele şi privind fix spre barcă.

Părea că Barbă de Aur era un şef foarte respectat de oamenii lui, pentru că fiecare aştepta apropierea lui verificându-şi ţinuta.

În momentul în care puse piciorul în apă, îndreptându-se spre plajă cu un pas greoi, pumnalul Angelicăi se strecură în spatele copacului între mâinile lui Yann. Tăie legăturile dintr-o singură mişcare.

Într-o tăcere nefirească, în care doar pescăruşii îţi înfiorau inima cu ţipetele lor, piratul se îndrepta spre promontoriu.

Pentru a-i îndepărta pe ceilalţi de Yann, Angelica înaintă curajoasă. Yann alerga ca un iepure, sărea peste tufişuri şi peste gropi, se strecura printre trunchiurile copacilor, escalada stâncile, urca puţin câte puţin, folosindu-se de lumina golfului. Străbătu coasta printre copaci şi ajunse de partea cealaltă a fiordului. Se opri atunci, sigur că nu este urmărit. Cu sufletul la gură, se aşeză ca să se odihnească puţin şi apoi se apropie de marginea falezei ca să cerceteze împrejurimile.

Din locul în care se afla, vedea golful în întregime, corabia ancorată, plaja plină de oameni. O căută cu privirea pe doamna de Peyrac. Negăsind-o, se aplecă şi mai mult, agăţându-se de o rădăcină răsucită de copac care crescuse la întâmplare, pe marginea falezei.

Şi atunci văzu... văzu...

Rămase cu gura căscată, cu ochii larg deschişi, el care văzuse destula în viaţa lui şi simţi că lumea se scufundă în el ca la un cutremur.

Barbă de Aur era jos pe plajă şi ţinea în braţe o femeie, o femeie care ridica spre pirat o faţă transfigurată de fericire.

Era ea, EA, soţia contelui de Peyrac!

În mijlocul bărbaţilor nemişcaţi şi aproape la fel de uimiţi ca Yann acolo, jos, pe faleză, Barbă de Aur şi Angelica se priveau, se îmbrăţişau şi se sărutau pierduţi în faţa piraţilor ca doi îndrăgostiţi care se regăsesc...

11

— Colin! strigă ea.

Întunericul cabinei de pe corabie, unde o conduseră piraţii, era răcoros, iar prin ferestrele deschise ale cabinei din spate se vedeau scânteierile golfului precum şi umbra unei insule.

Corbia rămânea ancorată. Liniştită, toropită de căldura zilei, se legăna uşor, ca-ntr-un vis. Nu se auzea decât zgomotul valurilor care se izbeau de coca navei. "Coeur de Marie" părea deodată pustie, păstrând la sânul ei doar cele două fiinţe pe care Destinul tocmai le pusese faţă în faţă.

— Colin! Colin! repetă ea cu voce visătoare.

Cu buzele întredeschise, Angelica îl privea. Încă stăpânită de emoţia şi de surpriza acelei zile, de spaima şi de fericirea intensă pe care le încercase atunci când crezuse că recunoaşte bărbatul înalt care urca pe plajă, că ghiceşte... da, umerii aceia largi, ochii albaştri şi când îi văzu de aproape expresia greu de descris, tresărirea care îl străbătuse... Alergase spre el. Colin! Colin! O! Dragul meu prieten din pustiu!

În spaţiul strâmt al cabinei, statura înaltă a celui care se numea acum Barbă de Aur acoperea totul. Stătea în picioare în faţa ei, tăcut.

Era foarte cald. Atunci el îşi scoase centura cu cele trei pistoale şi o puse pe masă, pe urmă şi redingota şi securea de la brâu. Tânăra femeie îşi amintea durerea pe care o simţise atunci când o strânsese la piept peste tot arsenalul acela, dar imediat el se aplecase şi o sărutase şi atunci simţise o plăcere neaşteptată şi puternică.

Acum, când emoţia copleşitoare se liniştea treptat, ea îl vedea mai bine pe căpitanul care era totuşi pirat şi regretă izbucnirea care o aruncase în braţele lui.

Gulerul alb al cămăşii lui şi pânza manşetelor răsucite pe braţele puternice luminau crud umbra aceea apăsătoare...

Ultima dată când îl văzuse fusese la Ceuta[1], oraşul spaniol de pe meleagurile sarazine. Patru sau cinci ani trecuseră de atunci. Acum erau în America.

Angelica îşi revenea, îşi dădea seama acum de toate lucrurile acelea. În dimineaţa aceea, într-un răsărit care o nelinişte, îl aşteptase pe Barbă de Aur, un pirat renumit, un duşman... dar îl văzuse venind pe Colin, tovarăşul ei, prietenul ei... iubitul ei de odinioară.

Aceasta era totuşi realitatea. Neobişnuită, dar adevărată. Toţi aventurierii din lume, toţi marinarii de pe pământ nu sunt

---

[1] Tanger. A se citi în aceeaşi serie "Neîmblânzita Angelica".

oare făcuţi pentru a se întâlni în toate colţurile lumii unde marea duce corăbiile?

O întâmplare la care nu se gândise niciodată îl aducea în faţa ei pe cel care fugise de la Miquenez şi cu care scăpase din Barbaria... Dar asta se întâmplase pe cealaltă parte a pământului, după ce trăiseră amândoi aventuri nemaivăzute. Prezenţa acelui om înalt şi tăcut, asemănătoare şi în acelaşi timp diferită de cea pe care o păstrase în amintire, făcea mai clară şi mai densă realitatea anilor trecuţi, ca şi cum ea ar fi încercat să umple spaţiul strâmt al cabinei cu apa grea şi puţin tulbure care îi despărţea. Acum, ei se îndepărtau unul de celălalt, străbătând toată bucata aceea de timp. Timpul îşi relua forma originară, devenea ceva material.

Angelica îşi luă faţa în mâini şi încercă să surâdă pentru a risipi tulburarea care îi aprindea obrajii şi îi umplea ochii de o strălucire neobişnuită.

— Deci eşti chiar tu, făcu ea... dar se corectă imediat: Deci dumneavoastră sunteţi, scumpul meu prieten Colin, cel pe care îl regăsesc acum sub numele piratului Barbă de Aur despre care am auzit atâtea lucruri?... Dacă aş spune că mă aşteptam la asta aş minţi!... Eram departe de a mă gândi la aşa ceva...

Ea se opri pentru că bărbatul se mişcase. Piratul trase un taburet şi se aşeză în faţa ei, de cealaltă parte a mesei, cu mâinile încrucişate, aplecat înainte cu umerii puţin ridicaţi, privind-o cu ochii lui limpezi, albaştri şi visători, fără să clipească. Nu ştia ce să facă sub privirea aceea scrutătoare, sigur că el căuta, îi descoperea fiecare trăsătură, aşa cum şi ea încercase să-l descopere sub figura aceea bronzată, acoperită de o barbă blondă, cu fruntea aceea largă străbătută de trei cute adânci ca nişte cicatrice sub părul încâlcit de nomad. Regăsea cu greu, mult schimbată, figura prietenoasă şi familiară, liniştită... iubită... Dar era fără îndoială o iluzie. În cursul anilor trecuţi nu se împovărase oare cu atâtea crime?

Angelica nu se putea împiedica să-l vadă aşa, atunci când se apleca asupra ei şi când teama o făcea să tremure. Sub privirea lui scrutătoare ea ştia că îi poate oferi chipul celei care devenise, chipul pe care lumina pătrunsă prin ferestrele deschise cădea, făcându-i părul să strălucească. Erau trăsăturile unei femeie care nu încerca să se ascundă, plină de mândrie şi de siguranţă, cu

aerul acela maiestuos pe care i-l dădea maturitatea. Avea mai multă puritate în linii, mai multă armonie a formelor. Curba nasului, sprâncenelor, linia buzelor erau mai rotunjite şi o umbră de mister plutea în ochii ei ca apa mării. Era o împlinire a întregii ființe care se răspândea în jurul ei şi care îl dusese în pragul nebuniei pe Pont-Briand.

12

Piratul spuse pe neaşteptate:

— E uimitor! Sunteți chiar mai frumoasă decât în închipuirea mea. Şi totuşi, Dumnezeu ştie că amintirea aceasta m-a chinuit mereu, continuă el.

Angelica îl contrazise printr-un gest.

— Nu e mare lucru să fiu mai frumoasă astăzi decât biata epavă care eram atunci... Şi totuşi, părul mi-a albit, priviți!

El întoarse capul.

— Îmi amintesc... A început să albească pe drumurile din deşert... Prea multă durere... Prea multe suferințe îndurate... Biata copilă curajoasă!

Angelica recunoştea acum vocea lui cu accent țărănesc, cu un timbru jos şi cu acea nuanță mângâietoare care o tulburase aşa de mult cândva. Dorea din toate puterile să-şi ascundă emoția şi nu reuşea să găsească cele mai potrivite cuvinte.

Gestul grațios cu care femeia îşi îndepărtă părul auriu de pe frunte îl făcu să suspine adânc, deoarece îşi dădu seama de tristețea ei.

Angelica ar fi vrut ca totul să se petreacă mai uşor, să vorbească, să glumească. I se părea că privirea lui Colin punea stăpânirea pe ea, o paraliza. El fusese întotdeauna un om serios şi nu râdea prea uşor, dar astăzi părea şi mai posomorât, cu o nepăsare grea care ascundea probabil tristețe şi viclenie.

— Aşa deci, ştiți că sunt soția contelui de Peyrac! reluă ea pentru a rupe tăcerea.

— Sigur, ştiu... De asta sunt aici ca să vă capturez; am o socoteală cu seniorul de la Gouldsboro.

Un surâs îi flutură pe față, îmblânzindu-i figura aspră.

— Ar însemna să mint dacă aş spune că mă aşteptam să vă întâlnesc sub numele acesta, îi răspunse el pe acelaşi ton. Numai că sunteţi aici, chiar dumneavoastră, visul zilelor şi nopţilor mele de atâţia ani.

Angelica simţi că îşi pierde cumpătul. Îşi dădea seama că ultimele zile petrecute pe această peninsulă bătută de vânt, într-o aşteptare fără speranţă îi epuizaseră forţele şi că se afla acum fără apărare în faţa unei încercări... o încercare de netrecut!

— Dar sunteţi Barbă de Aur, exclamă ea apărându-se mai mult de ea însăşi. Nu mai sunteţi Colin Paturel. Aţi devenit un criminal.

— Nu, nu, de unde v-a venit ideea asta? făcu el surprins. Rămase liniştit.

— Sunt pirat în numele regelui şi am scrisori semnate de ministru la Paris.

— E adevărat că aţi provocat moartea unor călugări la cucerirea oraşului Portobello?

— Asta e o altă poveste! Au fost puşi în faţa noastră de către guvernator. Chiar credeau că ne vor aduce la o înţelegere prin rugăciunile lor, dar trădarea e trădare, chiar dacă se ascunde sau nu sub haina preoţească...

Noi venisem acolo ca să-i învingem pe spanioli. Şi i-am învins. Spaniolii nu sunt un neam ca al nostru, iar cei din nord nu vor fi niciodată ca noi. Au prea mult sânge maur în vine... Şi asta nu e tot... Cruzimile lor în numele lui Christos mă scârbesc. În ziua în care i-am pus pe călugări să meargă înaintea noastră, pe coline ardeau zece ruguri aprinse din ordinul acestor oameni pioşi: jertfele închinate victoriei erau nişte bieţi indieni care refuzaseră să caute aur sau să se convertească...

Mai cruzi chiar decât maurii şi mai lacomi decât creştinii, aşa sunt spaniolii. Un înspăimântător amestec de aviditate şi fanatism... Nu, nu am remuşcări pentru că i-am pus pe călugări pavăză la Portobello. E adevărat, trebuie să mărturisesc, frumoasa mea, că nu mai sunt un bun creştin ca odinioară... Când am părăsit Ceuta pe "Bonnaventure", am plecat mai întâi în Indiile Orientale. Am avut ocazia s-o salvez pe fiica hanului mongol pe care piraţii o răpiseră, iar asta m-a făcut un om bogat, datorită recunoştinţei arătate de marele prinţ al Asiei. Atunci m-am îndreptat spre Peru prin insulele Pacificului, am ajuns în Noua Granadă şi, în cele din urmă, în Antile. După ce m-am

războit, împreună cu marele căpitan englez, Morgan, cu spaniolii – erau şi ei în Panama – l-am urmat în insula Jamaica al cărei guvernator este. Ceea ce îmi dăduse hanul mongol, precum şi prada câştigată au folosit la înarmarea unei corăbii pentru expediţii piratereşti. Asta era anul trecut. Da, recunosc, după Maroc am încetat să mai fiu un bun creştin. Nu mai puteam să mă rog decât la Sfânta Fecioară, pentru că era o femeie şi pentru că îmi amintea de dumneata. Ştiu că nici asta nu e bine, dar simţeam că inima Fecioarei este blândă cu oamenii sărmani, că înţelege totul şi mai ales lucrurile de felul acesta.

De aceea, cu am devenit stăpânul unei corăbii pe care am numit-o "Le Coeur de Marie."[1]

Îşi scoase cu grijă mănuşile de piele şi întinse spre ea, pe masă, mâinile goale, cu palmele deschise.

"Vedeţi, spuse el, recunoaşteţi urmele cuielor? Ele sunt mereu aici..."

Angelica îşi coborî privirea de pe faţa lui şi recunoscu urmele vineţii ale crucificării. Într-o zi, la Meknes, sultanul Ismael Moulay îl crucificase pe lemnul Porţii Noi, la intrarea în oraş. Dacă nu era mort acum, era pentru că nimic nu-l putea opri pe Colin Paturel, regele sclavilor.

— A fost o vreme când, printre oamenii mării, începuse să mi se spună Crucificatul, reluă el. Am ameninţat că-l voi ucide pe cel care îmi va mai spune aşa şi mi-am făcut mănuşi, pentru că mă ştiam nedemn de un asemenea nume binecuvântat. Dar nu sunt totuşi un criminal. Sunt numai un om al mării care, în mijlocul luptelor şi jafurilor, a reuşit să devină propriul lui stăpân... Să-şi câştige libertatea, nimic altceva. Numai noi putem înţelege că asta înseamnă mai mult chiar decât viaţa.

Vorbise foarte mult.

Angelica începea să se liniştească şi îi era recunoscătoare pentru că o lăsase să-şi revină. Căldura din încăpere i se părea acum mai suportabilă.

— Singurul lui stăpân, repetă el. După doisprezece ani de sclavie şi mulţi alţi de supunere sub ordinele căpitanilor care nu meritau nici frânghia pentru spânzurătoare, inima unui om se poate, în sfârşit, bucura.

Mâinile lui se apropiară de cele ale Angelicăi, înconjurându-le fără să le atingă.

[1] "Le Coeur de Marie" – "Inima Mariei" (n.tr.)

— Îţi aminteşti, spuse el, îşi aminteşti de Miquenez?

Ea negă cu capul şi îşi retrase mâinile, păstrându-le lângă ea într-un gest de refuz.

— Nu, nu-mi amintesc aproape deloc, nu vreau să-mi mai amintesc. Totul e schimbat acum. Suntem pe alt pământ, Colin, şi eu sunt soţia contelui de Peyrac...

— Da, da, ştiu, o întrerupse el cu acelaşi surâs, mi-ai mai spus asta.

Ea vedea bine că pentru el afirmaţia aceea nu însemna nimic, că ea va fi întotdeauna în ochii lui sclava singuratică şi urmărită de toţi, pe care o luase cândva sub protecţia sa, părtaşa lui la evadare, copila dragă din deşert pe care o purtase în spate, cea cu care trăise pe pământul pietros de la Rif cele mai neaşteptate plăceri ale dragostei.

Brusc, îşi aminti că purtase în pântece un copil al lui Colin şi un fior o străbătu ca o înţepătură dureroasă, aşa cum simţise atunci când fructul acela al dragostei fusese despărţit de ea. Coborî pleoapele şi capul i se plecă fără voie, amintindu-şi de cursa nebunească a căruţei care o ducea, prizonieră a regelui, pe drumurile Franţei, apoi accidentul, lovitura îngrozitoare, durerea, sângele care începuse să curgă... Atunci era părăsită de toţi; se întrebă uimită cum reuşise să scape din captivitatea umilitoare la care o supusese regele Franţei şi să înceapă o viaţă nouă. Acum părea o nebunie.

Bărbatul care o privea văzu pe faţa ei tulburată urma suferinţelor şi durerilor niciodată recunoscute... niciodată mărturisite. Erau suferinţele acelea ascunse pe care femeile le păstrează pentru ele, pentru că bărbaţii nu le pot înţelege...

În lumina soarelui roşiatic, faţa albă a Angelicăi, cu umbra alungită a genelor era de o frumuseţe nepământeană, amintindu-i lui Colin de minunatele zile şi nopţi petrecute împreună, femeia adormită lângă el sau suspinând de fericire în braţele lui.

Ridicându-se pe jumătate, dintr-o singură mişcare, bărbatul se aplecă spre ea.

— Ce ai, micuţa mea? Eşti bolnavă?

Vocea liniştită şi gravă a lui Colin, aceeaşi ca în trecut, îi pătrundea din nou în suflet, dar, de data aceea, era un fior mai blând ca şi cum un copil s-ar fi întors în pântecele ei şi

Angelica recunoscu tulburarea dorinţei trupeşti pe care prezenţa acestui bărbat i-o provoca în ciuda voinţei sale.

— Sunt aşa de obosită, şopti ea. Toate zilele astea de aşteptare pe coastă, îngrijindu-l pe ticălosul ăla... cum îi spune până la urmă?

Îşi netezi nervoasă cu palmele fruntea şi obrajii, ocolindu-i privirea.

El se ridică brusc, ocoli masa şi se opri în picioare în faţa ei. I se părea uriaş sub tavanul scund. Spatele de Hercule, cu muşchii celui mai puternic sclav al lui Moulay Ismael, se împlinise de-a lungul acestor ani de marinărie şi asta îi dădea acelui bărbat înalt, pe care nimic nu-l putuse învinge, o statură impresionantă, cu umeri largi, un gât puternic şi gros, frunte de taur şi piept lat ca un scut.

— Odihneşte-te, şopti el, o să-ţi trimit ceva rece de băut. Trebuie să te odihneşti. O să te simţi mai bine după aceea. O să stăm de vorbă.

Bărbatul păstra aceeaşi voce calmă şi sigură care o liniştea, îi alunga teama. Dar tânăra femeie simţi că el luase în locul ei o hotărâre şi îl privi aproape rugător.

El tresări şi strânse din dinţi.

Angelica voia să-l vadă plecat, dar el îngenunche pe neaşteptate. Simţi pe gleznă strânsoarea unei mâini calde căreia nu-i mai putea scăpa. Degetele lui împingeau marginea rochiei spre genunchiul gol. Îi dezveli gamba de o albeţe sidefie, pe care se încolăcea urma vineţie a vechii cicatrice.

— E acolo, se miră el înduioşat, e tot acolo şi ea, urma şarpelui.

Se aplecă şi sărută aprins pielea învineţită. O lăsă imediat din îmbrăţişare, aruncându-i o privire mistuitoare şi plecă în sfârşit.

Rămase singură, dar arsura sărutului pe vechea rană, făcută odinioară de cuţitul lui Colin, pentru a o salva de muşcătura şarpelui, persista. Şi pe gleznă simţea încă strânsoare degetelor lui ca un inel de fier. Văzu şi urmele roşii care dispăreau încet.

Mereu fusese aşa bărbatul acela blând, paşnic şi generos, care nu era conştient de puterea lui. Rănea adesea fără să vrea, pradă emoţiei, şi în dragoste. Pe ea o înspăimântase şi o făcuse să geamă uneori, simţindu-se în braţele lui o fiinţă slabă şi fragilă pe care ar fi putut s-o frângă din neatenţie. Văzând urmele

violenţei lui inconştiente, o ruga: “Iartă-mă... sunt o brută, nu-i aşa? Spune-mi-o, spune-mi-o!...” şi ea râdea: “Nu, nici nu ţi-ai dat seama ce fericită m-ai făcut...”

Angelica se simţi cutremurată de un fior puternic şi începu să se plimbe prin cabina îngustă, fără a putea să se liniştească. Căldura era insuportabilă şi lumina serii devenea portocalie, sulfuroasă. Rochia i se lipea de umeri şi simţea nevoia să-şi schimbe lenjeria ca să se spele cu apă rece.

Luată pe neaşteptate de către piraţi, fusese dusă pe corabie în picioarele goale. Cu picioarele goale coborâse pe plaja unde aştepta Barbă de Aur – ce putere avusese asupra ei îmbrăţişarea lui – şi tot cu picioarele goale mergea acum pe podeaua de lemn. Se apropie de fereastră şi îşi răsfiră părul pentru a simţi briza mării. Dar aerul rămânea greu şi nemişcat şi se simţea un miros de mucegai şi de smoală topită.

Mateloţii continuau să repare şi să cureţe nava... Copleşită, se gândi la întâmplarea care împinsese spre ea un iubit din trecut a cărui prezenţă lăsase în inima ei o amintire mai puternică decât crezuse. Sunetul blând al vocii lui joase o învăluise ca o adiere: “Ce ai, micuţa mea? Eşti bolnavă?...”.

Cuvinte simple care o atinseseră întotdeauna în colţul cel mai adânc al sufletului. Ca şi iubirea lui primitivă, dar puternică, şi suferea că nu putea să-i răspundă la fel. Amintirea lui revenea ca un val asupra ei, făcând-o să-şi piardă răsuflarea. Puterea uriaşului normand îi împrăştia reţinerile atunci când privirea lui spunea: Da. Simţea întorcându-se în trupul ei senzaţii uitate, voluptatea acelor îmbrăţişări în deşert. Era mereu dornic să o aibă. Simţea fără încetare, nevoia s-o iubească. O culca pe nisip şi o îmbrăţişa grăbit. Fără un cuvânt de dragoste, fără o mângâiere. Şi totuşi, purtarea lui n-o jignise niciodată. Era întotdeauna în apăsarea trupului său puternic, în acea năvălire nemiloasă, o putere uriaşă, dar blândă, generoasă, un dar imens, aproape mistic, o împărtăşire a unei fiinţe cuprinse de dragoste.

Neatent faţă de ea, poate, dar nu faţă de actul iubirii. Era un preot pierdut al dragostei, preamărind jertfa, împerecherea, fericirea oamenilor pe pământ.

Era un sacrilegiu să creadă că acest Colin Paturel făcea dragoste ca şi cum ar fi făcut orice alt lucru; atunci era plin de credinţă, pietate, forţă şi violenţă...

Îmbrăţişările în care lui i se părea câteodată că femeia era gata să moară, prea firavă şi slăbită de lipsuri pentru a putea suporta pornirile lui şi a-i putea răspunde, îi dăruiseră totuşi bucuriile ascunse ale supunerii, savoarea de a nu mai fi nimic, nimic decât acea cupă plină din care el se adăpa.

Fiinţa aceea trezea în el bucurie, trupul acela de femeie, uitat, abandonat în braţele lui, îi provoca cele mai dulci plăceri. Supunere, renunţare a cărei răsplată ţâşnea deodată într-un fulger neaşteptat, în momentul în care se trezea în ea cunoştinţa, când asaltul viril se apropia de sfârşit, smulgând-o din neant şi aducând-o la realitate cu un ţipăt de trezire, un strigăt de reînviere, ţâşnit din adâncul fiinţei care se răsucea în spasmul primordial.

Din acea zvârcolire de nestăpânit păstra şi acum amintirea valului copleşitor care se răspândea ca un torent în tot trupul ei, pe jumătate leşinat şi totuşi capabil încă să mai simtă plăcerea care zămisleşte viaţa. Era ca un mugur ieşit deodată la lumina soarelui de primăvară.

Recunoştea forţa vieţii în acest elan venit din adâncurile fiinţei ei.

"Sunt vie, sunt vie" îşi repeta ea atunci.

Iubirea lui nestăpânită o scotea din somnul morţii în care se cufundase, sângele i se încălzea în vene şi se mira de minunea aceea cu ochii larg deschişi, aţintiţi asupra lui Colin, atât de aproape de ea, cu privirile albastre şi limpezi ca o apă răcoroasă, cu gura a cărei răsuflare o atingea uşor, umbrită de barba aurie.

Da, Colin nu numai că i-a salvat viaţa: i-a redat viaţa şi bucuria de a trăi şi nu de a supravieţui pur şi simplu. Numai datorită lui avusese curajul şi puterea de a-şi regăsi soţul şi copiii.

De ce trebuia acum să aducă din nou mişcarea valurilor şi adierea vântului, atât de puternicele amintiri ale trecutului? În pădurea de la Wapassou îl uitase pe Colin.

"Trebuie să ies de aici", îşi spuse ea înspăimântată.

Alergă la uşă şi încercă să o deschidă, dar era încuiată. Atunci zări pe podea raniţa ei şi pe masă un platou de mâncare, somon fript, boabe de porumb fierte, o salată şi, într-un pahar, câteva felii de chitră şi ananas zaharisite. Vinul din sticlă părea destul de bun, iar în ulcior era apă rece.

În timp ce visa, cineva intrase şi pusese totul acolo. Fusese aşa de pierdută în gândurile ei că nu simţise nimic.

Nu se atinse de mâncare, bău doar un pahar de apă. Deschise ranița şi, dându-şi seama că jumătate din lucruri lipseau, se nelinişti. Trebuia să-l roage pe Colin să-i trimită pe acei mateloți buni la nimic pe uscat ca să-i adune toate lucrurile. El o să se supună. Era sclavul ei. Numai ea conta pentru el. Ştiuse asta de când privirile lor se întâlniseră şi se recunoscuseră. Ea era tot ce dorea pe lume... tot ea, mereu ea. Şi tocmai căzuse în mâinile lui...

Cum să scape? Cum să scape de ea însăşi?

Era gata să facă zgomot şi să strige, dar se linişti. Nu, nu dorea să-l vadă pe Colin. Numai gândindu-se la privirea lui o cuprindea o tulburare adâncă şi se simțea copleşită.

Dacă Joffrey ar veni mai repede! Yann ar trebui să se grăbească!

Privi afară. Ziua se stingea. Soarele coborâse în spatele unei pânze de nori, în ceața lor cenuşie izbucnind din când în când fulgere, iar legănarea corabiei în golf devenea din ce în ce mai puternică.

Angelica se dezbrăcă.

Îşi turnă apă rece din ulcior pe ceafă şi se spălă pe tot trupul. Se simți mai bine după aceea. Îmbrăcă o cămaşă de linou[1] fin şi continuă să se plimbe cu nerăbdare în încăperea mică devenită întunecoasă, ca o umbră palidă fără astâmpăr. Cămaşa scurtă era plăcută şi uşoară pe trupul ei încins şi în jurul gleznelor goale simțea adierea blândă a vântului care se trezea în sfârşit, o adiere încă uşoară, dar care ridica totuşi creasta valurilor, rostogolindu-se spre mal.

"Se apropie furtuna... iată de ce corabia a rămas ancorată, în loc să ridice pânzele, gândi ea. Colin presimțise uraganul."

Apucă bucata de stofă indiană aşezată pe pat, se înveli cu ea şi se culcă.

Voia să doarmă, dar o mulțime de gânduri se amestecau în mintea ei. De ce dorise Barbă de Aur să o captureze? Ce era cu acele titluri de proprietate pe care le avea pentru Gouldsboro? De ce Joffrey o trimisese pe ea în satul englez?... Mai târziu! Mai târziu o să se gândească la toate astea.

Vuietul surd al furtunii izbucni, stârnind ecoul pământurilor din apropiere. Dar legănarea următoare se simți deja mai departe.

---

[1] linou – olandă subțire pentru batiste, bluze etc. (n.tr.)

Legănarea navei o ameţea, o cufunda într-o blândă toropeală. Colin... Altădată... în deşert...

Abia mai târziu îl îmbrăţişase, când nu-şi mai putea potoli dorinţa. El nu o mângâiase decât mai târziu... Sărutările lor erau uşoare, şovăielnice, timide, pentru că buzele lor, uscate de sete şi de căldura soarelui, sângerau uneori... Un fior o străbătu şi se încordă brusc la amintirea buzelor uscate şi rănite ale lui Colin, alunecând pe trupul ei...

Se întoarse brusc. Apoi moale, cu nervii slăbiţi, căzu într-un somn adânc.

13

— Nu, Colin, nu face asta, te rog... Nu face asta...

Braţele lui Barbă de Aur, braţele noduroase ale lui Colin o cuprindeau năvalnic, ridicând-o spre el şi, strânsă la pieptul lui aspru şi gol, simţea degetele bărbatului între sâni, apucând marginea cămăşii subţiri şi trăgând. Pânza se sfâşie cu uşurinţă, dintr-o singură mişcare, ca o ceaţă uşoară. Mâna lui Colin, mângâindu-i coapsele şi şoldurile, punea stăpânire pe ea, strecurându-se acolo, în acel loc oprit, unde pielea are fineţea satinului, şi se urca apoi cu o mângâiere care nu se mai sfârşea.

— Nu, Colin, nu face asta, te rog... Te rog!

Colin pusese pe masă, în spatele lui, o lumânare şi, în jurul lor, noaptea adâncă era străpunsă de străluciri aurii, dar pentru Angelica, goală şi neajutorată în braţele lui, totul era noapte. El însuşi era o noapte imensă ca un abis, o formă întunecată, aruncată asupra ei, învăluind-o în pasiunea lui neguroasă şi sălbatică.

În timp ce o ţinea la piept, mângâind-o fără încetare, gura lui îi căuta buzele pe care ea le ferea, întorcând mereu capul într-o ultimă încercare de apărare.

— Linişteşte-te, dragostea mea! şopti el încercând s-o domolească.

Obişnuia să-i spună aşa cândva.

Reuşi în cele din urmă s-o stăpânească şi ea simţi buzele lui moi şi răcoroase în căldura aspră a bărbii lipindu-se de ale ei.

După aceea el rămase nemişcat, cuprinzându-i ceafa cu braţul fără să mai forţeze rezistenţa pe care ea i-o opunea cu buzele strânse. Şi, puţin câte puţin, ea căută să stârnească, să atingă taina acelor buze de bărbat care, aşezat deasupra ei ca o pecete, aştepta un răspuns. Atunci ea cedă la rândul ei, cu un strigăt lacom, cuprinsă de o dorinţă nebună, abandonându-se apropierii intime şi tainice a sărutului. Era acel dialog năvalnic şi mut, descoperire mai blândă şi mai delicată decât cealaltă posesie, curiozitate şovăielnică, recunoştinţă, mărturisire, regăsire. Era o flacără care, odată aprinsă, se aţâţa din ce în ce mai tare, stârnind dorinţa şi plăcerea în sângele lor, aprinzându-le lumină în suflet. Era o atingere veşnică, o sete nepotolită, gust paradisiac al neantului, hrană bogată pentru o fiinţă înfometată, răspunsul, răspunsul... de fiecare dată mai cald, mai întreg, până când trupul dorit nu mai era decât o ofrandă nerăbdătoare, un festin al iubirii pregătit pentru oficierea ritului.

Puterea lui Colin o dobora şi ea se supunea doborâtă, pironită în pat.

— Nu, Colin... Te rog, dragostea mea, nu face asta... Fie-ţi milă, nu mai pot, nu mai pot... să-ţi rezist...

Genunchii lui Colin îi apăsau pulpele strânse, vrând să le desfacă dintr-o mişcare sigură, ca o lovitură de brăzdar, nemiloasă...

Un ţipăt izbucni:

— O să te urăsc!

Angelica scosese aproape fără să-şi dea seama ţipătul acela de refuz.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o să te urăsc pe urmă, Colin!

Urmă o clipă nesfârşită, suspendată în linişte. Lumina fremătătoare a lumânării proiecta pe pereţi umbra veşnică a nopţilor omeneşti, umbra ceţoasă, mereu refăcută din negura vremurilor de un bărbat şi o femeie înlănţuiţi...

Angelica se eliberă din braţele puternice care o strângeau şi sări jos din pat cu atâta iuţeală şi nebunie că aproape răsturnă masa, iar lumânarea căzută se stinse.

Femeia trăsese după ea bucata de stofă indiană în care se înfăşurase înainte de a dormi. Se înfăşură din nou în grabă, în timp ce încerca, lovindu-se, să pună între ea şi Colin obstacolul mesei.

Nu-l mai vedea pentru că întunericul devenise adânc. Afară era o noapte fără lună, o noapte cu ceață deasă.

Ghici că bărbatul se încordase ca un animal la pândă.

— Angelica! Angelica! strigă el în întuneric şi în vocea lui nu era numai furia dorinței neîmplinite, dar şi o disperare copleşitoare.

— Angelica!

Se apropie clătinându-se şi, cu brațele deschise, se repezi spre masă.

— Taci! şopti Angelica, strângând din dinți. Lasă-mă! Nu pot să fiu a ta, Colin, pentru că sunt soția contelui de Peyrac.

— Peyrac! izbucni vocea aspră – şi ea avu impresia că era gata să-şi dea sufletul – Peyrac, acel om fără lege, acest gentilom care face pe prințul, pe regele, aici, pe coasta Acadiei...

— Sunt soția lui!

— Te-ai căsătorit cu el aşa cum se căsătoresc toate frumoasele care mişună prin Antile... Pentru aurul lui, pentru flota lui, pentru bijuteriile cu care te-a împodobit, pentru că te-a hrănit... Nu? Pe ce stâncă l-ai găsit?... Căutai un pirat bogat?... Nu? Şi el ți-a oferit smaralde şi perle... Nu? Spune-mi!...

— N-am ce să-ți explic. Sunt soția lui, m-am căsătorit cu el în fața lui Dumnezeu.

— Prostii!...

— Nu blestema, Colin!

— Şi eu pot să-ți dau smaralde şi perle... Şi eu pot să fiu la fel de bogat ca el... Îl iubeşti?

— Nu te priveşte dacă îl iubesc! strigă ea cu disperare. Sunt soția lui şi n-aş putea să-mi duc viața, încălcând jurămintele sfinte.

El se poticni. Angelica adăugă repede:

— Nu putem face asta, Colin... E imposibil! S-a sfârşit... o să-mi distrugi viața...

Colin o întrebă cu voce scăzută:

— E adevărat că m-ai urî?...

— Da, e adevărat! Te-aş urî. Aş urî chiar şi amintirea ta, chiar şi trecutul... Aş deveni unealta propriei mele nefericiri, duşmanul meu cel mai mare... instrumentul celei mai urâte capcane îndreptate împotriva mea... M-aş urî şi pe mine. Aş

prefera să mă omori acum... Omoară-mă! Omoară-mă mai bine...

Răsuflarea lui Colin era un horcăit. Suferea îngrozitor.

— Lasă-mă! Lasă-mă, Colin!...

Vorbea în şoaptă, dar furia ei dădea fiecărui cuvânt forţa unei lovituri de pumnal, adâncă, nemiloasă.

— Nu pot să te las, şopti el, eşti a mea. Îmi aparţii în toate visele... Şi acum că eşti aici, în faţa mea, n-o să renunţ... Altfel n-ar însemna nimic faptul că te-am găsit... Ce-ar însemna întâmplarea care te-a adus în drumul meu?... Mi-ai lipsit prea mult, nopţi şi zile întregi... am tânjit prea mult cu gândul la tine pentru a renunţa... Trebuie să fii a mea.

— Atunci, omoară-mă! Omoară-mă imediat!

Zgomotul respiraţiilor întretăiate umplea întunericul dens. Angelica se clătina, lipită de masă, în legănarea corabiei care i se părea ameţitoare, un vârtej orb în care spaima şi slăbiciunea ei se adăugau la gândul că dacă acel lucru nepermis s-ar fi putut întâmpla... şi tocmai asta simţea că se apropie. Era adevărat că în momentul acela ar fi preferat moartea.

Când înţelese că bărbatul se mişcă şi când avu senzaţia că se apropie de ea, un strigăt uşor îi scăpă, neştiind nici ea dacă era o chemare de ajutor spre ceva mai puternic, mai lucid şi mai îndurător...

Atunci, puţin câte puţin, observă formele obiectelor în jurul ei şi pacea care revenise.

Ştiu că e din nou singură.

Colin o lăsase, plecase.

14

A fost un moment foarte greu pentru ea, un moment de confuzie, de disperare, în care tot ceea ce era pur în ea se ridica asemeni unui văl de regrete şi sfidare a realităţii. Trupul ei tulburat şi mintea rătăcită se zbăteau într-o îndoială insuportabilă. Simţea nevoia să strige.

În sfârşit, se linişti şi încercă fără şanse să găsească lumânarea care probabil că se rostogolise prin cine ştie ce colţ. Dar o lumină lăptoasă se ridica, vestind luna care răsărea printre

nori şi Angelica, ameţită, se aşeză pe marginea de lemn aurit a micului balcon din faţa ferestrei deschise. Se sprijini şi respiră adânc de mai multe ori.

Luna se ivea, răspândind lumina ei purificatoare. Străbătut de nori, cerul se dezveli deasupra ei ca o cochilie sidefie în mişcarea neîntreruptă a valurilor şi în ţipetele neliniştitoare ale lupilor-de-mare de pe maluri.

Ochii Angelicăi rătăceau în jur fără să se oprească pe ceva, iar tulburarea simţurilor ei se liniştea greu, sentimentul unui pericol, pe care îl încercase şi din care nu scăpase decât cu puţin timp în urmă, revenind în sufletul ei. Simţi că gleznele îi tremură.

"Eram gata să fac «asta»", îşi spunea. Şi o sudoare rece îi inundă trupul.

Pe măsură ce timpul trecea, spaima aceea groaznică se risipea, se spărgea în fărâme mirajul strălucitor şi dulce al ispitei.

— Dacă ar fi făcut "asta"!...

În momentul acela, îşi mărturisi ea, ar fi fost ca o moartă... ca... nici nu găsea cuvinte pentru a exprima impresia de răvăşire, de distrugere totală pe care ar fi încercat-o dacă...

Ar fi simţit că dorinţa poate fi numită printre nenorocirile cele mai îngrozitoare, alături de inundaţii, cicloane, cutremure, un act în afara oricărei raţiuni, învârtind la nesfârşit slăbiciunea umană în puterea ei oarbă, materială.

Cum reuşise să scape? Prăbuşită, îşi muşca degetele, privind înainte ca într-o prăpastie deschisă.

"Cum aş fi putut?..."

Îşi atinse buzele.

"Şi sărutul acela... N-ar fi trebuit. N-ar fi trebuit să-l sărut aşa pe Colin..."

Îşi cuprinse faţa cu mâinile.

"De neiertat! De neiertat!..."

Joffrey!

Simţea o teamă superstiţioasă gândindu-se la el. I se părea că el era în spatele ei, fixând-o cu ochii lui aprinşi.

"Joffrey mi-a dăruit plăcerea săruturilor. El m-a învăţat să sărut aşa. Şi îmi plac... îmi aşa de mult sărutările lui fără sfârşit, mi-aş petrece toată viaţa lângă inima lui, cu braţele în jurul gâtului său, cu buzele lipide de ale lui... El ştia asta. Cum am putut să fiu atât de aproape de trădare?... Despărţirea de el mă face slabă..."

O femeie nu este niciodată mai slabă decât atunci când are nevoie de prezenţa cuiva. Bărbaţii, soţii ar trebui să ştie asta.

Descoperind că izvorul confuziei sale era în "golul" pe care îl simţea în singurătatea ei, departe de el, Angelica îşi găsi un motiv în asta.

"Nu trebuia să mă lase singură niciodată... Şi, pe urmă, e chiar atât de grav? Şi dacă totuşi am fi făcut-o? O îmbrăţişare? Asta ar fi putut să mă despartă de el? Un lucru atât de neînsemnat... E ca şi cum ai bea când îţi este sete. Nu e un păcat să bei... Dacă suntem înşelate, noi, femeile, nu facem o dramă din asta...

O izbucnire a dorinţei, o foame nestăvilită... Un lucru aşa de neînsemnat, de fapt. De acum o să fiu mai indulgentă cu escapadele masculine... Dacă Joffrey, într-o zi... cu o altă femeie?... Nu, n-aş putea să suport asta niciodată... Aş muri... Acum îmi dau seama că e foarte grav! Iartă-mă!... De ce un lucru fără importanţă ca acela provoacă atâtea tragedii de când e lumea lume?... Mintea e sigură, dar trupul e slab! Da... cât e de adevărat!

"De ce tocmai cu acest Colin, aproape un străin? De ce o ispită aşa de puternică?... Dragostea e ceva carnal... Joffrey îmi spunea asta, cu cinismul lui obişnuit... Dragostea ţine de simţuri, de atracţii... Nu e numai asta! Dar e una din condiţiile fundamentale, poate!... Cu alţi bărbaţi, altădată, nu era plăcut, desigur, dar simţeam că ceva lipsea... Ceva ce am simţit imediat cu Joffrey, chiar şi atunci când îmi era teamă de el...

Şi cu Colin?... Cu el era mereu ceva mai mult, ceva ce nu pot explica... Cu Desgrez la fel, mi se pare... Şi... acum, când mă gândesc la asta, mă amuză căpitanul acela gras de la Châtelet. Aş fi putut să "plătesc" pentru a-l salva pe Cantor dacă... nu mi-a lăsat o amintire foarte neplăcută... Dar cu regele? Ei bine, acolo înţelegea mai bine... "ceva" lipsea... lipsea acea recunoaştere ciudată a trupurilor a două fiinţe, ceva ce nu poate fi explicat.

"ACEL CEVA este între mine şi Colin... acesta e pericolul... Nu trebuie să mai rămân niciodată singură cu el!"

Visătoare, legănată de mişcarea lină a corabiei, îşi eliberă gândurile rătăcite sub lumina lunii, lăsând să-i treacă prin amintire toate siluetele uitate ale bărbaţilor pe care îi cunoscuse,

aşa de diferiţi, şi care trecuseră aşa de repede prin viaţa ei, fără să ştie de ce. Îi apăru atunci în minte chipul contelui Lomenie-Chambord şi apoi, îndepărtat, figura nobilă şi îngăduitoare a abatelui de Nieul.[1]

15

Un bărbat ascuns!

De câteva clipe Angelica se oprise din visarea ei despre nestatornicia şi nefirescul fiinţei umane în dragoste şi despre experienţele ei trecute, pentru a-l urmări.

Atrasă de zgomotul uşor, se aplecase peste fereastră şi zărise umbra unui bărbat cu părul lung, încâlcit, şi cu veşmintele zdrenţuite. Se agăţase de ceea ce marinarii numesc "galerii", relief care încadra cele două etaje ale cabinei în spatele navei.

— Hei, omule, şopti ea, ce faci acolo?

Văzându-se descoperit, el se aplecă într-o parte şi atunci femeia zări un pic mai jos, agăţat de ciubucele care înconjurau "tutela", adică panoul mare pe care era pictată o alegorie a inimii Mariei înconjurată de îngeri, un alt bărbat.

Misteriosul acrobat îi aruncă o privire ameninţătoare, dar care cerea milă în acelaşi timp. Avea mâinile pline de răni.

Angelica înţelese. Pe corabia lui Barbă de Aur erau prizonieri şi acela trebuia să fie unul care tocmai evadase.

Îi făcu semn că a înţeles şi se întoarse în cameră.

Dându-şi seama că femeia n-o să dea alarma, celălalt prinse curaj. Angelica simţi elanul lui şi auzi zgomotul săriturii.

Când se uită din nou, totul era liniştit. Îl căută cu privirea lângă corabie, dar el ajunsese deja în umbra întunecată a unei insuliţe şi înota mai departe.

O nostalgie adâncă o cuprinse. Şi ea ar fi vrut să fugă, să scape de pe corabia aceea unde se simţea captivă, ca într-o capcană a propriilor ei slăbiciuni. A doua zi Colin urma să apară din nou în faţa ei.

"Trebuie să părăsesc nava asta cu orice preţ, îşi spuse ea, cu orice preţ..."

---

[1] A se citi în aceeaşi serie "Angelica se revoltă".

16

La poalele Muntelui Pustiu curge un izvor rece umbrit de copaci, a cărui apă limpede are gust de argilă. Aici se oprise nobilul Pierre du Guast de Monts atunci când debarcase pe continent în 1604 şi întemeiase prima aşezare europeană în partea nordică a Americii. Era un bogat senior hughenot pe care regele Henric al IV-lea, prietenul său, îl numise vice-rege al coastei dinspre Atlantic din Lumea Nouă. Îl însoţeau şi geograful Samuel Champlain şi poetul Lescarbot care cântase "apele blânde ale Acadiei".

Din acea primă aşezare n-a mai rămas decât o cruce putredă, pe jumătate căzută, pusă acolo de părintele Biard iezuitul, o biserică dărăpănată cu un clopot de argint pe care vântul sau copiii curioşi şi neastâmpăraţi din tribul Cadillac[1] îl făceau să sune.

Un vechi drum al indienilor se sfârşea acolo, venind din nord, după ce străbătuse lacuri şi păduri din îndepărtatul munte Katthedin şi apoi, din stâncă în stâncă, devenind un braţ de mare, pentru a se opri acolo, în insula Muntelui Pustiu.

În primăvara aceea, iarba verde şi mugurii tineri ai mestecenilor atrăgeau aici bizonii care mugeau lung, venind parcă din timpuri imemoriale, animale uriaşe, cu frunţile încruntate şi greabănul păros. Turmele lor întunecate, ivite prin frunzişul auriu, inspirau teamă, deşi erau totuşi nişte animale liniştite de câmpie.

Indienii din păduri nu-i prea vânau, preferau cerbii-lopătari, căpriorii şi caprele sălbatice.

Turma care păştea în dimineaţa aceea prin ierburile înalte de la picioarele muntelui nu se sperie când un grup de oameni trecu pe lângă ea, trezindu-le mirosul fin.

Joffrey de Peyrac, însoţit de normandul Roland d'Urville, de piratul duncherez Gilles Vaneireick şi de părintele reformat Erasme Baure, după ce-şi lăsase barca în portul adăpostit, pe

[1] În secolul următor, unul dintre şefii tribului s-a remarcat în războiul franco-englez. Muntele poartă acum numele de Cadillac. Astăzi, numele a fost dat şi unei mărci de automobil. (n.tr.)

malul răsăritean al insulei, se apucase să urce muntele. Era un vârf de o mie cinci sute de picioare, la mai puţin de o milă de Gouldsboro, pe mare, care se ridica deasupra zonei, dominată de două stânci enorme, gemene, de granit roşu.

Odată depăşită zona de verdeaţă care scălda poalele muntelui, mai sus, vegetaţia dispărea şi rămâneau doar pâlcurile întunecate de pini aplecaţi, afinii înverziţi, prinşi de stânca golaşă de culoarea pielii şi, pe ici pe colo, rododendroni care ţâşneau din scobiturile rotunjite şi tocite în somptuoase covoare purpurii.

Vântul se înteţea, devenind, pe măsură de urcau, din ce în ce mai tăios şi rece.

Cei trei bărbaţi, cu escorta lor de marinari înarmaţi cu muschete, înaintau cu paşi uşori şi rapizi, fără să urmeze vreun drum sau vreo cărare. Plăcile mari de granit roşiatic sau vineţiu îi ajutau să se orienteze spre vârf, ca treptele în pantă uşoară ale unei scări tocite.

În fiecare scobitură în care vântul strecurase puţin pământ roditor, o mulţime de plante mărunte şi rare creşteau: urechelniţă, iarba surzilor, orpiment[1]. Ele împodobeau cu broderia lor delicată întinderile de rocă golaşă.

Nepăsător la acea frumuseţe sălbatică, Peyrac înainta cu fruntea plecată, preocupat să ajungă în vârf înainte ca ceaţa capricioasă, mereu surprinzătoare, să se ivească la orizont. Îşi propusese să facă acest drum ca să cerceteze întinderea de acolo, de sus, să identifice fiecare insulă, să observe fiecare cută a golfurilor şi promontoriilor.

Timpul era drămuit. Zilele se scurgeau în vânzoleala anotimpului animat, cu tot tumultul lucrurilor şi fiinţelor care se trezesc şi se năpustesc lacome în curgerea verii. Indienii veneau la maluri pentru negoţ, corăbiile albilor soseau pentru pescuit, oamenii tăiau lemne, semănau, vindeau şi vârtejul îi cuprindea pe toţi în febra scurtului anotimp.

Întâmplările se succedau cu repeziciune.

Cu zece zile mai devreme, după ce părăsise Pentagoët, pe la Penobscot, cu tânărul lui aliat, baronul de Saint-Castine, contele de Peyrac se îndreptase spre Gouldsboro. Drumul care trecea pe lângă nişte mine mici de argint şi silvanit[2], pe care

---

[1] orpiment – plantă din care se extrage o sulfură galbenă folosită în pictură; sau substanţă minerală. (n.tr.)
[2] silvanit – aliaj de argint şi aur (n.tr.)

contele le avea în zona aceea, nu era foarte accesibil. Trebuia să se oprească, să urmărească desfăşurarea activităţii, să stea de vorbă cu muncitorii care rămăseseră acolo, să-l lase pe Clovis ca şef al minelor şi de abia după aceea plecă. Puţin mai încolo, îl aşteptase preotul lui Saint-Castine, un reformat, părintele Baure, cu un mesaj din partea baronului. Aşa aflase despre masacrele din Vest. Abénachezii dezgropaseră securea războiului şi distrugeau acum coloniile engleze din Maine spre Boston.

"Încerc să ţin în frâu triburile mele, scria Saint-Castine. Deci nimeni nu se va mişca în zona noastră. I-am convins pe negustorii englezi din Pemaquid şi Wiscasset, vecinii mei, să nu se sperie de data aceasta şi să rămână în casele lor.

Totuşi, s-au refugiat în insula Newagan cu hrană şi muniţii. Eu garantez că pacea va fi menţinută cu ajutorul dumneavoastră în partea pe care o controlez..."

Peyrac ajunsese la Gouldsboro şi află, aproape în acelaşi timp, că Angelica nu sosise încă, după ce se îmbarcase pe "Le Rochelais", în golful Sabadahoc, aşa cum îi spusese matelotul necunoscut, dar că fiul lui, Cantor, după ce adusese la Gouldsboro o barcă plină de refugiaţi englezi, tocmai plecase cu Le Gall, pentru a o căuta în golful Casco unde se afla împreună cu alţi bolnavi şi răniţi.

Liniştit mai întâi pentru soarta soţiei sale, era acum din nou alarmat de veştile aceea care se încrucişau, de toată agitaţia aceea de neînţeles a tuturor.

Contele şovăi să pornească pe urmele fiului său. Pe urmă, febra care se răspândise în aşezământul lui de pe malul oceanului îl hotărî să mai aştepte. Întâlnirea cu bărbatul acela căruia îi dăduse perlele de "Cambis" pe malul Kennebec-ului, venit de pe corabia cu steag portocaliu, îl preocupa în continuare. Cine erau oamenii aceia care îl minţiseră? Primiseră o informaţie greşită, strigată în ceaţă de pe o corabie pe alta?

Trebuia să aştepte întoarcerea Angelicăi şi a lui Le Gall pentru a limpezi lucrurile. Important era că Angelica să fie în siguranţă. Totuşi nu va fi cu totul liniştit decât atunci când o va putea strânge în braţe.

Acestea se petrecuseră cu patru zile în urmă şi, în timp ce urca cu paşi mari Muntele Pustiu, avea speranţa ascunsă că va zări primul o pânză, departe, care să-l liniştească.

În umbra lui, cei doi însoţitori schimbau câteva vorbe împrăştiate de rafalele vântului. Gilles Vaneireick, de naţionalitate franceză, reformat, convertit din naştere, slujitor zelos şi supus al regelui Franţei, preferând să-l slujească de departe, purta o redingotă de satin galben ai cărei nasturi erau monede autentice, pantaloni din mătase de culoarea prunei şi ciorapi verzi încreţiţi. O eşarfă de indiană, înflorată, îi strângea fruntea sub pălăria cu pene de papagal şi o alta din aceeaşi ţesătură îi acoperea pântecele cam bombat. Vioi, iute, în ciuda acelei burţi, avea renumele unui adevărat diavol în lupte, necăpătând nici o rană. Singura cicatrice pe care o avea era urma pe care i-o lăsase de-a latul palmei mânerul săbiei sale de abordare... pentru că o folosise zi şi noapte... se înţelege: zi şi noapte!...

Nordic venit din ţinuturile acelea joase care au fost multă vreme supuse lui Carol Quintul şi urmaşilor săi, avea privirea întunecată şi mustaţa în furculiţă, neagră, după moda spaniolă, podoabă care se potrivea cu senzualitatea flamandă. Era un băiat de treabă.

Contele de Peyrac se împrietenise cu el în Caraibe şi Vaneireick se hotărâse să-i facă o vizită în aşezarea lui din nord, vremea fiind prielnică atacurilor asupra spaniolilor pentru un pirat mărunt de la Saint-Cristophe, considera el.

Sosise în acelaşi timp cu "Gouldsboro", comandat de Erikson care se întorcea din Europa. Corabia aducea meşteşugari şi câţiva refugiaţi hughenoţi. În schimb, pe nava piratului erau femei cu pielea mai mult sau mai puţin întunecată, printre care o metisă, jumătate spaniolă, jumătate indiancă, de o mare frumuseţe, care era amanta duncherezului. Începuse să danseze pe plajă în sunetul castanietelor, spre marea plăcere a domnilor Manigault şi Berne, plictisiţi de disciplina portului şi de moralitatea micii lor comunităţi protestante.

Noaptea solstiţiului de vară fusese lipsită de încăierări prea violente. Prezenţa lui Joffrey de Peyrac făcuse ca lucrurile să nu alunece pe o pantă nedorită, dar guvernatorul d'Urville spunea că s-a săturat de turbaţii aceia şi că vrea să demisioneze.

A doua zi după noaptea aceea agitată de Sfântul Ion, Peyrac îl luase cu el pe munte, pentru a mai potoli puţin spiritele. Simţea şi el nevoia să se îndepărteze de locul acela şi, pe urmă,

spera că un vânt bun va alunga ceaţa şi îi va permite să zărească de pe vârf, oricât de departe ar fi fost, pânzele corabiei care o aducea pe Angelica.

În cele din urmă îi veni un alt gând în legătură cu nava ciudată pe care o întâlnise pe Kennebec şi al cărei steag portocaliu îl văzuse fluturând pe deasupra copacilor. Voia să-şi verifice presupunerea.

În spatele lui, micul grup de slujitori, locotenenţi şi prieteni, pălăvrăgea, urcând cu paşi poticniţi treptele de granit roşu. D'Urville îl întreba pe Vaneireick despre motivele care îl făcuseră pe el, pirat în Antile, să vină să-şi încerce norocul în golful Massachusetts şi în Golful Francez.

Flamandul nu evită răspunsul.

— Sunt un corsar prea mic pentru marile galioane spaniole de şase sute de tone, înarmate până-n dinţi şi însoţite de o haită, pe care le găseşti acum în Caraibe. În schimb, aş putea face negoţ cu domnul de Peyrac; zahăr, melasă, lemn de catarge şi poate chiar ne-am putea uni eforturile pentru a-i ataca pe unii din duşmanii noştri.

— Să vedem... răspunse Peyrac. odihneşte-te, întremează-te aici la mine fără griji. Cred că poţi să mă ajuţi aici împotriva lui Barbă de Aur, piratul acela despre care nu se poate să nu fi auzit în Jamaica.

Tocmai ajunseseră în vârf.

Vântul care sufla ca o lamă ascuţită peste creştetul pleşuv al Muntelui Pustiu îi izbi aşa de puternic încât abia se putură ţine pe picioare. Vaneireick cedă imediat. Spuse că era obişnuit să trăiască în ţările calde şi, îngheţat până în măduva oaselor, alergă să se adăpostească pe un versant mai puţin bătut de curenţi, în spatele unei stânci. Părintele Erasme Baure, cu barba în vânt, rezistă cât ai spune "Pater" şi un "ave", apoi se recunoscu învins ca şi matelotii lui Vaneireick. Enrico Enzi care îl însoţea pe conte rezistă cu dârzenie, galben ca o gutuie, învelit în şalurile şi turbanele lui arăbeşti, îmbrăcăminte obişnuită pentru un mediteranean din Malta.

— Du-te; du-te, îl îndemnă contele, du-te la adăpost.

Rămase singur pe vârful Muntelui Pustiu, încordat în vântul nemilos, neputându-şi dezlipi ochii de la priveliştea care se întindea la picioarele lui. Acolo se iveau, săpate ca nişte

hieroglife de pământ şi apă, tot farmecul, toată măreţia şi armonia acestui ţinut care se ridică plin de forţă, păstrând mereu ascunse imagini rare.

Din toate părţile, marea se repezea asupra uscatului şi, în toate părţile, pământul se prelungea în peninsule şi promontorii presărate pe întinderea albastră şi strălucitoare a oceanului zbuciumat care, văzut de sus, avea moliciuni şi ondulări de satin. Insulele năpădite de verdeaţă, aveau străluciri de smarald.

Golful se întindea acolo jos, ca un soclu de stâncă roşiatică, străbătută de urme sedimentate de minereu de fier, gresii vechi, strivite cândva, în negura timpurilor, de marile glaciaţiuni.

În nisipul morenelor, fluvii mai noi decât gresiile se vedeau ca nişte umbre milenare ale mamuţilor cu colţi de fildeş. Granitul era rotunjit de coborârea furtunoasă a gheţurilor şi, pe alocuri, faleze abrupte şi crăpături adânci se oglindeau în apa mării ca nişte răni deschise ale pământului.

Golfurile, insulele, intrândurile viclene, săpate de apa mării, la care nu se putea ajunge decât în timpul fluxului, cu nesfârşitele ceţuri şi furtuni care le bântuiau, plajele pe care se odihneau focile, malurile împădurite erau populate de animale felurite pe care urşii bruni le doborau cu o lovitură de labă, iar indienii le vânau pentru a face comerţ cu blănuri cu navele venite din larg.

Toată bucata aceea de pământ din jurul Golfului Francez era bântuită de piraţi şi negustori, iar golful părea atunci ca o mică Mediterană, la fel de albastru, dar mai bogat în peşti şi mai sălbatic, cu malurile proaspete, fără vestigii antice. Aici, plajele erau roz sau albastre, azurii sau de un roşu zmeuriu câteodată. Pustiul acela, paradisul acela, cazanul acela de vrăjitoare care se prăvălea într-o prăpastie din ce în ce mai adâncă, învăluită în ceaţă, toate erau fundătura în care cei patru fraţi Defours, Marcelline-la-Belle şi cei zece copii ai săi, Gontran-le-Jeune, ginerele bătrânului Nicolas Parys şi alţi câţiva s-au împotmolit. Aceştia au rămas în mlaştinile Chighectou şi au vândut coşurile cu cărbuni corăbiei care le-a oferit mai mult, în timp ce părintele Jean Rousse îi blestema pentru păcatele şi sălbăticia lor.

Colţul acela pierdut al lumii americane, imens totuşi pentru biata făptură care încearcă să se adăpostească aici, avea

deja povestea lui, necunoscută, crudă şi risipită în abisul orizontului îndepărtat, o poveste plină de tristeţe şi de suferinţă.[1]

Joffrey de Peyrac privi golful adăpostit de insulă şi zări barca lui minusculă lângă mal. Ambarcaţiunea fusese construită după planurile lui, la Kittery, în Noua Anglie, un oraş deja bătrân pe malul mării, pe coasta Pistaquata, în statul Massachusetts.

Ce mai rămăsese acum din activul şantier naval de altădată? Războiul indian, reizbucnit, urma să provoace tuturor tulburări foarte mari.

Păsările urcau în stoluri zgomotoase spre vârfuri. Anunţau apropierea ceţurilor care erau stăpânele acestor locuri. Ceaţa...

Contele strânse luneta şi se întoarse la însoţitorii săi care îşi îndurau suferinţa răbdători, cu nasurile înfundate în gulere. Se aşeză lângă ei, învelit în pelerina largă. Vântul aspru răvăşea penele multicolore ale pălăriilor. Asaltul tăcu al ceţei îi cuprinse deodată, învăluind versanţii muntelui. Sub răsuflarea ei, vântul slăbea în intensitate, se îndepărta murmurând, iar natura se liniştea. Oamenii, singuri în universul acela orb, erau ca într-un cuib de nori, deasupra unei lumi dispărute.

— Atunci, domnule d'Urville, s-ar părea că vă pregătiţi să vă daţi demisia din funcţia de guvernator al Gouldsboro-ului? întrebă Peyrac.

Gentilomul normand roşi, păli, apoi îl privi pe conte ca şi cum acesta ar fi avut puterea să citească gândurile oamenilor cele mai ascunse. Nu era de fapt nimic vrăjitoresc în intenţia lui.

Cu câteva zile în urmă, Peyrac îl văzuse smulgându-şi părul în faţa greutăţilor pe care i le provoca funcţia sa. Era prea multă lume acum la Gouldsboro, susţinea el. Printre hughenoţi, mineri, piraţi, mateloţi de toate neamurile îşi pierdea cumpătul şi, de altfel, nu fusese niciodată o fire tare. Unde erau vremurile fericite când, unic stăpân al acestui ţinut pustiu, se dedica unui comerţ foarte profitabil de blănuri cu indienii şi cu rarele corăbii care se aventurau în portul neamenajat şi greu de străbătut.

Dar acum, aici era târgul cel mai mare de pe continent şi el, d'Urville, gentilom normand de pe vârful Cotentin, nu mai avea timp nici să se ocupe de frumoasa lui soţie indiancă, fiica

---

[1] În afară de luptele din războiul franco-englez, istoria Acadiei a fost marcată în anii 1620-1640 de rivalitatea sângeroasă a doi francezi: Charles Latour şi Pierre d'Aulnay, care luase amploarea unei tragedii. (n.a.)

unui şef local al abenachezilor-kakou, şi nici să meargă, sub pretext că vizitează cine ştie ce vecin francez sau englez, să se destindă puţin în valurile zbuciumate ale oceanului.

— Domnule, izbucni el, să nu credeţi că nu mai vreau să fiu în slujba dumneavoastră. Voi fi mereu la ordinele domnieivoastre pentru a vă ajuta cu tot ce am mai bun în mine, pentru a lupta împotriva duşmanilor care vă pândesc, pentru a apăra cu puşca sau cu sabia domeniile dumneavoastră. Sunt gata să mă pun în fruntea soldaţilor şi marinarilor pe care îi aveţi, dar acolo unde nu pot face nimic, sunt gata să mărturisesc că nu mă ajută nici sfinţii, nici demonii, nici Sfintele Scripturi. Hughenoţii dumneavoastră sunt harnici, curajoşi, descurcăreţi, îndemânatici şi negustori neîntrecuţi. Ei vor să facă din Gouldsboro un oraş foarte curat, dar noi nu trebuie să ne retragem niciodată de la tratative, pentru că nu vom putea şti ce lege o să domnească atunci. După ce au păţit la La Rochelle, oamenii ăştia sunt mutilaţi şi nu vor mai putea fi niciodată supuşii regelui Franţei, iar dacă un francez apare cu o icoană a Fecioarei la gât, îşi ies din minţi şi refuză chiar şi un pahar de apă, ascunşi în colţul lor. Nu ne-am înţeles prea rău în iarna asta, am pălăvrăgit adesea în jurul focului atunci când afară bântuia furtuna. Nu sunt prea credincios – iertaţi-mă, părinte – şi nu îi plictisesc cu rugăciunile mele. Apoi, am luptat destul de bine împreună împotriva piratului Barbă de Aur şi, tocmai pentru că îi cunosc foarte bine, acum nu mai sunt în stare să menţin echilibrul între credincioşii de religii şi naţionalităţi atât de diferite şi toţi aceşti piraţi.

Joffrey de Peyrac tăcea. Se gândea la prietenul lui, căpitanul Jason, hughenot persecutat şi obişnuit cu lumea Mediteranei. Ar fi făcut minuni în funcţia pe care o refuza d'Urville. Dar Jason era mort, ca şi minunatul doctor arab Mechrat care l-ar fi putut ajuta în încercarea lui. Veselul şi priceputul d'Urville nu renunţa acum din laşitate şi nici din lene, chiar dacă o viaţă dusă sub semnul celei mai mari libertăţi ar fi putut să-i dea un anumit gust pentru trai în îndestulare, dar fiind fiul mai mic din familie şi nemoştenind nimic, nu avea nici o pregătire în afară de aceea de a ţine sabia în mână şi de a escalada o înălţime, abia ştiind să citească. El îşi cunoştea limitele.

Un duel sfârşit cu moartea adversarului îl adusese pe acest d'Urville în America, pentru a-şi salva viaţa de asprimea legilor

domnului cardinal Richelieu. Nimic altceva nu l-ar fi putut arunca aici, pentru că el nu putea concepe viaţa în afara tavernelor şi târgurilor din Paris. Din fericire pentru el, era fiul regiunii Cotentin, acea cochilie de melc a Franţei care îşi întinde ochiul de gasteropod pentru a spiona Anglia, aproape o insulă în singurătatea coastelor ei sălbatice, a pădurilor şi câmpiilor.

Crescut într-un vechi castel de pe înălţimea La Hague, d'Urville iubea şi înţelegea marea, doica lui. Acum ar fi putut face minuni, ţinând cu mână de fier mica flotă de la Gouldsboro care, în fiecare anotimp, se îmbogăţea cu noi ambarcaţiuni, dar Joffrey de Peyrac înţelegea şi nevoia lui de a-şi elibera umerii de o povară care îl depăşea.

— Şi dumneata, domnule Vaneireick, dacă v-aţi săturat de aventurile cu spaniolii, nu vă ispiteşte funcţia de vice-rege în ţinuturile noastre?

— Poate!... Dacă aş avea un picior de lemn. Prefer totuşi asta în loc să vând gulii şi nuci de cocos... Lăsând gluma la o parte, nu sunt pregătit pentru asta. Trebuie să fii deja bogat ca să te impui în faţa unei populaţii de aventurieri şi calvinişti. I-am scandalizat deja pe hughenoţi cu Ines a mea. Aţi văzut-o pe Ines?

— Da, am văzut-o.

— Nu-i aşa că e încântătoare?

— Aşa este.

— Înţelegeţi că nu pot să renunţ acum la fiinţa aceea minunată. Dar mai târziu... mi-ar plăcea destul de mult... Vedeţi, Morgan, cel mai mare pirat şi bandit din zilele noastre, este acum guvernator în Jamaica şi vă asigur că nu glumeşte când e vorba de ordine şi chiar prinţii îşi scot pălăria în faţa lui... Şi eu sunt ca el. Să ştiţi că nu sunt chiar aşa de prost cum par!

— Tocmai de asta vă făceam o asemenea propunere cu toată încrederea...

— Sunt onorat, scumpul meu conte... Dar mai târziu... mai târziu. Vedeţi, încă nu mi-am trăit viaţa. Sunt un adolescent puţin întârziat.

17

Ceaţa se ridica.

Joffrey de Peyrac se ridică şi se întoarse pe platforma din vârf.

— Îl căutaţi pe Barbă de Aur şi speraţi să-l găsiţi ascuns prin vreo vizuină? întrebă d'Urville.

— Poate!

Ce căuta de fapt, ce spera să descopere în labirintul acela de apă şi copaci, deschis la picioarele sale? O judecată logică, un fler de câine de vânătoare îl dusese în vârful acela de munte.

Bărbatul acela... marinarul căruia îi dăduse perlele roz pe drumul Kennebec-ului... Omul care îl minţise era doar un complice al lui Barbă de Aur?... Şi corabia misterioasă? Era a piratului? Şi de ce au încercat de două ori să-i ascundă soarta Angelicăi? Acele "greşeli" erau doar o întâmplare?... Nu credea asta. Se întâmplă rar ca pe mare veştile spuse din gură în gură să nu fie transmise exact. Solidaritatea marinarilor cere asta. De ce atunci aceste înşelăciuni repetate? Ce primejdie nouă îl pândea?...

Cu o ultimă suflare, o pală de vânt străbătu golful până la linia orizontului. Cerul limpede, de un albastru aproape alb, se înălţa deasupra mării ca o aripă sidefie.

Contele trebui să lupte pas cu pas, aplecat, pentru a ajunge pe marginea platoului. Se lipi de pământ pentru a evita rafalele vântului. Cu luneta la ochi cercetă în amănunţime arhipelagurile risipite pe mare. Undeva, o corabie ancorată, în altă parte, o barcă, o flotilă de indieni tocmai traversa strâmtoarea, două bărci de pescari şi, undeva, mai departe, lângă o insuliţă, pescarii înşişi. Echipajul corăbiei era pe uscat şi se vedea înălţându-se fumul calafaturilor, al frigărilor sau al afumătorilor.

Pe măsură ce înainta în cercetarea întinderii golfului, simţea răceala granitului pe piept ca o suferinţă, ca o apăsare. Oare o să găsească ceea ce venise să caute pe muntele pleşuv bătut de vânturi?...

La vest, începea să iasă din ceață, în lumină, lanțul Munților Albaștri, atât de albastru că golful de la picioarele lui purta numele Blue Hills Bay.

Poate că acolo, jos, în spatele piscurilor, Angelica era în primejdie...

"Angelica! Angelica! Dragostea mea!"

Lipit de stânca dură, o chema cu o dorință care ar fi vrut să străbată distanțe imense. Ea devenise deodată o ființă îndepărtată, fără chip, dar caldă și neînchipuit de vie, atrăgătoare în farmecul ei neasemuit.

"Angelica! Angelica! Dragostea mea!..."

Vântul rece sufla în jurul lui ca o șoaptă omenească.

"O să vă despartă! O să vedeți! O să vedeți!"

Prevestirea lui Pont-Briand, bărbatul ucis pentru că o dorise pe Angelica, îi veni în amintire: "O să vă despartă... o să vedeți!".

Mistuit de o neliniște bruscă, își duse fără să vrea mâna la piept, dar își reveni:

— De ce aș putea să mă tem?... Mâine, poimâine cel târziu, o să fie aici... Angelica nu mai este ca altădată, o femeie fragilă fără experiență. Ea mi-a dovedit de mai multe ori că nu poate fi doborâtă. Poate face față oricărei situații. Nu mi-a dovedit-o scăpând – Dumnezeu știe cum – din acea ciudată ambuscadă de la Brunschwick-Falls?... Da, are sânge de războinic și de nobil, neîmblânzita mea! Ai zice că primejdia o face mai puternică, mai pricepută, mai lucidă... mai frumoasă chiar... ca și cum din pericol s-ar adăpa vitalitatea ei uimitoare!... Angelica! Angelica!... Vom trece împreună peste toate, nu-i așa, draga mea?... Împreună... Oriunde ai fi, știu că o se te regăsesc...

Tresări. În timp ce visa așa, privirea îi rătăcise prin mulțimea insulelor și atunci observă un amănunt neobișnuit: o flamură portocalie în vârful unui catarg, ascunsă printre copacii unei insule. Rămase multă vreme nemișcat, ca un vânător la pândă, cu ochii ațintiți prin lunetă. Pe urmă se ridică, gânditor. Găsise ceea ce venise să caute pe vârful Muntelui Pustiu.

18

— Domnule! Domnule!

În timp ce ambarcaţiunea contelui de Peyrac tocmai trecea prin dreptul vârfului Shoodic, îl strigase cineva de pe o barcă de pescari francezi care plutea ceva mai încolo, cu pânzele în vânt.

Îl recunoscu pe Yann Le Couennec, pe care îl trimisese de la Popham în căutarea Angelicăi.

Puţin mai târziu, cele două bărci aruncară ancora în faţa cheiului de la Gouldsboro şi contele se apropie de breton cu un pas grăbit.

— Vorbeşte! Vorbeşte repede!

Yann nu avea figura lui veselă obişnuită şi Joffrey de Peyrac îşi simţi inima strânsă.

— Ai găsit-o pe doamna contesă? De ce nu e aici cu tine? L-aţi întâlnit pe "Le Rochelais"?

Bietul Yann lăsă capul în jos. Nu, nu se întâlnise cu "Le Rochelais". Da, o găsise pe contesă, după ce traversase regiunea râului Androscoggi, aprinsă toată şi distrusă de indieni. O găsise în mare primejdie în golful Casco.

— Ştiu toate astea... Cantor ne-a anunţat. A plecat din nou să îi caute.

Degeaba! Era prea târziu, plângea Yann. Cantor o să găsească plaja pustie. Barbă de Aur o răpise pe doamna de Peyrac. Se grăbi să adauge, pentru a domoli efectul veştilor zdrobitoare, că el nu credea că doamna contesă este în pericol. Ea ştia să se apere şi banditul acela părea să aibă un echipaj destul de civilizat. Ea fusese cea care, lucidă, îl scăpase la timp pe el, Yann, pentru a anunţa ce i se întâmplase.

Povesti în câteva cuvinte cum reuşise să fugă.

— Am alergat şi, din fericire, nu m-au urmărit. Am mers o zi întreagă de-a lungul coastei. Spre seară, apropiindu-mă de golf, am avut norocul să găsesc o barcă de pescari francezi trasă la mal. M-au primit la bord şi au acceptat să-şi schimbe drumul pentru a mă aduce mai repede aici.

Joffrey de Peyrac era livid. Strângea pumnii.

— Barbă de Aur! Mereu banditul ăsta... O să-l urmăresc până o să-l omor! L-a luat deja prizonier pe şeful mercenarilor mei luna trecută şi acum soţia mea! Ce îndrăzneală!

Se gândea cu nelinişte la Le Gall şi la Cantor care ajunseseră probabil la locul de întâlnire găsind plaja pustie sau chiar mai rău: ocupată încă de acei bandiţi ai mărilor. Aflând că mama lui era în mâinile lor, Cantor nu ar fi ispitit să se arunce într-o încercare nepotrivită? Nu! Copilul era prudent! În Mediterana învăţase vicleniile vieţii de pirat. Fără îndoială că se va mulţumi să urmărească de aproape corabia lui Barbă de Aur, încercând în acelaşi timp să-l anunţe pe tatăl său.

Din nefericire, "Gouldsboro" nu era capabilă să facă faţă unei urmăriri şi unei lupte decât peste două zile. Mergând toată noaptea, poate că ar putea să fie la mare a doua zi spre seară cu ambarcaţiunea disponibilă la care ar adăuga două bărci şi nava lui Vaneireick. Trebuia să spere că piratul se va lăsa intimidat de acea desfăşurare de forţe şi că o să poată negocia.

— Mai e ceva ce nu îndrăzneşti să-mi spui?... Ce îmi ascunzi?

Privirea lui aprinsă se cufunda în ochii lui Yann, care, înspăimântat, dădea din cap în semn de negaţie.

— Nu... nu, domnule, vă jur... Vă jur pe icoana Fecioarei şi Sfintei Ana... V-am spus tot... De ce?... Ce credeţi că vă ascund?...

— I s-a întâmplat ceva?... E rănită, nu-i aşa?... Bolnavă?... Vorbeşte...

— Nu, domnule, nu v-aş ascunde asemenea nenorociri... Doamna de Peyrac e sănătoasă... Ea îi ajută pe ceilalţi... A rămas acolo pentru bolnavi şi răniţi... Chiar a cusut pântecele unuia dintre sălbaticii aceia care apoi a trădat-o...

— Da, ştiu asta...

Ochiul experimentat al lui Peyrac scrută faţa matelotului său pe care iarna petrecută împreună îl transformaseră într-un prieten. Nici irochezii şi nici foamea nu îl înspăimântaseră, dar acum Yann tremura. Peyrac îi înconjură umerii cu braţul.

— Ce ai?...

Yann era cât pe ce să izbucnească în hohote ca un copil. Lăsă capul în jos.

— Am mers mult, murmură el şi nu e uşor deloc să scapi de sălbaticii ăia care se războiesc.

— Aşa e... du-te să te odihneşti. Lângă fort e un han al doamnei Carrere şi al fetelor ei. E ieftin şi de azi se bea acolo vin de Bordeaux venit din Europa. Întremează-te şi fii gata să pleci cu mine mâine dacă vremea va fi bună.

Contele de Peyrac şi Roland d'Urville îşi adunară oamenii din încăperile fortului pentru a ţine sfat. Manigault, Berne, pastorul Beaucaire, precum şi cei mai importanţi nobili hughenoţi îi cerură lui Vaneireick şi secundului său să vină în sala de consiliu. Erickson, căpitanul corabiei "Gouldsboro" şi părintele Baure asistau şi ei la consiliu.

Don Juan Alvarez, comandantul mici gărzi spaniole, stătea în spatele contelui ca o umbră întunecată care veghea la mântuirea lui.

Joffrey de Peyrac le anunţă pe scurt ultimele evenimente. Faptul că soţia sa, contesa de Peyrac, căzuse în mâinile duşmanului lor, îl obliga la prudenţă. Cunoşteau comportamentul de gentilomi al piraţilor, pentru că trăiseră în Caraibe şi Gilles Vaneireick garanta că doamna de Peyrac nu risca să fie rău tratată, atâta vreme cât era ostatică. Niciodată o doamnă spaniolă, franceză sau portugheză răpită nu avusese de ce să se plângă din partea paznicilor ei în aşteptarea răscumpărării care avea să-i redea libertatea. Se spunea chiar că unele dintre ele, atunci când piratul era destul de arătos, nu era deloc grăbită să scape din captivitate. Dar se ştia, de asemenea, că brutele acelea prigonite, ameninţate de o bătălie sau de un naufragiu, dezamăgiţi în speranţa lor de a primi o recompensă, erau gata să ameninţe cu uciderea ostatecei.

Trebuiau să se gândească şi la faptul că în cazul unui atac la Gouldsboro, fortul nu dispunea decât de apărare terestră. Hotărâră totuşi plecarea. Înainte de a se despărţi, distribuiră muniţiile.

În timpul acestor pregătiri, spaniolul băgă un cap speriat prin deschizătura uşii, strigând:

— Excelenţă, vă caută cineva!

— Cine este?

— Un bărbat!

— Să intre!

Un bărbat bine făcut şi bărbos, îmbrăcat doar într-un pantalon de marinar, zdrenţăros şi ud, intră în încăpere.

— Kurt Ritz! exclamă Peyrac.

Tocmai recunoscuse în noul venit pe celălalt “ostatic” al lui Barbă de Aur, mercenarul elveţian pe care îl angajase ca recrutor în timpul unei călătorii în Mayland. Locuitorii Gouldsboro-ului îl cunoşteau pentru că debarcase acolo în mai cu soldaţii adunaţi de el pentru a-l servi pe contele de Peyrac. Plecase spre centrul continentului, când a fost surprins într-o seară de oamenii piratului, poposiţi în insule, după ce participaseră la atacul asupra Gouldsboro-ului.

Era cu puţin înaintea luptei hotărâtoare care îl obligase pe pirat să fugă. Se temeau că elveţianul suportase consecinţele acestei înfrângeri a corsarilor, dar era acum acolo, în aparenţă sănătos, deşi obosit de drumul lung.

Peyrac îl îmbrăţişă prieteneşte.

— Slavă Domnului! Începusem să mă îngrijorez de soarta dumitale.

— Am reuşit să fug până la urmă de pe corabia acelui ticălos, domnule.

— Când asta?

— Nu sunt mai mult de trei zile.

— Trei zile, repetă Peyrac gânditor. Corbia lui Barbă de Aur nu se afla atunci în nordul golfului Casco, spre Maquoit?

— Domnule, sunteţi un adevărat ghicitor!... Chiar acesta este numele pe care l-am auzit de la oamenii echipajului... Au aruncat ancora în zori... A fost un du-te-vino continuu pe uscat şi balamuc... Spre seară am observat că încăperea în care mă ţineau nu era închisă bine. Musul care îmi aducea hrana uitase să încuie uşa. Am aşteptat să se lase noapte şi m-am strecurat afară. Totul părea pustiu. Mă aflam în spatele navei, sub dunetă şi am sărit peste margine. Pe urmă, agăţându-mă de ciubucele de pe pereţi, am coborât până la balconul camerei principale. De acolo am sărit în apă şi am înotat până la o insuliţă din apropiere. Am aşteptat ca să fiu sigur că nu se dăduse alarma. Atunci am zărit o altă insulă mai îndepărtată şi mi-am încercat norocul cu toate că nu sunt un înotător foarte bun. În zori am ajuns acolo. Pe coasta de vest erau nişte refugiaţi englezi, dar nu m-am amestecat cu ei. Am aşteptat la est, pe faleză. Ziua am văzut trecând bărcile indienilor, taratini, sebagoţi, etchemini care urcau spre nord cu scalpuri la cingătoare. Le-am făcut semn şi le-am arătat crucea pe care o port la gât. Noi, cei din valea Ronului, suntem catolici. M-au luat cu ei şi m-au lăsat undeva

la gura Penobscot-ului. Am mers zi şi noapte şi, în loc să ocolesc fiordurile, am traversat mai multe ochiuri de mare înot. N-am făcut bine lăsându-mă dus de curenţi şi de flux... Dar iată că am ajuns în sfârşit.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! exclamă Peyrac. Părinte Bere, nu avem cumva la îndemână o sticlă de vin bun ca să-l răsplătim pe cel mai bun înotător de apă sărată din Waldstaeten[1]?

— Sigur că da.

Preotul scoase dintr-o consolă o sticlă cu vin de Bordeaux şi un pahar de cositor.

Bărbatul sorbi dintr-o înghiţitură băutura. Apa mării îl însetase, dar era flămând şi vinul tare îi urcă la tâmple, aprinzându-i obrajii.

— Of! E un vin de prima mână! M-am luptat atâta cu valurile încât simt cum îmi vâjâie capul.

— Ai avut noroc, spuse cineva. Furtunile echinocţiului sunt aproape, dar n-au început încă.

Elveţianul mai trase o duşcă şi păru cu totul întremat.

— Aţi avut grijă de halebarda mea? întrebă el. Nu o aveam cu mine atunci când blestemaţii ăia m-au atacat.

— E tot pe rastel, îi răspunse Manigault arătând un grătar pe perete în care erau aşezate lănci de diverse mărimi, printre care una mai lungă, ascuţită şi terminată printr-o admirabilă floare de oţel. Lucrătura ei măiastră ascunsese atâta vreme teribila putere ucigaşă pe care o căpăta în mâinile mercenarului: cârligul cu care agăţa şi străpungea, lama ascuţită care tăia capetele, vârful care pătrundea în trup.

Kurt Ritz îşi apucă arma suspinând:

— Iat-o în sfârşit! Ce săptămâni am petrecut muşcându-mi pumnii pe corabia aia! Dar cu oameni mei ce s-a întâmplat?

— Sunt în fortul de la Wapassou.

Toţi îl priveau gândindu-se că evadase în ziua în care Angelica de Peyrac fusese prinsă de Barbă de Aur. Oare el ştia asta? O zărise oare pe soţia contelui? O presimţire îl împiedica pe conte să-l întrebe.

— Te-au torturat? întrebă Peyrac şovăind.

— Nici vorbă! Barbă de Aur e un om nemilos şi rău, dar e un bun creştin. În fiecare seară şi în fiecare dimineaţă oamenii lui îşi făceau rugăciunea pe punte. Dar vă doreşte moartea,

---

[1] Veche denumire a primelor cantoane elveţiene – zone forestiere. (n.a.)

domnule conte. Spune că pământurile din Maine pe care vă aflaţi îi aparţin şi că a venit aici cu ai lui ca să întemeieze o colonie... I s-a promis că femeile de la Gouldsboro vor fi ale lui şi ale oamenilor săi, i s-a spus că sunt surghiunite din Franţa.

— Ce neobrăzare! se înfurie Manigault.

— De aceea a fost surprins de rezistenţa întâmpinată. Şi dacă m-a luat prizonier, a fost ca să aibă o posibilitate de a trata cu dumneavoastră, pentru că este încăpăţânat ca un catâr. După ce a fost respins cu ghiulele aprinse de către domnii aici de faţă, s-a dus să-şi repare corabia într-o insulă din golful Casco, dar o să se întoarcă...

Elveţianul mai trase o duşcă de vin. Intrase deja într-o stare de euforie.

— Aş putea să vă spun o mulţime de lucruri despre Barbă de Aur. E un om aspru, dar cinstit, da, cinstit... Îi înspăimântă pe cei care îl văd de la distanţă, dar n-are gânduri rele... Şi, pe urmă, e şi o femeie acolo... Iubita lui... S-au întâlnit în golful Maquoit. Cred că ea trage sforile pentru că are o înfăţişare îndrăzneaţă. E una din femeile acelea care îţi înşiră cifre pe hârtie, îşi umplu cuferele fără nici o ezitare şi trimit bărbaţii la război ca să le mai aducă şi alte bogăţii... Numai pentru ele... Şi au şi cu ce plăti, şmecherele... Frumoase ca Venus şi deştepte. Cei care n-au chef să se lase ucişi pentru ele nu ştiu ce e viaţa, nici iubirea... Iubita lui Barbă de Aur este o astfel de femeie şi i se potriveşte felul ăsta de a fi... Tot echipajul era uimit când a văzut-o urcând la bord. E franţuzoaică. O aştepta acolo, la Maquoit. Are nişte ochi limpezi ca două ape şi părul ca lumina soarelui... Datorită ei am putut să scap în seara aceea. Barbă de Aur le dăduse marinarilor câte trei ocale de rom de fiecare pentru a sărbători evenimentul. Cât despre el...

Kurt Ritz lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Pe urmă mai bău un pahar de vin.

— El... N-aş fi crezut niciodată, dar e nebun după ea... I-am văzut trecând pe lângă cabina mea pe teuga[1] din spate. O ţinea de mână şi o privea... o privea...

Vinul îl învăluia, vorbea mereu, fără să bage în seamă tăcerea celorlalţi, fără să observe că erau toţi palizi ca ceara, tulburaţi, cu feţe posomorâte, aspre, îngheţate.

— Care e numele acestei femei? răsună vocea contelui.

Glasul lui părea că se ridică din adâncuri, îndepărtat şi înfundat. Toţi bărbaţii din încăpere se simţeau cuprinşi de panică, toţi ar fi vrut să fugă de acolo.

Kurt Ritz clătină capul.

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că e franţuzoaică şi că e frumoasă, asta da! Şi că îl are la degetul mic pe Barbă de Aur care e mort după ea... I-AM VĂZUT... noaptea... în salonul mare, prin fereastra din spate... Era deschisă... Ascultasem până atunci şi am aruncat o privire... Era o lumânare pe masă şi am văzut... Femeia era goală în braţele lui Barbă de Aur... Un trup de zeiţă... cu părul desfăcut... În bătaia soarelui mi se păruse blondă, acum mi se părea ca revărsarea unui clar de lună... un râu de aur pal... Un păr de zână... E ceva unic în femeia aceea, ceva.... minunat... Înţeleg de ce o iubeşte aşa piratul... Nu îndrăzneam să sar în apă din cauza ferestrei aceleia deschise... Chiar cei care fac dragoste pot auzi ce se întâmplă în jur... Şi Barbă de Aur e mereu cu ochii în patru... A trebuit să aştept puţin...

Vorbea, vorbea întruna. Era deja beat şi înşira cuvinte fără să se mire de tăcerea apăsătoare, fără să-şi dea seama că era nefiresc să-l lase să vorbească aşa, să spună atâtea despre scena aceea de dragoste.

Repetă clătinând capul:

— De unde venea femeia aceea? Habar n-am. S-au întâlnit acolo... Numele ei... Staţi puţin, cred că-mi amintesc. Am auzit. În timp ce se iubeau el o striga: “Angelica! Angelica!”. I se potriveşte numele...

...O tăcere îngrozitoare se lăsase!

Şi, deodată, Kurt Ritz scăpă halebarda din mâini. Omul se clătină, bâjbâi, ţinându-se de ziduri, ameţit, cu obrajii dintr-o dată palizi, privindu-l pe conte cu ochii ieşiţi din orbite.

— Nu... nu mă omorâţi, domnule!

Nimeni nu se mişcase totuşi. Nici măcar contele de Peyrac, la fel de ţeapăn ca mai înainte. Dar era ceva în privirea lui întunecată care îl atinse pe elveţian ca o fulgerare de moarte. În mijlocul bătăliei ar fi ştiut că îi venise sfârşitul. Buimac, fără să înţeleagă, îl privea pe conte, simţind că se află într-o primejdie de moarte.

Atunci îi observă pe ceilalţi, adunaţi acolo, palizi ca nişte fantome, în tăcerea nefirească.

Toţi ar fi vrut să fie surzi, muţi, orbi, la şase picioare sub pământ, decât să trăiască momentul acela în capcana aceea închisă.

Simţi un nod în gât.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? gemu el. Ce-am spus?

— Nimic!

Cuvântul căzu ca o lovitură de pe buzele contelui de Peyrac. Vocea sună şi acum parcă de pe alt tărâm.

— Nu ai ce să-ţi reproşezi, Ritz... Du-te... Du-te acum... Ai nevoie de odihnă. Peste câteva zile o să trebuiască să te întâlneşti cu oamenii tăi în Apalaşi, la fortul Wapassou...

Omul ieşi clătinându-se. După ce plecă, fiecare se retrase în linişte, după ce salutară adânc, ca şi cum ar fi trecut prin faţa unui rege.

Afară îşi puseră toţi pălăria pe cap şi se depărtară fără un cuvânt spre casele lor. Doar Gilles Vaneireick îl trase pe d'Urville deoparte şi-l rugă: "Explică-mi şi mie...".

19

Atunci Joffrey de Peyrac se întoarse spre Juan Fernandez.

— Trimite-l la mine pe Yann Le Couennec.

Când Yan intră în cameră, contele rămăsese singur. Aplecat peste o hartă întinsă, părea că o cercetează cu atenţie. Părul bogat, încărunţit pe la tâmple, îi ascundea pe jumătate faţa, cufundată parcă în studiul hărţii. Stătea cu ochii aplecaţi, dar când îşi ridică privirea, tânărul tresări, cuprins de un fior de nelinişte care se încolăci în el ca un şarpe rece.

"Ce s-a întâmplat? Ce a păţit stăpânul meu? se gândi el. E bolnav? E rănit? Lovit... Ai zice... lovit în suflet... atins de moarte..."

Joffrey de Peyrac înconjură masa şi se apropie de breton. Era aşa de calm şi stăpân pe sine încât celălalt nu ştiu ce să creadă.

"Nu, nu are nimic... Ce tot spun eu?..."

Ochii contelui îl fixau cu o atenţie ciudată. De înălţime mijlocie, Yann îi ajungea până la umăr lui Joffrey. Bine făcut, cu o figură îndrăzneaţă, nu arăta de treizeci de ani câţi avea.

Totuși, viața lui zbuciumată îi călise sufletul. Era obișnuit cu greutățile, iar pentru conte, fața aceea nu avea nici un secret. Putea să-i citească în suflet ca într-o carte deschisă.

— Și acum, Yann, spune-mi ce n-ai îndrăznit să-mi spui.

Bretonul păli și făcu un pas înapoi. Încercă să nege deznădăjduit, dar știa că n-o să scape. Îl mai văzuse pe contele de Peyrac atunci când dorea cu orice preț să obțină ceva, se afle adevărul pe care îl ghicise cu darul lui diabolic. Era ca un vânător care nu scapă din ochi prada; își încolțea adversarul.

— Ce ai? Ce știi și nu poți să-mi spui? Crezi că nu citesc totul în privirea ta? Spune-mi ce s-a întâmplat?... Acolo, la Maquoit unde ai lăsat-o pe contesă, nu-i așa?... Ce ai văzut? Ce ai descoperit de te-a tulburat așa de tare?...

— Dar... Eu nu... (Yann schiță un gest de neputință.) V-am spus totul, domnule.

— Era acolo jos, nu-i așa? Răspunde-mi, era acolo?

— Da, șopti bietul scutier cu capul plecat.

Copleșit, își cuprinse fața cu mâinile.

— Ce-ai văzut? Când? Înainte de a fugi?...

— Nu, răspunse tânărul.

— Atunci, după aceea?... Fugeai, mi-ai spus... alergai și după aceea te-ai întors și ai văzut ceva... Asta e, nu-i așa? Ai văzut ceva ciudat, de neînțeles?...

Cum putea să ghicească așa?... Era diabolic!

Yann se clătină.

— Ce-ai văzut? repetă vocea nemiloasă. Ce ai văzut când te-ai întors spre plajă? Ce ai văzut?

Yann simți o mână teribilă cuprinzându-i gâtul gata să i-l sfarme.

— Vorbește, răsună vocea gravă și amenințătoare.

Apoi, văzând că tânărul se sufoca, vânăt la față, contele slăbi strânsoarea, stăpânindu-se.

O blândețe dureroasă vibră în vocea lui rugătoare.

— Vorbește, copilul meu... te rog!

Atunci Yann se prăbuși în genunchi, agățându-se de haina stăpânului său cu gesturi rătăcite.

— Iertați-mă, domnule... Iertați-mă!

— Vorbește...

— Fugeam... fugeam... Pornisem când Barbă de Aur tocmai ajunsese la mal... profitând de faptul că toți erau întorși

spre el... Doamna contesă mă îndemnase să fug în momentul acela... Alergam... alergam... şi pe urmă, ca să văd dacă mă urmăreau, m-am întors... spre plajă...

Ridică spre Peyrac o privire chinuită.

— Era în braţele lui! Domnule, strigă el, agăţându-se de conte, ca şi cum el ar fi primit cruntele lovituri. Era în braţele lui Barbă de Aur... şi se sărutau... iertaţi-mă, domnule, omorâţi-mă dacă vreţi... se sărutau ca doi îndrăgostiţi... ca doi îndrăgostiţi care se regăsesc...

BARCA LUI JACK MERWIN

1

Cu trei zile înainte.

Nordul golfului Casco.

O barcă plutea pe mare, dar marea era aşa de largă şi insulele care o împodobeau atât de numeroase încât barca părea rătăcită acolo. Strecurându-se ca un animal hăituit, pândită de curenţii vicleni şi de stânci, cu pânzele în vânt, barca trecea pe lângă un promontoriu, apoi se cufunda în umbra unei faleze, ivindu-se imediat la lumina soarelui. Mireasma pământului înverzit o însoţeşte uneori şi atunci ea se mlădiază sub răsuflarea sărată a vântului.

Câteodată apar pe plajele insulelor siluete de oameni care dau din mâini, aleargă, strigă. În golfuri sunt bărci şi corăbii ascunse. Unele plutesc, iar altele navighează sau pescuiesc de cealaltă parte a stâncii. După ce barca trece, se ivesc imediat altele.

Mereu singură, prin labirintul de trei sute şaizeci şi cinci de insule ale golfului Casco, barca urmează coasta şi coboară spre sud.

Angelica petrecuse o noapte obositoare căutând mii de feluri să scape din mâinile lui Colin. Dimineaţa se întorsese în cabină şi dormise puţin. Era obosită şi abătută, dar hotărâtă să-şi câştige libertatea.

Corsarul i-o luase înainte.

— Veniţi, doamnă, murmurase rece şi distant.

Era calm şi neclintit, impresionant cu toate armele acelea, iar ea îl urmase pe punte.

O parte a echipajului se ocupa cu treburile obişnuite pentru ora aceea pe corabie, urmărind-o cu coada ochiului pe prizoniera lui Barbă de Aur. Lângă corabie, lipită de cocă, Angelica zărise legănându-se o barcă, apărată de izbitura mării printr-o baba de pai. Era una din acele bărci mari englezeşti care de la New York la Pemaquid şi chiar mai departe, umblau fără încetare dintr-un golf în altul, de la o aşezare la alta. Proprietarul, un om hotărât cu o figură morocănoasă, tocmai fusese vizitat de piraţii francezi de pe "Coeur de Marie" în dimineaţa aceea şi nimeni nu ştia ce gândea el de fapt despre prada pe care urma să o ducă pe barca lui. Dar obiceiul navigaţiei în zona aceea îl învăţase să se arate prudent faţă de musafirii nepoftiţi veniţi din Caraibe.

Aplecându-se, Angelica zări mai mulţi pasageri, printre care recunoscu figura de buldog a reverendului Patridge, pe cea devotată a micuţei domnişoare Pidgeon, pe micul Sammy Stougton şi pe Adhémar ale cărui gemete se auzeau foarte bine în răsăritul acela de culoarea glicinei.

— Să cad în mâinile piraţilor! Pot să spun că toate necazurile din lume mi se întâmplă mie...

La deschizătura parapetului atârna o scară de frânghie.

— Iată! se auzi vocea sugrumată a lui Colin aproape de ea, vorbind numai pentru ea, e mai bine să ne despărţim, nu-i aşa, iubito? Proprietarul acestei bărci mi-a spus că merge la Penobscot. Dacă vântul e prielnic şi dacă o ia de-a dreptul spre est-nord-est, poţi să ajungi acolo în patru zile cel mult...

În ciuda eforturilor şi intenţiilor sale, nu se putea abţine să n-o tutuiască şi ea înţelegea că de fiecare dată când o simţea aproape de el îşi amintea de clipele petrecute în deşert, când era singur pe lume cu ea şi putea să o ţină în braţe...

Angelica ridică spre el o privire care încerca să-i spună ce simte: prietenie, recunoştinţă.

Copleşită de bucurie, se gândea că peste patru zile o să poată fi alături de Joffrey şi coşmarul o să se termine. Putea să răsufle uşurată şi să-şi limpezească gândurile. Atunci, aproape de soţul ei, liniştită de vocea dragă ei, aşa de blândă, va încerca să clarifice totul. Vor sta de vorbă...

Figura lui Colin se crispă de durere văzând surâsul strălucitor pe care i-l dăruia.

— Îl iubeşti, văd asta... murmură el.

Angelica abia îl auzea. Ştia că nu trebuie să se înduioşeze.

Trebuia să fugă cât mai repede, să profite de ocazia aceea, înainte ca el să se răzgândească. Recunoscându-l pe cel de altă dată în gestul acela sincer şi generos de a o lăsa să plece, femeia simţea un regret încolţindu-i în inimă.

Apucă raniţa pe care i-o întindea un matelot şi o aruncă în grabă pe umeri. Era tot cu picioarele goale, dar asta nu era o problemă. Pe puntea unui şlep nu ai nevoie de încălţăminte. În ultimul moment se gândi să întrebe cum îi merge lui Burtă Spintecată, pacientul ei... Se abţinu. Nu vroia să piardă nici o clipă. Refuză ajutorul unui bărbat care voia să o sprijine pe scara de frânghie, strigând vesel:

— Lasă, prietene! Am navigat prin Mediterana.

Simţi pe umăr mâna lui Colin. Nu putea suporta s-o vadă plecând. O privea adânc şi ochii lui albaştri, uimitor de limpezi, care păstrau un fel de prospeţime copilărească pe chipul lui asprit, bătut de vânturi, încadrat de părul şi barba decolorată din care voise să facă un simbol al spaimei, o înfiorau. Parcă voia să o reţină, aşa cum vrei să opreşti o fantasmă, o iluzie a minţii.

Angelica avut totuşi presimţirea că nu se gândea numai la iubirea lui pentru ea, ci la ceva mult mai apăsător, exterior lu, mult mai grav. De două ori păru să vrea să-i spună:

— Ai grijă, şopti în cele din urmă, ai grijă, iubirea mea... Cineva îţi vrea răul...

Pe urmă o lăsă să plece. Ea coborî în grabă pe marginea bărcii, chiar în momentul în care căpitanul, cu o lovitură de cange, îndepărta barca de corabie, fără să-i pese că femeia se clătina, gata să cadă în apă. Angelica îl salută totuşi amabil în engleză şi el îi aruncă o privire la fel de expresivă ca a unui peşte mort.

Încă un puritan care vedea într-o femeie tânără, veselă şi... despletită încarnarea Diavolului!...

Angelica se aşeză mulţumită lângă Adhémar şi Sammy, în timp ce un mus cu părul cânepiu desfăşură focul şi pânza-mare, iar căpitanul îndepărta ambarcaţiunea de corabia corsarilor pentru a o aşeza în vânt.

Barca lui Jack Marwin începu să alunece pe lângă insulele golfului Casco, singură printre crestele valurilor, ca o pasăre frumoasă.

Mai erau încă trei pasageri la bordul ei, pe lângă soldatul francez şi englezii scăpaţi de la masacru, care o întâmpinaseră amabil pe Angelica: un negustor de mărunţişuri din Connecticut, un negru care-l ajuta pe căpitan şi... un urs. Pe acesta îl zări mai întâi Angelica, atrasă de privirea îndrăzneaţă, apreciativă şi amuzată pe care o simţea asupra ei, fără să ştie la început de unde venea. Îl descoperi culcat pe puntea falsă din spatele bărcii care îi servea drept culcuş, cu botul cuibărit între labe, privind-o cu ochii lui mici şi strălucitori.

Negustorul îl prezentă imediat:

— Domnul Willoagby... Credeţi-mă, doamnă, nu există pe lume un prieten mai bun decât animalul acesta.

Negustorul se numea Elie Kemton. În mai puţin de o oră, Angelica află totul despre el. Copilărise în Massachusetts şi părăsise la opt ani micuţa colonie Newton împreună cu părinţii lui şi cu încă vreo sută de alţi locuitori sub conducerea pastorului lor, Thomas Hooker, un bărbat liberal care nu se conformase disciplinei dure a puritanilor. Traversaseră pădurea şi ajunseseră la apele adânci, dar calme, ale fluviului Connecticut. Pe malurile acestuia întemeiaseră colonia Hartford, acolo unde nu era decât un mic post olandez unde se schimbau blănuri. Acum, în locul acela era un oraş frumos, liniştit şi vesel, în care lumea făcea comerţ pe mare. Şi nu este deloc uşor să faci negoţ pe malurile unui râu aşa cum era Connecticut. Curgerea apelor sale cheamă mereu spre deltă, iar bucăţica de pământ pe care erau ei era stearpă... La douăzeci de ani, Elie plecă de acolo cu o traistă în care pusese câteva cumpărături şi cu ursul său. Domnul Willoagby îl urmase.

— Eu l-am crescut şi suntem nedespărţiţi.

Povesti apoi cum îl însoţise ursul în toate călătoriile sale, ceea ce îi aducea totuşi destule neajunsuri, dar şi bună dispoziţie, chiar şi printre clienţii care nu se hotărau să scoată banii. Ursul ştia să danseze şi să facă tumbe, dar era de neînvins în lupte. Cei mai voinici oameni din oraşele prin care treceau se măsurau cu el. Era un luptător viclean, lăsând adversarului şansa, ca, mai apoi, cu o lovitură amabilă de labă, ca din nebăgare de seamă, să triumfe.

— Willoagby... spuse visător reverendul Patridge, am cunoscut mi se pare un pastor cu acest nume pe coasta Watertown.

— Este posibil, admise celălalt. Prietenul meu, aici prezent, seamănă atât de mult cu acel onorabil preot de care îmi era tare frică, dar care mă şi amuza în tinereţea mea, încât i-am dat numele său.

— Iată o dovadă a lipsei de respect, spuse sever reverendul Thomas Patridge; apoi continuă ameninţător: acest lucru ar putea să vă aducă mari necazuri...

— Connecticutul nu e Massachusetts, nu vă supăraţi, domnule reverend. La noi, oamenii sunt mai liberi şi le place să se distreze.

— Ţinut de cârciumi, mormăi pastorul, iar oamenii sunt băutori de rom din naştere.

— Dar noi avem o Constituţie a noastră şi ne plimbăm duminica, tocmai ca să-i facem plăcere lui Dumnezeu.

Mulţumit de sine, Elie Kemton scoase atunci din buzunare tutun, icoane, dantele şi ceasuri, adică tot ceea ce ar fi putut să intereseze coloniile cele mai îndepărtate sau, mai degrabă, pe femeile acestor colonii din toate ţinuturile. Mergând de-a lungul coastelor, până în cel mai ascuns ungher, el ştia mai bine ca oricine că ceea ce se găseşte într-un loc poate să lipsească într-un altul, ştia cum să facă să strălucească ochii unei tinere fete şi să încânte faţa alteia, cum să farmece un copil sau un bunic, găsea mijlocul să aducă o bucurie sinceră prin prezenţa unui lucru frumos sau util şi în cea mai sărăcăcioasă casă.

Spunea că se duce în insula Bartlett, la est de Penobscot, ca să caute stofe din lână vopsite în violet sau roşu strălucitor, deoarece oile din această insulă se hrănesc cu o sută de specii de flori, iar locuitorii ei transportă baloţii cu navele din Caraibe.

— Dar această insulă trebuie să fie vecină cu Gouldsboro, observă Angelica, promiţându-şi că o să se ducă să facă şi ea cumpărături de acolo.

Elie Kemton cunoştea Gouldsboro-ul doar din auzite; nu făcuse niciodată negoţ acolo, pentru că nu găsise clientela obişnuită: femeile.

— Acum sunt femei acolo, iar eu vor fi prima dumneavoastră clientă, îl asigură Angelica.

Încântat, negustorul se aruncă în genunchi, dar era numai pentru a-i lua pe loc măsurile de la picioare, fiindcă era şi cizmar ambulant şi urma să-i facă, promise el, o încântătoare pereche de pantofi din piele moale, cu şireturi şi cu câte o bucăţică de

aramă la vârfuri pentru a-i apăra de lovituri. În Insula Vulpilor, în nord, era un scoţian bătrân şi singuratic de la care cumpăra pieile cele mai bune. Asta cu condiţia să-i mai găsească în viaţă pe englezii de acolo, pentru că se putea să fie deja scalpaţi de indieni.

Tăcut şi dispreţuitor faţă de călătorii din barca lui, proprietarul se concentra asupra navigaţiei. Tot negustorul cel amabil le spuse noilor săi tovarăşi de drum că respectivul răspundea la numele de Jack Merwin. Îl întâlnise la New York. Era el un om morocănos, dar şi un marinar excelent. Era adevărat. Jack Merwin îşi dirija ambarcaţiunea de-a lungul curenţilor înşelători, lunecând prin vârtejurile înspumate cu stăpânire de sine, nepăsător, dar atent.

În afară de câteva manevre ale focului mic pe care i le poruncea musului, se descurca singur cu cârma şi pânza mare, pătrată, ţinând uneori frânghia aspră numai cu piciorul.

Dacă timpul se menţinea favorabil, călătoria avea să se termine repede, dar Angelica se nelinişti după câteva ore, văzând că barca se îndreaptă mereu către sud. Îl întrebă pe căpitan. Acesta păru că nu înţelege engleza ei neclară. La rândul lui, reverendul Patridge îl îndemnă solemn să răspundă când era întrebat, dar Merwin mormăi ceva în colţul buzelor, uitându-se în altă parte, fiind atent să iasă din aglomerarea aceea de insula din golful Casco fără să li se întâmple ceva. Cel mai scurt drum era să coboare spre Portland şi să găsească ieşirea din arhipelagul acela sinuos, profitând de curentul care se simte între insula Peaks şi insula Cushing, aşa numita Pălăria Albă. Până când nu vor zări Pălăria Albă, încheie căpitanul, trebuiau să urmeze coasta spre sud. Atunci micul Sammy deschise larg ochii pentru a zări acea faimoasă insulă.

Jignit de lipsa de respect pe care i-o arăta marinarul, în ciuda calităţii sale de om al bisericii, reverendul Thomas Patridge se apucă să-l studieze bănuitor şi mormăi ceva cum că ar fi fost foarte posibil ca omul acela să fie un virginian, oamenii din colonia aceea fiind în marea lor majoritate nişte tâlhari, nişte derbedei şi nişte necredincioşi... tot felul de gunoaie ale umanităţii. Iar dacă s-au îmbogăţit cu tutunul lor de Virginia nu trebuiau să vină aici să-şi aducă păcatele până în golful Massachusetts. Continuă s-o dăscălească pe domnişoara

Pidgeon în legătură cu povestea Virginiei, în timp ce Adhémar care înțelegea numai pe jumătate, gemea:

— Dacă omul ăsta e un necredincios, iar asta se vede clar, o să ne abandoneze pe cine ştie ce insulă pustie…

— Nici o insulă nu e pustie aici, bietul meu Adhémar, îl linişti Angelica.

Între stânci şi plaje se vedeau, învârtindu-se în jurul lor ca într-un caleidoscop, un buchet de pânze, o întreagă flotilă de canoe, un sat de lemn, un şantier naval, vasele pentru pescuirea de moruni, un îndepărtat convoi de bărci pântecoase. Apoi în jurul unui foc pe o plajă, se mişcau bărbați în zdrențe, vizibil preocupați să umple cu smoală sau cu untură de focă butoaie enorme, iar alții cu bonete de lână se învârteau în jurul năvoadelor întinse şi coşurilor cu stridii; se întrezăreau şi oameni cu pălării ascuțite şi redingote negre care, împreună cu femei îmbrăcate cu rochii albastre sau negre şi purtând bonete albe, căutau scoici printre stânci, adunându-se apoi în jurul marmitelor de supă de lângă ultima vatră rămasă întreagă.

De mai mult de o jumătate de secol, locuitorii permanenți ai arhipelagului Casco fuseseră o amestecătură de scoțieni, irlandezi, englezi şi chiar francezi hughenoți, la care se adăugau, atunci când începea marea migrație a morunilor şi tonilor, flotele celor din Boston, vânătorii de balene şi fugarii de pe coastă.

Golful era plin de refugiați scăpați de masacrele indienilor. Peste tot erau bărci încărcate cu veselă de aramă, cu biblii şi cu muschete vechi. De la Kennebec-ul de Jos şi Androscoggi, torțele abénachezilor răspândiseră trena lor de flăcări şi, după Newehewanik, Brunschwick-Falls, Freeport, Yarmouth, Falmouth, Portland şi, ceva mai jos, Saco şi Biddeford, totul ardea. Când, spre sfârşitul zilei, barca ajunse la gurile micului râu Presumpscot, la două mile de Portland, mirosul înfiorător de incendii încă nestinse şi de trupuri putrezite se ridica de pe uscat în vântul răcoros şi se amesteca cu parfumul pinilor. O mică insulă se înălța foarte aproape, împodobită de conifere. Călătorii urmăreau atenți apropierea stâncilor de care se spărgeau valurile mării. Se legănau şi alunecau la câteva aruncături de băț de insulă şi ochii pasagerilor se întorceau neliniştiți spre Jack Merwin care nu părea prea îngrijorat de asta. Omul acela rece naviga după bunul său plac.

În timpul zilei se apropiaseră de multe ori de câte o insulă ca și cum ar fi fost gata să acosteze. El cerceta atunci cu atenție plajele ca și cum ar fi căutat ceva sau pe cineva și Angelica se gândi că încerca să recunoască printre refugiați pe unul dintre ai lui. Ceea ce însemna că nu venea din Virginia. Câteodată se apropia de câte o navă și se interesa de prezența indienilor pe coastă...

2

Deodată, acolo, în fața insulei, coborî pânzele și barca se întoarse încet, împinsă de curent, apropiindu-se pe nesimțite de mal. Mica insulă semăna cu o cunună de smaralde sub razele soarelui de asfințit care făcea să scânteieze crestele verzi și albastre ale înălțimilor. În ciuda zgomotului făcut de valuri și vuietul vântului, o muzică cerească din mii de cântece de păsări părea că se aude dinspre insulă.

— E insula Mackworth, observă pastorul cu voce joasă. Paradisul indienilor. Aveți grijă, adăugă el întorcându-se spre proprietarul bărcii. E mai mult ca sigur că insula e plină de indieni astăzi. Vin aici de pe continent pe lacul Sebago și Presumpscot. E vechiul lor paradis și nu le-a plăcut niciodată să vadă englezi aici. Anul trecut, francezul acela blestemat de la Pentagoët, baronul de Saint-Castine, a cucerit-o cu indienii lui. S-au unit cu alți taratini care coborau de la Sebago și i-au masacrat pe toți fiii bătrânului Macworth și pe cei ai lui Richard Vines și ai lui Samuel Andrews. De atunci, insula e pustie...

Abia terminase de spus cuvintele acelea că barca, trecând pe lângă o stâncă, intră într-un golfuleț plin de canoe roșii goale, înghesuite unele lângă altele pe nisipul plajei. În lumina aurie a soarelui, bărcile ușoare din scoarță de copac acoperită cu rășină străluceau ca niște elitre[1] de cărăbuși sau scarabei uriași. În aceeași clipă, cerul se întunecă de parcă s-ar fi apropiat o furtună, iar umbra nopții se lăsă asupra pământului, odată cu miile de păsări care-și luară zborul deodată ca o pânză deasă și zgomotoasă care în câteva secunde acoperi lumina soarelui.

Muţi de groază în întunericul neaşteptat şi mişcător, văzură ieşind dintre trunchiurile roşii ale pinilor, ca fantasme roşii, o mulţime de indieni cu feţele vopsite hidos. O mişcare inconştientă îi aruncă pe unii în braţele celorlalţi, strângându-se înspăimântaţi, iar mai târziu, Angelica îşi aduse aminte că îi strânsese la pieptul ei, în acelaşi timp, pe Sammy şi pe Elie Kemton, negustorul din Connecticut.

Rămăseseră acolo, legănaţi din ce în ce mai tare de valurile care îi apropiau încet de ţărm. Îngrozită, Angelica aruncă o privire mută spre Jack Merwin, iar bărbatul, părând că se trezeşte deodată, puse mâna pe cârmă cu o rapiditate care răscumpăra imprudenţa de mai înainte şi întinse din nou pânza mare, smulgând ca din zbor barca din pericolul care o înconjura. Totuşi, după asta nu se grăbi prea tare să fugă şi, după ce se îndepărtă vreo câteva noduri, schimbă din nou direcţia şi se întoarse spre insula Mackworth, ţinându-se în afara bătăii săgeţilor indiene. Plutea aşa de aproape că toate amănuntele veşmintelor şi armelor indiene se vedeau bine, ca într-un tablou nemişcat şi îngrozitor care se ivea printre ramurile şi stâncile insulei. Vârtejul imens de păsări zbura în continuare deasupra capetelor lor într-un crepuscul sinistru. Englezul Jack Merwin îi cerceta cu interes pe indienii care se învârteau pe plajă. Sfidare, curiozitate, provocare? Trebuia să fii foarte abil ca să citeşti pe faţa lui sentimentele care îl stăpâneau.

În sfârşit, cu un fel de nepăsare, îi făcu semn musului să ridice focul şi îndreptă barca spre sud-est, îndepărtându-se de această dată definitiv de insula Mackworth; paradisul din legendele indienilor.

Lumina se ivi treptat. Nu mai erau decât vreo câteva păsări, pescăruşi şi albatroşi care îi urmăreau în zbor.

Angelica tremura aproape la fel de tare ca englezii. Nu mai ştia dacă era o iluzie sau o obsesie, dar în umbra aceea care îi cuprinsese deodată crezuse că vede printre ramuri figura amuzată a lui Sagamore Piksarett.

— Nu sunteţi prudent, domnule Merwin, observă cu răceală negustorul, de trei săptămâni de când călătoresc cu dumneavoastră şi vă suport fanteziile macabre, mi-am pierdut şi pofta de mâncare. De câte ori ne apropiem de o stâncă sau când vă hotărâţi să plecaţi chiar când izbucneşte furtuna, îmi

---

[1] elitre – fiecare dintre cele două aripi chitinoase ale unor insecte. (n.tr.)

vine să cred că mi-a sosit ceasul cel din urmă... Şi domnul Willoagby, bietul animal! A slăbit de frică, nu vedeţi? Pielea îi atârnă pe coaste. Nici nu se mai mişcă, nici nu mai poate să danseze...

— Cu atât mai bine că nu se mai mişcă, mormăi Merwin. Ce ne-am face pe barca asta, vă întreb, cu un urs care dansează?

Englezul scuipă în valuri cu un suprem dispreţ. Angelica izbucni în râs fără să vrea. Era o reacţie la frica de mai înainte şi trebuia să recunoască că grupul lor, pe coaja aceea de nucă, nu era lipsit de farmec. Negrul, înfăşurat într-un halat de dimie roşie, cu irişi negri şi rotunzi mişcându-se neîncetat pe albul ochilor, arunca tuturor o privire întrebătoare ca o mustrare tăcută sau o mirare inocentă.

Dar unde era Adhémar? Se topise în umbră? Nu, era bolnav. Vărsa aplecat peste bord. Niciodată nu suportase marea.

— Când defilaţi aşa prin faţa şerpilor ăia roşii, domnule Merwin, continuă să vorbească de unul singur negustorul căruia întâmplarea îi stătea pe inimă, v-aţi gândit că o flotilă de bărci de-ale lor putea, de exemplu, să apară din spatele limbii de pământ şi să ne cadă în spate?

Proprietarul şlepului nu părea mai mişcat de acuzaţiile omuleţului decât de înţepătura unui ţânţar.

Interesată dintr-o dată de el, Angelica îl privi îndelung. Sub şapca de lână roşie decolorată se vedea părul lung, foarte negru, aşa cum îl au în mod inexplicabil unii englezi. Avea trăsături comune: o faţă lungă cu un ten bărbătesc nici brun, nici roşcat, ci unul de european sănătos pe care vânturile mării îl coloraseră puţin. Era ca la vreo patruzeci de ani. Poate mai mult. Poate mai puţin... Ochii negri aveau o strălucire metalică sub pleoapele negre care le acopereau adesea lumina, dându-i un aer de visare sau de prostie.

Mesteca întruna tutun, dar când scuipa în mare o făcea cu un fel de neglijenţă distinsă. Sub cămaşa groasă de pânză, întredeschisă şi sub vesta cu nasturi de os, umerii erau înguşti, dar puternici. Era, de asemenea îmbrăcat cu un pantalon de doc, un fel de lână a marinarilor, aspră şi incomodă, scurţi până la genunchi. Pulpele sale erau ca nişte funii împletite.

Angelica se gândi că Merwin nu-i plăcea deloc. Dacă se uita la el mai bine vedea că nu făcuse o alegere prea fericită Colin Paturel. Dar probabil că nu avusese de ales. Colin...

Barbă de Aur! Simţi un fior în inimă, o teamă şi o ruşine bruscă. Ziua aceea de navigaţie fusese aşa de bogată în impresii de toate felurile încât amintirea lui Colin se ştergea deja din mintea ei. În adâncul sufletului simţea o uşurare pentru că lucrurile se terminaseră aşa. Dar fiindcă acum era ferită de propria ei slăbiciune, femeia din ea simţea un uşor regret, o umbră de tristeţe. Colin... Profunzimea privirii lui albastre, îmbătându-se de prezenţa ei, forţa îmbrăţişării lui brutale erau ceva numai al ei, un colţ ascuns din sufletul ei. De ce nu putem iubi la îndemnul inimii noastre, al trupului nostru? De ce puterea şi tăria unei iubiri trebuie să depindă de alegerea ciudată a întâmplării? Ca şi cum întinderea sentimentelor şi puterea de dăruire ne-ar obliga să nu cunoaştem niciodată iubirea nemărginită. Era acolo un adevăr sau o iluzie a educaţiei primite în copilărie care punea fidelitatea faţă de soţ deasupra obligaţiilor de onoare pentru o femeie. Nu se împiedica oare de constrângeri inutile? Dacă i-ar fi cedat lui Colin, ar fi trăit clipe minunate şi Joffrey n-ar fi ştiut nimic niciodată.

Simţi că roşeşte la gândul acela şi era umilită că îl rostise chiar în sufletul ei.

Ridică faţa în briza mării. Trebuia să uite... să uite cu orice preţ.

Undeva, departe, insula Mackworth dispărea ca o diademă strălucitoare în crepusculul de culoarea mentei.

— Acolo! Acolo! Văd Pălăria Albă, strigă micul Sammy.

Old Whitehead era o cupolă largă de granit care împodobea mica insulă Cushing şi domina de la o înălţime de o sută cincizeci de picioare intrarea în portul insulei Portland. Apa liniştită care venea dinspre uscat se înspuma la izbirea cu apa sărată a mării, aruncând în aer, în dansul neîntrerupt al fluxului şi refluxului, valuri de spumă albă care se aduna în straturi pe granitul cenuşiu ca o pălărie uriaşă de pe capul albit al unui bătrân.

Apropiindu-se, neaua de spumă se vedea din ce în ce mai clar, la fel ca trupurile păsărilor de mare care se adunau să se adăpostească şi să se odihnească pe stânci. Aşa descoperiră insula: acoperită de spuma oceanului şi de puful penelor. Acolo se putea spune că la sfârşitul acela de iunie – un iunie cu flori parfumate şi trecătoare – toate plajele furnicau de puritani şi de foci. Păsările se învârteau fără încetare în jurul oamenilor care

încercau să coboare din barcă în mijlocul pescăruşilor, albatroşilor, rândunicilor şi coţofenelor de mare.

Punând piciorul pe stâncile albe de spumă şi pene, erau mereu în pericol să calce pe un lup de mare care se ridica încet, cu un aer de preot puritan înfăşurat în mantaua generoasă... Omul şi foca se priveau atunci la fel de serioşi, morocănoşi şi deranjaţi de o asemenea întâlnire, dar făcând faţă cu înţelegere "incidentului".

Oamenii de pe insulă spărgeau ouă de păsări în cuiburi, călcând pe mormane de scoici şi de melci Saint-Jacques, pe languste sau crabi, stridii şi cochilii goale. Erau adunaţi în jurul focurilor, pe covoare de alge şi, pentru a putea vorbi cu ei, trebuia să ai vocea mai ascuţită decât toate păsările mării.

— Nu veniţi! Nu veniţi, ţipau refugiaţii, văzând că barca se apropie de mal. Nu avem hrană nici pentru noi. Suntem prea mulţi. În curând n-o să mai avem scoici pentru toată lumea şi suntem prea săraci în praf de puşcă!

Merwin se apropie la o distanţă destul de mică. Sammy Stougton îşi duse mâinile pâlnie la gură:

— Sunt o mulţime de indieni acolo, pe insula Mackworth, strigă el şi vocea limpede de copil se strecură prin zgomotul valurilor şi ţipetele păsărilor. Aveţi grijă să nu vină aici şi să vă ucidă...

— De unde vii, micuţule?

— De la Brunschwick-Falls, de la graniţă.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Au murit cu toţii, strigă copilul cu vocea lui subţire care se ridica în aer ca o melodie de flaut.

Începea fluxul. Barca putea să înainteze destul de departe în golfuleţul-port, dar Merwin, în faţa refuzului hotărât al primilor ocupanţi ai insulei, nu încercă să tragă la mal. Se mulţumi să privească în continuare curios şi atent în jurul lui.

O femeie grasă, cu fusta sumecată, care scormonea prin scobiturile stâncilor ca să prindă languste, îi strigă la plecare:

— Sunteţi de pe Coastă?

— Nu, vin de la New York.

— Şi unde mergeţi?

Făcu un gest către nord cu bărbia.

— Gouldsboro.

— Ştiu unde vine asta, spuse cineva, e la intrarea în Golful Francez. O să fii scalpat de francezi şi indienii lor.

Jack Merwin apucă din nou cârma şi manevră barca spre ieşirea din micul port. Trecând destul de aproape de o stâncă, o altă femeie veni în fugă, gesticulând şi trăgând după ea o adolescentă cu o bocceluţă în mână.

— Luaţi-o şi pe ea, ţipă femeia. Nu mai are pe nimeni, dar îl cunosc pe un unchi al ei pe coasta Golfului Francez în Insula Lungă, dincolo de Muntele Pustiu. Luaţi-o...

Împinsă, fata sări ameţită în barca pe care un val o împinse aproape imediat destul de departe în larg.

— Femeie nebună, se înfurie Merwin, mă iei drept adunător de orfani? Am altceva mai bun de făcut decât să mă ocup de toţi cititorii ăştia de Biblie, lua-v-ar dracu pe toţi!...

— Vorbeşti ca un păgân, i-o întoarse femeia de pe stâncă şi ai accent de Devonshire. Belphegor ţi-a împietrit inima de două ori la naştere... Totuşi, du-o pe copila asta într-un loc sigur, altfel o să te înăbuşe relele, oricât de departe ai fi, îţi promit.

Merwin, care îşi ieşise din fire, răsuci cârma şi ocoli la timp o stâncă apărută la suprafaţa apei.

— Bătrână nebună! bombăni el.

— Femeia aceea are dreptate, vorbele dumitale... începu reverendul Thomas.

Dar un val, repezindu-se şi izbindu-i puternic, întrerupse discuţia. Merwin îl trimise pe mus să scoată apa din barcă.

Marea devenea agitată şi barca se legăna din ce în ce mai tare. Trebuia să o manevreze cu foarte mare atenţie şi nu mai avea timp să se întoarcă înapoi spre insulă pentru a o lăsa acolo pe orfană. O ceaţă cenuşie, uşor roşiatică, anunţa venirea serii şi un apus târziu de iunie se lăsă deasupra mării. Trebuiau să caute un loc de popas pentru noapte. Din fericire, Merwin părea să cunoască locurile. Urmări ţărmul insulei Peak care apăru imediat şi apoi pe cel al Insulei Lungi care urma după ea, îndreptându-se spre prelungirea insulei Chebrague. La jumătate de drum de Insula Lungă, pe coasta de est, Jack Merwin îşi împinse barca pe o plajă cu pietriş. Locul părea mai puţin populat. Căpitanul sări în apă şi legă barca de un colţ de stâncă, apoi trecu pe uscat, lăsându-le pe femei să se descurce singure la coborârea din barcă, ceea ce şi făcură, fără să-şi menajeze

rochiile. După toate orele acelea petrecute în nemişcare, era foarte plăcut să păşească prin apa rece şi să simtă nisipul sub picioare.

Tânăra din insula Cushing pe care o chema Esther Hobby îi povestea nenorocirile ei domnişoarei Pidgeon. Ursul Willoagby, ieşit din adăpostul lui, urcă pe nisip cu nasul în vânt, adulmecând mirosul de pădure. Angelica descoperi atunci că era un animal uriaş, dar leneş şi blând. Elie Kemton îl striga din când în când, pentru că nu trebuia să-şi sperie vecinii.

Ascultând-o pe tânăra Esther, Angelica simţi o undă de respect pentru biata copilă, aruncată în mijlocul străinilor printre care întâlnise o franţuzoaică papistaşă şi un urs... Ea nu arătase nici o teamă şi acceptase situaţia cu multă demnitate. Englezii nu sunt aşa de vorbăreţi ca francezii atunci când nenorocirea îi loveşte. Auzind-o cum povestea că îşi văzuse tatăl, mama şi fraţii scalpaţi de indieni şi pe sora ei mai mică luată de ei, contesa simţea nevoia să-şi frângă mâinile în locul copilei.

Merwin se întoarse cu braţul plin de crengi şi aprinse focul. Se duse apoi să umple cu apă un vas de fontă în care aruncă o bucată sărată de carne de porc şi puse vasul pe foc. Făcu totul cu mişcări precise de om ordonat, obişnuit să trăiască singur.

Cu o punctualitate uimitoare, marea se retrăgea, dezgolind întinderea brună de alge şi lăsând în urmă o mulţime de ochiuri strălucitoare de apă.

Câţiva copilaşi englezi ieşiră din pădure şi se apropiară să caute scoici printre stâncile ieşite din apă. Noaptea cobora în spatele arborilor întunecaţi, iar cerul şi marea erau învăluite într-o nuanţă de portocală coaptă care trecea din ce în ce mai mult într-un roşu aprins care părea că nu se va mai stinge niciodată. Copiii ţopăiau din stâncă în stâncă cântând. Bucuroşi de recolta lor, veniră cu coşurile întinse spre noii sosiţi pe plajă. Merwin le cumpără două ocale de melci şi stridii, iar Angelica îi rugă să cânte refrenul pe care tocmai îl fredonaseră. O fetiţă care se născuse pe insulă îi explică serioasă că era un cântec pe care scoicile îl plăceau. Vocile lor limpezi şi armonioase răsunară pure, sfidând primejdiile care pluteau deasupra lor. Erau printre ei şi copii refugiaţi de pe coastă, încântaţi de escapada aceea în golf, departe de muncile de la fermă sau orele de studiu de la “casa de rugăciuni”, ei fiind cei care strigau cel mai tare că:

"Melcii sunt medicamente pentru un an întreg. Veniţi să mâncaţi stridiile mele şi trimiteţi-i la plimbare pe toţi doctorii din lume."

Ca să le mulţumească pentru amabilitatea lor, negustorul chemă ursul, iar acesta se ridică în două labe şi îi salută solemn; pe urmă, pus să aleagă pe fata cea mai drăguţă, cea mai descurcăreaţă sau pe băiatul cel mai bătăuş, păru nehotărât, dar, în cele din urmă, puse în faţa persoanei alese o floare de stofă, un bibelou sau un bănuţ de argint.

O mulţime de oameni se adunase deja în jurul focului străinilor. Descoperind printre privitori un atlet cu braţele vânjoase, Elie Kemton îl rugă să-şi măsoare puterile cu ursul. Lupta era dreaptă. Omul avea voie să-şi folosească pumnii, iar domnul Willoagby promitea să nu-şi folosească labele. Cu o măiestrie de circar, ursul se prefăcu de mai multe ori doborât sub lovituri, apoi, când bărbatul începuse să creadă deja în victorie, îl aruncă dintr-o lovitură la câţiva paşi mai încolo.

După râsete şi aplauze, pastorul îi puse pe toţi să se roage şi apoi se despărţiră.

Angelica nu putea să doarmă. Noaptea era rece şi ea nu reuşea să se încălzească nici măcar lângă foc. Ceilalţi se înveliseră în câte o manta, un halat sau o pătură, iar negustorul şi domnul Willoagby sforăiau amândoi unul în braţele celuilalt. Contesa îl invidia pe omuleţul din Connecticut care probabil găsea în blana prietenului său fără grai o căldură odihnitoare.

Trebuia să se hotărască. De obicei, oriunde s-ar fi aflat, nu adormea niciodată fără să aibă la îndemână pelerina, pistoalele şi pantofii, iar prima ei mişcare, înainte chiar de a deschide ochii, era să-şi ia obiectele acelea absolut necesare vieţii şi numai după aceea putea să se ocupe de ceea ce se petrecea în jurul ei, să-i vadă pe piraţii care erau gata s-o răpească sau cine ştie ce altceva. Pentru că nu fusese destul de atentă, petrecea acum noaptea cu braţele goale, numai cu corsajul de lână. Frigul o pătrundea până în suflet.

Se ridică şi o porni de-a lungul malului. Aerul era curat şi insula adormită respira în suspinuri armonioase în care se îmbinau murmurul vântului şi răsuflările oamenilor, ţipetele focilor şi zbuciumul valurilor...

Depărtându-se de tabăra unde felinarul cu pereţi de os al marinarului Merwin avea o aură galbenă, Angelica se îndreptă

spre o altă lumină pe care o zărise printre copaci şi care scălda plaja vecină. Auzise că pe insula aceea era o plajă încântătoare; se auzea, când suflau anumite brize, o melodie suavă sau paşii unei armate în marş... Era ceea ce auzea ea acum: fantoma a unor suflete în suferinţă sau poate era zgomotul făcut de bărcile indienilor care îşi vânau prada de-a lungul insulelor...?

Lumina de acolo, de pe plajă, nu era o amăgire aşa cum crezuse, ci strălucirea unei nopţi lungi de iunie, întinzând deasupra pământului un văl fosforescent...

De-a lungul falezei, focile se adunaseră în grupuri, iar masculii mari, aşa numiţii stăpâni ai plajelor, se ridicau ca nişte coloane întunecate întoarse spre marea scânteietoare, urmărind cine ştie ce în larg, în timp ce femelele, mai mici şi mai negre, se rostogoleau în jurul lor. Erau un popor liniştit şi nevinovat pe care agitaţia oamenilor pe pământurile acelea unde el stăpânise atâta vreme îl nelinişte. Îi priveau uneori cu milă şi afecţiune, aşa cum fac oamenii cu inferiorii lor.

Ca să nu le deranjeze, Angelica trecu prin liziera de copaci şi masculii întoarseră spre ea capetele lor mari şi mustăcioase.

Cu un secol înainte, un călător descrisese focile cu uimire: "Capul lor este asemănător cu al câinilor fără urechi, iar pielea de pe corp e de culoarea veşmintelor întunecate ale călugărilor cerşetori, cum poartă la noi *minimii*...".

Tânăra femeie citise rândurile acelea când era copil şi visa să ajungă în America... Şi iată că acum era acolo, pe plaja aceea pierdută din Lumea Nouă, o femeie împlinită, nu un copil visător şi exaltat din bătrânul castel de la Monteloup. Şi totuşi i se părea că puţine lucruri se schimbaseră în ea.

"Totul e scris în noi de la vârsta cea mai fragedă... Nu te schimbi decât dacă renegi..."

Era drept oare să renege?... Joffrey nu renegase niciodată...

Cu braţele încrucişate pe piept, îşi freca umerii şi mâinile ca să se încălzească. Cu o noapte în urmă se afla pe corbia lui Barbă de Aur şi Colin o luase în braţele lui. Tremura şi mai tare amintindu-şi... Toată povestea aceea părea deja un fel de vis tulburător pe care trebuia să-l uite, să-l alunge, să-l îndepărteze...

Dar la marginea plajei era scheletul unei balene eşuate pe mal care se ridica în noapte ca o uriaşă şi înfiorătoare arhitectură de un alb translucid – o pădure de oase în care jucau reflexe

argintii – iar printre coastele mari, parcă desenate cu creta în noapte, se vedeau tremurând stelele la orizont...

Înfricoşată, Angelica se scutură şi mai tare.

O femeie apăru şi se îndreptă spre ea, palidă şi albă în lumina lăptoasă a lunii.

— Ţi-e frig surioară, şopti ea cu voce blândă. Ia, te rog, pelerina mea. O să mi-o dai când răsare soarele.

Neobişnuită cu familiaritatea gravă care nu era specifică englezilor decât atunci când se adresau lui Dumnezeu, Angelica o privea, neştiind dacă are în faţa ochilor o fiinţă vie.

— Dar dumneavoastră n-o să vă fie frig, doamnă?

— Voi împărţi pelerina cu soţul meu, răspunse femeia cu un surâs aproape ceresc.

Puse o mână pe fruntea Angelicăi:

— Domnul să te binecuvânteze!...

Când se întoarse în tabără, contesa îl văzu pe Jack Merwin stând pe vârful unei stânci. Încălzită de pelerina milostivei, Angelica se opri la câţiva paşi, privindu-l.

Omul acela o intriga din ce în ce mai mult. Dimineaţa, când îl văzuse pentru prima dată, îl crezuse o brută de matelot ca toţi ceilalţi, dar acolo, aşa cum stătea, gânditor, i se păru că era fără îndoială una dintre acele fiinţe ieşite din comun, pe care mările îndepărtate le primesc, le ascund şi le adăpostesc întotdeauna. Nemişcarea lui era aşa de profundă – nici măcar nu mai scuipa tutunul ca de obicei – încât răspândea din el o singurătate aproape neliniştitoare care părea că arde în el ca o flacără înaltă şi mistuitoare.

"Trebuie să fi fost pirat, se gândi ea, poate chiar de neam nobil. Un bărbat sătul de crimele lui şi care vrea să uite şi să fie uitat de camarazii lui, prea periculoşi... Pe ei îi pândeşte, de ei se teme, pe ei îi caută, urmărit de remuşcări sau de frică?... Sau poate este al doilea născut într-o familie săracă, dar nobilă din Anglia şi a crezut că aventura o să facă din el un prinţ? Poate că, dezgustat acum de tovărăşia pe care a găsit-o pe corăbii, a lăsat totul pentru a se întoarce la singurătatea mării.

Probabil că a avut o dragoste nefericită. Presimt că dispreţuieşte femeile..."

În curba umerilor lui bărbăteşti era ceva de stâncă neclintită. Ai fi zis că sufletul părăseşte trupul acela, gata să-l lase acolo ca pe un înveliş gol, pentru a zbura în altă parte. Oare

ce înţelegea, ce descoperea, ce surprindea el în taina acelei absenţe? Canoele indienilor pe care le vedea înaintând pe marea luminată de stele?

Era o noapte ciudată plină de pericole neînţelese, de vrăji ademenitoare şi poate şi de farmece rele.

Angelica simţea nevoia să-l smulgă pe omul acela din amorţirea lui nefirească, fiindu-i aproape frică.

— E o noapte frumoasă, nu-i aşa, domnule Merwin? strigă ea. Îndeamnă la cugetare, nu vi se pare?

Oare dormea? Avea ochii deschişi, dar pupilele erau goale şi reci. Totuşi, după câteva secunde, întoarse capul spre ea.

— Mă fascinează frumuseţea acestor locuri, reluă tânăra femeie, împinsă de o dorinţă pe care nu o mai putea stăpâni de a vorbi cu el. Respiri aici... Nici nu ştiu cum să spun... ceva necunoscut, dispărut pentru totdeauna din Europa, în asemenea măsură încât chiar noţiunea însăşi ne e necunoscută. E o senzaţie pe care nu o mai regăsim decât ajungând pe malurile acestea... lucrul acesta misterios şi tulburător pe care l-aş numi... esenţa însăşi a libertăţii...

Gândea cu voce tare, conştientă de faptul că gândul pe care îl rostea era complicat şi obscur şi că, încercând să-l exprime în engleza ei şovăitoare, era posibil că marinarul să nu înţeleagă nimic. Se miră însă să vadă că, dimpotrivă, reuşise să-l smulgă din visarea lui.

Văzu că faţa bărbatului se însufleţeşte, ochii i se aprind, apoi figura i se destinse şi un surâs dispreţuitor i se ivi în colţul gurii, în timp ce în privirea întunecată sclipi un fulger de repulsie, aproape de ură...

— Cum îndrăzniţi să spuneţi asemenea cuvinte, asemenea gânduri?... o întrebă el cu voce înceată, având un accent leneş şi vulgar. Să vorbiţi despre libertate, dumneavoastră, o femeie?...

Izbucni într-un râs ironic în care Angelica surprinse o notă duşmănoasă şi batjocoritoare, aceea pe care o are o fiinţă superioară. O dispreţuia şi o respingea... Un demon!... Iată ce se ascundea sub învelişul acela ciudat, un demon la pândă printre oameni...

Se retrase cuprinsă de o senzaţie de frig şi se îndepărtă de el.

— Aşteptaţi... strigă Merwin.

O chema pe un ton poruncitor.

— Aşteptaţi o clipă. Unde eraţi adineauri?

— Am făcut câţiva paşi pentru că îmi era frig.

— Ei bine, să nu vă mai îndepărtaţi pentru nu ştiu ce sabat în pădure, pentru că vreau să plec în zori şi n-o să aştept pe nimeni.

"Ce bădăran!" îşi spuse Angelica, lungindu-se lângă foc.

Asta era de fapt, un bădăran. Un bădăran anglo-saxon. O ţară care a dat naştere unor brute... Cei mai plicticoşi bărbaţi din lume...

Se înfăşură în pelerina femeii cu ochi luminoşi. Englezii sunt cu toţii cam nebuni.

— Să vorbiţi despre libertate! Dumneavoastră, o femeie!...

Auzea încă vocea dispreţuitoare.

— Dumneavoastră... o femeie... o femeie.

Fără să vrea, se simţea în moliciunea acelei nopţi orfană, doborâtă de forţe pe care nu o să le poată învinge vreodată. Era o nebunie să încerce să le înfrunte.

Din fericire era un om pe pământ a cărui tovarăşă era şi care o iubea...

— Joffrey, dragostea mea, suspină ea.

Pe urmă adormi.

3

Trezindu-se, contesa văzu o ceaţă deasă învăluind totul, cu toate că trebuia să fie destul de târziu, pentru că soarele, care se ghicea în spatele vălului cenuşiu, părea sus pe cer.

Jack Merwin avea din nou aerul unui om obişnuit şi morocănos, aranjând cu grijă în barcă mai multe butoaie cu apă dulce. Era un semn bun: proprietarul bărcii se pregătea deci pentru o lungă traversare, fără popasuri, renunţând probabil să se învârtă printre insule. Scosese nu se ştie de unde o jumătate de roată de brânză şi pâine de grâu sălbatic. Oamenii nu erau în pericol să moară de foame în timpul călătoriei.

— Ceaţa ne-a întârziat plecarea, explică domnişoara Pidgeon, te-am lăsat să dormi, draga mea!...

— Trebuie s-o găsesc pe femeia aceea miloasă care mi-a împrumutat pelerina, spuse Angelica.

Dar Jack Merwin îi îndemnă în grabă pe toţi să se urce în barcă.

— Cum vrei să te descurci pe ceaţa asta? protestă Kemton. Ne ducem la moarte sigură.

— Moartea! Nu e drept, se plânse Adhémar, care înţelegea din ce în ce mai puţin engleza. Doamnă, nu-l lăsaţi să plece pe mare. În noaptea asta am avut un vis îngrozitor... simt că o să se întâmple ceva...

Adhémar era un om cam naiv şi în provinciile Franţei toată lumea credea că oamenii ca el au darul clarviziunii...

— Ce ai visat, sărmanul de tine?

— Eraţi legată, doamnă, şi eu vă vedeam pe fundul mării, acolo unde e verde ca o lampă de Veneţia şi părul plutea ca nişte alge...

— Taci odată! strigă Angelica, nu poţi să deschizi gura decât ca să răspândeşti groaza. Ar trebui să te bucuri să mă vezi înecată, pentru că mă crezi Diavoliţă...

— Doamnă, nu vorbiţi aşa, bâlbâi Adhémar făcându-şi cruce de mai multe ori.

Reverendul îl privi lung, muşcându-şi buzele. Era sătul de vecinătatea acestui papistaş, ca şi de prezenţa lui Merwin, necredincios pe faţă. Şovăia dacă să rămână la Long Island. Domnişoara Pidgeon îl convinsese să meargă mai departe, spunându-i că dacă voia să regăsească ceea ce mai rămăsese din turma lui rătăcită la Brunschwick-Falls, trebuia să meargă la Gouldsboro.

— Haideţi, urcaţi, mormăi Merwin, adăugând şi o expresie englezească pe care Angelica nu o înţelese prea bine, dar care trebuia să fie ceva între "adunătură de zdrenţăroşi" şi "ceată de lepădături".

În ciuda îndemnurilor lui brutale, nimeni nu se grăbea.

— Aveţi o pelerină de quaqer! observă deodată reverendul Patridge arătând cu degetul haina pe care Angelica încerca s-o lase cuiva pe insulă. Aţi vorbit cu cineva din secta asta infamă! Nefericito! Aşa vă puneţi în mare primejdie mântuirea sufletului! Aveţi dreptate, domnişoară Pidgeon. Nu e bine să rămân într-un loc unde risc să-i întâlnesc pe oamenii aceia. Credeam

că Noua-Anglie a fost curăţată de ei. Ar mai trebui spânzuraţi câţiva ca să-i descurajeze pe ceilalţi.

— Nu văd de ce ar trebui spânzuraţi nişte oameni care nu fac alt rău decât poate acela de a împrumuta o pelerină celor cărora le e frig, protestă Angelica.

— Dar sunt oameni foarte periculoşi, se opuse pastorul.

— Da, aprobă domnişoara Pidgeon, nu-şi scot pălăria nici în faţa regelui, îşi zic fraţi şi se tutuiesc... Spun că sunt în legătură directă cu Dumnezeu.

— Nesupunerea însăşi, strigă pastorul.

— Nu vor să plătească dania bisericilor...

— Doctrina trebuie să rămână pură, continuă pe acelaşi ton pastorul.

Era gata ă înceapă o lungă predică, dar Jack Merwin răbufni. Lansă mai întâi două sau trei înjurături, care fuseseră probabil destul de bine alese, pentru că domnişoara Pidgeon şi tânăra Esther scoaseră ţipete de spaimă şi îşi astupaseră urechile.

— Nenorociţilor!

— Blasfemie! se indignă preotul.

— Taci, cretinule, om de nimic, îi aruncă Merwin cu o adevărată ură în privire, nu vorbeşti decât ca să semeni dezordine şi tulburare.

— Şi tu, ticălosule! Am înţeles imediat că eşti un eretic, o odraslă a lui Lucifer, cel care a îndrăznit să-l privească pe Dumnezeu în faţă, spunându-i: “Sunt asemeni ţie!...”

— Ar fi mai bine ca un ignorant ca tine să nu se apuce să-şi judece semenii. Poţi să faci greşeli mari.

Reverendul Thomas nu putea suporta ca un marinar vulgar din cine ştie ce colonie de puşcăriaşi să-i vorbească pe tonul acela şi cu vorbele acelea în faţa unor femei slabe a căror comportare depinde deseori de încrederea pe care o au în pastorul lor. Dacă accepta să fie aruncat aşa de umilitor la picioarele piedestalului său, era în pericol să semene îndoiala în sufletele nevinovate şi credincioase.

Thomas Patridge fusese un tânăr plin de energie şi practicase boxul englezesc. Puterea pe care n-o pierduse de-a lungul timpului îi revenea acum, în urma loviturii primite, făcându-l şi mai de temut. Îl apucă pe Merwin de gulerul cămăşii cu iuţeală şi i-ar fi zdrobit faţa cu o fulgerătoare lovitură de pumn dacă celălalt luptător, la fel de priceput, nu s-ar fi eliberat,

lovind puternic, cu latul mâinii, pumnul care îl strângea. Pastorul scoase un răcnet şi se repezi din nou.

Angelica interveni între cei doi bărbaţi.

— Vă rog, spuse ea folosindu-se de toată autoritatea de care dispunea, vă implor, domnilor, nu vă pierdeţi cu firea!

Rămase între ei, hotărâtă, cu mâinile în piepturile lor puternice, simţind furia clocotitoare care era gata să izbucnească precum bolboroseala unui vulcan în erupţie şi privirea ei se dovedi mai puternică decât mânia lor, reuşind să-i ţină la distanţă unul de celălalt.

— Părinte! Părinte! se rugă ea. Nu uitaţi să-l iertaţi pe cel care n-a primit aceeaşi lumină spirituală ca dumneavoastră. Nu uitaţi că-l reprezentaţi pe Dumnezeu care respinge violenţa...

Reverendul era acum palid după efortul pe care îl făcuse ca să se stăpânească şi după durerea resimţită. Lovitura lui Merwin aproape că îi sfărâmase pumnul.

Marinarul era şi el palid ca ceara. O venă la tâmplă i se zbătea cu violenţă, iar pupilele aveau o strălucire metalică şi de nepătruns. Angelica îi simţea inima bătând puternic sub degetele ei. În clipa aceea i se păru din nou uman şi vulnerabil.

— Nici dumneata nu eşti cuminte, îi spuse tânăra femeie ca şi cum ar fi muştruluit un copil. Un bun creştin nu trebuie să jignească un reprezentant al bisericii. Şi pe urmă reverendul e rănit. Cu mai câteva zile în urmă aproape că a fost scalpat de indieni.

Ochii marinarului erau de părere că treaba ar fi trebuit dusă la bun sfârşit.

Pastorul cedă primul.

— Mă supun dorinţei dumneavoastră, doamnă, chiar dacă sunteţi o franţuzoaică şi aparţineţi unei religii greşite, babiloniene şi fanatice. Mă supun pentru că aţi fost prietenoasă cu noi. Dar omul ăsta...

— Omul ăsta... omul ăsta a fost prietenos cu noi. Ne-a luat în barca lui şi ne duce la Gouldsboro, unde o să fim la adăpost şi în sfârşit în afară de pericol.

Rămase cu degetele pe pieptul lui Merwin până când simţi că inima bărbatului se linişteşte, iar marinarul se retrase înapoi cu un pas, venindu-şi în fire.

După încheierea certei, fiecare îşi reluă locul în barcă, chiar şi domnul Willoagby. Ceaţa se ridicase când ieşiră din

port şi o mulţime de oameni se ivi pe plajă, făcându-le semne de salut. Quaqerii cu pălării rotunde sau bonete albe mari se adunaseră deoparte ca nişte ciumaţi, dar erau la fel de bucuroşi şi emoţionaţi ca ceilalţi.

Trecând pe lângă ei, Angelica le strigă ceva în legătură cu pelerina pe care o lăsase pe plajă unui om cumsecade. Pe urmă trecură pe lângă limba de pământ a insulei Clipp şi cea a insulei Joyaux, apoi pe lângă Jewell's Island, insula cea mai mare din golful Casco, dar şi cea mai îndepărtată în cazul unui atac al indienilor. Aici pregătea deja apărarea un personaj celebru care făcea onoare şefului său, căpitanul Joseph Donnel.

Coloniştii din Boston, Freeport şi Portland, pe care îi adusese chiar el cu mica lui flotă, lucrau zi şi noapte, bărbaţi şi femei, la fortificaţii şi, în mai puţin de o săptămână, era deja gata un zid de apărare cu creneluri care se ridica înspre portul insulei. Se ridicaseră deja cuptoarele pentru var ca să se facă mortarul cu care să astupe găurile dintre bârne şi grinzi. Alţii semănau grâu şi se îngrijeau de hrană pentru un asediu îndelungat. La debarcare, copiii fuseseră aleşi pe vârste. Cei care erau destul de mari ca să se poată folosi de cuţit, fete sau băieţi, fuseseră trimişi la muncile grele, să taie copaci sau să pescuiască. Cei mai mici, sub supravegherea unor femei, se scăldau în apa rece a mării, printre foci şi marsuini.

Pasagerii bărcii lui Jack Merwin aflară aceste lucruri de la locuitorii insulei care le dăruiră un coş cu scoici înainte s-o pornească din nou în larg. Pe urmă nici o insulă nu se mai ivi pe întinderea albastră a mării cu reflexe aurii. Abia dacă se zăreau câteva pânze pe ici pe colo.

Angelica se simţea liniştită pe întinderea nesfârşită. Insulele rămăseseră mult în urmă. Mergeau în continuare spre est-nord-est, fiecare rafală de vânt îndepărtându-i de coasta primejdioasă şi apropiindu-i de Gouldsboro.

Ziua se scurgea cu iuţeală între poveştile negustorului şi câteva pagini din Biblie citite de pastor. Cu coada ochiului, Angelica îl urmări pe Jack Merwin pe toată durata lecturii, dar proprietarul "Păsării Albe" – acesta era numele bărcii – îşi reluase expresia lui de dispreţ, mestecându-şi la nesfârşit tutunul şi scuipând cu îngâmfare la mare distanţă, spre admiraţia lui Sammy şi Timithy, negrul mititel.

Se petrecea mereu câte ceva care să le atragă atenţia. Multă vreme un marsuin alb urmărise barca. Era gras ca un bou şi rapid ca o viperă. Se depărta şi se apropia în mare viteză, înveselit de strigătele copiilor cărora le arunca o privire ştrengărească.

Spre amiază se ivi insula Monegan. Era o fâşie de pământ singuratică, destul de îndepărtată, la sud de arhipelagul Damariscove şi de coasta Pamaquid. I se mai spunea şi Insula Mării pentru că era singură ca o perlă, cu falezele ei albastre şi roz, încununată cu păduri şi o mulţime de flori sălbatice. La fel era şi Insula Lupilor. Fuseseră multe animale odinioară acolo şi aşa îi rămăsese numele, dar pentru că mohicanii luaseră lupul drept simbol, insula se mai numea şi Insula Mohicanilor. Acum nu mai erau lupi acolo, dar nici mohicani. În schimb erau o mulţime de basci şi bretoni, normanzi şi suedezi, englezi şi scoţieni şi corăbii din toate părţile lumii care poposeau în fiordul strâmt, lângă stânca de granit a insuliţei Ramana.

Cu cât se apropiau mai mult de mal, călătorii vedeau mai bine un nor negru care o învăluia, ceva mai întunecat spre vest... Cu inimile strânse de teamă, cei aflaţi în barcă nu îndrăzneau să scoată nici un cuvânt. Norul de fum părea nemişcat şi luase forma unei ciuperci turtite care se lăţi apoi brusc.

— E fum? murmură Angelica.

Până şi Merwin părea neliniştit de data asta, dar nu spuse nimic. Tânăra Esther care crescuse pe malul mării găsi prima explicaţia enigmei. Erau păsări, spuse ea.

Venite din toate părţile, ele se învârteau deasupra insulei Monegan, atrase probabil de o pradă de soi.

Fata nu se înşela.

Apropiindu-se, auziră din ce în ce mai clar ţipetele ascuţite ale zburătoarelor. Pe urmă aflară că o corabie bască vânase o balenă în apele din apropiere şi o târâse până la Monegan unde echipajul era gata s-o tranşeze.

4

Merwin îndrumă cu pricepere barca printre stâncile ascuţite de la suprafaţa apei şi o duse pe un culoar strâmt care abia dacă merita numele de golfuleţ, dar la capătul căruia se afla o mică plajă care urca în pantă spre pădure. Sări în apa care

îi ajungea până la piept şi împinse barca până când simţi chila izbindu-se de nisip. O legă cu o funie de o stâncă din apropiere. Făcuse totul cu mişcări iuţi, îndemnându-şi pasagerii să coboare.

— Repede, repede! grăbiţi-vă. Nu rămâneţi acolo, urcaţi spre pădure, le strigă el.

Marinarul ştia ce pericole îl pasc pe cel care întârzie prea mult pe mal, în preajma coastei de est al insulei Monegan.

Supuşi, călătorii se grăbiră să-i urmeze îndemnul şi urcară în fugă pe plajă, aducându-şi raniţele şi coşurile cu alimente.

— Repede! mai repede! strigă Merwin. Dar ceilalţi nu înţelegeau de ce-i grăbeşte aşa.

În clipa aceea se întâmplă nenorocirea.

Talazurile care se izbesc de falezele abrupte ale Capului Negru şi Capului Alb de pe coasta de est a insulei Monegan sunt înspăimântătoare, se reped pe neaşteptate, niciodată acolo unde ai fi crezut, năvălesc şi se retrag imediat cu prada cucerită.

Mai întâi izbucni un vârtej alb în dreapta, aproape în faţa grupului de femei şi copii, ca un gheizer ţâşnit brusc din pământ ca să le taie drumul. Apa căzu ca o ploaie peste ei şi, în timp ce priveau încă spre dreapta, un alt val sosi pe negândite în spatele lor. Coama lui imensă era rotundă şi strălucitoare şi îi acoperi pe toţi. Căzură unul peste altul, ţintuiţi pe nisip de reflux. Mulţi se ridicară imediat, agăţându-se de stânci şi adunându-şi lucrurile care pluteau pe apă, şi se repeziră spre plajă. Unii râdeau chiar de baia neaşteptată, dar Angelica, întorcându-se, zări capul lui Sammy printre valuri, la intrarea în port. Se repezi fără să şovăie de-a lungul coastei şi se aruncă în apă în clipa în care refluxul aducea trupul copilului spre mal. Îl ajunse şi îl strânse în braţe.

Marea îi aruncă pe amândoi într-un vârtej nebunesc. Angelica privi spre mal şi văzu la marginea stâncilor – în locul din care sărise şi ea – silueta înaltă a lui Merwin. Se îndreptă spre el ca s-o ajute. Marea îi aruncă atunci năvalnic spre marinar.

— Prinde-l! strigă Angelica, aruncându-i copilul.

Mewin îl apucă aproape din zbor. Angelica încercă să se agaţe şi ea de stâncă, dar tumultul mării o smulse din nou în larg, spre întinderea înspumată. Vârtejul valurilor o trăgea ca o gură deschisă. Pe urmă se trezi pe coama unui val, aşa de sus, încât crezu că o să fie aruncată ca o minge pe faleză. Fusta îmbibată de apă atârna ca o greutate de plumb şi tânăra femeie nu mai putea mişca picioarele pentru a se menţine la suprafaţă.

Cu o răbufnire venită din adâncul mării, valul o azvârli încă o dată spre pământ. Împinsă spre stânca pe care stătuse Jack Merwin, îl văzu apropiindu-se, după ce-l dusese la loc sigur pe copilul salvat. Rămăsese acum singur pe fâşia stâncoasă care înainta în apa mării. Era uriaş şi întunecat în vântul care îi flutura părul negru. Se profila pe cerul înnorat, înconjurat de limbile albe de spumă, cu şapca lui roşie ca o lumină care se apropia. Angelica întinse mâna spre el, aşteptând un ajutor. Dar el nu se mişcă deloc şi rămase cu braţele încrucişate.

Merwin nu îi întinse mâna, iar degetele femeii se strânseră în gol, zgâriindu-se de piatra colţuroasă, prea slabe pentru a se putea agăţa de ea. Valul monstruos o trăgea din nou spre larg şi atunci ea ţipă. Era un ţipăt de copil, un strigăt de ajutor, dar şi de uimire.

"Ah! dacă mi-ar fi întins mâna, de data asta aş fi putut... Nici măcar nu mi-a întins mâna..."

Apa sărată îi intră în gură şi o sufocă. Îşi adună toate puterile şi încercă să se menţină la suprafaţa apei, astfel încât curentul să o ducă mai devreme sau mai târziu spre mal. Singura ei şansă de salvare era vârtejul acela care se învolbura mereu în adâncurile oceanului şi care îşi izbea valurile cu un tunet surd, stârnind ecoul malurilor. Valul negru o înghiţi şi pe urmă o răsuci cu furia unui torent, aducând-o foarte aproape de Merwin.

Atunci înţelese.

El nu era acolo ca s-o salveze, ci ca s-o vadă murind, pentru că îi dorea moartea.

Hotărârea aceea se citea pe faţa nemişcată şi nepăsătoare a marinarului, iar ochii lui arzători priveau dincolo de trupul acela azvârlit şi chinuit, femeia aceea pe care marea încerca să o distrugă nemaifiind pentru el decât o epavă oarecare.

Văzându-l aşa, într-un ultim fulger de lumină, i se păru chiar mai înfricoşător decât noaptea trecută. Un strigăt de agonie îi scăpă din adâncul inimii:

— Joffrey! Joffrey!

Era un strigăt disperat. În sufletul ei o voce îl chema: "Joffrey! Ajutor! Ajutor! Demonii îmi vor moartea!... Sunt aici!...".

Pe urmă, într-o clipă de luciditate, gândi: "Englez ticălos...! N-ar fi trebuit să am încredere în el. O femeie, spusese el, îi pare bine că vede murind o femeia ca mine!".

Se zbătea cu gesturi disperate în care se revărsa toată groaza ei şi care o cufundau din ce în ce mai mult. Brusc, avu senzaţia că o mână teribilă o apucă şi o trage în adâncul prăpăstiei lichide. Izbi cu picioarele în apă ca să iasă la suprafaţă şi atunci îşi dădu seama îngrozită că rochia i se agăţase între două stânci. Era ca într-o capcană. Apa se zbătea deasupra ei împingând-o într-o parte şi-n alta. Tâmplele i se zbăteau violent. Încerca iar şi iar să scape din strânsoare, dar se simţea neputincioasă să iasă spre aer. Balaurul din poveşti, ascuns pe fundul oceanului, o apucase cu ghearele şi o târa în grota lui, iar ea se zbătea, prinsă între apele vinete, printre algele care o înfăşurau.

Era la capătul puterilor. Era gata să deschidă gura şi să respire moartea, dar o izbitură neaşteptată o eliberă. Rochia se rupsese. Văzu din nou lumina zilei, dar era vlăguită şi abia putu să ia o gură de aer înainte de a se cufunda din nou. Valurile sărate o răsuceau, o răsturnau, distrugătoare şi de neînvins.

— Nu! Nu! nu vreau să mor!... strigă ea disperată în sufletul ei, nu vreau să mor înecată... e îngrozitor. Joffrey, Joffrey, vreau să te văd din nou... nu vreau să rămân singură, departe de tine, pe fundul mării...

Adhémar o văzuse în vis în noaptea aceea, pe fundul apelor, în prăpastia verde, cu părul răsfirat ca nişte alge... singură... singură... adormită pentru totdeauna...

O lovitură la tâmplă o trezi. Piatra de care se lovise şi forţa izbiturii o aruncară pentru o clipă la suprafaţă. Văzu discul strălucitor al soarelui şi acolo, pe stâncă, aceeaşi siluetă nemişcată şi dreaptă care se repezi deodată, aruncându-se în valuri.

Miraj!

Ea aluneca, aluneca, se cufunda pentru totdeauna.

5

Cineva o trăgea de păr spre plajă. Angelica simţi cum trupul ei iese puţin câte puţin din apa mării, căpătând greutatea plumbului şi lăsând o urmă adâncă în nisipul de pe plajă. Era lovită peste tot şi sângera. Jack Merwin, şi el la capătul puterilor, o trăgea ca pe o barcă sau ca pe un animal mort. Nu se opri

decât după primul pâlc de arbori, acolo unde marea nu mai putea ajunge. Atunci se prăbuşi şi el lângă ea. Pe jumătate inconştientă, auzea respiraţia lui zgomotoasă ca suflul unui furnal.

O luptă nemiloasă avusese loc. Ea se agăţa de el cu înverşunare, şi a trebuit s-o lovească pentru a o linişti. Marea îi trăgea de fiecare dată mai departe de malul care li se părea o umbră fantomatică, de neatins. În cele din urmă ajunseseră pe plajă, destul de departe din locul din care plecaseră.

Plămânii Angelicăi ardeau. Degeaba încerca să respire, pentru că de fiecare dată i se părea că pieptul e gata să se sfărâme. Încercă să se ridice în genunchi, ca un animal care moare şi încearcă într-un ultim efort să se ridice pe cele patru picioare. Se agăţă bâjbâind de omul de lângă ea. O cuprinsese greaţa şi nu se putu abţine să nu verse. Valul sărat îi pârjolise gâtul. Căzu din nou la pământ.

Jack Merwin se ridică. După ce fusese doborât pentru o clipă de oboseală, era acum din nou stăpân pe sine. Îşi scoase haina udă şi o aruncă departe, apoi dezbrăcă şi cămaşa pe care o stoarse de apă, iar şapca de lână roşie o scutură. După ce termină, îşi puse şapca pe cap şi îşi aruncă în jurul gâtului cămaşa făcută sul.

Se aplecă spre Angelica, o apucă de braţ şi o sili să se ridice mai întâi în genunchi, apoi în picioare.

— Hai! Mergi! Mergi!

O împingea în faţa lui, o trăgea de mână şi în vocea lui răguşită se simţea mânie stăpânită, dar şi tulburare...

Tânăra femeie făcu vreo câţiva paşi, dar picioarele ei nu puteau să se mişte fără un efort supraomenesc. Pământul se clătina, îi fugea de sub picioare. Căzu din nou cu faţa pe nisip.

"Joffrey! Joffrey!... El vor să mă ucidă. El au vrut întotdeauna să mă ucidă."

Merwin încerca din nou să o pună pe picioare, dar femeia căzu la loc. Plângea şi vărsa, iar gâtul şi nările o usturau de parcă ar fi sângerat. Tremura. Dinţii îi clănţăneau şi îşi ştergea mereu faţa, plângând în hohote.

— Lăsaţi-mă... lăsaţi-mă să mor... Aici vreau să mor... Dar nu în mare... Nu vreau să mor înecată, ar fi îngrozitor.

Jack Merwin plecase fără să o mai aştepte, dar se întoarse furios văzând-o din nou la pământ. Păru resemnat şi, hotărându-se, o apucă din nou de mână, dar, de data asta pentru a o aşeza pe

burtă, cu braţele pe lângă corp şi cu capul într-o parte. Îşi luă cuţitul de la brâu şi tăie rochia femeii la spate, sfâşie stofa udă care i se lipise de pielea îngheţată şi o dezbrăcă până la brâu. Apoi îi mişcă mâinile în dreptul plămânilor şi ea se simţi mai uşurată. Respiraţia, ajutată de mişcările acelea ritmice, deveni mai profundă şi mai puţin neregulată, şi Angelica reuşi în sfârşit să tragă puţin aer în piept. După aceea, marinarul o masă cu putere cu palmele de-a lungul spatelui. Puţin câte puţin, sângele îngheţat al Angelicăi începu să circule din nou în vene. Spasmul care îi chinuia pieptul slăbi, dinţii i se descleştară şi o căldură plăcută o învălui, iar gândurile o porniră în zbor, uşoare şi domoale.

"Omul ăsta e rău ca un diavol... dar mâinile lui sunt bune... da, mâinile lui sunt bune... Ce bine e!... Ce binecuvântare!... Ce fericire să fiu vie!"

Pământul nu se mai clătina, era din nou stabil şi familiar sub trupul ei întins.

"O să mă jupoaie de vie în felul acesta... O fi observat că sunt însemnată cu floarea de crin?... Mi-e frică... E grav? Poate că şi el e un bandit, un ticălos bun de spânzurătoare... Dacă mă trădează... Dar e un englez! Poate că nici nu ştie ce înseamnă floarea de crin..."

Simţindu-se stăpână pe sine, se ridică şi se aşeză acum fără ajutor.

— Mulţumesc, murmură Angelica în engleză. Îmi pare rău!

— E mai bine? o întrebă Merwin scurt.

— Da, mă simt foarte bine.

Dar se încrezuse prea mult în puterile ei, pentru că vălul negru i se lăsă din nou în faţa ochilor şi îşi lăsă capul să cadă pe umărul lui Merwin. Era un umăr tare ca o piatră, dar cu o curbă blândă şi largă; un umăr de bărbat.

— Mă simt bine, şopti ea în franceză.

Vorbea fără şir. Ştia că e dezbrăcată şi, cu un gest instinctiv de pudoare, încercă să-şi adune la piept zdrenţele corsajului.

Merwin o luă în braţe, ridicând-o fără efort. Angelica visă că redevenise copil. Nimic nu mai putea să o atingă, iar mugetele mării se pierdeau în timp, în timp ce el o purta cu paşi mari pe o cărare printre arbori.

Plimbarea a fost destul de scurtă, dar ea nu-şi dădu seama de asta. Probabil că adormise. Nu leşinase, ci la drept vorbind, căzuse într-un somn scurt şi profund din care se trezi refăcută câteva minute mai târziu. Era aşezată acum pe trunchiul unui arbore, cu capul pe genunchi şi auzea deasupra ei vocea autoritară a lui Jack Merwin care o chema pe tânăra Esther să vină cu o fustă şi o cămaşă pentru ea. Fata alergă în spatele tufelor şi se întoarse imediat, aducându-i tinerei femei hainele.

Angelica se retrase în spatele unui desiş ca să se îmbrace. Fusta şi cămaşa păstrau căldura trupului englezoaicei şi asta îi făcu bine. Îşi limpezi apoi părul îmbâcsit de apă sărată şi nisip într-un izvor care susura acolo.

Binevoitorul Elie Kemton aprinse repede un foc pentru a se încălzi. Sammy era înfăşurat în redingota pastorului. Pe Angelica o priveau toţi uimiţi. Nu crezuseră s-o mai revadă vreodată.

— Aşezaţi-vă lângă domnul Willoagby, doamnă de Peyrac, o invită negustorul. Da! Da! O să vedeţi că ţine de cald.

*

— Trebuie să plecăm, interveni Merwin. În partea cealaltă a insulei o să găsim ajutor.

Plecară în şir pe sub cupola de pini. Aerul nopţii era cald şi uscat, iar cerul scânteia de stele. Dar oare era noapte?... Un cer încă albastru se zărea printre ramuri.

— Aceasta este noaptea Sfântului Ion, îşi aminti Adhémar, noaptea în care soarele nu apune, iar ferigile înfloresc în petale roşii, minunate, care nu durează decât câteva ore. Nimeni nu mai ştie nimic despre cei care au văzut florile... Să ne grăbim să ieşim din codrul ăsta... E plin de ferigi pe aici, iar noaptea se va lăsa în curând... Noaptea de Sfântul Ion...

Angelica mergea ca o somnambulă. Doborâtă de oboseală, simţea încă în capul pieptului un nod.

Merwin îi aruncă o privire scurtă.

— Cum vă mai simţiţi?

— Destul de bine! răspunse ea, dar cred că mi-ar fi mai bine dacă aş putea să iau o gură de rom sau de ceva cald.

La o cotitură a cărării, satul de pe coasta de vest se ivi în sfârşit. Ţipetele ascuţite ale păsărilor şi chemările pescarilor năvăliră deodată asupra lor, odată cu mirosul puternic de peşte putred şi grăsime topită.

O casă de lemn se înălţa la stânga, chiar la intrarea în cătun, Merwin strigă la poartă, dar pentru că nimeni nu răspundea, pătrunse fără sfială cu tot grupul înăuntru. Judecând după principiul sfintei ospitalităţi care domnea în acele colonii îndepărtate ale Lumii Noi şi care dădea dreptul celui flămând sau lipsit de adăpost să considere a lui casa pe care Cel de Sus i-o scotea în cale în pustiurile acelea, marinarul se dusese direct la dulapul de lemn şi luă o farfurie de faianţă colorată cu alb şi albastru şi un polonic de cositor. Pe urmă se apropie de vatră şi, ridicând capacele, se uită prin oale. Luă din una o porţie de stridii fierbinţi, din alta trei cartofi fierţi peste care turnă nişte lapte călduţ dintr-un vas care era pus în cenuşă.

— Mâncaţi, spuse el, punând în faţa Angelicăi farfuria. Mâncaţi repede.

Împărţi şi celorlalţi farfurii cu supă, ca şi cum toată viaţa n-ar fi făcut altceva decât să împartă supa săracilor.

6

Angelica avea să ţină minte multă vreme după aceea că nici ea, nici ceilalţi nu mâncaseră vreodată ceva mai bun şi gustos decât supa aceea de stridii în casa unui colonist din insula Monegan, după ce abia scăpase de la înec.

Aşa descoperi ea mâncarea specifică a acestor ţinuturi care se întind de la capul Cod până la golful Saint-Laurent, trecând prin Golful Francez şi toată Noua Scoţie; “la chaudrée” pentru francezi, canadieni şi acadieni, “the chowder” pentru englezi era hrănitoarea şi neasemuita supă în care se amestecă toate bunătăţile locurilor: cartoful sălbatic din America, stridiile, fructul mării bogate, şi laptele, plăcerea şi savoarea Lumii Vechi, amintirea unui pământ îndepărtat cu iarbă grasă care nu se compară cu sălbăticia noului pământ pe care vezi cu uimire cele câteva vaci stinghere care pasc la liziera pădurii indiene...

Toate acestea amestecate în fiertura aceea gustoasă şi plăcut mirositoare.

Se mai pune şi o ceapă călită, un praf de piper sau nucşoară, câteva bucăţele de carne de porc sărată şi, la sfârşit, câte o bucată de unt cât o nucă, pentru fiecare porţie...

În jurul unei supiere de aur, plină cu supă de stridii ar trebui să se ducă tratativele privind soarta acestei părţi a lumii... Toată lumea s-ar simţi mai bine...

7

Mâncau cu poftă. Nu se auzeau decât suspinele de plăcere şi plescăitul limbilor.

— Simţiţi-vă ca acasă, englezilor, se auzi o voce de franţuzoaică.

O ţărancă grasă tocmai apăruse în curte.

— Da' ăsta ce mai e, Dumnezeule?

— E doar un urs, mormăi Kemton, sorbind ultimele picături de supă.

— Asta văd şi eu, necioplitule! Dar ce caută un urs în casa mea? Ce e la mine, coteţ? Sunt obligată să-i dau şi lui o porţie de supă într-una din farfuriile mele frumoase pe care mama le-a adus de la Limousin acum patruzeci de ani, fără să spargă vreuna?

— Doamnă, sunteţi franţuzoaică? o întrebă Angelica în franceză. Aici e un sat acadian?

— Pe legea mea, poate că da, poate că nu. Ce suntem noi, ăştia de pe insula Monegan, n-aş putea să vă spun exact... Eu una sunt din Port-Royal, din peninsula Acadiei, de unde am venit la cinci ani cu grupul domnului Pierre d'Aulnay. E mult de atunci. Dar de douăzeci de ani m-am căsătorit cu vecinul nostru, un scoţian, Mac Gregor, şi m-am mutat cu el la Monegan, acum vreo treizeci şi cinci de ani.

Jack Merwin o întrebă în engleză dacă indienii încercaseră să atace insula şi dacă fuseseră zăriţi prin golful Penobscot. Femeia negă. Vorbea destul de bine engleza, chiar dacă avea accent franţuzesc. Îi spuse că indienii, mohicanii, taratinii, mic-machezii şi etcheminii din Penobscot şi din Dariscotta erau

liniştiţi. De data aceea nu dezgropaseră securea războiului, pentru că marele senior de la Gouldsboro reuşise să-i convingă pe toţi albii din Golf şi mai ales pe zurbagiul acela de Saint-Castine să nu se amestece în luptele acelea.

Cu numai o săptămână în urmă, soţul ei, bătrânul Mac Gregor, se dusese împreună cu cei trei fii ai săi la Popham ca să-l întâlnească pe marele senior de la Gouldsboro şi, cu toţi albii din preajmă şi cele mai importante căpetenii indiene de pe coastă, încheiaseră o alianţă şi fumaseră împreună pipa păcii. Stăpânul Gouldsboro-ului era puternic şi bogat. Avea o flotă mare şi o grămadă de aur. El promisese să-i apere împotriva guvernului lor pe cei care vor avea de suferit din cauza acelei înţelegeri de pace. Şi aşa era drept! Destul se învârtiseră de colo-colo ca nişte titirezi de dragul regilor Franţei şi Angliei care nu puseseră niciodată piciorul în colonii.

Angelica se îmbujorase de emoţie când auzise numele soţului ei, contele de Peyrac. O copleşi cu întrebări pe femeie şi află că Joffrey, după ce părăsise gurile Kennebec-ului, plecase spre Gouldsboro. Era deci foarte posibil să-l găsească acolo dacă ar fi ajuns a doua zi, ceea ce nu era prea greu, pentru că marea rămânea liniştită, în ciuda mareelor echinocţiului.

Aflând că soţia "marelui senior de la Gouldsboro" era sub acoperişul ei, doamna Mac Gregor îşi împreună mâinile în extaz, făcu o plecăciune adâncă, cum o învăţase mama ei să facă în faţa nobililor, şi începu să vorbească repede, amestecând franceza cu engleza.

Angelica îi povesti păţania în care era gata să piară înecată. Acadiana îi spuse că lucrul acela se întâmpla aproape în fiecare zi în acelaşi loc. În fiecare familie erau mai mulţi înecaţi decât vii. Asta era!

— Mă duc să vă aduc haine uscate, doamnă, hotărî ea fără nici o emoţie.

— Nu aveţi şi nişte pantaloni pentru cel care m-a salvat? E ud leoarcă.

— Pantaloni? Nu, aşa ceva nu am! Toţi bărbaţii din casă se înfăşoară în pături vărgate, tartani cum le spun ei. Un scoţian, să mă iertaţi, nu se plimbă decât cu fundul la aer. Dar la negustor, domnul Winslow din Plymouth, vecinul nostru, domnii vor găsi tot ce le trebuie.

Îi trimise pe bărbaţi cu urs cu tot la englez, rămânând cu femeile şi copiii, printre care şi micul negru, se-nţelege.

— Un drăcuşor ieşit din Infern, micuţul ăsta. Dar e noaptea de Sfântul Ion, nu-i aşa? Din toate părţile vin spiriduşi şi drăcuşori în noaptea asta... Vedeţi, ce luminos e cerul?... La miezul nopţii, bascii o să aprindă focurile şi o să danseze.

Era destul de vesel la Monegan, în ciuda înecaţilor din fiecare zi. De altfel, bascii din Bayonne tocmai vânaseră cu o zi în urmă o balenă. După o luptă crâncenă, cu bărci aruncate în aer de loviturile de coadă şi cu un om omorât, prada fusese trasă la mal, sub bolta zgomotoasă a păsărilor de pradă. Tranşată deja în bucăţi albe şi roz de cuţitele pescarilor, balena plutea încă între barca ancorată şi o mică plajă pe care trei cazane enorme erau puse la încălzit. O avere se legăna acolo, în voia valurilor, la malul insulei Monegan, iar marinarii visau că umblă cu monezi de aur în locul bucăţilor de grăsime pe care le aruncau în oale. Din găurile mari din craniul cetaceului se scurgeau picături de spermanţet, substanţa aceea uleioasă şi albă care servea la fabricarea lumânărilor de lux. Pielea de pe gât urma să fie folosită la fabricarea îmbrăcăminţii, panaşelor, corsajelor şi evantaielor... Limba, delicatesă căutată, urma să fie sărată, pentru a fi servită la masa vreunui prinţ, iar grăsimea urma să intre în porţiile săracilor. Oasele aveau să fie folosite ca bârne, grinzi, garduri...

Mândru, marele pescar Hernani d'Astiguarza, care era şi căpitanul mici corăbii de o sută cincizeci de tone, se plimba prin port, sprijinindu-se în harponul lui ca un uriaş în lance. Când prima stea o să se ivească pe cer şi umbrele întunecate ale pădurii se vor profila pe cerul verde, el o să întrerupă lucrul şi atunci se vor aprinde focuri mari peste tot pe mal. Era noaptea de Sfântul Ion şi trebuia să se danseze în jurul focurilor.

În timpul acesta, Angelica se tocmea cu doamna Mac Gregor asupra preţului unei pelerine din piele de focă. Moliciunea învăluitoare a veşmântului o cucerise.

— N-am cum să vă plătesc acum, dar când o să ajung la Gouldsboro o să vă plătesc o pungă de douăzeci de scuzi şi un dar la alegerea dumneavoastră, care v-ar plăcea.

— Ce rost are să ne tocmim atâta când suntem oameni bine crescuţi! Se spune că puteţi vindeca. Dacă o să-l vindecaţi

pe mezinul nostru, Alistair, o să fiu mai mult decât mulţumită. Ar fi un mare noroc pentru copil.

Se duseră la micul Alistair. Doamna Mac Gregor avusese doisprezece copii. Fiii şi fiicele care mai trăiau erau căsătoriţi toţi pe insulă şi formau o comunitate destul de numeroasă. Ca să nu-i supere pe sfinţii celor două familii, francezi şi scoţieni, copiii purtau unul un nume francez, altul un nume scoţian. Aşa se făcea că un Leonard era urmat de un Ogilvey şi că un Alistair era înaintea unei graţioase Janeton. Cu câteva zile înainte, tânărului Alistair i se întâmplase ceva ciudat: alergând pe stânci pentru a scăpa de maree, voise să sară peste o crăpătură. Era un salt destul de periculos pentru că groapa avea vreo şaizeci de picioare adâncime. Sărise cu îndemânare pe partea cealaltă, dar de atunci o durere nesuferită îl împiedica să pună picioarele pe pământ.

După o oră de masaj, copilul putea să atingă destul de uşor pământul cu piciorul, fiind foarte încântat de asta. Pe urmă, uitând prin ce trecuse, Alistair susţinu că putea să danseze în seara aceea dansul spadelor încrucişate. Contesa îl potoli însă cu asprime. Trebuia să se mai odihnească ceva timp, pentru că ligamentele să se întărească. Luă pe urmă nişte grăsime de marmotă, din care orice gospodină are oricând câteva borcănele la îndemână, şi, după un ultim masaj, îl lăsă pe băiat să stea pe un scaun de pai. Aşa putea să asiste şi el la sărbătoare...

Un întreg popor îmbrăcat în tartani plisaţi, cu berete şi haine din stofă cadrilată, în roşu, verde şi negru – două comunităţi, cea a Mac Gregor-ilor şi cea a Mac Daylines-ilor, care purtau berete albastre cu moţ, luase parte la miracol. La această adunare se amestecau redingote întunecate, cele ale negustorilor şi coloniştilor englezi. Familiile lor se trăgeau din primii locuitori ai Plymouth-ului, în golful de la capul Cod. Erau şi călugări pelerini. Ca şi bătrânul Josué pe care Angelica îl întâlnise la Houssnok, cu toată morala lor riguroasă, erau toţi de o veselie care îl intriga pe reverendul Patridge. Mai erau şi două familii de pescari irlandezi şi una de origine franceză, Dumaret, despre care se spunea că au cei mai mulţi morţi înecaţi. Era de înţeles! În ţinutul acela unde orice copil care începe să meargă se repezea să încalece valurile pe o bucată de lemn, cum să nu se întâmple asta? Toată ziua colindau de la o insulă la alta, chiar pe acolo pe unde marea e mai înşelătoare ca oriunde,

aşa că într-o zi, la paisprezece-cincisprezece ani, vârstă la care nu te temi de nimic şi la care nu ai nici destulă experienţă, aceşti neobosiţi ştrengari ai strâmtorilor se înecau.

În familia Dumaret, bunica presimţea de fiecare dată apropierea nenorocirii. Mereu o vedeai sculându-se şi apucându-se să aranjeze hainele copilului care era plecat pe mare.

Toate acestea i se povesteau Angelicăi în timp ce vizita fermele şi cătunul. Prezenţa ei îi onora foarte mult pe locuitorii insulei, iar vindecarea micului Alistair o făcea şi mai nepreţuită. Marinarii care veniseră cu două bărci ca să-şi facă proviziile de apă dulce erau şi ei prezenţi în seara aceea în mulţime. Se auzea o păsărească ciudată, un amestec de dialecte indiene cu o franceză de Saint-Malo şi cu puţină engleză.

Câţiva mic-machezi liniştiţi, înrudiţi cu locuitorii insulei, ieşeau din pădure, aducând blănuri şi vânat la porţile caselor şi se aşezau pe vine prin locuri mai înalte, curioşi să vadă şi ei sărbătoarea albilor. Aproape toţi erau foarte înalţi, cu chipuri colţuroase, arse de soare.

Pe la zece seara Angelica se hotărî să-i părăsească şi să se ducă să doarmă puţin înaintea serbării. Poposise la doamna Mac Gregor. Aerul neobişnuit de cald al nopţii îi uscase părul lung, dar oboseala o dobora. Se înveli în pelerina de focă şi se aşeză într-un loc mai liniştit, rezemată de trunchiul unui stejar uriaş.

A doua zi trebuie să ajungă la Gouldsboro. Să dea Domnul ca marea să fie liniştită!

Agitaţia creştea în jurul caselor şi pe plajă unde se adunau vreascuri. Se aduceau butoaie, halbe, se aşezau farfurii pe mesele de lemn. Noaptea era în toi, dar focurile de artificii aveau să fie aprinse abia în ultimul ceas înainte de miezul nopţii.

Trecură nişte copii care se ţineau de mână şi strigau, luându-i cu ei pe negrul Timothy, pe musul Abbial şi pe Sammy Corwin.

Insula Monegan, adăpostul tuturor neamurilor de marinari, trăia încă o noapte magică, iar inima ei se auzea bătând lângă faleze, cu primele lovituri de tobă ale bascilor care repetau un dans lângă tabăra lor.

În fiordul acela strâmt, înfăşurat în ceţuri, în jurul anului o mie, bărci cu dragoni pe provă se strecuraseră uşor, descoperind ca şi acum colinele de granit acoperite cu flori. De atunci, litere necunoscute pe piatra cenuşie păstrau amintirea

acelui popas al wikingilor cu bărbi şi plete blonde. După ei venise John Cabot. Apoi Verrazano, florentinul, pentru Franța, spaniolul Gomez, englezul Rut, un preot francez Andre Theot, sir Humphrey Gilbert, Gosnold, Champlain şi George Weymouth şi John Smith care în 1614 primise misiunea de a explora America de Nord pentru aur şi balene...

Povestea era lungă şi încâlcită. Se ridicase ca o saga întortocheată din insula mohicanilor. Se auzea şi acum în mijlocul acelor voci amestecate de irlandezi şi scoțieni, printre parfumurile grele, fiind însoțită de râsetele oamenilor cu veşminte în toate culorile: fuste scoțiene, berete roşii de basci, pălării negre de calvinişti, eşarfele de satin ale câtorva pirați din Barbados, precum şi şepci de toate culorile ale marinarilor din toate părțile lumii.

Lăcustele şi greierii ascunşi în iarbă îşi continuau neîncetat refrenele lor subțiri. La orizontul de culoarea şofranului noaptea se făcea simțită, ca o spumă întunecată pe cerul verzui. Pânze se perindau mereu în zare.

Şi, deodată, marea rămase pustie, iar malul gol. Angelica era singură în fața oceanului şi a plajei părăsite. De ce era atâta tăcere, de ce atâtea "porturi goale"?... Pretutindeni, pe coasta dantelată, tăcere, tăcere... Pustiul... Balenele au plecat... şi bancurile de moruni şi sardinele, roiuri mari de argint în apa mării; au plecat şi păsările, ca nişte nori uriaşi, şi focile ca nişte călugări cerşetori şi marsuinii albi şi caşaloții albaştri şi rechinii răi şi delfinii...

Dar nu numai asta te copleşeşte... O dezamăgire îți cuprinde ființa, o melancolie necunoscută, dureroasă care-ți învăluie sufletul... O deznădejde surdă în golfurile pustii...

Prea multe amintiri, prea multe lupte, prea mulți înecați, prea multă lăcomie şi furie, prea multe suflete rătăcite, duşmănoase, disperate, uitate, plângând şi văitându-se în ceață, în vânt, în spuma acelor valuri purtate de mareele uriaşe şi nemiloase care muşcă din pământ cu hohote şi şuierături.

Atâtea maluri pustii...

Cețuri plutitoare, uşoare şi lăptoase, plângând peste pădurile de cedrii, peste acele verzi ale pinilor, peste frunzişul roşcat al arțarilor şi fagilor, peste întinderea de cafeluțe sălbatice şi rododendroni, peste liliacul de lângă o casă dărăpănată, peste trandafirii dintr-o grădină uitată.

Ţară a fantasmelor!

Francezi, englezi, olandezi, suedezi, finlandezi, spanioli, bretoni, normanzi, scoţieni, irlandezi, piraţi, ţărani, pescari de moruni şi de balene, călăuze, puritani, papistaşi, iezuiţi şi reformaţi, indieni etchemini, tarratini, mic-machezi, maleciţi, unde sunteţi? Unde sunteţi, fantome ale Acadiei, ţara cu o sută de nume, împărăţia golfurilor şi peninsulelor, vizuină ascunsă peste care trece acum un văl?...

Mirosul de pădure şi cel de alge, mirosul de scalpuri şi de incendiu, izurile venite din mare şi de pe pământ care te îmbată şi te devorează şi, peste toate acestea, o privire rece şi nepăsătoare care te vede murind...

Un ţipăt rupse tăcerea, ascuţit şi neaşteptat, o smulse pe Angelica din somn şi din coşmarul întunecat, făcând-o pe tânăra femeie să se ridice cu iuţeală la poalele copacului lângă care adormise.

— Ce e? Taie un porc?

Nu, erau numai cimpoaiele scoţienilor care începuseră să cânte pe plajă.

La câţiva paşi de ea, contesa îl zări pe Jack Merwin aşezat pe pământ, cu faţa întoarsă pe plajă, unde tocmai se aprindeau focurile mari. Scoţienii dansau în jurul săbiilor încrucişate sau se luptau corp la corp cu ursul negru.

— Am visat, şopti Angelica. Oamenii se luptaseră între ei până când locurile acelea rămăseseră pustii şi uitate.

Îşi dădu seama că vorbise în franceză.

Spatele lui Jack Merwin rămânea nemişcat ca o stâncă. Se odihnea cu coatele pe genunchi şi mâinile atârnate. Observă pentru prima dată că, în ciuda bătăturilor groase, avea mâini lungi şi fine.

Sentimentul de nelinişte care o cuprindea adesea atunci când îl privea deveni acum mai puternic, amintindu-şi purtarea lui ciudată, atunci când refuzase să-i întindă mâna, privind-o nepăsător cum murea. Oare ce se întâmplase cu el de o lăsase să se zbată în valuri, pentru ca apoi să se arunce după ea când era aproape prea târziu, salvând-o în ultima clipă cu eforturi supraomeneşti? Era într-adevăr ciudat.

— Daţi-mi mâna, domnule Merwin, îi ceru ea brusc, aş vrea să vă citesc destinul.

Dar el îi aruncă o privire furioasă şi îşi ţinu mâinile una lângă alta.

Angelica izbucni în râs. Era sigur că nu se trezise de tot dacă îndrăznise să fie cochetă şi provocatoare cu o fiinţă atât de duşmănoasă. Sufletul ei era ca o nacelă cu pânzele în vânt, gata să se avânte spre orizont, iar toată vânzoleala aceea, precum şi ţipetele miorlăite ale cimpoaielor o încântau.

— E aşa de bine să fii viu, Merwin, sunt fericită... Dumneata m-ai salvat.

El se posomorî şi-şi strânse mâinile cu înverşunare.

Femeia râse din nou, ameţită de ecoul nopţii aceleia de iunie. Sunetul ritmat al fluierelor şi tobelor acoperea acum cimpoaiele.

Angelica sări în picioare.

— Domnişoară Pidgeon, doamnă Mac Gregor, doamnă Winslow, hei, voi, Dorothy, Janeton, veniţi, veniţi... haideţi să dansăm farandola[1] cu bascii.

Le apucă de mâini şi le trase după ea de-a lungul pantei.

Bascii urcau unul după altul pe pantă, în picioarele goale, cu graţia şi elanul unor dansatori neîntrecuţi. La lumina focurilor, beretele lor roşii străluceau ca nişte maci. Un tânăr înalt şi zvelt se învârtea în faţa lor cu mâinile ridicate, lovind o tamburină împodobită cu monede de aramă. Când Angelica şi tovarăşele ei apărură în cercul de lumină, bărbaţii scoaseră un strigăt şi le făcură loc între ei.

— Pe Sfântul Patrick, strigă irlandezul Porsons, diavoliţa asta ne ia femeile la dans!

— Se spun tot felul de lucruri despre ea, spuse englezul Winslow. Cică ar fi vrăjitoare...

— Vrăjitoare! se ofensă bătrânul Mac Gregor. Taci din gură că nu ştii nimic. E o zână! Am văzut o mulţime pe câmpii când eram copil, în Scoţia. Am recunoscut-o imediat. Lasă, lasă, vecine. Asta e noaptea nebună. numai când aud fluierele bascilor simt cum mi se furnică pielea pe mine. Vino să dansezi şi tu, vecine. E noaptea nebună.

Farandola se întindea întortocheată şi săltăreaţă printre focuri. Case şi copaci. Orice femeie, bătrână sau tânără, bunică, mamă, fată sau fetiţă, trebuia să danseze în noaptea de Sfântul Ion. Marele căpitan vânător de balene, Hernani d'Astiguarza, o

---

[1] farandola – dans provensal (n.tr.)

luase pe Angelica la joc şi nu o mai scăpa din ochi. Îşi dădu repede seama că tânăra femeie cunoştea majoritatea paşilor din farandola bască, iar când ea vru să se întoarcă pe plajă, căpitanul se repezi şi o trese cu iuţeală în mijlocul cercului. Supunându-se muzicii, Angelica dansă cu marinarul.

La Toulouse, în Aquitania, contesa dansase de multe ori farandola. În castele, ea era preferată dansurilor de la curte. Joffrey de Peyrac o dusese de mai multe ori în ţinutul basc, în Pirinei, ca să vadă marile sărbători populare la care ea participase cu bucurie, ca o stăpână.

Toate acele amintiri îi veneau una câte una în minte, odată cu muzica aceea săltăreaţă.

Tânăra Esther avea o fustă scurtă şi putea să danseze cu uşurinţă. Angelica râdea în braţele căpitanului basc, în timp ce picioarele aproape că nu-i mai atingeau pământul; părul ei blond se învârtea în aer şi i se răspândea pe spate ca o flacără, lovindu-i obrajii şi acoperindu-i fusta în vălul lui mătăsos. Marinarul îi vorbea când în limba bască, când în franceză, atunci când paşii dansului o apropiau de el, iar braţele lui de fier o strângeau din ce în ce mai posesiv.

— O zână a ieşit din mare pentru noaptea de Sfântul Ion, spunea el, Monegan e o insulă fericită. Totul e ca o vrajă, doamnă. Cum de ştiţi dansurile noastre?

— Pentru că sunt contesa de Peyrac de Morens d'Irristru.

— Irristru?... Un nume de la noi.

— Ei, vezi?

— Sunteţi din Aquitania deci?

— Da, dar prin alianţă.

— Şi de ce soţul dumneavoastră vă lasă aşa, singură, să rătăciţi la capătul lumii?

— Nici el nu e departe. Fii sigur de asta, domnule.

— Doamnă, spuse el în bască, aveţi cea mai frumoasă talie din câte am ţinut eu vreodată în mâini, iar ochii dumneavoastră mă vrăjesc... Ştiţi dansul de la culesul viilor? continuă el în franceză.

— Parcă.

— Atunci haideţi să-l încercăm.

O învârtea nebuneşte, iar tânăra femei se simţea ca într-un vârtej; cerul de un albastru întunecat se răsturna în flăcările roşii ale focurilor, iar feţele vesele săltau în jur ca nişte mingi.

— Nu mai pot, strigă ea, mi se învârte capul.

Aprigul dansator se opri, însă nu înainte de o învârti de mai multe ori, ridicând-o cu amândouă mâinile în sus.

Se auziră aplauze.

Obosită, Angelica râdea în timp ce i întindea plosca din piele de capră. Bău dintr-o răsuflare, simţind jetul de vin direct în gât. Alte aplauze răsplătiră această nouă ispravă.

Ceva mai sus, pe deal, stăteau la poalele unui copac reverendul Patridge care dezaproba acele destrăbălări şi Jack Merwin care nu era prea petrecăreţ, privind amândoi scena cu ochi întunecaţi şi mustrători. Angelica îi zări şi izbucni într-un râs nestăpânit. Prea erau caraghioşi cei doi bărbaţi.

Hohotul de râs trezi veselia celorlalţi şi toată lumea se porni pe joc, cei mari câte doi, copiii în horă. Cimpoaiele acompaniau tobele pentru jocul scoţian şi toată lumea dansa. Cei mai leneşi sau mai obosiţi băteau ritmul cu mâna pe masă. Câteodată, o pereche se retrăgea lângă mese ca să bea o halbă de bere sau un pahar de vin. Corăbiile din port descărcaseră rezervele de sărbătoare: vinuri spaniole din Caraibe, vinuri franţuzeşti şi chiar vinul tare şi parfumat din viile sălbatice ale insulei Martinica. Vinurile se amestecau în pahare, turnând slăbiciune în vene şi luând oamenilor puterea.

Aşezate lângă mese, două femei bătrâne din sat, dintre care una era bunica Dumaret, cea care vedea înecaţii în vis, desfăceau stridii fără încetare. Domnul d'Astiguarza îi aminti Angelicăi modul de a savura "les loubinkas", gustările preferate ale bearnezilor şi bascilor. Nu plecase din Bayonne fără să ia cu el şiruri lungi de cârnaţi din aceia, foarte piperaţi. Cârnaţii erau fripţi la foc mic şi apoi erau mâncaţi calzi, împreună cu o stridie rece.

Era culmea voluptăţii gustative! Un cârnat fierbinte şi o stridie rece. Un dans, o înghiţitură de vin şi apoi un cârnat din acela drăcesc, iute de-ţi dădeau lacrimile, cu o stridie verde şi rece care plutea în apa de mare în cochilia ei de sidef. Dansul, râsul, mâinile care băteau cadenţa, vinul de ambră cu parfumul lui tare şi ameţitor...

Unii sunt doborâţi şi se prăvălesc, nemaiputând să se oprească din râs, alţii sunt deja ameţiţi, dar nimeni nu-i bagă în seamă.

Sus, aproape de casele din marginea pădurii, mic-machezii şi mohicanii, aproape la fel de încruntaţi ca reverendul Patridge, se uitau la distracţiile albilor, gândindu-se că nu e mare lucru să bei un vin care nu e destul de tare. Doar apa de foc e sfântă şi miraculoasă. Atunci când o să se strângă destulă apă de foc de pe corăbii, schimbând cu marinarii blănurile lor, vor încinge şi ei o beţie nemaiîntâlnită în mijlocul pădurii, o să-şi iasă din minţi şi vor ajunge în împărăţia visurilor... Ei nu se vor mulţumi să râdă şi să danseze prosteşte ca albii... şi nici să mănânce doar câteva scoici...

La miezul nopţii, primul săritor ţâşni prin flacăra focului ca un diavol negru. Şi hop! Unii după alţii, bascii cu muşchi de oţel săreau peste jar cu picioarele goale şi braţele ridicate, fiecare salt fiind însoţit de un strigăt de spaimă din partea privitorilor.

— Pe cel care trece prin foc de Sfântul Ion, diavolul nu-l mai poate atinge tot anul, spuse Hernani d'Astiguarza.

— Atunci şi eu vreau să sar, strigă Angelica.

— Femeile nu au voie, protestă un basc, simţind că tradiţia e încălcată.

— Vreţi deci să le lăsaţi pe femei în seama diavolului? întrebă tânăra femeie dându-i şapca pe nas.

Era un pic ameţită, fie! Dar ocazia nu o va mai avea poate niciodată, iar ea visase întotdeauna aşa ceva.

— Ea poate! o susţinu Hernani cu tărie, privind-o aprins. Dar părul dumneavoastră, doamnă... Trebuie să aveţi grijă, adăugă el punând mâna mângâietor pe capul Angelicăi – gest pe care ea nu-l observă în febra ameţelii de moment.

— Să nu vă fie teamă! Eu sunt fiica Săgetătorului, semn al focului, însoţit de cohorte de balauri şi legiuni de salamandre care trec neînfricate prin foc. TREBUIE să sar! Domnule d'Astiguarza, daţi-mi mâna!

El o conduse aproape de focul scânteietor şi o tăcere adâncă se aşternu.

Angelica îşi aruncă pantofii pe care îi împrumutase de la doamna Mac Gregor. Sub picioarele goale simţea nisipul rece. În faţa ei, flacăra vie urca înaltă şi aurie. Tânăra femeie simţea că e toată o flacără, gata să strălucească şi să ardă.

Hernani îi întinse o mică ploscă turtită. Angelica o mirosi şi recunoscu parfumul.

— Lichior de "piquepoult"[1]... Mii de mulțumiri, domnule! Înghiți o duşcă bună.

Toate privirile erau ațintite asupra ei. Nimeni nu-şi mai amintea bine numele, dar ceea ce se spusese despre ea plutea vag în mințile lor încețoşate.

Desculță, gata să sară, li se părea o întruchipare a unei zeițe, nepământeană. Îi domina cu independența ei de ființă stăpână pe sine. Vedeau că talia ei subțire era puternică, că umerii frumoşi purtaseră greutatea unei vieți pline de experiențe şi de lupte şi ghiceau din strălucirea ochilor că înfruntarea cu flăcările era un nimic pentru ea, cea care sărise peste atâtea alte focuri mai mari.

Angelica nu se gândea la aceste lucruri. Fusese mai întâi o dorință a întregului corp, apoi un îndemn al ființei care, chiar în ziua aceea, era gata să moară. Acum, în zbaterile flăcărilor, ea vedea parcă o figură ademenitoare care o chema... era poate spiritul mitic al nopții de Sfântul Ion sau o zeiță care dansa, cu pletele când negre, când purpurii, Diavolița!...

Toba bătea. Hernani d'Astiguarza apucă mâna Angelicăi şi o trase după el, alergând din ce în ce mai repede. Zidul de foc se ridica în fața ei. Sprijinită de mâna bărbatului, tânăra femeie se înălță în aer şi trecu prin perdeaua fluidă şi fierbinte a focului, simțindu-i răsuflarea. Muşcătura flăcărilor o atinseră în treacăt şi apoi ea scăpă, căzând pe cealaltă parte, în răcoarea nopții unde un alt basc o aştepta ca să o ducă mai departe, în afară de pericol. Alți doi bărbați se grăbiră să stingă cu palmele marginile fustei care ardeau. Se simțea un uşor miros de păr ars şi Angelica îşi scutură coama.

— Nu-i nimic! Am trecut! Dumnezeule mare, îți mulțumesc!

— Mă îmbolnăviți! strigă Adhémar, plângând de-a binelea. Ce s-ar fi ales de noi dacă ați fi căzut în foc?... Nu vă ajunge apa ca să muriți, vă mai trebuie şi focul?...

Soldatul era beat turtă.

Muzica începea din nou, puțin poticnită. Marele Hernani strânse talia Angelicăi în brațele lui de vânător de balene şi o trase deoparte. Ochii lui negri străluceau ca nişte agate. Îi vorbea în limba bască pe un ton insistent.

---

[1] piquepoult – soi de vin (n.tr.)

— Sunteți pentru mine o apariție de neuitat, doamnă. Mi-ați fermecat sufletul. O să sfârşim noaptea împreună, nu-i aşa?

Angelica se eliberă din brațele lui ca să-l poată privi mai bine. Nu era uimită de cuvintele îndrăznețe pe care i le spusese, cât mai ales de faptul că le spusese în bască şi, în mod normal, ar fi trebuit să nu le înțeleagă.

— Asta chiar că e bună, exclamă ea, dar... mi se pare că înțeleg basca!... Eu, basca!... Păsăreasca asta îngrozitoare pe care nimeni nu o poate învăța dacă nu s-a născut pe malurile râului Soule!... Lichiorul dumitale conținea vreun filtru magic, domnule d'Astiguarza?...

— Nu... Dar... Se spune că vorbiți chiar şi unele dialecte ale indienilor acadieni, doamnă.

— Cunosc, într-adevăr, abénacheza din regiunea Kennebec.ului.

— Aşa se explică misterul. Limba noastră şi cea a indienilor sunt înrudite. Presupun că poporul nostru de origine asiatică a făcut înconjurul pământului în sens invers, unii ajungând aici, iar noi în Bayonne. Când strămoşii mei au venit odinioară să vâneze balene până aici, s-au înțeles foarte uşor cu sălbaticii şi, adesea, fără să învățăm deloc limba, am putut să facem pe interpreții între ei şi misionari.

Bărbatul schiță din nou un gest ca să o tragă spre el.

— Atunci, dacă ați înțeles cuvintele mele curajoase, doamnă... care e răspunsul?

Ea îi puse două degete pe buze.

— Tăcere, domnule! În noaptea de Sfântul Ion spunem multe nebunii, dar nu trebuie să le şi facem. E o rătăcire a minții şi a trupului.

Era timpul ca doamnele să se retragă.

Angelica, apucând-o pe domnişoara Pidgeon cu o mână şi trăgând-o cu cealaltă pe doamna Mac Gregor care era însoțită de două fete şi o bandă întreagă de copii, urcă destul de greu coasta, spre casele care se vedeau destul de neclar, undeva, departe. Bâjbâiala pe cărare le făcea să râdă cu lacrimi.

Reverendul Patridge se ridică asemeni unui judecător aspru pentru a le primi. Începu tunător:

— Dezaprob, domnişoară Elizabeth Pidgeon, comportarea dumneavoastră de astăzi. O femeie aşa de pioasă...

— Lăsaţi-o în pace pe biata făptură, interveni Angelica aspră fără să vrea. De două săptămâni încoace a trecut prin destule suferinţe şi orori! Are şi ea dreptul să se distreze puţin, acum, când suntem în afară de pericol!

O învârti pe domnişoara Pidgeon care râdea nebuneşte şi începu din nou să danseze.

— O să te duc la Gouldsboro, draga mea, şi o să fii la adăpost... Doamnă Mac Gregor, putem să ne odihnim în casa dumitale?

— Sigur că da, frumoasele mele, fredonă bătrâna care era cu totul ameţită, casa mea e şi a voastră.

Se culcară pe saltele din iarbă-de-mare aşezate pe jos, în sala de mese. Abia reuşiseră să găsească o poziţie cât de cât confortabilă, că mateloţii veniră să bată la geamuri ca să le cheme pe femei. Bătrânul Mac Gregor ieşi atunci la poartă cu cămaşa fluturând şi muscheta în mână, ţipând că-l găureşte ca pe o sită pe cel care îndrăzneşte să tulbure somnul femeilor. După asta, totul se linişti.

Se apropia dimineaţa, luând sfârşit astfel noaptea cea mai scurtă din an, noaptea nebunească de Sfântul Ion pe insula Monegan, noaptea păgână a solstiţiului de vară, când focuri se aprind pe coline şi pe maluri, când ferigile înfloresc în păduri, când bătrânul Shapleigh colindă codrii Lumii Noi în căutarea urzicilor sălbatice... lacrimile Junonei... sângele lui Mercur... bucuria oamenilor simpli...

8

A urmat a treia zi a călătoriei lor. A doua zi după sărbătoare...

O ceaţă, gata să se transforme în ploaie, plutea peste insulă, aducând iz de focuri stinse şi peşte mort. Doar cormoranii, pescăruşii şi coţofenele de mare îşi continuau agitaţia, scoţând ţipete ascuţite. "Fiecare la rândul lui!" păreau că spun ele cu arţag.

Angelica plecase spre port, însoţită de Adhémar şi de micuţul Sammuel. Fiica doamnei Mac Gregor, împreună cu cele două fetiţe ale ei de opt şi doisprezece ani, o ajunseră din urmă în fugă.

— Luaţi-le şi pe ele, dacă vreţi, se rugă femeia cu răsuflarea întretăiată, luaţi-le şi pe ele la Gouldsboro! Am auzit că acolo e şi şcoală. Vor învăţa bine limba franceză şi rugăciunile catolice. De trei ani nu mai avem pastor aici. Cât despre scris şi citit... bietele de ele! Au învăţat mai degrabă toate blestemele pământului.

Însoţită de Dorothy şi de Janeton, Angelica se apropie destul de temătoare de barcă.

— Vă voi plăti drumul acestor fetiţe când o să ajungem la Gouldsboro, îi spuse ea lui Jack Merwin.

Marinarul întoarse capul, având pe chip expresia şi dezgustarea unui om a cărui ambarcaţiune era luată drept coş de gunoi.

Clătinându-se, oaspeţii "Păsării Albe" îşi ocupau locurile obişnuite. În ultimul moment, căpitanul Hernani apăru din ceaţă, la fel de vioi ca în ajun şi puse pe genunchii Angelicăi un cadou destul de greu.

— Pentru prietenii dumneavoastră de la Gouldsboro, spuse el. O să le placă...

Era un butoiaş de stejar cu cel mai bun lichior. O comoară fără preţ!

Merwin îndepărtă barca de mal cu o lovitură de cange şi Angelica abia avu timp să mulţumească amabilului căpitan.

— Să ne faceţi o vizită la Gouldsboro, îi strigă ea.

Hernani d'Astiguarza rămase pe mal trimiţându-i sărutări până când bereta lui roşie dispăru în ceaţă.

Învăţaţi cu toanele englezului, călătorii se îmbarcaseră imediat ce li se ordonase. Îşi dădeau seama totuşi că era o nebunie să pleci pe mare cu o asemenea ceaţă. Din fericire, nimeni nu era în stare să se gândească prea mult la asta, deoarece oboseala le îngreuna minţile.

Numai Angelica se bucura de plecarea aceea grăbită. Seara vor ajunge la Gouldsboro şi nimic nu-i putea umbri fericirea, nici vremea urâtă, nici marea întunecată, nici fruntea înnegurată a reverendului Patridge care o mustra pe domnişoara Pidgeon – biata femeie îl privea cu o figură de oiţă supusă –, nici expresia încrâncenată a lui Merwin.

Cele două fetiţe scoţiene i se păreau Angelicăi adorabile, cu mutrişoarele lor rotunde ieşind din pledurile cadrilate cu roşu şi verde în care erau înfofolite din cap până-n picioare. Fiecare

își ținea grijulie bagajul, o legăturică de lucrușoare, iar cea mai mică strângea la piept o păpușă indiană cu părul din mătase de porumb și cu obrajii vopsiți cu zeamă de zmeură. Tânăra femeie se gândea la Honorine și la drăgălășenia copilăriei care luminează viața oamenilor.

O singură întâmplare tulbură ziua aceea de navigație. Întâlniră o barcă de acadieni din peninsulă care căutau noi victime engleze.

Ceața se îndesea și Merwin îi spuse musului să sune din corn pentru a-i avertiza. Cu obrajii umflați, puștiul se căznea să sufle în cochilia uriașă când profilul mare al bărcii de pescuit se ivi înaintea lor. Părea că nu e nimeni la bord, dar când se apropie, un răcnet îngrozitor se auzi; era strigătul de război al pieilor roșii. Călătorii rămaseră împietriți în fața unei țevi de pușcă apărută deasupra bordului ambarcațiunii.

O voce le strigă în franceză:

— Pe sfânta Scriptură, sunteți englezi?

— Francezi! Francezi! se grăbiră Angelica și Adhémar.

Barca se apropie de bordul "Păsării Albe". Căngile se agățară de corabia mică și o imobilizară. Un tânăr cu fața albă, încadrată de plete negre, cu o pălărie de fetru cu pene de vultur apăru brusc și doi ochi negri, frumoși, îi cercetară pe pasagerii ambarcațiunii.

— Ho! Ho! Mi se pare că văd pe aici mulți englezi!

Se ridică și i se văzu tot trupul. O cruce de argint și multe medalioane atârnau pe vesta lui tăbăcită, cu franjuri, după obiceiul indian. La brâu avea un pumnal și o secure, dar ținea în mână și un pistol cu mâner de sidef. În spatele lui erau mateloți cu fețe amenințătoare, printre care se amestecau și vreo trei-patru mic-machezi cu bonete ascuțite negre, ornate cu perle.

Privirea bănuitoare a tânărului șef o cercetă pe Angelica.

— Sunteți sigură că sunteți franțuzoaică, și nu englezoaică?

— Dar dumneata ești sigur că ești francez, și nu indian?

— Eu, exclamă el indignat, dar eu sunt Hubert d'Arpentigny de la capul Sable. Toată lumea mă cunoaște în Acadia și în Golful Francez!

— Iar eu, tinere, sunt contesa de Peyrac și cred că toată lumea din Golful Francez îl cunoaște pe soțul meu!

Fără să se fâstâcească, Hubert d'Arpentigny sări în barca lui Jack Merwin.

Dacă din partea mamei avea un bunic indian care îl învățase secretele pădurii, în schimb, bunicul din partea tatălui fusese scutier al regelui Ludovic al XIII-lea şi îl învățase obiceiurile de la curtea Franței; prin urmare, el sărută elegant mâna Angelicăi.

— Doamnă, vă cunosc din poveştile care circulă pe seama dumneavoastră: frumoasă şi curajoasă! Nici că mi-a trecut prin minte să vă jignesc cu ceva. Dar mi se pare că sunt aici, alături de dumneavoastră, nişte englezi care mi-ar prinde bine ca ostatici pentru răscumpărare.

— Îmi aparțin şi trebuie să-i duc neapărat la soțul meu, contele de Peyrac.

Tânărul d'Arpentigny oftă adânc.

— Şi nu aveți nici provizii sau ceva mărfuri pe barca asta? Iarna a fost aspră pe la noi şi aşteptăm degeaba să vină vreo corabie de-a noastră de la Bordeaux, ca să ne aducă hrană. Dacă naufragiază sau dacă sunt atacate de pirați, o să rămânem flămânzi.

— Aşa că faceți pe pirații cu alții, făcu Angelica, încercând să ascundă în spatele fustei butoiaşul cu lichior dăruit de Hernani d'Astinguarza. Îmi pare rău, dar n-o să găsiți nimic aici. Suntem săraci ca Iov.

— Să vedem!... Hei! Englezule, dă-te puțin la o parte, ca să mă uit prin lada ta de provizii.

Cu o mişcare a țevii pistolului îi făcu semn lui Merwin să se dea la o parte. Tovarăşii lui țineau bărcile lipite, pălăvrăgind în indiană şi aruncând ocheade tinerei Esther. Toți însoțitorii tânărului o cercetau curioşi pe Angelica şi se distrau pe seama pastorului eretic.

Contesa de Peyrac se întreba cum se va sfârşi totul când tânărul d'Arpentigny sări înapoi pe barca lui, salutând-o politicos, cu un zâmbet până la urechi.

— Gata, plecați! Doamnă, sunteți liberă cu ostatecii dumneavoastră. Domnul să vă aibă în pază!

— Mii de mulțumiri, domnule. Să veniți pe la Gouldsboro, dacă o să rămâneți fără hrană înainte de culesul recoltei.

— Să ştiți că o să vin. Domnul de Peyrac a fost mereu darnic cu noi. Iar dumneavoastră sunteți exact aşa de frumoasă

cum se spune în Golful Francez. Nu mi-am pierdut degeaba ziua asta...

— Ce tânăr nebun! se miră Angelica ridicând din umeri.

Rămaseră din nou singuri pe întinderea năpădită de ceață. Bombănind, Jack Merwin ridică iar pânzele şi încercă să afle unde se găsesc. Negustorul îşi şterse fruntea. Dacă acadienii i-ar fi luat puținele mărfuri, ar fi fost ruinat.

— Doamnă, vă mulțumesc. Fără dumneavoastră...

— Nu-mi mulțumiți, n-am făcut nimic.

Avea impresia că neaşteptata retragere a tânărului pirat nu se datora simplei sale prezențe. Era oare vorba despre descoperirea sub puntea falsă a domnului Willoagby? Nu, sigur că nu. Un Hubert d'Arpentigny nu se lăsa impresionat de un urs, îmblânzit sau nu! Se uită în jur şi în sus, pe cer. Francezii aceia din Acadia care stăpânesc apele la fel de bine ca pădurile descoperiseră oare semnele vreunei furtuni, invizibile pentru alți ochi, hotărându-se să plece mai repede? Parcă marea era mai agitată, iar Merwin mai redusese parcă viteza. Probabil că nu vroia să sune din nou din corn, ca să nu atragă şi alți rătăcitori de pe malurile acelea sărace. Aşezase barca de-a curmezişul vântului, plutind printre cețuri şi concentrându-şi atenția asupra piedicilor.

Angelica îl privea neliniştită.

— O să ajungem la Gouldsboro în seara asta? îl întrebă ea.

Marinarul se prefăcea că nu înțelege.

Din fericire, ceața începea să se subțieze. Întâi devenise transparentă ca un porțelan, apoi se rupsese în fâşii albicioase şi, deodată, orizontul se ivi ca un email strălucitor, în culori sclipitoare. Soarele era încă sus pe cer şi marea era agitată, cu valuri înalte albastru închis, pudrate cu alb. Linia coastei se ivise deja şi, în profilul ei verzui, era ceva care îi aminte Angelicăi de peisajele din Gouldsboro.

Inima începu să-i bată cu putere. Nu mai putea să se gândească decât la revederea apropiată. Stătea cu ochii ațintiți acolo, departe, neatentă la cuvintele pline de mulțumire ale însoțitorilor ei care întrezăreau şi ei sfârşitul călătoriei.

"Joffrey, dragostea mea!"

O veşnicie trecuse de când o întâmplare neaşteptată îi despărțise unul de altul. Dincolo de nenorocirile care i se

întâmplaseră de atunci, se temea şi de o piedică materială, ceva care nu poate fi înlăturat, ca o soartă nefericită. Se va linişti doar când va fi alături de el, când o să poată să-l atingă, să-i audă vocea. Doar atunci totul va dispărea. Ştia aşa de bine privirea aceea în care citea că era frumoasă şi unică pentru el. Privirea aceea era numai pentru ea şi o cuprindea în cercul fermecat al iubirii. El era dăruit cu puterea de a o izola de ceilalţi, atunci când bucuria iubirii îl cuprindea. Această însuşire a firii masculine o uimea uneori pe Angelica, deoarece, ca orice femeie, amesteca totul, sentimente, pasiuni, nelinişti şi dorinţe, aşa cum se învolburează apele la gurile fluviilor.

Aşa este natura feminină, mereu copleşită de prea multe senzaţii. Era întotdeauna atrasă de el, iar el ştia să o facă să-l urmeze, dându-i impresia că nimic nu mai conta în momentul acela decât să o iubească şi ea să-şi dea seama de asta. Ştia aşa de bine să-i alunge îndoielile, temerile. Primejdiile se opreau la uşa unei camere a iubirii, el purtând-o într-o lume numai a lor în care inima şi trupul se umpleau de bucurie şi de încântare.

Angelica ştia că n-o să-i spună nimic deocamdată despre Colin. Nu! Mai târziu... După... Când o să capete din nou puteri, când o să se regăsească în beţia părăsirii de sine, când ea o să se lase fără rezerve în voia mângâierilor lui, după ce o să guste din plăcerea de a fi goală, fragilă în braţele lui puternice.

Privirea Angelicăi o întâlni pe cea a lui Jack Merwin care o urmărea atent.

De câtă vreme o cerceta aşa oare?... Ce reuşise să citească pe faţa ei visătoare?...Aproape imediat bărbatul întoarse capul şi scuipă în mare tutunul pe care îl mestecase. Mereu calm şi meticulos, scoase ghemotocul din gură şi îl puse în boneta de lână pe care o aşeză din nou pe cap, după obiceiul marinarilor. Era în gesturile lui obişnuite o hotărâre pe care Angelica avea să o cunoască abia mai târziu. Pe urmă, păru că adulmecă aerul.

Ca şi cum s-ar fi hotărât dintr-o dată, marinarul îşi întinse piciorul musculos al cărui deget mare avea îndemânarea unui cleşte de crab şi manevră frânghia pânzei mari cu mai multă putere decât dacă şi-ar fi folosit pumnul. Descurcându-se singur cu cârma şi celelalte balancine[1], întoarse aproape cu totul barca greoaie, aplecând-o pe creasta valurilor, prinzând vântul de-a curmezişul. Totuşi adierea era destul de puternică pentru a-i

[1] balancin – frânghie care susţine o vergă (n.tr.)

împinge înainte, ferindu-i de o abatere de la drum. Acum, vântul care bătea din faţă îi ducea în altă parte.

Angelica scoase un strigăt.

O asemenea manevră, făcută de un om mai puţin priceput, ar fi putut să-i răstoarne în marea care i-ar fi smuls imediat de pe barcă. Tânăra femei descoperi că malul era foarte aproape. Se vedeau copacii şi se auzea zbuciumul valurilor la baza falezelor, numai că cele două vârfuri roşietice, supranumite cocoaşele Muntelui Pleşuv, în spatele cărora se afla Gouldsboro, se îndepărtau şi dispăreau spre est.

— Dar nu mergeţi în direcţia bună, strigă Angelica. Gouldsboro e acolo. Aţi întors barca în altă parte.

Fără să răspundă, englezul îşi continuă drumul şi Bulbii dispărură foarte repede la orizont.

"Pasărea Albă" se întorcea spre nord-vest şi pătrundea într-un golf larg presărat de insule. Tânăra Esther care mai fusese odată la unchiul ei, în insula Matinicus, recunoscu intrarea în Penobscot.

Angelica se uită la soare ca să-şi dea seama cam ce oră este. Astrul era încă sus pe cer. Cu puţin noroc, dacă Jack Merwin nu s-ar fi învârtit mult pe acolo, ar fi putut încă, datorită serii lungi de iunie, să ajungă în port înainte de căderea nopţii.

— Unde ne mai duceţi acum? îl întrebă ea.

Parcă vorbea cu un buştean.

Intrară în estuar după aproape o oră. Când barca o luă spre stânga, pe cursul unui râu umbrit de copaci, Angelica schimbă cu Elie Kempton o privire disperată. Amândoi simţeau nevoia să se năpustească asupra lui Merwin, să-l doboare şi să-i ia cârma din mână.

La adăpostul copacilor vântul abia adia. Nu mai era decât o pală uşoară şi călduţă care împingea barca împotriva curentului. Englezul coborâse pânzele şi pregătise ramele. După ce vâsli un timp, împinse ambarcaţiunea pe o plajă umbrită de sălcii şi arini. Ceva mai încolo, pini, stejari, arţari şi fagi se înălţau într-un grup maiestuos din care se ridica un parfum jilav de pădure de vară. Răsuflarea mării nu ajungea până acolo. Albinele sălbatice zumzăiau.

Marinarul sări în apa care îi ajungea până la şolduri şi împinse barca la mal.

— Puteţi să coborâţi, îi îndemnă el cu o voce calmă. Am ajuns.

— Dar trebuia să fim la Gouldsboro în seara aceasta, strigă Angelica înfuriată. Blestematul ăsta de englez mă scoate din minţi! Mă înnebuneşte... Mă... Sunteţi un...

Căută un cuvânt potrivit care să exprime ceea ce îi inspira un asemenea om de neînţeles şi nu-l găsea... mai ales în engleză.

— Nu sunteţi un om de înţeles, domnule Merwin, reluă ea, încercând să se stăpânească. Ar trebui să ţineţi seama că pe aici e un francez teribil care îi scalpează pe englezi. Baronul de Saint-Castine, dacă dă peste noi cu etcheminii lui, nu sunt sigură că o să mă recunoască înainte să fiţi morţi cu toţii.

— Înţelegi ce-ţi spune? întări negustorul. Nebun blestemat... Aici e plin de francezi şi de indieni. Nu avem arme la noi. Vreţi să ne ucidă pe toţi?

— Coborâţi odată, repetă Merwin indiferent.

Urşul, domnul Willoagby, îl urmase de bunăvoie. Lui îi plăcea foarte mult mirosul acela de pământ. Probabil că se găsea pe acolo şi nişte miere sălbatică. Se ridică pe labele din spate şi începu să se scarpine de trunchiul unui copac, mormăind de plăcere. Ceilalţi pasageri se supuseră îndemnului oftând. Locul nu le inspira încredere. Se simţeau în pericol.

Toată lumea urmărea cu uimire mişcările lui Merwin. Acesta, după ce păru mai întâi că încearcă să se orienteze, îngenunchease la poalele unui copac şi începuse să sape cu mâna, îndepărtând un strat gros de pământ.

— Ce face?

— Şi-o fi îngropat comoara aici?...

— Tot ce se poate. Mulţi piraţi vin să-şi ascundă prada aici.

— Hei! Merwin!... ticălos blestemat, exclamă negustorul. Ce ai acolo, dubloni spanioli, monede portugheze sau pesos de argint?

Fără să răspundă, marinarul continua să scormonească. După ce îndepărtase stratul de frunze putrezite, dădu peste o încâlceală de crengi, apoi muşchi şi pietriş. În cele din urmă scoase de pe fundul gropii un pachet destul de mare învelit în piei uscate şi pânză ceruită. Urmă un alt pachet mai mic şi englezul se ridică mulţumit.

— Bine! Aşteptaţi-mă acolo, spuse el, n-o să dureze mult, până mă întorc mâncaţi ceva. Mai e brânză în coş, pâine şi o sticlă de vin pe care mi le-a dat doamna Mac Gregor.

Mulţumirea de a fi găsit pachetele în ascunzătoare era aşa de mare încât devenise aproape amabil.

Repetă:

— Aşteptaţi-mă doar o clipă!

Dispăru în desişul sălciilor.

Angelica schimbă câteva cuvinte cu ceilalţi şi pe urmă, pierzându-şi răbdarea, se întoarse la barcă pentru a lua mâncarea. Trebuia să se întremeze. Locul părea ferit şi pustiu. Dacă popasul lor nu se prelungea prea mult, ar fi putut să se îndepărteze înainte de a trezi atenţia indienilor din zonă care erau mereu la pândă.

Supărarea nu o ajuta la nimic. Trebuia să treacă peste toanele lui Merwin şi peste răbufnirile firii lui. Ţinând seama de caracterul dificil al navigatorului englez şi de primejdiile războiului şi ştiind că numai cu trei zile în urmă erau în golful Maquoit în mâinile lui Barbă de Aur, trebuia să recunoască şi ea că acea călătorie fusese destul de scurtă şi plăcută.

Se întoarse la ceilalţi şi, ajutată de Sammy, aşeză pe o piatră mare porţiile pentru fiecare. Începură să mănânce în tăcere. La sfârşitul mesei, când Angelica ridică privirea, ca să ceară sticla de vin, văzu că toţi englezii o priveau palizi, cu buzele întredeschise de spaimă şi cu ochii măriţi. Era ceva în spatele ei. Trebui să facă un efort uriaş ca să se întoarcă şi să privească în faţă noul pericol.

Între sălciile bătute de vânt, tocmai apăruse un iezuit în veşmânt negru.

9

Primul gest al Angelicăi a fost să se ridice şi să se aşeze între englezii îngroziţi şi noul sosit. Pe urmă căută cu privirea pe crucifixul preotului picătura de rubin a părintelui d'Orgeval. Dar nu o văzu. Omul acela nu era părintele d'Orgeval.

Călugărul îmbrăcat în negru care stătea nemişcat în umbră, la câţiva paşi de ea, era foarte înalt şi slab, fără barbă, cu părul negru căzându-i pe umeri. Gulerul înalt cu revere care era

luminat de dungă albă cuprindea un gât lung şi musculos. Figura lui avea trăsături nobile şi plăcute. Una din mâini atârna pe lângă corp, iar cealaltă ţinea crucifixul ca şi cum ar fi vrut să îl arate. Ochii lui întunecaţi şi împietriţi erau aţintiţi asupra grupului şi parcă voia să-i facă una cu pământul.

În cele din urmă, făcu o mişcare şi ieşi din umbra copacilor, înaintând în lumina soarelui, în poiana în care se aflau ceilalţi. Dar abia atunci Angelica observă că sub sutana veche şi mototolită picioarele iezuitului erau goale. Parcă recunoştea ceva în el.

— Bună! Ce mai faci, draga mea? se auzi vocea lui Jack Merwin. Nu mă recunoşti?

Preschimbaţi în stane de piatră, nu scoase nimeni un cuvânt. Iluzie sau vrăjitorie, vorbele păreau că vin din gura iezuitului. Preotul se apropia şi mai mult de ei, în timp ce bieţii oameni se retrăgeau îngroziţi spre râu.

Văzându-i atât de speriaţi, iezuitul se opri.

— Iată, făcu el în engleză, cu un zâmbet, iată comoara pe care tocmai am scos-o din ascunzătoare: e doar biata mea sutană de preot pe care am lăsat-o aici când am plecat. Acum pot, în sfârşit, s-o îmbrac din nou după opt luni de absenţă.

Se întoarse spre Angelica şi îi spuse în franceză:

— Sunteţi chiar aşa de surprinsă de schimbarea mea, doamnă? Credeam totuşi că v-am trezit nişte bănuieli.

— Merwin, murmură ea, dumneata eşti Jack Merwin?

— Eu. Dar tot eu sunt şi părintele Lous-Paul Maraîcher de Vernon din oastea Domnului Isus. După nevoie, un englez blestemat poate deveni un ticălos de francez şi chiar papistaşul cel mai convins.

O nuanţă de amuzament îi lumina chipul schimbat. Îi explică:

— Toamna trecută am fost trimis de superiorul meu într-o misiune scurtă în Noua Anglie. Masca asta de marinar nu este decât una din numeroasele feţe pe care a trebuit să le folosesc acolo pentru a duce la bun sfârşit misiunea mea fără să fiu recunoscut. Cu ajutorul lui Dumnezeu, mă întorc acum teafăr pe pământul Acadiei franceze.

Vorbea o franceză poticnită cu o urmă de accent englez prin natura obişnuinţei, pentru că fusese obligat să vorbească limba aceea timp de opt luni.

— Deci şi dumneata eşti francez? bâlbâi Angelica, neputând să-şi revină din uimire.

— Sigur că da. Familia mea e originară din ţinutul Auge. Dar vorbeam engleza încă din copilărie, pentru că am fost paj în familia regală engleză, în timpul exilului lor în Franţa. Mai târziu m-am dus la Londra ca să învăţ mai bine limba.

În ciuda explicaţiilor politicoase, Angelica nu putea să înţeleagă că se află în faţa lui Jack Merwin, proprietarul bărcii. Trebui să accepte, în cele din urmă, că în ultimele trei zile călătorise alături de un anumit Jack Merwin, fără să bănuiască vreo clipă că nu se află alături de un marinar englez de origine proastă, ci lângă un colaborator apropiat al părintelui d'Orgeval.

Era aşa de uimită de o asemenea schimbare, încât rămase multă vreme descumpănită.

— Reveniţi-vă, doamnă, vă rog! Anumite gesturi ale dumneavoastră mă nelinişteau! Acum văd că nu aveam de ce să mă tem. Nici nu bănuiaţi adevărata mea identitate.

Era pentru prima dată când îl vedeau pe Merwin râzând şi, în mod ciudat, abia atunci îl recunoscură cu adevărat. Era chiar proprietarul bărcii care îi adusese până acolo. Sub veşmântul cela negru atât de dispreţuit şi atât de temut era acelaşi om care, puţin mai înainte, mestecа nepăsător tutun şi manevra cu piciorul lui musculos pânza umflată de vânt, învârtindu-se din insulă în insulă tăcut şi singuratic...

Într-o străfulgerare, Angelica ghici personalitatea ascunsă a lui Jack Merwin care o uimise atâta.

Da, bineînţeles!... Bineînţeles că era un iezuit!

Cum de nu-şi dăduse seama de asta imediat? Ea, care fusese crescută în mănăstirile catolice stăpânite de membrii celui mai înalt şi mai puternic ordin religios – în fiecare săptămână elevii trebuiau să se spovedească unor preoţi şi să nu ascundă nici cele mai mici umbre ale conştiinţei – cum de se lăsase păcălită aşa?... Cum de nu înţelesese toate semnele acelea?...

De pildă, când stătea pe stâncile de la Long Island atât de absent încât o înspăimântase, el se ruga aşa cum numai fiii marelui Ignaţiu ştiu să se roage. Ceea ce îl stăpânea atunci ea numise absenţă, dar de fapt era extazul mistic. Şi când le împărţise hrana la Monegan, cum de nu recunoscuse în îndemânarea lui gesturile călugărilor care, oricare le-ar fi fost ordinul şi rangul, sunt obişnuiţi de la noviciat să împartă supa

săracilor? Şi chiar astăzi, retragerea neaşteptată a tânărului acadian Hubert d'Arpentigny nu se datorase faptului că recunoscuse sub masca matelotului englez pe misionarul cu care făcuse prima împărtăşanie cândva? Probabil că Merwin îi făcuse semn să tacă.

Domnul Willoagby se apropie de iezuit adulmecându-l. Recunoscând mirosul familiar al căpitanului "Păsării Albe", se frecă de sutana lui, iar mâna preotului mângâie capul mare cu blană brună al animalului.

— Noi ne cunoaştem de multă vreme.

Erau, într-adevăr, împreună de multe zile. De la New-York împărţeau împreună acelaşi adăpost al scândurilor bătute de apa mării, cu talazurile ei primejdioase. Prietenia domnului Willoagby îi convinse până la urmă pe toţi.

Se prăbuşiră copleşiţi, înţelegând că soarta lor fusese jucată şi că ei pierduseră. Angelica nu putu să rostească vreun cuvânt. Niciodată nu se simţise aşa de golită şi, întrezărind urmările pentru ea şi tovarăşii săi, nici măcar nu mai găsea curajul să facă haz de necaz, pentru că fusese aşa de uşor păcălită. Se gândea: "Întâmplarea a adus oare barca falsului Jack Merwin lângă corabia lui Colin sau am căzut chiar acolo într-o capcană bine pregătiră?".

Plecă ochii, simţindu-se învinsă şi o cută de amărăciune se ivi în colţul gurii.

Iezuitul se întoarse spre englezi.

— Nu vă temeţi, le spuse în engleză. Aici sunteţi sub protecţia mea.

Se apropie de malul apei, ridicând ochii spre copaci. Îşi făcu mâinile pâlnie şi scoase un strigăt pe care îl repetă de mai multe ori. Frunzişul tresări, şi, după puţin timp, apăru o ceată de indieni zgomotoşi. Unii treceau râul prin vad, alţii coborau de pe colină. Toţi se aruncară în genunchi în faţa preotului, cerându-i binecuvântarea şi încojurându-l cu grija lor.

Bineînţeles că apăru mândru şi marele Sagamore Piksarett.

— Credeai că mi-ai scăpat, îi spuse el Angelicăi. Eu am ştiut mereu unde erai şi te-am urmărit, iar Sfinţia sa te-a adus aici, Eşti prizoniera mea.

Sălbaticii pipăiau râzând părul rar al lui Elie Kemton, mai mult mort decât viu. Ursul mormăi furios. Descoperind animalul,

indienii se retraseră, unii împungându-l cu lancea, alţii apucându-şi arcurile.

Cu un cuvânt, iezuitul potoli agitaţia. Văzând cum pune mâna pe capul ursului, sălbaticii îl priviră cu respect, dar deja astfel de lucruri nu-i mai uimea la călugăr.

— Fortul de la Pentagoët, condus de baronul de Saint-Castine, nu e departe, îi spuse Angelicăi părintele Maraîcher. Dacă vreţi să fiţi atât de bună să mă urmaţi, doamnă. O să mergem acolo.

— Ce bine! exclamă deodată Adhémar, în timp ce ei o porniseră în sus, pe coastă. Părinte, aveţi vreun frate, Jack Merwin? Îi semănaţi uimitor. Dar unde a dispărut ticălosul? Ar fi timpul să ridicăm pânzele! Trebuie să plecăm, pentru că aici, cu toţi sălbaticii ăştia... eu...

10

— Vedeţi, spuse baronul de Saint-Castine, arătând cu un gest emfatic peretele împodobit cu scalpurile englezilor, vedeţi, părinte, nu sunt eu un ofiţer credincios în slujba Domnului şi a Maiestăţii sale Regele? M-am războit cu etcheminii şi mic-machezii mei împotriva englezilor eretici mai mult decât trebuie pentru a-mi câştiga un loc în cer. Mi se poate reproşa că nu sunt un bun creştin? Eu, care l-am convertit pe marele şef Mateconando şi pe fiii lui, devenind naşul lor, pentru că pe pământurile astea blestemate nu avea cine să-şi ia obligaţia asta la botezul lor.

Şi iată că părintele d'Orgeval, superiorul dumneavoastră, îmi scrie o scrisoare în care îmi reproşează cu asprime ceea ce numeşte el eschivarea şi chiar trădarea mea în legătură cu noul război sfânt în care i-a împins pe abenachezi. Mai întâi aş vrea să vă spun că această campanie mi se pare nepregătită. Indienii sunt încă ocupaţi cu schimburile de mărfuri şi cu recolta care înseamnă totul pentru ei.

— O cruciadă este binevenită, răspunse părintele de Veron, dacă e purtată cu sprijinul tuturor inimilor curajoase. Poate că tocmai... rezerva dumneavoastră o va prelungi şi nu le va lăsa

indienilor timpul necesar pentru a-şi schimba mărfurile şi a-şi semăna recolta înainte de căderea brumei.

— Oricum, indienii mei nu vor participa la luptele astea, spuse Saint-Castine întunecat.

— Nu credeţi că e de datoria lor să se bată pentru Dumnezeul în numele căruia au fost botezaţi?

Discuţia avea loc a doua zi după sosirea lor la Pentagoët. Erau toţi trei în sala mare a fortului, după prânz. Angelica era aşezată la un capăt al mesei de lemn, părintele Maraîcher de Vernon stătea la mijloc, iar Saint-Castine se învârtea prin cameră agitat, scuturându-şi penele cu care era împodobit după obiceiul indian.

O ceaţă deasă care se lăsase încă de la ivirea zorilor îi închidea în lumea aceea cenuşie şi opacă, străbătută de ţipetele ascuţite ale pescăruşilor ce păreau chemările unor suflete rătăcitoare.

Fortul francez era destul de mic. Baronul de Saint-Castine pusese la dispoziţia Angelicăi o încăpere mică, dar ea îşi petrecuse o parte din noapte în magazia unde fuseseră duşi englezii, încercând să-i liniştească, pentru că toţi erau îngroziţi. Acum, că se aflau din nou în mâinile francezilor, aveau să fie duşi în mod sigur la Québec şi vânduţi înspăimântătorilor papişti din Canada, doar dacă baronul de Saint-Castine nu va negocia răscumpărarea lor cu Bostonul. Reverendul Patridge putea fi sigur că toţi confraţii lui, majoritatea notari şi magistraţi, nu-l vor părăsi, chiar dacă o să fie nevoie să pună o taxă pentru a aduna suma necesară, dar domnişoara Pidgeon, care nu mai avea pe nimeni, era sortită unei lungi captivităţi şi cel mai greu era să reziste zi de zi presiunilor de a renunţa la religia ei şi de a accepta botezul catolic.

Oamenii erau aşa de obosiţi, încât adormiră cu toţii după ce mâncară puţin terci cu peşte. Angelica se gândi multă vreme cum ar putea să-i transmită un mesaj lui Joffrey. Toate se învălmăşeau în mintea ei. Prin ce întâmplare nefericită găsise Colin în dimineaţa aceea tocmai barca iezuitului deghizat care se întorcea în Acadia la sfârşitul misiuni sale de spionaj? Oare ştiuse Colin cine era marinarul englez care se prefăcea aşa de bine, mestecându-şi tutunul?... Oare de ce îi murmurase: “Ai grijă, cineva îţi vrea răul!”.

Umbra agilă a lui Piksarett plutea parcă stăpânitoare peste toate întâmplările acelea. El era la Maquoit în ajunul zilei în care corabia lui Barbă de Aur aruncase ancora acolo, i se păruse apoi că îl zăreşte în insula Macworth şi iată că o aşteptase şi pe malul Penobscot-ului.

Angelica se hotărî să stea de vorbă cu gentilomul gascon, dar el veni fără să îl cheme a doua zi, ca să o invite la masă cu el şi cu iezuitul. De la sosirea din ajun, preotul fusese foarte ocupat. Chemaţi de bătăile tobelor, indienii alergau din toate părţile la ordinele lui. ·Li se părea mult mai avantajos să fie botezaţi de un membru al ordinului, decât de unul dintre acei modeşti şi curajoşi călugări reformaţi.

În timpul slujbei, toată lumea a fost obligată să asculte imnuri interminabile. Baronul de Saint-Castine arunca priviri încurajatoare Angelicăi. "Totul o să fie bine, nu vă temeţi!" parcă vroia să spună el. Îşi stăpânea limbuţia în faţa iezuitului care spusese binecuvântarea pentru masă şi mânca fără grabă, cu privirea coborâtă. Pe urmă, începură discuţiile. Saint-Castine nu recunoştea că ar fi refuzat vreodată ajutorul pentru preoţi, în încercarea lor grea de a-i converti pe indieni şi de a catoliciza America de Nord. Se apăra arătând monstruoasa panoplie de scalpuri roşcate, brune sau blonde, agăţate în cuie de lemn care împodobeau sinistru un perete întreg al încăperii. Bucăţile de piele se uscaseră pe cercuri mici de răchită pe care fuseseră cusute cu bucăţi de intestine, ca pieile de castor. Stătuseră mai întâi pe uşile războinicilor etchemini, tarratini şi mic-machezi, fiind aduse apoi la fortul Pentagoët, unde ofiţerul francez le mulţumea indienilor în numele regelui Franţei şi le dăduse câte ceva în schimb.

— Multe dintre ele au fost smulse chiar de mine de pe capetele englezilor, spunea Saint-Castine cu figura jignită a unui om devotat şi neapreciat, casa mea e şi a războinicilor mei.

Şi pe urmă, părinte, anul ăsta e pace. Aici a ajuns vestea, atunci când v-aţi adunat înainte de plecarea Sfinţiei-Voastre în Noua Anglie cu părinţii d'Orgeval şi Jean Rousse, că nu trebuie să facem nimic împotriva ereticilor până nu vă întoarceţi ca să ne daţi pretextele pentru încălcarea tratatelor. Dar iată că părintele d'Orgeval a dezgropat securea războiului, cum spunem noi, indienii, cu mai mult de zece zile înainte de întoarcerea dumneavoastră!...

— Fără îndoială că a găsit un motiv mai bun decât cel pe care l-aş fi putut aduce eu, o întoarse părintele de Vernon netulburat. Urmează sfatul Domnului şi rareori l-am văzut implicându-se într-o acţiune înainte de a-i fi cântărit urmările.

— Cred că vă pot spune eu care a fost motivul care l-a determinat să înceapă războiul fără să vă aştepte, îl întrerupse Angelica.

Părintele de Vernon care în tot timpul discuţiei nu se adresase decât lui Saint-Castine sau rămăsese visător, cu ochii plecaţi peste micul lui dejun frugal, întoarse spre ea privirea aceea întunecată şi misterioasă a lui Jack Merwin.

— Da, întări Angelica, sunt sigură că părintele d'Orgeval a găsit ocazia să mă prindă cu ajutorul canadienilor, atunci când am plecat singură spre cătunul englez, Brunschwick-Falls, la vest de Kennebec. A pornit imediat războiul, pentru că ştia că peste vreo câteva zile aş fi fost în siguranţă la Gouldsboro şi o asemenea încercare n-ar mai fi fost posibilă.

Spre uimirea ei, iezuitul o aprobă cu capul.

— Într-adevăr, aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile. Dar ce vroiaţi să faceţi în sătucul acela, doamnă?

Angelica îi aruncă o privire sfidătoare.

— O redam familiei pe o micuţă captivă pe care am răscumpărat-o de la abénachezi!

— Deci dumneavoastră, o franţuzoaică şi o catolică, găsiţi drept şi normal să duceţi în cuibul acela de erezie o copilă nevinovată, când soarta, Providenţa aş putea zice, hotărâse poate să-i dea ocazia de a descoperi adevărata lumină a lui Christos în Canada?

Angelica nu răspunse. Nu era obişnuită să-l audă pe Jack Merwin vorbindu-i astfel. Îi vorbi, până la urmă, cu un surâs abia schiţat pe buze.

— Cuibul ei, da!... Copiii sunt ca păsările. Cât de întunecat le-ar fi cuibul, acolo se simt cel mai bine.

— V-aţi împotrivit hotărârii divine, i-o tăie călugărul cu severitate. Şi... cum se face că în urma acelei... ambuscade nu aţi fost dusă la Québec?

— Pentru că am luptat, se înfurie ea. Mi-am apărat viaţa şi libertatea.

Amintindu-şi de privirea lui dispreţuitoare sub clarul acela de lună pe plaja de la Long Island, insistă:

— Libertatea!...

— Aţi tras asupra oştenilor lui Christos? se miră el.

— Am tras doar asupra sălbaticilor care vroiau să mă scalpeze.

— Totuşi...

— Şi am avut norocul să mă înţeleg cu Sagamore Piksarett, marele vostru Botezat.

Iezuitul încruntă sprâncenele. Asta i se părea, fără îndoială, cel mai puţin credibil în toată povestea.

— Şi de ce, după părerea dumneavoastră, ar vrea părintele d'Orgeval să vă ducă în Canada?

— Ştiţi la fel de bine ca mine...

— Să mă iertaţi, doamnă. Am plecat de aici de mai multe luni, timp în care am corespondat destul de greu cu superiorul meu. Eram în primejdie printre englezii aceia care, dacă ar fi aflat că sunt iscoadă a lui Christos şi a regelui Franţei, nu m-ar fi lăsat să scap prea uşor. La plecarea mea eraţi la Gouldsboro...

— Dar eram încă de pe atunci nişte duşmani pentru dumneavoastră, nişte duşmani care veneau la Gouldsboro cu posibilităţi de care puţini colonişti dispun. Ce ar fi putut să ajute mai mult la învinuirea soţului meu şi la crearea reputaţiei lui de fanatic printre locuitorii Noii Franţe, decât răspândirea zvonului că soţia lui este o diavoliţă, remarcă tânăra femei cu amărăciune. Asta o ştiţi, sunt sigură... Credincioasa clarvăzătoare nu descria decât o aşezare oarecare de pe ţărm, dar cugetele răuvoitoare au văzut în ea cu orice preţ Gouldsboro!... Nu prevedea ea sosirea cailor pe care i-am debarcat prin simbolul licornului, animal mitic pe care trebuia să apară călare Diavoliţa?... Şi când am pătruns pe continent călare, legătura s-a făcut de la sine şi toţi canadienii au căzut în genunchi... de groază. Totuşi nu e decât o întâmplare...

— Aşa este, răspunse liniştit preotul iezuit, atunci când lucrurile necurate se pornesc, vezi adesea că întâmplarea pare să-i ajute pe cei care aduc Răul, iar atunci nu mai e timp.

— Dar cine vrea Răul în toată povestea asta? se înfurie Angelica. Şi de ce trebuie să fiu eu neapărat Diavoliţa aceea? Sunt şi alte femei în Acadia pe care ai fi putut arunca vina. Nu mi-ai vorbit chiar dumneata, Saint-Castine, de tânăra aceea de la capătul Golfului Francez care duce o viaţă destrăbălată şi care a fost poreclită Marcelline-cea-Frumoasă?

Baronul izbucni în râs.

— A, nu, nu ea. Ar fi prea caraghios. Ea e bună numai să facă plozi tuturor căpitanilor care trec pe acolo şi să desfacă scoicile mai repede decât alte femei din Golf. Se spune că reuşeşte să deschidă o stridie înainte ca cea pe care tocmai o desfăcuse să atingă pământul... e o scamatoare, asta da.

— De ce n-ar fi ceva magic în îndemânare asta? întrebă Angelica râzând. Răspundeți, părinte!

Dar Jack Merwin rămase nemişcat şi nu se lăsă atras pe căi uşoare cu un subiect aşa de serios. Păru că se gândeşte adânc la propunerea făcută, apoi negă cu capul.

— Marcelline Raymondeau?... Nu e destul de deşteaptă.

— O Diavoliță trebuie să fie inteligentă?

— Bineînțeles! Gândiți-vă. Care este mintea cea mai ascuțită după Dumnezeu, dacă nu Lucifer, căpetenia demonilor? E lucru ştiut că diavolițele, încarnându-se în femei, îşi ascund cu greu inteligența în timpul vicleniilor pe acest pământ şi chiar prezența acestei însuşiri, aşa de puțin întâlnită la femeile muritoare, le dă în vileag. Să nu uităm că cele mai importante spirite rele, Behemot-Fiara, Mammon-Lăcomia, Abadon-Nimicitorul, sunt duhuri feminine.

— Acuma ştiu, interveni Saint-Castine inspirat. Fără îndoială, e vorba despre domnişoara Pidgeon de Ferjac, guvernanta copiilor domnilor de la Roche Posay din Port-Royal, în peninsulă. E rea ca o nevăstuică, avară ca însăşi Mammon şi urâtă precum cele şapte păcate.

Nici de data asta iezuitul nu a fost de acord.

— Bați câmpii, dragul meu. E doar o ființă uitată de natură. Feminitatea acestor spirite se încarnează numai în trupuri frumoase.

— Dar vrăjitoarele?

— Aici e ceva mai mult decât atât. Vrăjitoarele nu sunt decât ființe umane care uneltesc cu diavolii. Un duh necurat care intră în trupul femeii încă de la naştere e un diavol adevărat, unul dintre îngerii căzuți care l-au urmat pe Lucifer în prăbuşirea lui în Infern, la începuturile lumii.

— Dar nu puteți crede asta despre mine, e imposibil, strigă Angelica frângându-şi mâinile. N-am făcut nimic să merit o asemenea reputație îngrozitoare.

— Și totuși prevestirea se potrivește. O femeie foarte frumoasă... seducătoare...

— Și eu sunt frumoasă?

Tulburarea ei excludea posibilitatea unei cochetării provocatoare. Tânărul Saint-Castine îi surâse admirativ.

— Da, doamnă, sunteți... Dar eu nu v-aș acuza pentru asta...

— Și seducătoare?... insistă Angelica, întorcându-se spre iezuit. Dar, părinte, în preajma dumneavoastră am petrecut mai mult de trei zile!...

Călugărul își coborî asupra ei o privire înghețată, absentă, în care nu se putea citi nimic. Își mângâie bărbia cu un aer visător.

— Seducătoare?... Nu știu... Dar cuceritoare, sigur... în noaptea de Sfântul Ion la Monegan...

Temându-se că roșeața pe care o simțea urcându-i în obraji îi va cuprinde și fruntea, contesa îl întrerupse:

— Ei bine, da! În noaptea de Sfântul Ion... să vorbim despre asta... ce mi se poate reproșa? Am râs, am băut, am dansat, fie! Dar ați fost acolo și sunteți martor că n-am făcut nimic rușinos. Biserica Catolică este la fel de aspră ca și cea Reformată în ce privește plăcerile?... Recunosc, dacă aș fi știut cine sunteți și ce funcție aveți...

Iezuitul o întrerupse la rândul său:

— Adevărat?... N-ați bănuit nimic, doamnă? Mă temeam uneori de privirea dumneavoastră stăruitoare.

— Nu!... Nu vă faceți iluzii. Credeam cel mult că sunteți un fost căpitan de pirați, un bandit, fără îndoială... Ați văzut chiar dumneavoastră că nu sunt o ghicitoare, în ciuda puterilor care mi se atribuie. Vă spun că dacă aș fi știut că sunteți iezuit, m-aș fi arăta mai puțin vioaie, aș fi fost mai prudentă. Dar nu regret nimic...

Își aminti de noaptea aceea magică.

— Cum vă explicați bucuria pe care mi-a dat-o acea noapte de iunie, după toate primejdiile prin care trecusem?... Moartea mă amenințase chiar în ziua aceea! Știți asta mai bine decât oricare altul, pentru că m-ați scos din apă...

Se întrerupse brusc, amintindu-și că preotul acela așezat acolo cu o mână pe crucifix, o trăsese pe nisip, o readuse la viață și apoi o dusese în brațe până lângă foc. Nu mai fusese niciodată așa de stingherită și căută ceva în minte care să n-o

facă să se încurce prea tare. Îşi dădu seama după tremurul buzelor părintelui de Vernon, după sclipirea fugară a ochilor că era gata să izbucnească în râs. De fapt, el râdea de la începutul discuţiei. Râdea în sufletul lui, se amuza când o punea în încurcătură, îi plăcea s-o ameţească, s-o facă să spună toate prostiile posibile.

— Şi acum vă bateţi joc de mine! izbucni ea.

— Pe legea mea!...

Atunci izbucni într-un râs nestăpânit. Pe urmă o privi ironic, dar plin de căldură şi Angelica descoperi pentru prima dată o scânteie de omenie ascunsă în spatele privirii lui aspre. Parcă citea în ochii lui o complicitate prietenoasă. Putea oare să spere că, de-a lungul celor trei zile petrecute pe barca lui Jack Merwin, între urs şi micul negru, el îi descoperise sufletul? Nu credea că ea este Diavoliţa. Vedea asta în ochii lui.

— Lasă-mă să plec, Merwin, şopti ea cu ardoare.

Ochii preotului se întunecară brusc. Genele lui lungi se coborâră deodată şi îşi reluă înfăţişarea distantă.

— Dar... puteţi pleca, doamnă, cine vă împiedică? Nu sunteţi prizoniera mea, din câte ştiu... ci a lui Piksarett...

11

Gouldsboro arăta pe înserate ca un târguşor. Aşa îl descoperea de departe Angelica, în ciuda unei ploi mărunte. Lumini străluceau în toate casele aşezate în jurul portului şi de-a lungul malului, până la înălţimea falezelor.

Ambarcaţiunea care îi aducea se legăna pe valurile întunecare în care luminile acelea galbene şi albe aruncau reflexe strălucitoare. Pe marginea stâncilor periculoase erau aprinse focuri, pentru a servi ca punct de reper. Acadianul care îi însoţea le spuse că vor acosta pe malul de vest. Vroia să plece imediat la Pentagoët. Părintele de Vernon îi dăduse barca lui pentru acel drum de întoarcere. După ce Angelica şi protejaţii ei englezi, însoţiţi de negru şi de urs, ajungeau în peninsula Gouldsboro, omul nu mai trebuia să întârzie.

Tânăra contesă respira cu bucurie şi voluptate mirosul pământului şi al satului. Era aerul atât de cunoscut pe care briza îl aducea până la ei.

— Ne întâlnim la Gouldsboro, îi promisese Piksarett înainte să plece de la Pentagoët. Nu uita că eşti prizoniera mea şi pot să cer răscumpărarea de la soţul tău.

În afară de faptul că îi reamintea situaţia în care se află, el se arătase destul de înţelegător, din motive numai de el cunoscute, şi o lăsase să se îndepărteze. Îi dăduse chiar şi binecuvântarea lui, pentru că avea, ca mare căpetenie ce era, puteri suprapământene, iar lui îi plăcea s-o facă pe preotul, împărţind cu plăcere, ca iezuiţii, mari semne de cruce protectoare.

Ceaţa se împrăştiase după-amiază şi putură să ridice ancora. Părintele de Vernon şi baronul de Saint-Castine i-au însoţit până la mal. Iezuitul îl păstrase pe lângă el pe băieţandrul blond care fusese musul lui. Copilul se numea Abbial Neals şi era un orfan pe care preotul îl găsise pe cheiurile New-York-ului. Nu se ştia dacă era irlandez, englez sau suedez. Orice ar fi fost, urma să fie botezat.

În ultima clipă se aduse o ladă mare în care baronul de Saint-Castine puse în grabă o parte din recolta lui de scalpuri englezeşti.

— Domnul de Peyrac mi-a spus că o să meargă a Québec, îi explică el Angelicăi, şi m-am gândit să ducă darul acesta din partea mea domnului guvernator. Sper să-i facă plăcere şi să nu mai fiu acuzat că nu sunt destul de activ în războiul împotriva englezilor.

S-a adus şi butoiaşul cu rachiu, darul căpitanului basc Hernani d'Astiguarza, şi pe urmă tânărul marinar acadian luă cârma, în timp ce Sammy, care-şi făcuse ucenicia în zilele petrecute pe mare, îl ajuta la ridicarea pânzelor.

Perdeaua deasă a ploii şterse repede contururile copacilor, ascunzând privirii lor, acolo, pe malul fluviului, în inima pădurii americane, silueta înaltă a unui om în sutană neagră căruia i se spunea Jack Merwin.

12

Joffrey de Peyrac răsucise de mii de ori în gând îngrozitoarea veste toată noaptea. Din seara în care aflase şi până în zori stătuse nemişcat la masă, cu fruntea rezemată de

mână şi cu ochii închişi. De câte ori nu răsunase în sufletul lui ecoul vocii răguşite şi amuzate a mercenarului elveţian: “Numele ei?... Nu ştiu. Dar în timp ce se iubeau el îi spunea Angelica!... Angelica!„,”.

De fiecare dată aceeaşi durere ascuţită îi străbătea trupul. Pe urmă cuvintele lui Yann care îl lămuriseră deodată, dacă se putea vorbi de lămurire în acea învălmăşeală îngrozitoare care punea pe chipul iubitei o mască hidoasă: “Se îmbrăţişau ca doi îndrăgostiţi care se regăsesc...”.

Acela era misterul, explicaţia acelei trădări monstruoase? Un iubit de altă dată? Un bărbat din trecut, din vremurile după care tânjea, fără îndoială! Când era liberă, ducea o viaţă mai puţin aspră, iar capriciile trupului ei minunat erau satisfăcute după poftă, fără teamă de mânia soţului gelos.

Acum îşi putea imagina cum se petrecuseră lucrurile... Necunoscutul, bărbatul de altă dată, aflând numele Angelicăi şi înţelegând că era în apropiere, îi trimisese un mesaj la Houssnock, iar ea, sub pretextul unei călătorii în satul englez, profitând de absenţa lui, alergase în întâmpinarea corsarului. Pe urmă, unul din complicii piratului îi adusese lui, pe malul Kennebec-ului, o veste mincinoasă, pentru a-l îndepărta cât mai mult...

Nu... Toate lucrurile acelea nu se potriveau. Era altceva... Îşi amintea de ea aşa cum fusese în ultima seară la Wapassou, când asculta cu ochii spre cer urletele lupilor, în timp ce ultimele raze ale soarelui îi luminau chipul. Strălucirea privirii ei visătoare trezise în el o imensă iubire, pentru că citea în ochii aceia că era o femeie unică, deosebită de celelalte, şi era numai a lui.

Fusese atât de naiv şi de orgolios. De trei ori nesăbuit! Cum de nu înţelesese că femeia aceea era o desfrânată pricepută, împodobită cu toate farmecele, care profita de ceea ce o făcea aşa de diferită de celelalte femei atunci când poftele şi plăcerile ei o împingeau să fie la fel cu celelalte. Adică necredincioasă, vicleană, lipsită de onoare şi de amintiri... Nimic sfânt în fiinţa aceea... Plăcerile primului moment şterg mai târziu rănile provocate de un surâs, de o privire... E aşa de uşor să recucereşti un bărbat îndrăgostit, e aşa de ispititor pentru el să creadă ce îi spune o gură frumoasă: că îl iubeşte... că l-a iubit totdeauna pe el. Da, cu tot ce s-a întâmplat, cu toată trădarea...

Uneori o speranţă nebună îl însufleţea. Poate că toate nu erau decât un vis urât. Angelica o să apară, o să se întoarcă! Ea o să-i explice totul cu un cuvânt... O s-o regăsească neschimbată pe prietena, pe iubita lui, numai a lui, caldă, pasională, ca în singurătatea pădurii iarna, în aşternuturile patului mare, sau primăvara când porneau împreună printre zambilele sălbatice, simţindu-se liberi, ameţiţi de renaşterea pământului pustiu pe care îl stăpâneau ca suverani triumfători. El o privea pierdut, o săruta de mii de ori fiind siguri de singurătatea lor... ochii Angelicăi, ridicaţi spre copaci, purtau cu ei umbra vegetaţiei crude. Ea spunea râzând: "Eşti nebun, scumpul meu stăpân...". Atunci era a lui, numai a lui şi nu simţea voluptatea decât în braţele lui...

Aşa o va regăsi... Nu putea să fie altfel. Dar, în clipa aceea, curgerea gândurilor lui se împotrivea realităţii ca o fiinţă oarbă.

"În timp ce se iubeau, el o striga: Angelica! Angelica!"

O lovitură, un strigăt surd... De fiecare dată, amintirea acelor cuvinte îl copleşea, îl dobora, ca lovitura unei lame ascuţite.

Fără să vrea, gândurile i se întorceau mereu în acelaşi punct, la realitatea faptelor: fusese văzută goală şi doborâtă de voluptate în braţele lui Barbă de Aur! Nici nu-i trecuse prin minte să se îndoiască de povestea bietului Kurt Ritz. Omul vorbise cu naivitate, neştiind că era vorba de soţia stăpânului său. Vinul pe care îl băuse pe stomacul gol îi tulburase minţile şi îl făcuse să fie şi mai sincer. Dacă ar fi fost treaz, ar fi observat stinghereala celorlalţi şi s-ar fi oprit înainte de sfârşitul povestirii, pentru că era prudent din fire.

Nu era nici o îndoială. Scena aceea fusese văzută de către evadat. Într-o noapte, departe de soţul ei, Angelica se lăsase pradă mângâierilor unui bărbat necunoscut... Fusese zărită ea, soţia contelui de Peyrac, în braţele lui Barbă de Aur, piratul, şi nu era nici o ieşire din situaţia aceea...

În ochii lui Joffrey de Peyrac, cealaltă, Iubita lui, dispărea... Nu rămânea decât Străina, cea pe care o bănuise odinioară în ea, o femeie orgolioasă şi senzuală care trăise o viaţă prea liberă, o fiinţă prefăcută, cu atât mai periculoasă cu cât era poate inconştientă de vicleniile ei, găsindu-le naturale, necesare... Viaţa o lovise şi ea se apăra acum printr-o lipsă de

sensibilitate, o răceală a sufletului. Nu contau decât plăcerile de moment.

Puterea pe care o avea ea asupra tuturor bărbaţilor, aşa cum văzuse de atâtea ori, nu venea oare din complicitatea spontană cu ei? Ea îi cunoştea prea bine, erau prea apropiaţi de ea... Cu un surâs, cu un cuvânt îi cucerea, îi învingea, fie că erau stăpâni sau slugi. Priceperea aceasta o căpătase pentru că fusese prea multă vreme şi prea de tânără victima bărbaţilor... Acum era prea târziu, răul se întâmplase... Ea era acum mai puternică decât toţi bărbaţii, nu se temea de ei, căpăta întotdeauna ceea ce dorea... Toţi îi plăceau, oricine ar fi fost şi acela era secretul farmecului ei, aceea era puterea ei de nezdruncinat asupra lor... Poate făcea excepţie cu proştii sau cu cei prea plini de ei sau cu cei de grad militar, ca acel Pont-Briand. Nu avea nici un merit că-l respinsese pe bărbatul acela. Pur şi simplu nu-i plăcuse. Dar Lomenie-Chambord? Peyrac observase privirile calde pe care şi le schimbau cei doi şi începea să se întrebe dacă nu cumva virtuosul gentilom îl trădase chiar sub acoperişul lui... Ea era în stare să ducă un sfânt în Infern!...

Angelica! Angelica!

Flacăra roşie a răzbunării trecea prin faţa ochilor lui Peyrac. Dar mai întâi trebuia să plece, să găsească nava acelui Barbă de Aur, într-o noapte... să urce la bord, să-i prindă împreună şi să-i ucidă...

Se stăpânea cu un efort supraomenesc.

Se lumina de ziuă la Gouldsboro. Ceaţa transformase locul într-o întindere îngheţată, străbătută de ecourile triste ale cochiliilor de melci din Golf.

Peyrac nu ştia că, la numai câtea mile, Angelica se trezea în fortul de la Pentagoët şi, câteva ore mai târziu, urma să plece veselă şi nerăbdătoare să-l revadă, iar noaptea următoare avea să fie acolo, în faţa lui.

Copleşit, privea în adâncul inimii lui o imagine distrusă. Era aşa neputincios, încât nici nu mai căuta scuze pentru o realitate pe care trebuia s-o înfrunte în toată amărăciunea ei: trădarea Angelicăi. Trebuia să o vadă în sfârşit aşa cum era, aşa cum fusese întotdeauna, vicleană şi înşelătoare... ca toate celelalte... o femeie ca toate celelalte!

Venise ziua hotărâtoare de care depindea viaţa atâtor oameni.

Contele de Peyrac se îndreptă spre port. Era singur în lumina aceea albă şi sufocantă prin care trebuia să treacă neapărat singur, adânc rănit, cu o durere pe care nu o simţise încă în întregime: Angelica. În timp ce cobora spre plajă, dorinţa de luptă îi trezi o nerăbdare arzătoare în suflet. Doar aşa mai putea să rămână în picioare. Se gândi că ceaţa aceea era binevenită, pentru că astfel, nu puteau să plece în căutare piratului, corăbiile nefiind pregătite. Vremea îl apăra de o grabă dăunătoare şi îi dădea timp să-şi pregătească armele. A doua sau a treia zi o să poată începe vânătoarea şi atunci nimic n-o să-l mai oprească înainte de a-l găsi pe Barbă de Aur. O să-l ucidă cu mâna lui.

Tunurile de pe "Gouldsboro", de pe barca arăbească şi de pe celelalte două corăbii pe care le avea acolo au fost imediat pregătite. Obsedat de ideea lui de răzbunare, primi la început cu indiferenţă, pe urmă cu furie, vestea pe care o aduseseră indienii: două bărci englezeşti erau gata să se scufunde în preajma Shoodic-ului. Să se ducă dracului, englezi, francezi sau ce erau! Pe urmă se răzgândi. Nu vroia să se spună că o femeie îl făcuse să-şi uite îndatoririle şi că-l adusese în stare să nu-i mai pese de viaţa oamenilor aflaţi în pericol.

Oraşul pe care îl întemeiase era ca un fel de far al Golfului Francez. Fiecare aştepta de acolo ajutor, salvare, sfat. Toate astea îi erau indiferente acum, dar nu trebuia să cedeze cu nici un preţ. Cea mai mică şovăială a lui ar fi distrus totul, iar cei care se bazau pe el şi-ar fi pierdut încrederea. Trecuse până atunci peste atâtea greutăţi şi merita oare să distrugă totul în câteva ore, din pricina unei iubiri blestemate?

Obişnuinţa unei puternice discipline interioare, un deosebit simţ al răspunderii care îl caracterizase mereu de-a lungul vieţii de conducător, de om ieşit din comun, îl ajutară să facă faţă situaţiei.

Să facă faţă!...

Se urcă grăbit la bordul corabiei lui, adună echipajul, se duse la locul naufragiului şi avu norocul să salveze mica flotă pe care statul Massachusetts o trimisese în Golful Francez pentru a răzbuna masacrele abenachezilor stârniţi de francezi. Una dintre corăbii era comandată de un om din Boston, Phips, iar cealaltă de amiralul englez Barthelemy Sherrilgham însuşi. După

ce îi aduse la adăpost, în bazinul Gouldsboro-ului, Joffrey de Peyrac le oferi ospitalitatea, iar amiralul englez o acceptă cu plăcere.

Foarte elegant, cu perucă pudrată şi cu sabia la şold, amiralul nu ascundea faptul că expediţia aceea în Golful Francez fusese organizată pentru urmărirea unui duşman nevăzut care se ascundea mereu în câte un golfuleţ şi asta nu îl încânta prea tare. Dar trebuia să le dea o lecţie blestemaţilor de francezi. Trebuia să obţină, dacă era posibil, promisiunea guvernului de la Québec de a retrage hoardele de sălbatici. Aflaseră că domnul de Villedavray, guvernatorul Acadiei, plecase pe râul Saint-Jean, ca să-l viziteze pe cel ai bun prieten al lui, cavalerul de Grand-Bois. Ar fi fost excelent pentru guvernul englez dacă l-ar fi împresurat acolo şi l-ar fi luat prizonier.

Peyrac reuşi să-l convingă fără prea mare greutate că expediţia aceea nu putea să ducă decât la izbucnirea unui război franco-englez, pentru că toate pretextele erau bune la Québec în declanşarea conflictului şi că era mai bine să se alăture lui pentru a-i prinde pe piraţii care bântuiau prin Golf şi îi împiedicau pe pescarii de moruni englezi, portughezi sau francezi să-şi facă meseria.

În schimb, Phips, care avea o mulţime de rude apropiate scalpate de canadieni şi abénachezii lor, refuză propunerea şi plecă imediat după ce ceaţa se ridică. Dar singur, fără ajutorul amiralului englez, sarcina diplomatică a expediţiei lui avea să fie puţin importantă, iar malul râului Saint-Jean o să rămână în continuare însângerat.

După ce se gândi la diverse posibilităţi de a linişti lucrurile, Peyrac îi chemă la el pe şefii etchemini şi pe cei mai importanţi mohicani. Se înţeleseră să trimită mesageri cu două coliere preţioase la maleciţi şi la surichezii din est: erau rugaţi să-i ajute, dacă o să fie necesar, pe francezii cu care erau înrudiţi, dar fără a-i ucide pe englezi, pe cât posibil. Dacă securea războiului ar fi fost dezgropată în Golful Francez, ce avantaje ar fi avut din asta triburile deja decimate de foametea din timpul iernii? Şi cine i-ar mai apăra de atacurile irochezilor de care sunt mereu pândiţi în timpul verii?...

După ce trimise aceste vorbe înţelepte indienilor, îl însărcină pe Cromley să-i anunţe pe puţinii englezi care se încăpăţânau să rămână în locuinţele lor, la confluenţa râurilor

Sainte-Croix şi Resquias. Bătrânul Salprice o să refuze, fără îndoială, să părăsească fortul lui, dar familia Stringteon de la Merchnaisbay ar fi protejată dacă ar veni să se adăpostească la Gouldsboro în luna iulie.

La început, Joffrey de Peyrac făcuse toate lucrurile acelea cu un efort supraomenesc, dar pe urmă, puţin câte puţin, uită parcă de cele întâmplate, agitaţia pregătirii de luptă punându-i un balsam pe rana deschisă. Totuşi, aşa ocupat şi grăbit cum era în ziua aceea, nu i se păruse să fi avut o altă zi mai lungă şi mai crudă, în toată viaţa lui.

În tot timpul acela supraveghea pregătirea corăbiilor pentru expediţia de a doua zi împotriva lui Barbă de Aur. Nu putea să cedeze. Răzbunarea trebuia dusă la bun sfârşit cu sânge rece, fără a pierde din vedere interesele celorlalţi. Nu avea dreptul să uite. Şi totuşi ce mai contau ceilalţi, ce mai conta ce făcuse până atunci, ce mai conta viaţa lui... FĂRĂ EA!...

Spre seară, îi chemă din nou pe cei din ajun când adunarea fusese întreruptă din pricina sosirii lui Kurt Ritz şi îl rugă pe amiral să participe şi el. În afară de englez care nu se afla în situaţia aceea penibilă, fără ieşire, ceilalţi intrară cu capetele plecate şi paşi şovăielnici. Peyrac îi aştepta în spatele mesei de lemn sculptat pe care se afla pupitrul lui de scris, penele, un vas cu nisip, instrumentele de măsură şi, ca şi în ajun, hărţile întinse. Îi rugă să se apropie şi să ia loc.

La auzul vocii lui calme cu un accent aspru cu care nu erau obişnuiţi, oamenii ridicară privirile şi, cu toate că Peyrac arăta la fel ca de obicei, tresăriră. Contele era îmbrăcat într-un superb costum de satin de culoarea fildeşului, croit cu mici pliuri în romb în jurul unei broderii cu perle pe care fiecare mişcare le făcea să strălucească în mii de culori. Hainele îi fuseseră aduse de la Londra pe vasul “Gouldsboro”, la fel şi cizmele strâmte din piele roşie şi mănuşile cu manşete. Peyrac se îmbrăca după moda englezească, purtând mai degrabă veste din piele, pantaloni bufanţi şi cizme fine care se potriveau cu viaţa lui aventuroasă, decât haine strânse pe corp, vestele franţuzeşti şi cizmele cu carâmbii largi. În schimb, dantelele cusute cu perle ale cravatei şi manşetelor erau după gustul francez.

Părul negru şi bogat îi încadra faţa brăzdată de cicatrici care îl făceau se semene cu un pirat, contrastând cu rafinamentul şi eleganţa hainelor. Lumina clară în care se afla îi scotea şi mai

mult în evidenţă tenul întunecat de aventurier, ars de soare şi bătut e vânturi. Ascundea oare o paloare sub pielea bronzată, o emoţie ascunsă sub trăsăturile acelea împietrite, era oare o suferinţă în spatele privirii îndrăzneţe şi pătrunzătoare care cobora asupra lor şi nu-i mai slăbea? Nimeni nu putea să ştie!

O lecţie, o să repete mai târziu piratul Gilles Vaneireick, o lecţie! Iată ce ne-a arătat în seara aceea Peyrac! Nouă, celorlalţi bărbaţi care suntem sortiţi prin naştere să fim într-o zi încornoraţi... Vă spun că aşa e!... Niciodată n-am mai văzut pe cineva arătându-se aşa de mândru!...

— Domnilor, le spuse Peyrac, ştiţi că trebuie să plec la luptă şi Dumnezeu ştie ce soartă mă aşteaptă... Furtuna ameninţă din toate părţile. Cel puţin să vă fac cunoscută o situaţie din care curajul, bunul simţ şi priceperea trebuie să vă ajute să ieşiţi cu bine. Aş adăuga şi dorinţa dumneavoastră de pace. Noi nu avem duşmani. Puterea dumneavoastră poate face faţă realităţii.

Mă adresez mai ales dumneavoastră, domnule Rochelais, pentru că vă las în grijă soarta acestei aşezări şi apărarea ei pe uscat. Domnul d'Urville trebuie să mă însoţească, ca şi domnul Vaneireick şi aliatul nostru englez, sir Sherrilgham, în urmărirea acelui pirat care ne-a făcut destule necazuri tuturor. Trebuie să terminăm cu el de data asta.

Vom face deci împreună planurile de apărare, de urmărire şi de atac. Mai întâi numărarea şi împărţirea muniţiilor pe care le avem.

Cufundaţi în calculele şi planurile lor, nici nu observaseră că se lăsase noaptea. Un spaniol intră ca să aprindă lumânările din sfeşnice şi din lustra mare de fier forjat care atârna din tavan.

Puţin câte puţin, reluându-şi gesturile obişnuite, uitară incidentul din seara trecută. Credeau că se trezesc dintr-un vis urât când acelaşi soldat din ajun băgă îngrozit capul pe uşă şi-l strigă pe conte:

— Domnule! Vă caută cineva!

De data aceea nu mai era Kurt Ritz, evadatul de pe corabia piratului.

Era EA.

Toată lumea se întoarse şi, pe fundalul întunecat al nopţii, văzură apariţia strălucitoare!...

13

Încântătoare, femeia îi privea cu un surâs radios. Ochii ei căutară grăbiți în celălalt capăt al camerei statura înaltă a contelui de Peyrac. Joffrey!... În veşminte pe care ea nu le mai văzuse. El era acolo...

Toți o priveau nemişcați, fără un cuvânt.

Nuanța aurie a pelerinei largi din piele de lup-de-mare cu care era înveşmântată îi evidenția pielea albă, iar părul ei strălucea în noapte ca o aureolă.

Micul Laurier Berne o adusese pe Angelica până la uşa încăperii mari a fortului, unde ştia că tatăl lui şi ceilalți bărbați importanți, împreună cu piratul şi amiralul englez, se întâlniseră cu contele de Peyrac. Nu recunoştea noua înfățişare a Gouldsboro-ului. Plaja pustie de anul trecut mişuna de viață chiar în umbra nopții şi tânăra femeie ar fi crezut că se află într-o colonie străină dacă nu i-ar fi întâlnit chiar de la primii paşi pe prietenii ei Abigaël şi Severine Berne.

Nerăbdarea de a-l vedea mai repede pe soțul ei şi de a se asigura că el este la Gouldsboro o făcuse să nu observe imediat stânjeneala şi răceala cu care o întâmpinaseră cele două femei. Urma să afle mai târziu cauza unei asemenea primiri, dar micuțul Laurier apăruse deodată cu un coş plin cu scoici pe umăr şi îi sărise de gât, cu voioşia celor zece ani ai lui.

— Doamna Angelica! Doamna Angelica!... Ce bine!...

O dusese de mână printre meandrele noului Gouldsboro. Lângă fort se întâlniseră cu un bărbat cu halebardă.

— E elvețianul, şoptise Laurier, a venit ieri seară...

— Hei, omule! Parcă te-am mai văzut undeva! îi strigă Angelica, tulburată de privirea sălbatică pe care bărbatul i-o aruncase.

— Aşa este, doamnă! răspunse el. M-ați mai văzut. Era un fel de dispreț în vocea lui cu accent german.

Dar Laurier o trăgea deja pe scările de lemn şi uşa Sălii de Consiliu se deschise în fața ei.

În liniştea adâncă – o linişte apăsătoare pe care o simți nefirească – femeia intră în cameră. Erau acolo chipuri necunoscute, care parcă împietriseră...

— Domnule Manigault, vă salut... Oh! Domnule Berne, ce fericită sunt că vă văd... Dragă domnule pastor, cum vă mai simţiţi?...

Printre reformaţii îmbrăcaţi în negru erau câţiva necunoscuţi în veşminte multicolore: un pirat francez, un ofiţer englez şi un preot cu veşminte de aba cenuşie.

Nimeni!...

Nimeni nu răspundea. Nimeni... Nimeni... Toţi ochii o urmăreau. Şi toţi oamenii aceia... Toţi erau nemişcaţi ca nişte statui şi chiar Joffrey însuşi era împietrit, privind-o mereu.

Ajunsese acum în faţa lui şi ochii ei îi căutau zadarnic privirea. Şi totuşi el o fixa ciudat, întunecat ca noaptea. Un coşmar!

Joffrey se înclină deasupra mâinii ei întinse, dar Angelica nu-i simţi buzele pe piele, nu era decât o curtoazie prefăcută.

Ea se auzi apoi rostind cu voce îndepărtată care i se păru şi tremurătoare:

— S-a întâmplat vreo nenorocire la Gouldsboro?

Atunci adunarea se însufleţi. Unul câte unul făcea câte o plecăciune, retrăgându-se, dar nimeni nu se gândea să-i zâmbească. În aceeaşi atmosferă ca în ajun reîncepea acelaşi ceremonial.

Pe urmă afară:

— Ea era? întrebă Gilles Vaneireick cu răsuflarea tăiată.

— Dar cine credeai că este? mormăi Manigault.

— Dar e... fermecătoare! E minunată!... Asta schimbă totul. Domnilor, dar e normal ca o asemenea femeie să facă mii de cuceriri la tot pasul şi să cadă uneori pradă iubirilor pe care le stârneşte... Ar fi imoral... Eu însumi sunt... Doamne, ce-o să se întâmple acum?... E îngrozitor! Chiar dacă... Nu, e prea frumoasă ca s-o ucidă... Nu mă mai ţin picioarele...

Se aşeză copleşit pe nisip.

14

— Ce s-a întâmplat? repetă Angelica întorcându-se spre soţul ei, a murit cineva?...

— Poate!... De unde vii, doamnă?...

Cu ochii aţintiţi asupra figurii îngheţate, de nepătruns a contelui, tânăra femei încerca să înţeleagă ceva.

— Cum adică de unde vin?... Yann n-a ajuns încă aici? Nu ţi-a spus?...

— Ba da, mi-a spus... Mi-a spus că eşti prizoniera lui Barbă de Aur... Mi-a mai spus şi alte lucruri... Şi Kurt Ritz mi-a spus ceva...

— Kurt Ritz?

— Mercenarul elveţian pe care l-am angajat şi pe care Barbă de Aur l-a răpit luna trecută. A reuşit să evadeze acum trei zile... Înainte de a fugi te-a văzut pe corabia piratului... A scăpat într-o noapte din cabina din spate... fereastra era deschisă... Te-a văzut... pe corabie, în camera de cart... cu el... cu EL...

Joffrey de Peyrac vorbea sacadat, cu o voce surdă şi înspăimântătoare, la fiecare cuvânt Angelica începând să înţeleagă. Înmărmurită în faţa acestei veşti, vedea adevărul năvălind asupra ei ca o fiară monstruoasă cu ghearele pregătită s-o sfâşie...

Omul care fugise în noaptea aceea în Golful Casco era de fapt mercenarul elveţian... Un om de-al lui Peyrac... Şi o văzuse... Îl văzuse pe Colin intrând şi luând-o în braţe...

— Fereastra era deschisă, continuă vocea aspră, îndepărtată parcă... Te-a văzut, doamnă! Erai goală... Goală în braţele lui Barbă de Aur, răspunzând la sărutările lui... la mângâierile lui... Erai a lui!....

Cum se aştepta oare să-i răspundă?... Cu un strigăt de indignare, cu dezminţiri violente sau poate cu un surâs ironic?... Dar ea tăcea!

Ce tăcere!... Era lucrul cel mai greu de suportat după asemenea cuvinte.

Timpul se scurgea. Momentul salvării trecuse. Fiecare secundă cădea ca plumbul topit, punând pecetea ruşinii peste soarta ei, confirmând întâmplarea despre care paloarea obrajilor ei spunea şi mai multe, ca şi expresia ochilor măriţi.

Mintea ei nu putea aduna două gânduri la un loc. Totul se amesteca într-o ceaţă groaznică.

"Colin! Colin... Trebuie să-i spun că e vorba de Colin... Nu, ar fi mai rău... El îl ura deja..."

Cu toate încercările ei, nu era capabilă să dea măcar o explicaţie sau să rostească vreun cuvânt. Simţi nevoia să se sprijine de perete şi închise ochii. Dar contele se înfurie şi mai

tare când o văzu coborând privirea cu acea expresie blândă, suferindă şi ascunsă, care îl tulbura întotdeauna.

— Nu lăsa ochii în jos! urlă el aproape sfărâmând masa cu o lovitură de pumn. Uită-te la mine!

O apucă brusc de păr, forţând-o să întoarcă faţa spre el. Tânăra femeie simţi că i se rupe grumazul. Aplecat asupra ei, Joffrey o scruta cu o privire aprinsă pe chipul acela devenit acum de nepătruns, străin. Poate că-i spunea ceva, dar ea nu-l mai auzea.

"Deci e adevărat! Tu!... Tu!... Femeia pe care o consideram aşa de sus!..."

O scutura furios, încercând parcă să spargă acea imagine falsă a ei şi s-o regăsească pe cealaltă, pe iubita lui. O lovi apoi cu toată puterea braţului, aşa de tare, încât capul Angelicăi se clătină şi se izbi de perete. Un văl roşu îi acoperi privirea. Pe urmă, bărbatul slăbi strânsoarea şi o eliberă dispreţuitor.

Joffrey de Peyrac se apropie de fereastră şi privi afară, în noaptea umedă, respirând adânc pentru a-şi regăsi stăpânirea de sine. Când se întoarse din nou spre soţia lui, contesa era tot nemişcată, cu ochii închişi. La încheietura nasului fin, un firişor subţire de sânge cobora încet.

— Pleacă! Pleacă de aici! spuse el cu voce îngheţată. Prezenţa ta îmi face rău. Să pleci când îţi spun! Nu vreau să te mai văd! Nu vreau... să fiu ispitit... să te ucid...

15

Angelica se clătina, izbindu-se de pereţi şi de mobilele necunoscute, în semiîntunericul unei camere luminată doar de luna ivită printre nori. Dorinţa de a se ascunde o făcuse să se retragă în fortul de lemn. Decât să înfrunte furtuna de afară, şuşotelile din sat şi îngrozitoarea singurătate printre fiinţe duşmănoase, preferă, printr-un instinct de animal aflat în pragul morţii, să bântuie pe culoare şi scări până în camera aceea vastă pe care nu o recunoscu, dar ştia că era camera lor, cea în care se iubiseră anul trecut, cea în care ea visase cum o să-l reîntâlnească.

Pipăi pereţii, rezemându-se de colţurile tari şi se opri, în cele din urmă în mijlocul încăperii. Atunci auzi două răsuflări întrepătrunse care răsunau în cameră, dar îşi dădu seama că era numai respiraţia ei şi zgomotul valurilor de afară care izbeau platforma de piatră de la baza fortului.

Era singură.

Simţi că teama care o stăpânise până atunci e înlocuită de sentimentul unei catastrofe implacabile. O parte a capului i se părea imensă. Îşi duse mâna cu grijă la tâmplă şi atinse pielea, dar nu simţi nici o umflătură. Totuşi, simpla atingere a degetelor îi provocă o durere îngrozitoare. Îşi aminti totul cu o luciditate uimitoare. Colin!... Braţele lui o cuprindeau, mâinile lui îi cuprindeau trupul, buzele lui îi apăsau gura într-un sărut care nu se mai sfârşea.

Bărbatul acela ascuns văzuse totul, la lumina lumânării... Şi acum Joffrey ştia... O acuza chiar de ceva mai rău!... Cum să-l facă să înţeleagă, să accepte că... Ar ucide-o numai dacă ar auzi numele lui Colin. Era cât pe ce s-o facă seara trecută. Simţise asta în tot trupul ei doborât, incapabil să reacţioneze sau să schiţeze cel mai mic gest de apărare.

Stătea aşa în întuneric, respirând cu greu, temându-se să nu stârnească iar durerea aceea. Era pradă unor fantasme îngrozitoare. Joffrey! Joffrey! Vedea figura lui cumplită, strălucirea vestonului care, atunci când se mişca, lăsa să se vadă o dâră lucitoare ca şi cum s-ar fi învălmăşit acolo fără încetare picături de sânge, lacrimi de sânge. Sânge parcă se scurgea acum pe chipul ei, degetele îi erau şi ele năclăite, iar de pe buzele umflate, limba savura gustul sărat al lichidului vieţii. Îl înghiţea aproape fără să-şi dea seama. El o lovise!... O lovise şi ea meritase asta! O prăpastie fără fund se deschisese sub paşii lor... Pe marginea hăului ea tremura din tot trupul şi privea în adâncul fără sfârşit. Teama o copleşea din nou, se repezea asupra ei cu ochii strălucitori...

Venise prea repede, tocmai atunci când credea cu adevărat că timpul petrecut la Wapassou îi legase pentru totdeauna, că dragostea lor era puternică, de neînvins, nemuritoare. Dar totul năvălise ca o furtună, ca un cutremur, pe neaşteptate. O fiară ieşită din infern ai cărei ochi verzi nu-i văzuse la timp se repezise la ei să-i sfâşie. Căzuseră amândoi într-o capcană al cărei mecanism nu-l cunoşteau şi îi simţeau acum strânsoarea crudă.

Atât de vicleană fusese maşinăria, încât ea şi Joffrey fuseseră atinşi drept în inimă de la prima lovitură.

"Joffrey! Joffrey! Vino, te rog!... Nu mă lăsa singură! Mi-e frică!"

Camera era plină de umbre înfricoşătoare şi Angelica simţea că distanţa dintre ea şi soţul ei pe care-l jignise de moarte se făcea din ce în ce mai mare. O mână o strângea de gât, sufocând-o aproape. Ca să nu leşine, îşi apăsă cu mâinile buzele umflate, pentru a-şi înăbuşi plânsul şi pentru a-şi ţine trează conştiinţa prin durerea aceea cruntă. "Dacă el nu mă mai iubeşte... dacă nu mă mai iubeşte.... Ce-o să se întâmple cu mine?".

16

Momentul pe care îl trăise i se părea acum cel îngrozitor din toată viaţa lui. Erau două fiinţe în el care delirau furioase, sfâşiindu-i sufletul. Dacă n-ar fi gonit-o la timp, cât ar fi rezistat oare ispitei de a o lua în braţe, dorinţă la fel de puternică pentru el ca şi aceea de a o ucide?... Erau doi bărbaţi în el şi, în minutele acelea îngrozitoare, îi sfâşiaseră trupul şi îi risipiseră sufletul. O fiinţă era dornică de răzbunare, dar avea un geamăn însetat de dragoste şi de voluptate. Prin sângele lui curgeau dragostea şi ura în acelaşi timp.

Atunci când îi atinsese părul, mâna lui se înfiorase de căldura plăcută, iar când se aplecase peste ea, îi văzuse fruntea largă şi netedă şi buzele lui, care aruncau vorbe crude, simţiseră nevoia s-o sărute cu patimă...

Răvăşit de dorinţă şi furie, rămânea pornit împotriva ei, tremurând, umilit şi doborât de ură. Din cauza ei îşi descoperea cel de-al doilea chip, o fiinţă capabilă de violenţa cea mai oarbă, de o nestăpânită poftă trupească, de o indulgenţă laşă, lăsându-se în voia simţurilor şi sentimentelor, împotriva oricărei raţiuni...

O fiinţă făcută pentru iubire!... Aşa gândise despre ea până atunci. Aşa gândiseră toţi când apăruse la căderea serii, iar frumuseţea şi feminitatea ieşită din comun îi izbise pe toţi şi

o clipă uitaseră de ranchiună, bănuială, indignare, dispreţ şi neîncredere. Prezenţa ei îi cucerise.

O făptură făcută pentru iubire. Bărbaţi idolatri, nebuni şi îndrăgostiţi se aruncau la picioarele zeiţei!...

Un zbucium nestăpânit îl scotea din fire pe Joffrey de Peyrac, neclintit în tăcerea nopţii adânci. Peste luna palidă pluteau nori deşi şi, în lumina ei obosită, se profilau umbrele negre ale catargelor, legănate de apa mării. Se vedeau doar focuri singuratice care pâlpâiau în adierea vântului şi se auzeau doar paşii rari ai santinelelor.

Lumea întreagă parcă murise.

Oare unde era ea? Angelica! Angelica... dragostea mea!...

Intră în fort şi urcă scara de lemn cu paşi uşori. O auzea plângând sfâşietor în spatele uşii. Dar el rămânea acolo, mistuit de o flacără nemiloasă, cu trupul încordat până la durere de ispită care îl răvăşea. Dorinţa de a deschide uşa aceea, de a intra, de a fi singur cu ea, de a o cuprinde în braţe şi de a uita tot în bucuria gesturilor, a mângâierilor, în murmurul vocilor şi întrepătrunderea sărutărilor îl chinuiau. I-ar fi şoptit cuvinte de dragoste: “Dragostea mea! Dragostea mea! Nu-i nimic!... Te iubesc!” Vroia să uite tot, să uite...

Dar se trezea din nou singur în camera de jos unde lumânările se stingeau în sfeşnice, cu fruntea rezemată de fereastră pe unde se vedeau zorii.

Nu, Angelica n-o să facă din el un om decăzut, supus puterii unei femei nedemne! Nu, asta niciodată!...

Dar de ce plângea ea aşa de tare?... Acolo... sus... Nu ştiuse ce face atunci când se lăsase pradă mângâierilor celuilalt?... Ea, cea pe care o admirase aşa de mult! Nu ştia ce distruge atunci?... Nu! Ea nu ştiuse!... Femeie! Femeie inconştientă ca toate celelalte!

“Ele vor să aibă totul şi distrug totul. N-ar fi trebuit s-o iert atunci, demult... toate sunt la fel!... Toate!...”

La venirea fluxului se va îndrepta spre larg cu corăbiile lui, o să-l găsească pe Barbă de Aur şi o să-l urmărească până la capătul Caraibelor... dar, înainte de a-l omorî cu mâna lui, o să smulgă acelui chip necunoscut şi oribil vălul trecutului. O să afle cărui bărbat îi arătase Angelica faţa ei de iubită.

“Dacă aş putea să mi-o smulg din inimă!”

O fiinţă aşa de minunată. "Gouldsboro" adusese rochii din Franţa pentru ea. Se îndreptă spre o ladă dintr-un colţ al camerei şi o deschise. Mâinile lui ridicau mătăsuri strălucitoare, dantele vaporoase şi, fără să-şi dea seama, degetele sale dădeau parcă pliurilor grele ale unei fuste şi unui corsaj forma abandonată a unui corp de femeie.

"Ce frumoasă ar fi cu podoabele astea! Umerii ei de regină, înfăşuraţi în ţesătura asta de argint, ce strălucitori ar fi!... Aş fi dus-o cu mine la Québec... şi i-ar fi dominat pe toţi!..."

Îşi strânse pumnii cu furie la gândul acelei femei a cărei umbră apărea şi se ştergea din faţa ochilor lui. Cu un gest pătimaş îşi înfundă faţa în stofa foşnitoare şi rămase aşa multă vreme, absent, neputincios, respirând nostalgic parfumul uşor de flori şi de femeie care se răspândea din veşmintele elegante.

În faţa lui, în ceaţa dimineţii, începeau să apară siluete.

— Domnule! Dumnezeu este cu noi! Corabia lui Barbă de Aur, blestematul, nu e departe... Tocmai a fost văzută între insule.

ÎNFRÂNGEREA LUI BARBĂ DE AUR

1

La Gouldsboro erau mulţi copii. Umblau toţi cu picioarele goale într-o ceată veselă. Părul fetelor se ascundea sub bonete rotunde sau pălăriuţe albe, iar al băieţilor flutura liber în vânt. Fustele şi pantalonii erau sumese pentru a nu le stânjeni zbenguiala în apa mării sau ţopăiala prin bălţi şi nisip. Stârneau toate focile, mâncau o stridie sau un ou de pescăruş şi sorbeau nectarul florilor. Amestecaţi cu copiii goi-puşcă ai indienilor, bântuiau de colo până colo şi se uitau curioşi prin scândurile hangarului ca să-i vadă pe piraţii prinşi; pe urmă alergau în port ca să vadă pictura frumoasă de pe corabia "Coeur de Marie", capturată în dimineaţa aceea. Se suceau apoi după apă dulce la izvorul din pădure şi îngenuncheau ca să le dea de băut răniţilor.

La Gouldsboro ziua aceea se terminase cu înfrângerea lui Barbă de Aur.

Dimineaţa, Angelica se trezise în zgomotele unei lupte. Buimăcită de somn, contesa nu înţelegea unde se află şi îi trebuise multă vreme să-şi dea seama că e la Gouldsboro. Abia atunci îşi văzuse faţa umflată în oglindă. O parte era vânătă, iar colţul buzei era spart. Abia putea să-şi mişte capul. Cercetase camera şi găsise în lăzi lenjeria şi veşmintele pe care le lăsase acolo din toamnă, înainte de a părăsi Fortul. Se îmbrăcă şi se pieptănă cu mintea tulbure. Trebuia să găsească o alifie ca să ascundă vânătaia care o desfigura.

Prin storurile de la ferestre văzu nişte corăbii cu pânzele în vânt şi cerul înnorat de ploaie pe care se ivea din când în când un fulger roşu.

O bătălie navală avea loc în faţa Gouldsboro-ului. Se părea că trei sau patru corăbii atacau un singur duşman care, fugea, hăituit, cu pânzele întinse. Angelica îi urmări până dispărură în zare.

Puţin mai târziu, o voce de femeie o strigă de undeva din casă.

— Doamna Angelica! Doamna Angelica!... Unde sunteţi? Iată-vă! Lăudat fie numele Domnului! Veniţi! Veniţi repede, scumpă doamnă, sunt răniţi şi e sânge peste tot!

Angelica recunoscu vocea doamnei Carrere care venise cu un an în urmă în Lumea Nouă cu cei zece copii ai ei şi soţul ei, avocatul.

— Ce se întâmplă? De ce sunt răniţi?

— Tocmai s-au răfuit cu blestematul de Barbă de Aur.

— Cine?

— Domnul conte, piratul Vaneireick, amiralul englez, toţi, toţi cei care juraseră că-l vor prinde pe banditul ăla. Astăzi au aflat că se învârte din nou prin insule. Domnul conte a pornit imediat în urmărirea lui. L-a obligat să se bată. Domnul d'Urville tocmai ne-a adus vestea victoriei. Dar se pare că la abordaj a fost un adevărat măcel... Corăbiile se întorc în port cu pradă şi cu toţi răniţii. Domnul de Peyrac a cerut să fiţi de faţă şi să vă anunţăm, ca să-i puteţi îngriji pe bieţii oameni.

— Sunteţi sigură că soţul meu a cerut să fiu chemată?

— Da! Ce-am putea face fără dumneavoastră? Se pare că doctorul de pe "Sans-Peur" a fost rănit şi nu mai poate să-şi facă datoria. Iar medicul nostru, Parry, cred că ştiţi de ce e în stare. Nu ne e de prea mare ajutor în faţa acestui măcel... Doamne, dar ce-aţi păţit, biata mea doamnă?... Sunteţi lovită!

— Nu-i nimic!

Angelica îşi duse mâna la obraz.

— Am... am naufragiat în insula Monegan şi ne-am lovit de o stâncă... aşteptaţi-mă, vin şi eu, numai să-mi iau raniţa şi să-mi pun în ea câteva instrumente necesare... Aveţi destule feşe?...

Adună cu grijă toate lucrurile de care ar fi putut să aibă nevoie, cu gesturi automate, în timp ce în mintea ei se învălmăşeau gânduri dureroase.

"Colin... Colin fusese ucis de Joffrey de Peyrac... Dacă i-ar fi spus seara trecută... Dacă ar fi avut curajul să vorbească... Nu, nu era cu putinţă! Nu putea să spună nimic... şi acum Joffrey îl ucisese pe Barbă de Aur... şi o chemase ca să îngrijească de răniţi. Îşi amintea deci de existenţa ei. De ce? Pregătea o altă răzbunare? Şi dacă o să arunce cadavrul lui Colin în drum? Ea nu ar putea suporta asta. Nu s-ar fi putut împiedica să cadă în genunchi, să prindă în mâini capul lui Colin şi să plângă."

— Doamne! se rugă ea, nu-l lăsa pe Joffrey să facă asta. Dumnezeule, cum am devenit, eu şi el, deodată, duşmani?...

Coborî scările, clătinându-se în urma doamnei Carrere şi merse pe plajă unde sătenii aduceau saltele din iarbă de mare, vase de aramă cu apă dulce şi pături. Bărcile începeau să sosească la mal, aducând primii răniţi care gemeau şi strigau înjurături teribile.

După dimineaţa aceea urma un întreg coşmar. Angelica nu mai avea timp să se gândească decât la cum să cureţe o rană, să o coasă, să o netezească, să panseze, să alerge de la un rănit la altul, să dea ajutor, să organizeze un spital pe plajă şi să îi trimită pe copii în toate părţile ca să-i aducă plante, cârpe, apă, rom, ulei, aţă, ace şi foarfece. Cu mânecile suflecate, plină de sânge până la coate, făcuse faţă ore în şir tuturor nevoilor, asumându-şi responsabilitatea de a diagnostica gravitatea rănilor şi de a indica îngrijirile necesare. Totul se organiza repede în jurul ei. Femeile i se puneau spontan la dispoziţie: Abigaël, iute şi îndemânatică, în ciuda grăsimii, doamna Carrere, activă, precum şi tinere fete atente şi ascultătoare, curajoase în faţa morţii după exemplul celor mai bătrâni. Mătuşa Ana apăruse pe neaşteptate lângă ea, dându-i la mână instrumentele chirurgicale, sigură şi atentă, iar bătrâna Rebecca stătea la căpătâiul vreunui muribund. Un băieţandru se ţinea după ea peste tot cu un vas de aramă în care turna mereu apă curată ca să-şi spele mâinile şi să înmoaie cârpele.

Abia după o vreme îl recunoscut pe Martial, fiul cel mai mare al bătrânului Berne. Îşi regăsise locul printre ei cu destulă uşurinţă, dar, în timp ce se ocupa de răniţi cu grija obişnuită, intuiţia o făcea să simtă unele reţineri în purtarea lor faţă de ea. Un ton uşor dispreţuitor, buzele strânse deodată, o privire duşmănoasă... Poate că era numai o impresie... Dar nu, oamenii de la Gouldsboro ştiau... Toată lumea ştia...

Totuşi, doamna Carrere se purtase cordial, dar ea nu fusese niciodată răutăcioasă; nu dădea prea mare importanţă zvonului care începuse să circule şi anume că doamna contesă de Peyrac îşi înşelase soţul cu piratul acela... Privirile furişe care o urmăreau pe Angelica în dimineaţa aceea, în timp ce ea se dăruia neobosită muncii, cântăreau amploarea sau posibilitatea calomniei... Şi cel mai îngrozitor lucru era că totul fusese nu o calomnie, ci un adevăr sau aproape un adevăr. Fusese în braţele lui Barbă de Aur, răspunsese mângâierilor lui... Angelica ar fi vrut să strige în faţa tuturor că nu e vinovată, să-şi tăgăduiască vina chiar faţă de ea însăşi, să devină "ca înainte".

Tânăra femeie se apleca asupra rănilor cu blândeţe şi compasiune nemăsurată, pentru că şi sufletul ei simţea o rană deschisă, din ce în ce mai dureroasă şi ar fi vrut şi ea ca o mână miloasă să o atingă, dar nimeni nu făcea gestul acela.

— Salvaţi-mă, doamnă, o rugau răniţii.

Dar ea cui putea să-i ceară salvarea? Durerea ei era dintre acelea care nu merită mila? O simţea uneori zvâcnindu-i în suflet ca un fulger, atât de crudă încât aproape o paraliza.

— Joffrey nu mă mai iubeşte... Cum am putut să fac una ca asta unui om atât de bun şi de minunat? Să-l umilesc, aşa, în faţa lumii!... N-o să mă ierte niciodată. Mi-a cerut să îngrijesc răniţii... De ce? Pentru că avea nevoie de mine, în mod sigur. Oamenii lui mai întâi şi mai apoi... ranchiuna lui... Îl recunosc foarte bine în gestul acesta... Dar pe urmă o să mă alunge, o să mă repudieze. N-o să mai vrea să mă vadă... A strigat: "Nu mai vreau să te văd...".

Simţea totuşi obligaţia de a munci pentru el, alături de el, ca un armistiţiu. Pornirea care îl făcuse să o cheme acolo trezea în ea o uşoară speranţă. El o chemase, îşi amintise de ea. Mai însemna încă ceva pentru el, iar ea se dăruia cu şi mai multă fervoare muncii ei. Bieţii răniţi îşi strigau suferinţa, iar ea se apleca peste ei liniştindu-i plină de speranţă, aşa încât toţi credeau că au în faţa ochilor un înger coborât din cer şi se potoleau cum punea mâna pe ei.

— Este contesa de Peyrac? întrebau cei care n-o cunoşteau.

— Da, strigau ceilalţi. O să vezi, te vindecă ea.

Încrederea aceea care o înconjura îi dădea curaj Angelicăi, liniştindu-i puţin câte puţin tulburarea, ajutând-o din nou să-şi ridice fruntea sus, cu toate că ştia cum arată cu faţa vânătă,

acoperită acum şi de sudoare. Trăgea cu urechea, încercând să prindă frânturi de conversaţii despre desfăşurarea bătăliei, dar nimeni nu vorbea despre moartea lui Barbă de Aur. Se vorbea numai despre lupta sângeroasă dintre echipaje care avusese loc după abordaj, pe puntea corabiei piraţilor. Domnul de Peyrac sărise primul... Mai târziu navele intraseră în radă, aducând cu ele prada.

Căutând adăpost, cu toate catargele frânte, învăluită într-un fum alburiu ca un nor blestemat, corabia lui Barbă de Aur se oprise lângă o insulă, în mijlocul golfului. Prizonierii au fost aduşi cu bărcile la mal, iar mateloţii de pe "Gouldsboro" şi soldaţii din garnizoană îi luaseră imediat în paza lor. Domnul d'Urville îi trimisese pe toţi în hambarul de porumb, o clădire simplă, dar destul de largă şi cu o singură ieşire, ceea ce uşura supravegherea.

Unul din captivi urla ca un posedat în timp ce îl târau înăuntru.

— Lăsaţi-mă, câinilor, ucigaşilor. Sunt rănit, vă spun că sunt al naibii de rănit!... Mă faceţi să-mi dau duhul.

Angelica trase cu urechea la vocea aceea ascuţită şi-l recunoscu pe inconfundabilul Burtă-Spintecată, pacientul ei din golful Casco.

Contesa se îndreptă spre ei.

— Păcătosul ăsta spune adevărul. Nu-l forţaţi să meargă. Întindeţi-l acolo.

— Iată-vă în sfârşit, nu prea v-aţi grăbit să veniţi! gemu Beaumarchand. Unde aţi fost, doamnă? N-aţi făcut bine că m-aţi lăsat de izbelişte cu tăietura asta pe burtă.

— Taci odată, secătură! Ai fi meritat cu vârf şi îndesat să ajungi în iad, după tot ce mi-ai făcut.

Îi examină totuşi rana cu atenţie şi văzu că cicatricia curată era acum pe cale de vindecare. Un adevărat miracol, pentru că tovarăşii lui de pe "Coeur de Marie" nu prea se îngrijiseră de el de când îl luaseră la bord.

— V-am simţit lipsa, doamnă! Se poate spune că v-am simţit lipsa! repetă el. M-au lăsat să crăp într-un colţ cu şobolanii ca pe o vechitură...

Angelica îi schimbă bandajul, îl înfăşură în pânză ca pe un nou-născut şi pe urmă îl lăsă să zacă pe nisip. Puţin mai târziu, îngenunche lângă domnul de Barssempuy, pentru a-i

îngriji umărul străpuns de un pumnal. Era secundul lui Barbă de Aur, cel care o capturase la Maquoit. Fața lui înnegrită de praf şi fum era acum descumpănită.

— Căpitanul dumitale, şopti Angelica, Barbă de Aur, unde se află? Ce s-a întâmplat cu el? E rănit? A fost ucis?...

El îi aruncă o privire amară şi întoarse capul, iar femeia rămase cu obsesia ei, răscolită şi neliniştită.

Soarele era la amiază şi căldura întețea suferințele şi oboseala. Tocmai atunci veni cineva să o cheme pe doamna de Peyrac la bordul corabiei piraților ca să vadă care dintre răniți puteau fi transportați fără riscuri pe uscat şi care rămâneau acolo. Tânăra femeie se duse cu o barcă, însoțită de Martial care se ținea în continuare după ea cu ranița ei în spate, cu un butoiaş de apă dulce şi vasul de aramă. O întâmpină un om cu o vestă neagră strâmtă, plină de găuri şi de praf, gătit caraghios cu o perucă roasă de molii. Bărbatul o conduse şchiopătând spre baterie.

— Sunt chirurgul domnului Vaneireick, Nessens. O ghiulea a căzut pe cambuza unde operam... Confratele meu de pe "Coeur de Marie" e mort. Răniții au mare noroc cu dumneavoastră aici, la Gouldsboro, doamnă. Când au aflat că sunteți pe mal, au prins curaj şi am dat ordin să fie evacuați cât mai mulți, ca să vă puteți ocupa de ei, pentru că eu nu-mi puteam face meseria aici, pe corabie. Sunteți renumită.

Era greu să te mişti pe punte, pentru că corabia se aplecase într-un unghi periculos. Butoaiele cu cidru se spărseseră şi totul plutea în lichidul acela acru, amestecat cu sânge. Alunecau şi cădeau pe mâzga aceea, trebuind să se țină bine pentru a putea înainta.

Se dăduse ordin să fie oprită înclinarea navei şi strigătele echipelor de lucru se auzeau peste tot.

— Pe corabia aceea a fost masacrul cel mai sângeros, îi explică Nessens. Patru ambarcațiuni au abordat-o: corabia domnului de Peyrac, "Gouldsboro" şi "Sans-Peur", iar, mai apoi, şi iahtul "Le Rochelais" care tocmai se întorcea în port. Jumătate din bandiți a fost scoasă din luptă de nişte oameni ai legii.

Chirurgul era un bărbat tânăr, cam de treizeci de ani. Când îşi dădu seama că în Franța îndemânarea lui de chirurg nu era recunoscută, pentru că aparținea religiei reformate, nu găsise altceva de făcut decât să se exileze şi să intre în periculoasa

slujbă de chirurg al lordului corăbiilor piratereşti. În timp ce îi examina cu Angelica pe bieţii muribunzi, îi propuse femeii să îl bandajeze şi pe el. Contesa observă că şchiopătatul nu era cauzat de o rană, ci de o deplasare a coapsei pe care o căpătase în căzătura din momentul exploziei, aşa încât îi puse osul la loc, îl masă puternic pentru a-i reaşeza nervii dislocaţi şi aproape că-l vindecă.

În timp ce se pregătea să coboare din nou în barcă o voce slabă o strigă:

— Doamnă! Seniorita!...

Un om zăcea întins pe jos, aproape zdrobit, lângă balustradă, ascuns de colacii de frânghie care alunecaseră peste el. O chema. Probabil că nu fusese observat până atunci în dezordinea şi vânzoleala de după bătălie.

Îl scoase de acolo şi îl trase puţin mai sus, rezemându-l de un catarg. Pe figura lui palidă ca ceara, ochii negri, imenşi care o fixau nu i se păreau cu totul necunoscuţi.

— Sunt Lopez, şopti el.

— Lopez... Lopez?

Căută în minte. El îi aminti cu un surâs vag pe buzele fără culoare:

— Ştiţi... Lopez!... acolo. Albinele...

Angelica îşi aduse aminte. Era unul dintre piraţii de care se apărase aruncându-le un stup de albine în cap. Acum îşi trăia ultimele clipe la bordul corabiei lui Barbă de Aur.

— Pântecele, şopti el. O să-mi faceţi ceva ca lui Beaumarchand? Pe el l-aţi cusut, v-am văzut şi eu. Acum ţopăie ca un iepure... Eu... Eu n-aş vrea să mor, doamnă, vă rog...

Micul portughez era încă tânăr. Un om sărac de pe cheiurile Lisabonei care trăise până la douăzeci de ani în praf, soare şi doar cu câte un pumn de smochine. Pe urmă plecase pe mare. Cam asta era tot.

Pentru a fi cu conştiinţa împăcată, Angelica îi sfâşie pantalonii deja destrămaţi de carnea putrezită, plină de sânge, puroi, cidru şi apă de mare. Ochii traşi ai bărbatului îi spuneau de la sine că nu mai are rost să continue. Chiar dacă s-ar fi ocupat de el la timp, nu l-ar fi putut salva.

— O să faceţi ceva şi pentru mine? repetă el.

Ea îi zâmbi liniştitor.

— Da, micuţule. Mai întâi o să-ţi uşurez suferinţa. Înghite asta.

Îi strecură între buze una dintre ultimele pilule de mătrăgună amestecată cu mac indian. Nu putu s-o înghită, dar o ţinu pe limbă şi asta începu să-l amorţească puţin.

— Eşti un bun creştin? îl mai întrebă ea.

— Da, doamnă, sunt.

— Atunci roagă-te la Dumnezeu şi la Sfânta Fecioară în timp ce eu te voi ajuta.

Îi încrucişă mâinile pe piept şi i le ţinu aşa, transmiţându-i viaţa şi căldura ei într-o ultimă atingere a lumii pe care o părăsea, ca să nu treacă singur ultimul prag.

Pleoapele lui grele se deschiseră din nou.

— Mamă! Mamă! şopti el cu ochii aţintiţi asupra Angelicăi.

Ea îi lăsă mâinile, acum reci şi nemişcate, îi închise ochii şi pe urmă acoperi faţa mortului cu o bucată de pânză pe care o luase în grabă de dimineaţă pe umeri. Nu putuse niciodată să rămână indiferentă în faţa morţii violente a bărbaţilor răniţi în lupte. O impresionau mereu acele schimbări neaşteptate ale unor fiinţe vii, vesele, care se mişcaseră sub razele soarelui cu câteva ore mai devreme, transformate deodată într-o masă amorfă, absentă, dispărută pentru totdeauna de pe faţa pământului şi aproape imediat şi din inimile tuturor. Ucisese totuşi de multe ori oameni, dar absurditatea morţii, cruzimea ei implacabilă îi afecta de fiecare dată sensibilitatea de femeie. Cu toate că ştia ce fel de om fusese cel care tocmai murise, lacrimile îi alunecară fără să vrea printre gene.

2

Când se ridică, se trezi faţă în faţă cu contele de Peyrac. Soţul ei stătea de câteva clipe în picioare, privind-o cum stătea aplecată deasupra muribundului.

Gilles Vaneireick, care îl însoţea în acel ultim tur pe corăbii, zărise primul părul acela blond de femeie, o apariţie plăcută după asprele ceasuri de luptă. El puse mâna pe braţul contelui şi se opriseră amândoi din mers, privind-o în timp ce

stătea aplecată peste faţa sfârşită a muribundului. Auziseră şi murmurul vocii ei compătimitoare:

— Fă-ţi rugăciunea, micuţule!... O să te vindec...

Pe urmă îşi făcuse semnul crucii şi îşi scoase batista, în timp ce lacrimile îi străluceau pe gene.

Văzându-l pe Joffrey de Peyrac se zăpăci aşa de tare, încât lui Vaneireick i se făcu milă de ea. Femeia se întoarse cu stângăcie ca să-şi spele mâinile în vasul pe care i-l ţinea Martial.

— Toţi răniţii care pot părăsi corabia au fost văzuţi de dumneavoastră, doamnă? întrebă contele, arătând numai un calm distant.

— Acesta e mort, spuse ea, schiţând un gest spre trupul întins pe punte.

— Văd şi eu foarte bine, replică el sec.

Ea se încăpăţâna să-şi ascundă faţa şi vânătaia care îi acoperea obrazul, supărând-o tot timpul. Era prima dată când îl vedea după scena îngrozitoare din ajun şi încercase o senzaţie de răceală, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unui străin... Un zid se ridicase între ei.

Gentilomul flamand care îl însoţea pe conte părea un om vesel şi prietenos. Haina lui galbenă, împodobită cu panglici care fluturau în vânt, penele roşii de struţ, gulerul şi cravata de dantelă îi completau înfăţişarea fastuoasă a piraţilor din Caraibe. În schimb, faţa lui deschisă era plină de urme însângerate care îl obligau să ţină un ochi aproape închis.

Ca să-şi mai vină în fire, Angelica se întoarse spre el.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră, domnule?

Gilles Vaneireick, încântat s-o cunoască mai bine, acceptă nerăbdător.

Angelica îl aşeză pe un butoi răsturnat şi, în timp ce Joffrey se îndepărta, îi îngriji cu blândeţe rănile piratului, întrebându-se cu ce fel de arme fuseseră făcute. El se strâmba şi scotea gemete de căţeluş.

— Vă văitaţi cam mult pentru un om încercat în lupte, îi spuse ea. Un om aşa de sensibil ca dumneata n-ar trebui să se avânte în bătălii.

— Sunt căpitanul de pe "Sans-Peur"...

— Nu s-ar zice.

— Pentru că nu am fost rănit niciodată în viață, doamnă. Întrebați-i pe cei din jur şi o să vă spună că Gilles Vaneireick iese din bătălii fără zgârieturi, întotdeauna.

— Nu şi de data asta, în orice caz.

— Ba da, şi de data asta. Ce îngrijiți dumneavoastră cu degetele astea de zână, nu sunt răni căpătate în luptă. Le-am căpătat din furia lui Ines, aseară.

— Ines?

— Iubita mea! E geloasă ca o tigroaică, are unghii ascuțite şi s-a înfuriat pentru că vă tot lăudam frumusețea strălucitoare.

— Dar eu nu vă cunosc, domnule.

— Ba da... era ieri în sala de consiliu atunci când ați venit. Dar n-o să mă supăr dacă n-ați remarcat umila mea persoană. Atunci nu aveați ochi decât pentru domnul de Peyrac, soțul dumneavoastră şi, în plus, scumpul şi veneratul mei prieten din Caraibe.

Angelica tocmai îi înfăşura un bandaj în jurul capului şi se abținu greu să nu-l tragă de păr pentru ironia lui. Ochii negri ai lui Vaneireick o priveau admirativ, dar destul de iscoditor ca să vadă pe obrazul ei încântător urmele vineții pe care nu le avusese cu o seară în urmă.

După cât se vede, presupuse el, scena dintre cei doi soți a fost violentă, iar supărarea persistă încă, dar femeia aceea era prea frumoasă pentru ca lucrurile să nu se aranjeze. Un pic de gelozie umple de farmec iubirile aprinse. Pătimise şi el destule cu Ines a lui şi nici lui nu-i plăceau despărțirile, dar sunt întâmplări la care eşti expus atunci când îți pui mintea cu frumoasele acelea care au toate darurile naturii ca să facă fericit un bărbat şi să stârnească toate poftele, bineînțeles. Şi femeia aceea, nebunatica şi rătăcitoarea contesă de Peyrac, avea darul acela şi ştia să profite de el. Cu atât mai rău pentru conte!...

Respirând cu plăcere, Vaneireick se delecta privind-o, în timp ce ea îi tampona uşor zgârieturile. Era într-adevăr o plăcere să-i simți parfumul de aproape, uşor şi fugar, mirosul acela de fân cosit, într-un cuvânt, un fermecător parfum de femeie, de blondă adevărată care îi făcea poftă să se afunde în misterele trupului ei auriu. Piratul profită aşadar de falsa lui slăbiciune de om ieşit din luptă şi îşi trecu brațul în jurul şoldului Angelicăi. Avea o talie superbă, dar Vaneireick abia reuşi să o atingă, pentru că ea se eliberă imediat.

Flamandul se gândea că femeia avea probabil, goală, curbe molatice şi totuşi părea, prin graţia şi supleţea atitudinii ei, mai subţire decât era de fapt trupul ei încântător, ascuns sub veşminte. Ochiul experimentat al corsarului ghicea linia perfectă a unui corp care, de la ceafă la şolduri, era făcut numai din linii armonioase. O Venus îmbinată cu Diana la vânătoare. În orice caz foarte puternică! Îşi dădu seama de asta când o strângere a încheieturii mâinii îl întrerupse pe neaşteptate din visare şi îl puse pe picioare de parcă ar fi fost un copil.

— Iată-te vindecat de furia doamnei Ines, domnul meu. Mâine n-o să mai ai nimic.

Vaneireick îi făcu un semn cu ochiul umflat în semn de mulţumire.

— Sper să aveţi şi dumneavoastră acelaşi noroc, prea frumoasă doamnă! Văd că ieri planetele Venus şi Marte s-au certat pe firmament şi am fost amândoi victimele aceste neînţelegeri dintre zei...

Angelica îşi stăpâni o grimasă, simţind o durere pe partea stângă a feţei. Avusese atâtea de făcut în ziua aceea, încât uitase de disperarea ei. Printr-o reacţie naturală a firii ei neîmblânzite, optimismul îi umplea din nou fiinţa şi reflecţia lui Vaneireick în legătură cu o neînţelegere între zeii iubirii şi războiului reuşise să-i stârnească râsul.

Văzând-o destinsă acum, piratul continuă:

— Ascultaţi-mă, şopti el, eu ştiu ce e dragostea şi nu sunt aspru cu slăbiciunile persoanelor drăguţe, chiar atunci când nu sunt eu cel care a profitat de ele! Vreţi să aflaţi veşti despre Barbă de Aur?

Faţa Angelicăi îngheţă şi tânăra femeie îi aruncă o privire plină de furie, umilită de faptul că o plasase cu o dezinvoltură indulgentă în rândul femeilor uşoare. De data asta era sigur, mărturisirile lui Kurt Ritz au fost făcute publice. Toată lumea bârfea despre aventurile ei şi despre dezamăgirea lui.

Îngrijorată totuşi de soarta lui Colin, nu se putu împiedica să nu şoptească:

— Da... Ce s-a întâmplat cu Barbă de Aur?

— Ei bine, la drept vorbind, nimeni nu ştie nimic. A dispărut!

— A dispărut?

— Da! Ce coincidenţă. Imaginaţi-vă că nu era la bord când am atacat corabia. Secundul lui a organizat apărarea. Unii spun că a plecat de pe navă în timpul nopţii cu o barcă mică, fără să spună unde se duce şi nici când o să se întoarcă. Îl sfătuise pe locotenentul lui, Barssempuy, să rămână în preajma Gouldsboro-ului, dar să se ascundă bine în arhipelag până când el o să se întoarcă să dea alte ordine. Plecase în recunoaştere ca să vadă prin ce şiretlicuri ar putea să atace de data asta Gouldsboro. Numai că noi i-am luat-o înainte. La ivirea zorilor, corabia contelui de Peyrac a atacat "Coeur de Marie" care era ancorată în Golf. A urmat abordajul şi lupta corp la corp. Şi iată că noi, cei de la Gouldsboro, am învins! Cât despre Barbă de Aur, oriunde s-ar afla, s-a terminat cu stăpânirea lui pe mări şi oceane pentru multă vreme!

— Bine! Îţi mulţumesc, domnule.

Angelica se întoarse în port. Soarele cobora încet către asfinţit. Praful şi fumul deveneau gălbui şi mirosea a sulf. Căldura, care fusese sufocantă în ciuda vântului, slăbea, slăbea în sfârşit.

Atraşi de lupta din larg, indienii ieşiseră din pădure, aducând cu ei blănuri ca să le schimbe cu marinarii şi vânat care nu era de dispreţuit, acum, cu atâtea guri în plus de hrănit. Marinarii englezi şi francezi, piraţii, chiar şi răniţii care puteau să meargă, toată lumea alerga la târgul improvizat, aşa era de puternică atracţia schimbului cu blănuri şi pofta de câştig. Se schimba orice: bonete, tutun, rachiu, cercei, linguri din lemn şi cositor care erau, alături de cuţite, instrumentele cele mai preţioase în viaţa unui matelot. Chiar şi prizonierii strigau la indieni, printre scândurile închisorii lor, să se apropie, întinzându-le fel şi fel de nimicuri pentru schimb.

Cu prilejul acela, Angelica regăsi printre ostatici pe o veche cunoştinţă de la Maquoit. Hyacinte Boulanger supravieţuise luptei aceleia în care muriseră atâţia oameni curajoşi şi făcea scandal, aşa încât trebuise să-l pună la punct de două ori, ca să se liniştească.

— E un pirat care se pricepe să facă zarvă, anunţă Angelica. El doar atâta ştie. O să-l punem totuşi la afumătoare...

Apoi femeia i se adresă direct:

— Nu ne face să ne pară rău că te-am lăsat în viaţă, cap pătrat ce eşti! Poate vrei să-ţi legăm mâinile şi picioarele, în

loc să fii liber după bunul tău plac... Te rog doar să înțelegi că e mai bine pentru tine să mă asculți, pentru că nu ai de ales. Trebuie să stai liniştit, fiindcă altfel o să fii spânzurat ca un tâlhar ce eşti.

— Ascultă, Hyacinte! țipă Aristide din colțul lui. Tu ştii bine că nu te poți pune cu femeia asta şi nu uita că ea a cusut burta fratelui tău, la Maquoit.

Înduplecat, piratul făcu semn că înțelesese şi se îndreptă să adune lemne verzi pentru fumegare, legănându-şi brațele lungi de maimuță. Angelica mai alese vreo doi, trei pirați din echipaj care se pricepeau să prepare carnea şi îi duse, împreună cu Hyacinte Boulanger, pe o plajă mică, sub paza unui soldat înarmat, punându-i să tranşeze şi să frigă, apoi să afume cerbii şi antilopele pe care le aduseseră indienii.

Mirosul plăcut de friptură, care se ridică în aerul serii, îi aminti că nu mâncase nimic toată ziua, chiar din ajun şi chiar... ultima ei masă fusese la Pentagoët, în golful Penobscot, cu baronul de Saint-Castine şi părintele de Vernon, aşa zisul Jack Merwin, iezuitul. Trecuse o veşnicie de atunci!... Toate i se păreau îndepărtate, dar presimțea că nu ajunsese la capătul suferințelor.

Acum i se făcuse deodată foame. Întâlnirea cu Vaneireick o liniştise puțin. Colin nu se afla printre cei morți şi se simțea mai bine. Până la urmă nu avea dreptate piratul flamand? Trebuia să facă o dramă şi să distrugă două vieți sau chiar mai multe pentru o bagatelă? Bineînțeles că Joffrey nu era soțul pe care să-l jigneşti, dar trebuia să rezolve odată situația şi să termine cu frica aceea... "O să-i spun... Ei bine, o să-i spun adevărul... Nu l-am trădat chiar aşa cum crede... Că Barbă de Aur e Colin... O să înțeleagă... O să ştiu să găsesc cuvintele potrivite ca să înțeleagă... Deja e mai bine decât ieri. Muncim din nou împreună... Viața l-a obligat să-şi amintească de mine şi de tot ce ne-a unit... Am mai trecut noi şi prin alte lupte şi alte despărțiri... alte... trădări... Dar le-am învins şi ne-am iubit mai mult ca înainte."

Până la urmă nu mai erau nişte copii cu lipsa de experiență a tinereții. Viața trecuse peste ei şi îi învățase să prețuiască sentimentele adevărate, să se sacrifice pentru a păstra ceea ce era bun. Şi prea multe ființe depindeau de ei. Nu aveau dreptul să cedeze, să-i dezamăgească.

Angelica se gândi la copii şi mai ales la Cantor care trebuia să apară dintr-o clipă în alta. Cineva îi spusese că fiul ei cel mare se întorsese s-o caute în golful Casco şi ea se simţise uşurată să ştie că nu era la Gouldsboro. Dar, mai târziu, se răspândise vestea că "Le Rochelais" se întorsese tocmai la timp ca să ia parte la lupta navală de dimineaţă şi patrula încă printre insule.

Pentru binele lui Cantor, explicaţia şi împăcarea lor trebuia să aibă loc cât mai repede, înainte ca zvonurile să ajungă la urechile adolescentului. Chiar în seara aceea vroia să găsească un prilej să rămână singură cu Joffrey. Dar ziua nu se terminase încă şi mai avea o mulţime de treburi de făcut.

Lângă hanul doamnei Carrere mâncă un ştiulete de porumb de lapte pe care îl fripse în grabă sub jar, în timp ce supraveghea fierberea unei licori din plante. Îi lipseau cucuta şi mătrăguna pentru calmante, dar puteau fi înlocuite cu tămâie, cuişoare şi mac din Orient.

Angelica alergase prin toate casele şi scormonise toate rezervele fortului. Cineva îi spusese că era un om cu mirodenii pe "Sans-Peur", aşa cum se găsesc pe toate corăbiile, un marinar care avea tot timpul prin buzunare şi prin colţurile cufărului câte un pumn din astea, un praf din ailaltă, tot ce putuse să adune de pe unde fusese. O să-l recunoască pentru că avea un bandaj negru pe ochi şi pentru că era mereu urmat de sclavul lui, un caraibian cu tenul măsliniu care avea la gât o piatră veche magică, legată cu aţă. Dar bandajul negru nu-i putea servi drept semn de recunoaştere, pentru că mulţi dintre participanţii la lupta pe mare purtau aşa ceva.

O parte din echipaje trăsese la mal şi făcuse tabără în marginea de vest a plajei.

— O să fie toţi beţi în seara asta, spunea doamna Carrere cu un aer complice. Am împărţit bere, vin, rom şi rachiu tuturor bărbaţilor care erau în stare să se mişte... E drept că unii plăteau cu perle şi chiar cu ducaţi de aur...

Prada adusă de bărci de pe "Coeur de Marie" era stivuită, numerotată şi aşezată în butoaie, lăzi, saci, sub privirea satisfăcută a marinarilor, fiindcă şi ei se alegeau cu un câştig din bătălia aceea.

Socotitorii de pe fiecare corabie se învârteau în jurul mărfurilor – corabia lui Barbă de Aur avea renumele de a fi

bine aprovizionată –, strigau cifre şi puneau sigilii. Era acolo tutun de Brazilia, melasă, zahăr nerafinat şi zahăr alb, orez, rom şi vin, pe urmă mazăre, grăsime sărată, biscuiţi şi ceva delicatese, şapte barili cu urechi de porc, şapte oale cu coaste de oaie, jamboane, brânzeturi, fructe uscate, oţet, ulei, dulceţuri şi, în sfârşit, o lădiţă bătută în cuie despre care se spunea că e plină cu pietre preţioase şi faimoasele smaralde de Caracas care valorau... Două santinele păzeau lada aceea, aşteptând să fie transportată în fortul contelui de Peyrac.

Ţinându-şi poalele rochiei, Angelica îşi făcu loc prin mulţimea care mişuna pe acolo. Atraşi de spectacolul acela, englezii puritani din tabăra şambelanului şi hughenoţii rochelezi se învârteau cu plăcere prin vânzoleală, în jurul focurilor auzindu-se numai voci englezeşti şi franţuzeşti care povesteau copiilor extraordinare aventuri pirmatereşti din apele albastre ale Caraibelor, acolo unde plajele strălucesc în umbra palmierilor şi se bea rom amestecat cu lapte proaspăt din nucile de cocos.

O copilă cu rochie roşie sări de gâtul contesei care abia putu s-o recunoască.

— Rose-Ann, draga mea, ce bine îmi pare că te văd!

Micuţa englezoaică părea că se distrează foarte tare cu Dorothy şi Janeton din Monegan. Lecţiile din Biblie nu-şi aveau rostul în ziua aceea.

Angelica îl găsi în cele din urmă pe omul cu mirodenii, însoţit de caraibianul pe jumătate gol şi cumpără câte ceva de la el.

În lumina serii, pictura aurie de pe "Coeur de Marie" atrăgea toate razele apusului. Aplecată pe jumătate din cauza greutăţii, corabia îşi reflecta pictura în apa tremurătoare a mării şi, cu cât se lăsa mai mult umbra, chipurile Fecioarei şi îngerilor începeau să semene cu nişte apariţii blânde care vegheau asupra mulţimii pestriţe, adunată pe mal. Mirosul puternic de alge negre şi de iod al golfului se răspândise peste tot, pentru că apa mării se retrăgea şi, în aburul acela marin, amestecat cu mirosul de lemn ars şi de gudron, apăru o femeie care începu să danseze nebuneşte în sunetele castanietelor. Fusta ei largă brodată, de culoarea focului, îi arunca pe chip reflexe aurii şi roşii, iar privirea ei aluneca, pătrunzătoare şi ispititoare, printre genele puternic înnegrite cu khol[1]. Dansatoarea o urmări multă vreme pe Angelica.

[1] khol – substanţă cu care orientalii îşi înnegreau genele (n.tr.)

— E Ines, i se spuse, iubita domnului Vaneireick. Se pare că mânuieşte la fel de bine sabia ca şi castanietele.

Angelica se opri un moment ca s-o vadă pe "tigroaică". Avea, într-adevăr, mişcări graţioase de felină.

Se auzeau râsete, cântece şi strigăte de bucurie în seara aceea la Gouldsboro, dar şi vaiete printre răniţi, muribunzi şi învinşi. În agitaţia febrilă de pe plajă domnea dezordinea provocată de victoria şi înfrângerea care răvăşesc şi ameţesc minţile ca şi cântecul valurilor şi al vântului. Diavolul cu picioare răşchirate se bucura şi el să danseze, să ţeasă intrigi, să lege firele nefericirii şi discordiei, să-şi desfăşoare baletul infernal, însoţit de toate duhurile rele, nevăzute...

3

Seara târziu, Angelica zări un bărbat suplu care traversa golful lipsit acum de apă, sărind din stâncă în stâncă, de parcă venea din depărtările mării. Contesa stătea la intrarea în hanul doamnei Carrere şi, pentru cine ştie a câta oară în ziua aceea, îşi spăla mâinile într-un vas lângă un butoi cu apă de ploaie, încercând să-şi pună puţină cremă pe vânătaia de la tâmplă. Nu avusese timp să se îngrijească. Era obosită şi la capătul puterilor.

— Vă cheamă domnul de Peyrac, o anunţă bărbatul, în insula aceea, acolo, trebuie să mergeţi cât mai repede.

— Mai sunt răniţi? întrebă Angelica, aruncând o privire raniţei deschise pe care n-o părăsise toată ziua.

— Poate. Nu ştiu.

Femeia şovăi o clipă. Doamna Carrere tocmai îi spusese că îi încălzise o strachină de varză cu carne de porc ca să se întremeze şi să uite gustul blestematelor de scoici. Şi mai era ceva care o făcea să ezite, nu putea defini totuşi ce.

— Unde este barca dumitale? îl întrebă ea.

— Nu e nevoie să luăm o barcă. Putem să mergem pe jos. Nu mai e apă în golf. Este reflux.

Ea îl urmă, traversând porţiunea largă dintre mal şi insuliţa arătată. Alunecau amândoi pe algele vâscoase care scoteau un zgomot sec. Ultimele raze de soare care se reflectau în micile ochiuri de apă o orbeau pe Angelica. Insula se afla la o distanţă

de aproape o milă, în faţa unui lanţ de recifuri şi era împădurită cu obişnuiţii brazi negri, plantaţi ca nişte suliţe, cu pini-umbrelă, cu mesteceni şi cu tufişuri verzi. O plajă cu nisip roşiatic urca în pantă uşoară spre pădurice.

— Pe acolo, spuse bărbatul, arătând liziera de copaci.

— Nu văd pe nimeni...

— E un luminiş puţin mai încolo. Domnul de Peyrac vă aşteaptă cu câţiva oameni de ai săi.

Omul vorbea cu calm şi indiferenţă şi ea se întreba din ce echipaj putea să facă parte.

Contesa urcă încet plaja. Picioarele i se înfundau în nisipul umed, dar urmă apoi o porţiune cu iarbă care, pe măsură ce înainta, devenea din ce mai deasă, aşa încât putu merge mai uşor. Era, într-adevăr, un luminiş între arbori, iar în mijloc, o corabie veche eşuată. Silueta fantomatică a corabiei era năpădită de iarbă, tufişuri şi liane. Era o mică ambarcaţiune din secolul trecut, de cel mult o sută douăzeci de tone. Se zăreau balustradele sculptate şi forma neclară a provei sparte şi pe jumătate putrezite care probabil reprezentase bustul musculos şi capul pletos al unui zeu marin. Cabina din spate era pe jumătate îngropată în pământ şi catargele erau rupte, în afară de cel care susţinuse vela foc care, deşi plin de pete roşii şi ciuperci negre, se înălţa printre frunze. O furtună, o stâncă sub apă, o mare de echinocţiu, mai adâncă decât celelalte, purtase probabil acea epavă până în adâncul sălaşului înfrunzit şi apoi se retrăsese abandonând-o acolo pentru totdeauna.

Se auzi trilul melodios al unei păsări Cântecul ei făcea ca liniştea să pară şi mai apăsătoare. Abia atunci Angelica îşi dădu seama ce o făcuse să şovăie să-l urmeze pe omul acela palid şi nu-i venise imediat în minte: îl zărise cu câteva clipe înainte pe contele de Peyrac pe plajă, îndreptându-se spre hangarul cu prizonieri. Deci nu putea să fie în acelaşi timp şi acolo şi aici. Se întoarse spre necunoscutul care o adusese acolo, dar el dispăruse. Uimită şi tulburată de un sentiment de primejdie, îşi întoarse din nou privirea spre vechea corabie. Nu se auzea decât zgomotul valurilor şi cântecul unei păsări care răsuna la intervale regulate, ca o chemare... Un avertisment.

Angelica îşi dusa mâna la brâu, dar ştia că nu are nici o armă la ea. Copleşită, nu îndrăznea să strige de teama că, dacă ar rupe liniştea grea, o să dezlănţuie cine ştie ce nenorocire.

Când se hotărâse în sfârşit să se întoarcă, auzi un zgomot de paşi în spatele corabiei. Era un mers greu, înăbuşit de iarbă şi de muşchi, care îi dădu senzaţia că pământul se cutremură din adâncuri. Femeia se rezemă de chila putredă a navei. Inima aproape că nu-i mai bătea.

La sfârşitul unei zile pline de încercări obositoare care urmase unei nopţi îngrozitoare de suferinţă şi lacrimi, pasul acela care se apropia încet ca Destinul şi care nu era al soţului şi nici al vreunui matelot sau indian care mergeau de obicei cu picioarele goale – şi poate că nu era nici măcar pasul vreunei fiinţe umane – trezea în ea toate temerile copilăriei.

O siluetă înaltă se ivi lângă corabie, profilându-se vag în întunericul des al pădurii, şi Angelica avu impresia că e un căpcăun sau un uriaş.

4

O rază de lună, strecurată printre crengi, făcu să strălucească părul şi barba blondă şi zbârlită a bărbatului. Barbă de Aur!

— Tu eşti? întrebă el.

Pentru că ea tăcea, înaintă neîncrezător. Cizmele grele ai căror carâmbi descopereau genunchii goi, mari şi plini de semne striveau iarba şi florile delicate. Purta pantaloni scurţi bufanţi, o cămaşă albă cu gulerul descheiat, o vestă din piele peste care avea un centiron mare, dar fără cele patru pistoale ale lui şi fără sabia de abordaj. Deci nici piratul nu avea arme!

Se opri la câţiva paşi de Angelica.

— De ce m-ai chemat? întrebă el. Ce vrei să-mi spui?

Femeia negă cu capul vehement.

— Nu te-am chemat eu, reuşi ea să articuleze în cele din urmă.

Ochii albaştri ai normandului o priveau atent. Vraja de care nu se putea apăra când se afla în prezenţa ei îl acaparase deja şi îşi pierdea expresia de fiară hăituită. Inima i se înmuia.

— Ce palidă eşti, frăgezico! spuse el cu blândeţe. Ce ai acolo, pe faţă?... Eşti rănită?

Întinse mâna şi atinse cu vârful degetelor tâmpla lovită. Angelica se înfioră din cap până-n picioare din cauza durerii provocate de atingerea uşoară, dar şi de spaima care o stăpânea. Era singură pe insulița aceea cu Colin! Dacă o să apară Joffrey...

— N-am nimic, izbucni ea cu voce întretăiată, sălbatică şi disperată. Du-te, Colin, salvează-te... Trebuie să plec.

Se repezi pe panta ierboasă spre plajă şi alergă la drumeagul care traversa golful. Când ajunse acolo se opri împietrită. Marea acoperise cu transparența ei strălucitoare stâncile goale cu câtva timp în urmă. Un val furios se rostogoli pe nisip cu o izbucnire de spumă.

Angelica o rupse la fugă ca o nebună de-a lungul plajei. Se urcă pe vârful unei stânci, scufundate încă, apoi pe alta. Un val îi acoperi picioarele şi altul o făcu să-şi piardă echilibrul. Dar o mână puternică o cuprinse şi o trase înapoi.

— Ce faci? o dojeni Colin Paturel. Vezi bine că a crescut apa.

Femeia ridică spre el o privire îngrozită.

— Suntem izolați pe insulă, şopti ea.

— Aşa mi se pare.

— Dar trebuie să plec!

— Nu e nici o barcă, spuse Colin.

— E imposibil. Trebuie să ai o barcă. Cu ce ai venit?

— Nici nu ştiu cum am venit, răspunse el destul de misterios.

— Dar bărbatul care m-a însoțit, unde e? Nu te-ai întâlnit cu el? Avea o față albă ca ceara.

Angelica se prăbuşi deodată, agățându-se de gulerul vestei lui Colin.

— Colin, era un diavol! Sunt sigură!

— Linişteşte-te, zise el, luând-o în brațe. În zori marea o să se retragă...

Ea se smulse din îmbrățişarea lui cu un țipăt sfâşietor.

— Nu! E imposibil!... Nu pot să petrec toată noaptea aici... cu tine... Mai ales cu tine!... Nu pot...

Se repezi din nou spre mare şi începu să-şi sfâşie rochia. Colin o prinse grăbit.

— Ce vrei să faci? Eşti nebună?

— O să mă duc înot, dacă trebuie. Cu atât mai rău. O să ajung goală la Gouldsboro, dar n-o să rămân aici. Lasă-mă!

— Eşti nebună, repetă el. Curentul este foarte puternic şi o să te îneci în strâmtoare.

— Nu-mi pasă! Mai bine să mă înec... Lasă-mă!

— Nu. N-o să te las.

Angelica începu să se zbată în brațele lui țipând. Degeaba însă. Colin o strângea puternic cu brațele lui de fier şi simțea că nu poate să reziste forței lui. O ridică deodată ca pe un prunc şi o duse în sus pe plajă, strângând-o până ce, la capătul puterilor, ea se prăbuşi plângând la pieptul lui.

— Sunt pierdută!... Sunt pierdută!... N-o să mă ierte niciodată.

— "El" te-a lovit?...

— Nu! Nu el... Colin, e îngrozitor!... Ştia!... Colin!... Ce-o să se întâmple cu mine?... De data asta mă omoară!

— Linişteşte-te!

O legăna uşor, strângând-o la pieptul lui ca să-i domolească tremurul neîncetat care o scutura. Când ea se mai linişti puțin, Colin Paturel ridică ochii spre prima stea care se aprindea pe cerul de smarald.

— Nu e chiar aşa de grav, răsună vocea lui. Deocamdată nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm zorii. Liniştiți-vă, doamnă de Peyrac.

Formula aceea de politețe, neaşteptată, o izbi pe tânăra femeie ca un bici. Încercă să se calmeze, dar tremura şi acum ca un animal hăituit. Îşi aminti brusc de demnitatea ei de femeie şi de soție a contelui de Peyrac.

— E mai bine acum? o întrebă.

— Da, dar... lasă-mă.

— O să vă las dacă îmi promiteți că nu vă veți arunca din nou în apă şi că o să aşteptați liniştită ca trecerea să nu mai fie primejdioasă pentru a pleca. Deci?...

Colin se apleacă şi îi descoperi fața, privind-o cu o uşoară ironie, ca pe un copil neascultător care trebuie adus pe calea cea bună.

— Promiți?

Angelica încuviință cu capul.

Atunci o lăsă liberă şi femeia făcu vreo câțiva paşi şovăitori, apoi căzu pe nisip. Tot trupul o durea. Ceafa, brațele, capul. Era zdrobită. O să-şi amintească mereu de ziua aceea şi

de întoarcerea la Gouldsboro!... Simţi o durere ascuţită în stomac.

— După toate astea mai şi mor de foame! strigă ea furioasă. E perfect!

Colin se îndepărtă în tăcere şi se întoarse cu un braţ de lemne uscate. Aprinse un foc între nişte pietre şi plecă din nou. Puţin mai târziu apăru cu un uriaş homar vineţiu plin de apă, care-şi mişca indignat cleştii enormi.

— Iată un tovarăş care o să ne ajute să ne petrecem timpul, anunţă el.

Strecură cu îndemânare crustaceul sub jar şi îl ţinu acolo până când se făcu roşu. Pe urmă sparse carapacea fierbinte şi îi dădu Angelicăi bucata cea mai bună. Carnea albă cu gust plăcut îi potoli foame şi atunci începu să vadă situaţia sub un aspect mai puţin tragic.

Colin o privea cum mănâncă, fascinat de gesturile pe care le recunoştea şi care îl fermecaseră mereu prin graţia lor neasemuită. Cum de fusese aşa de naiv odinioară şi nu-şi dăduse seama imediat, chiar din gesturile ei la masă, că este o adevărată doamnă!... Îndemânarea cu care ţinea hrana între degete, uşurinţa cu care muşca, fără a fi vulgară, erau de o eleganţă întâlnită numai la marile regine...

Angelica mânca lacomă şi aşa de cufundată în gândurile ei încât nu simţea privirea bărbatului. Deseori la Wapassou visase clipa în care se va întoarce la Gouldsboro şi, împreună cu copiii şi prietenele ei, o să frigă homari sau languste pe jar. Niciodată nu se gândise că i s-ar putea întâmpla tot coşmarul acela. Wapassou era undeva, departe. Chiar şi părintele de Vernon, Jack Merwin, cu privirea lui de nepătruns în care văzuse strălucind totuşi o lumină puternică, era acum pierdut în amintire. Şi totul se petrecuse cu numai o zi în urmă... Cu o zi în urmă vocea visătoare a iezuitului şoptise: “Când lucrurile diavoleşti se pornesc, totul merge foarte repede... Timpul se opreşte... Totul se petrece în afara timpului...”.

Trecuseră trei nopţi de când se distra şi dansa la Monegan, cu cunoştinţa liniştită, fără să-şi poată reproşa ceva grav. Acum înţelegea că risca să piardă pentru totdeauna iubirea lui Joffrey şi poate chiar şi viaţa.

— Mi-e frică, şopti ea. E plin de duhuri rele pe aici. Le simt cum bântuie, cum pândesc şi cum vor să ne ducă la pierzanie.

Pe jumătate culcat de cealaltă parte a focului, sprijinit într-un colţ, normandul o privea fără încetare. I se părea foarte palidă în lumina focului şi nu-i putea spune nimic.

Ea se duse să-şi spele mâinile pe malul apei şi gestul ăsta îi aminti de munca de peste zi care o istovise. Mişcarea leneşă a valurilor o atrase. Se întoarse scuturându-şi fusta.

— Hainele mele sunt pline de sânge, de praf şi de sudoarea acelor nefericiţi... moartea... Atâtea suflete s-au prăpădit azi... nici nu mai ştiu!

Se aşeză din nou şi se apropie de el fără să vrea:

— Spune-mi, zise Colin, ce s-a întâmplat la Gouldsboro şi în Golf? Ceva rău cred. Au atacat corabia mea?

— Da! Şi au capturat-o. E în port acum, pe jumătate plină de apă. Aproape toţi oamenii tăi au fost ucişi, iar ceilalţi sunt prizonieri sau răniţi... S-a terminat cu tine, Barbă de Aur! N-o să-i mai necăjeşti pe oamenii cumsecade... Unde ai fost tu în vremea asta?

Se uimea de înverşunarea şi furia cu care vorbea, de dorinţa pe care o simţea, de a-l lovi şi ea. Îşi cuprinse genunchii cu mâinile şi, aşezată pe nisip, privea mereu spre Gouldsboro, atât de puternică era dorinţa să fie acolo.

Ceaţa era destul de străvezie şi focurile de semnalizare de pe vârfurile recifelor cele mai primejdioase se zăreau ca nişte stele mari şi roşii. În vase bine adăpostite ardeau toată noaptea bucăţi de răşină. Câteodată, când zgomotul valurilor era mai slab, Angelicăi i se părea că aude ecoul agitaţiei portului şi că, din când în când, luminile caselor sau ale felinarelor de pe corăbiile ancorate ajung până la ea mai puternice decât cele ale focurilor.

Ce se întâmplă acolo? Observaseră absenţa ei? O căutau? "Nu mai contează, îşi spunea, oricum sunt pierdută... pierdută!"

Colin rămânea tăcut, zdrobit de soarta şi de veştile pe care i le dăduse cu atâta brutalitate.

În spatele lor, luna se ridica imensă, neclară, înfăşurată în vălul argintiu al ceţurilor. Lumina ei albea valurile leneşe şi nisipul de pe plajă, luptându-se cu lumina slabă a focului. O cucuvea se auzi undeva în pădure şi Angelica sări plină de spaimă şi de speranţă în acelaşi timp, crezând că vede siluetele unor oameni care se mişcau printre stânci, înotând prin valuri. Dar nu era decât un grup de foci care, după câteva zbenguieli,

dispărură în larg, speriate, fiindcă găsiseră oameni pe plaja unde se odihneau ele de obicei. Ţipetele lor scurte se pierdură în noapte.

Nimeni nu venea în noaptea aceea până la insuliţa Vechii-Corăbii şi Angelica trăia alături de Colin încă una din nopţile acelea de izolare de lume pe care numai fugarii le cunosc şi îndrăgostiţii care se regăsesc, condamnaţii, cei hăituiţi, aşa cum fuseseră ei odinioară în deşert. Nopţi de plăcere şi teamă când ostilitatea lumii apropie inimile sfâşiate şi trupurile înfiorate.

Colin Paturel făcu o mişcare uşoară.

— Deci, am pierdut tot, spuse el ca şi cu ar fi vorbit singur, a doua oară în viaţă... Nu, e a treia oară... Poate a patra, până la urmă. Asta e viaţa aventurierului şi a bietului matelot. Să plec. Să mă afund în valurile albastre. Departe, acolo, jos. Câştigi o dată, de două ori. Şi pe urmă, o corabie pe lângă care ai trecut, o pală de vânt îţi schimbă întreaga viaţă şi atunci trebuie să începi o existenţă nouă... Doisprezece ani de sclavie în deşert... Fugi, scapi, pleci, îţi faci avere... Şi iar rămâi fără nimic... Doar moartea îţi mai rămâne... sau ce fel de viaţă?... Un loc unde să fii singur, asta e tot.

Angelica îl asculta cu inima plină de remuşcări.

— Te-am pierdut şi pe tine, reluă el, ridicând spre ea privirea albastră care o tulbura de fiecare dată. Înainte te aveam pe tine, o prezenţă, un vis, un chip de femeie, toată averea mea... Acum totul dispare...

— Colin! Colin! izbucni tânăra femeie, dragul meu prieten, nu mă chinui aşa. Ţi-am făcut chiar aşa mult rău, eu, care te-am iubit atât?... De ce regreţi acum?... Nu merit asta! Ai divinizat nu ştiu ce amintire de care te-ai folosit ca să-ţi înăbuşi orice dorinţă a inimii. Nu sunt decât o femeie ca toate celelalte care au trecut prin viaţa ta şi ca prin a oricărui marinar... Mă întreb de ce era atât de fermecătoare o fiinţă nefericită, cu pielea arsă de soare, cu picioarele prăfuite, cu trupul slab care se târa, stânjenindu-ţi mersul, îmbolnăvindu-te cu slăbiciunea ei, cum eram eu atunci...

— Nu încerca să distrugi sau să înţelegi ce a fost, şopti Colin cu blândeţe... Picioarele tale însângerate, buzele arse, lacrimile care îţi brăzdau obrajii, trupul din ce în ce mai subţire, din ce în ce mai slab sub burnuz[1], din toate eu am făcut un

---

[1] burnuz – manta de lână cu glugă, purtată de arabi. (n.tr.)

paradis tainic al vieţii mele... Şi apoi n-ai cum să ştii tu ce "farmec" poate găsi la tine un om simplu care nu ştie să se apere. Ochii tăi, surâsul tău promit ceva... trupul tău îl cuprinde în vraja lui. De asta nu te poţi vindeca. Nu-i nici o femeie dintr-o mie care... Poţi să cauţi pe tot pământul şi nu găseşti. Celelalte femei sunt Infernul pentru mine!

Spuse ultimele cuvinte cu amărăciune şi se miră când o auzi râzând.

— Nu te cred, zise ea.

— Cum? exclamă el, ridicându-se aproape furios.

— Când spui că e un Infern cu celelalte femei. Dramatizezi ca să mă înduioşezi, dar nu te cred! Voi, bărbaţii, sunteţi prea uşuratici ca să nu profitaţi de o ocazie ademenitoare, chiar cu o iubire eternă în suflet.

— Crezi asta?

Întunecat, strângea pumnii ca şi cum ar fi vrut s-o sugrume.

— Se vede că vorbeşti ca o femeie. Crezi că un bărbat... A fost un Infern, repetă el mânios, şi ştiu ce vorbesc. Când mă duceam cu o femeie uşoară te doream şi mai mult şi regretele erau şi mai dureroase. Mă îmbătam ca să uit... Şi o loveam pe sărmana femei care nu avea nici o vină, dar... Asta ei făcut din mine, doamnă! Şi mai şi râzi acum? Recunosc nepăsarea contesei care a jurat dragoste valetului ei!... Simţeai nevoia de o schimbare, nu-i aşa? Era altceva decât prinţii frumoşi şi marchizii pudraţi de la Curte să te distrezi cu un necioplit ca mine! Te amuza un biet ignorant care nu ştia să scrie sau să citească târându-se la picioarele tale ca un animal. De câte ori mi-am amintit de descoperirea pe care am făcut-o la Ceuta, că eşti o femeie de la Curte... Am crezut că o să mor de umilinţă numai amintindu-mi.

— Colin, eşti un orgolios, spuse Angelica supărată, şi un prost. Ştii prea bine că nu a fost nimic urât între noi doi. Dovadă tocmai faptul că n-ai bănuit niciodată în timpul călătoriei noastre că o doamnă nobilă de la Curte, cum spui tu, îţi arăta toată viclenia şi răutatea. Nu am fost nici vicleană, nici rea. Şi niciodată nu te-am lăsat să te târăşti a picioarele mele, din câte ştiu! Eu te admiram, te respectam şi te comparam chiar cu regele. Te consideram stăpânul meu şi mă temeam îngrozitor de tine. Mai târziu tu m-ai dus în braţe, m-ai apărat, m-ai făcut fericită – vocea ei deveni şoaptă – foarte fericită! Colin Paturel, trebuie

să-mi ceri iertare pentru cuvintele pe care mi le-ai spus adineauri. Acum trebuie să stai în genunchi.

O ascultase fascinat. Se ridică uşor şi se aşeză în faţa ei în genunchi.

— Iartă-mă, spuse, iartă-mă, doamnă.

Pe buzele palide ale Angelicăi văzu un surâs matern încântător.

— Eşti un caraghios, Colin.

Mâna femeii îi mângâie fruntea aspră, iar degetele ei fine îi treceau prin păr ca şi cum ar fi fost un copil. El prinse din zbor mâna uşoară şi îi sărută palma.

— Cum mă stăpâneşti! şopti el. Poate pentru că tu eşti o doamnă, iar eu doar un biet ţăran pechenot.

— Nu, tu eşti un rege, Colin.

— Nu, sunt un ţăran pechenot.

— Ei bine, eşti regele pechenoţilor!

Râseră amândoi, iar razele lunii făcură să strălucească dinţii sidefii ai Angelicăi. Erau aşa de apropiaţi, într-o dulce complicitate, încât cea mai mică mişcare ar fi făcut ca buzele lor să se atingă. Tânăra femeie se simţi în pragul prăpăstiei şi îşi retrase în grabă mâna din cea a lui Colin, înfiorându-l pe bărbat până în suflet. Retragerea aceea era pentru el un omagiu. Ea îi recunoştea acum puterea de care se îndoise atâţia ani.

Atunci piratul se ridică şi se îndepărtă câţiva paşi. Putea deci el, Colin, să trezească dorinţa unui trup nobil, superb, de prinţesă, iar fericirea despre care vorbise nu era o minciună. Bineînţeles că la Miquenez fusese necugetat şi neatent, el care "se pricepea" totuşi, aşa cum spuneau toţi prizonierii lui. În ciuda veşmintelor care o înveleau pe prizoniera haremului, ar fi trebuit să ghicească imediat din gesturile ei, din fineţea încheieturilor, din vocea catifelată, din felul cum alegea cuvintele, cu îndrăzneală câteodată, din felul de a se purta cu alţii, mereu dreaptă, blândă, din delicateţea comportamentului, din răbdarea... şi chiar nerăbdarea ei, din curajul ei, asemănător cu cel al nobililor de odinioară... ar fi trebuit să ghicească totuşi că era o femeie deosebită, iar nu o ţărăncuţă oarecare.

Plătise scump pentru greşeala lui.

Îl treziseră nemilos la Ceuta. Ce lovitură!...

"Fereşte-te, băiatule! Femeia aceasta e în mod sigur marchiza du Plessis-Bellière! Unul dintre cele mai nobile nume

din regat, bietul de tine... E văduva mareşalului Franţei. Chiar regele o caută. Las-o... Lasă-ne să o ducem în apartamentele domnului guvernator..."

Şi "ei" o smulseseră din braţele lui... Şi o duseseră, leşinată, departe de el. Sufletul lui, dragostea lui, frumuseţea lui, sora lui din deşert, copilul lui iubit... Iar el rămăsese acolo, plin de rană, de sudoare şi de nisip, nemişcat, sfârşit, ore întregi, ca şi cum i-ar fi luat inima din piept, smulgându-i-o din carne şi lăsând în locul ei o gaură sângerândă...

Trebuia să ducă fantasma aceea cu el pe toate drumurile din lume, chipul acela frumos de femeie!...

Acum o regăsise. Era neschimbată. Era chiar mai frumoasă, mai feminină. Avea aceeaşi graţie princiară care ascundea atâta putere şi atâta... furtună.

Atunci era doamna de Plessis-Bellière. Acum era contesa de Peyrac. Mereu rătăcitoare, mereu de neatins. "Fereşte-te, băiete!", îşi aminti. Cât de bună şi crudă ştia să fie. Şi veselă... şi cât era de plăcută şi de caldă în iubire. Femeia cea mai neprefăcută din lume, cea mai sinceră, cea mai prietenoasă pe care o ţinuse vreodată în braţe...

Dacă era adevărat că ea nu-l dispreţuia, putea să plece acum cu toată comoara trecutului şi să o lase celuilalt. Nu-i ceruse să o ajute să respecte jurămintele sacre?...

5

— Colin, cum ai ajuns pe insula asta? Cine te-a adus aici? Şi de ce nu erai la bord în timpul bătăliei?

Vocea Angelicăi îl scoase din visare. Era un glas tulburat şi lui îi plăcea să întârzie răspunsul ca să îndepărteze ispita.

Se apropie, se aşeză şi începu să-i povestească toate întâmplările prin care trecuse în ziua aceea. Recunoştea şi el că nişte forţe necurate parcă erau amestecate în joc, pentru a-i ameţi şi a-i atrage în capcană.

În dimineaţa aceea, pe când se ascundea într-unul din golfuleţele peninsulei Shoo Dic, de unde pândea de câteva zile, încercând, recunoştea, să pregătească un nou atac la Gouldsboro, o barcă în care erau trei mateloţi se apropiase de corabia lui.

Bărbaţii aceia spuneau că aduc un mesaj de la doamna de Peyrac. Ea îi trimisese de la Gouldsboro ca să-l roage pe căpitanul Barbă de Aur să se întâlnească undeva cu ea, pentru că avea nevoie de ajutorul lui. Totul trebuia să rămână secret şi trebuia să nu fie însoţit de nici unul din oamenii lui.

— Necunoscuţii aceia nu ţi-au adus un mesaj de la mine? Ţi-au adus vreun obiect din partea mea? întrebă Angelica uimită.

— Pe legea mea, nu. Şi nici nu m-am gândit să le cer aşa ceva. Recunosc că atunci când e vorba de tine îmi pierd prudenţa obişnuită. Ştiam că eşti aproape, la Gouldsboro şi... doream să te revăd. Am lăsat corabia în seama secundului meu şi am sărit în barca lor, fără nici o altă lămurire. Ceaţa era aşa de deasă, încât nici n-am putut recunoaşte insula unde m-au dus şi unde ziceau că tu mi-ai dat întâlnire. Am aşteptat destul de mult. Credeam că întârzii din cauza ceţei, dar dimineaţă am auzit zgomotele luptei şi am început să mă neliniştesc. Nu ştiu de ce, dar presimţeam că era atacată corabia mea. Le-am cerut să mă ducă din nou la bord, dar m-au tot amânat până când m-am înfuriat. A început o încăierare şi n-aş putea să jur că unul dintre băieţi n-a trecut pe lumea cealaltă. Cât despre mine, am încasat o lovitură care m-a pus bine, de mă doare şi acum ceafa. Când mi-am venit în fire, eram singur pe insulă, fără pumnal, sabie şi pistoale. Se lăsase seara. Puţin mai târziu, când mi-am revenit, am făcut înconjurul insulei şi... te-am găsit lângă vechea corabie eşuată.

Se ridică şi se îndepărtă vorbind, aşa că Angelica fu nevoită să-l urmeze. O porniră încet, unul lângă altul, de-a lungul plajei care lumina ca o pată albă lângă pâlcul întunecat al copacilor. Umbrele lor negre se întindeau pe nisip.

— Cum arătau oamenii care au venit după tine? întrebă Angelica.

El ridică din umeri.

— Marinari, aşa cum poţi găsi o grămadă aici, în Caraibe... de toate neamurile, vorbind puţin toate limbile... Mai degrabă francezi.

Angelica îl ascultă tulburată. Nu putea scăpa de obsesia că erau pradă unor duhuri rele care îşi băteau joc de ei şi vroiau să-i distrugă. Lucrurile se petreceau aşa de repede încât femeia nu mai ştia ce drum să apuce ca să iasă din labirint.

— Colin, ştiai cine era omul în seama căruia m-ai lăsat în golful Casco? Proprietarul bărcii?

— Iezuitul?

Angelica îl privi uluită.

— Deci ştiai! exclamă ea.

Colin se opri şi privi spre cer visător.

— Venise în dimineaţa aia, spuse el. Îşi lipise barca de corabia mea şi urcase la bord. Vorbea englezeşte şi am crezut că e vreun marinar oarecare. A vrut să-mi vorbească şi, în cabina mea, mi-a spus cine e. Făcea parte din ordinul Iezuit, era în misiune secretă şi îmi cerea să i-o încredinţez pe doamna de Peyrac. Am crezut tot ce mi-a spus. Avea un fel de a vorbi şi de a mă privi cu ochii lui negri şi pătrunzători, încât mi-a inspirat încredere.

Atunci am văzut în ocazia aceea posibilitatea de a te lăsa să pleci, un sprijin pe care Dumnezeu mi-l oferea şi, tocmai pentru că era un iezuit, am crezut că Domnul îmi dă un semn al Voinţei lui. Dacă nu apărea iezuitul acela, cred că nu te-aş fi lăsat să pleci. Îmi spuneam încă din ajun că trebuie să renunţa la tine, dar nu puteam... Era mai rău decât la Ceuta... mult mai rău. Dacă ai fi rămas, cred că aş fi încercat să te fac din nou a mea... şi ţi-aş fi făcut mai mult rău. Era mai bine aşa şi atunci i-am zis: “Bine, înţeleg foarte bine. Va fi aşa cum vreţi dumneavoastră”. Atunci m-a sfătuit să nu-ţi spun cine e şi să te las să crezi că e proprietarul bărcii, un englez. Asta nu prea mi-a plăcut, dar mă supun întotdeauna voinţei preoţilor. Cred că ei lucrează în numele Binelui şi că ştiu ce fac. Totuşi nu mi-a plăcut. Aveam impresia că-ţi vroia «cineva» răul... Ţi-a făcut ceva?...

Ea scutură din cap.

— Nu!

Acum înţelegea ce se petrecuse în mintea lui Jack Merwin, iezuitul, când era sus pe stâncă şi o privea cum moare.

La Maquoit, o luase ca să o ducă altora care vroiau ca ea să fie departe, despărţită de ai ei, dispreţuită, uitată. Şi iată că marea încerca s-o ucidă. Probabil că se gândise: “Domnul vrea aşa!” şi îşi încrucişase braţele pe piept, refuzând să-i întindă o mână salvatoare. Dar una e să spui despre o fiinţă că “trebuie să moară” şi alta să o vezi cum se luptă cu moartea. Nu avusese

"sfântul" curaj să o asiste până la capăt, să o vadă dispărând pentru totdeauna sub valuri. Deci sărise în ajutorul ei.

— Comandanţii mei de la Paris şi Caen aparţin ordinului Sfântului-Jurământ, adăugă Colin. Am promis să-i ajut pe misionarii din noile Ţinuturi în care urma să mă aşez. Dar nu credeam că prada va fi aşa de greu de prins. Mă asiguraseră că în regiunea Gouldsboro-ului nu sunt aşezări englezeşti.

— Dar satul nostru nu este englez, spuse Angelica. Pământul acesta aparţine soţului meu, pentru că el a fost primul care l-a ocupat şi l-a făcut să prospere.

— De ce te-ai căsători cu acest stăpân al Gouldsboro-ului?

Angelica se simţi descurajată înainte de a încerca să-i dea un răspuns. Era o poveste prea lungă şi ea îşi dădea seama că tot ce ţinea de viaţa lor intimă era prea scump pentru ea şi nu putea să exprime în cuvinte ceea ce era numai al lor, Joffrey de Peyrac şi Angelica de Sancé: visurile lor comune, prima lor dramă, încercările prin care trecuseră şi înfrângerile pe care le suferiseră, fericirea lor, tot ceea ce îi lega, viaţa lor, corabia lor fără încetare ameninţată şi scuturată de valuri. Ei erau de atâta vreme împreună, în ciuda tuturor, şi nimeni nu va putea să-i despartă, niciodată. "Nimeni? Nu chiar nimeni!", gândi ea, privind cerul şi luna ale cărei raze străbăteau prin perdeaua de nori. Şi pentru prima oară din ajun simţi o suferinţă insuportabilă, ca şi cum lovitura pe care o primise peste faţă îi atingea abia acum inima, după un drum lung prin ţinuturile necunoscute ale speranţei. Joffrey!... Totul se terminase. El o dispreţuia şi nu mai credea în ea.

— De ce te-ai măritat cu el? insistă Colin. Cum o fi acest om, dacă o femeie ca tine vrea să-şi lege viaţa de a lui şi are curajul să-l urmeze până la capătul ăsta de lume?

— Ce mai contează, izbucni ea deznădăjduită. E soţul meu şi e totul pentru mine, în ciuda slăbiciunilor care mă cuprind câteodată.

Rămaseră multă vreme tăcuţi.

— Ştii cum să mă iei, spuse în cele din urmă Colin Paturel cu amară ironie. Respectarea jurămintelor sacre!... Ai găsit cuvintele astea şi erau singurele care mă puteau opri. Am rămas credincios jurămintelor, cu toate că am trecut prin multe... Nu-ţi verşi sângele doisprezece ani ca să rămâi fidel

Dumnezeului tău, fără să sfârşeşti prin a fi supus mai mult decât oricărui lucru pe lumea asta. Să-mi facă doar un semn...

Adăugă în şoaptă cu credinţă adâncă:

— Şi ştiu întotdeauna când El îmi face semn.

Mai puţin naivă decât Colin, Angelica accepta mai greu intervenţia Divinului în logica sau lipsa de logică a faptelor sale.

— Suntem oare aşa de legaţi de învăţătura din copilărie încât ea ne conduce în viaţă, peste voinţa noastră, până la urmă? spuse ea. Ne temem numai de ceea ce am învăţat?

— Nu, răspunse Colin. Nu numai lucrurile învăţate în copilărie ne conduc în viaţă. Din fericire!... Dar sunt clipe când omul se află, fie că vrea sau nu, pe drumul adevărului. Ar fi la fel de greu să-l împiedici să meargă pe acolo, ca şi cum ai vrea să opreşti o stea în calea ei pe cer.

Văzând pe faţa Angelicăi un aer absent, o întrebă cu blândeţe:

— Mă asculţi?

— Da, te ascult, Colin. Vorbeşti aşa frumos. M-ai învăţat atâtea lucruri care mi-au rămas întipărite în inimă...

— Sunt fericit, doamnă, dar vorbele pe care tocmai le-am rostit, din câte îmi amintesc, de la Marele Eunuc le-am învăţat. Osman Ferradji, diavolul negru care te păzea în haremul lui Moulay Ismaël. Adeseori, la Miquenez, regele mă chema şi mă punea să mă aşez cu zdrenţele mele pe perne aurite. Îl ascultam împreună pe Osman. Negrul acela era un mare înţelept! Şi un mare om! El mi-a influenţat sufletul mai mult decât orice altă fiinţă pe lume. Era un vrăjitor.

— Cât te iubeam! Cât te iubeam! tresări Angelica, pătrunsă de nostalgia acelor amintiri. Ai fost cel mai bun prieten al meu.

Se întrerupse, atinsă în suflet, pentru că ieşind din valul melancoliei, îşi aminti că bărbatul de lângă ea îl ucisese pe nobilul eunuc ca să o salveze.

— Mai bine să tăcem, şopti Colin. Amintirile acestea îţi fac rău. Eşti slăbită şi oricum suntem departe acum, foarte departe de locurile acelea. Dacă aş putea spune că am înaintat cât de cât, că m-am îndreptat totuşi spre ceva, în toţi anii ăştia de după Ceuta... Nu numai că am dat înapoi, dar am risipit şi ceea ce adunasem în temniţa aceea.

— Întotdeauna devii mai bun când suferi, nu renunţi, nu cedezi şi nu întorci spatele Binelui, îi răspunse Angelica blând.

Gândindu-se la acel labirint plin de căderi şi de înălţări prin care trecuse ea însăşi departe de Joffrey, se simţea în stare să-l încurajeze pe Colin.

— Nu eşti chiar aşa de slab cum spuneai mai înainte, Colin, dragul meu prieten! Ştiu asta. O simt. Mi se pare că acel Colin de odinioară e gata să reapară în faţa mea, în toată măreţia lui, scuturându-se de podoabele lui Barbă de Aur. Îl văd chiar mai mândru acum, mai puternic, mai pregătit să treacă prin încercarea viitoare.

— Ce încercare?... Poate aceea de a fi spânzurat ca un tâlhar de rând al mărilor.

— Nu, nu tu, Colin! Asta n-o să se întâmple. Să nu te mai temi de nimic. Nu ştiu cum o să se rezolve lucrurile, dar ştiu că Dumnezeu o să te ajute, o să vezi!... Nu poate să te lase pe tine care ai fost crucificat pentru El...

— M-a părăsit totuşi pentru multă vreme.

— Nu, nu te mai îndoi, Colin, tu, care eşti aşa de credincios; credinţa e esenţa firii tale... El n-a pus zadarnic în tine atâtea comori. O să vezi... Eu nu mă îndoiesc de tine.

— Tu eşti fermecătoare, şopti el strângând-o în braţe.

Angelica se înfioră din cap până-n picioare.

În dorinţa ei adâncă de a-l duce pe Colin ca un val spre ţărmul unde să se regăsească pe el însuşi, vorbise cu pasiune, ridicând spre el faţa luminată de privirea aceea neasemuită în care bărbatul putea să citească sentimentul cel mai important pentru el, mai scump decât toate comorile universului, credinţa unei femei. Încrederea ei în el, în forţa lui, în măreţia lui, în puterile lui, în destinul lui superior.

Iar acum lipită de el, în cerul magic al îmbrăţişării lui, îi simţea răsuflarea tandră cuprinzând-o ca un val sălbatic şi voluptos pe care îl recunoştea speriată. Mâna lui Colin pe şoldul ei, braţul acela de oţel, adesea inconştient de puterea lui, o ţinea lângă el cu o pasiune de neînvins. Din apropierea lor simţea acum o atracţie adâncă, o dorinţă furtunoasă, dulce şi ademenitoare. Cu tot trupul lipit de al lui îşi lăsă capul pe spate, în lumina lunii, cu ochii închişi, ca şi cum ar fi fost gata să moară...

— Să nu-ţi fie frică, dragostea mea, şopti el cu vocea aceea profundă în care era o nuanţă de mângâiere şi care îi atingea inima... adâncurile fiinţei. Să nu-ţi mai fie frică de mine acum. Este ultima oară, îţi promit, când te mai strâng aşa la pieptul meu. Dar îţi mai cer un răspuns... Ai plâns, spune-mi... Aţi plâns, doamnă du Plessis-Belliere, când am plecat acolo, la Ceuta, când v-am întors spatele pentru a vă părăsi pentru totdeauna?

— Da, ştii foarte bine, şopti ea, ştii foarte bine... Ai văzut...

— Nu eram sigur... În toţi anii ăştia m-am întrebat dacă lacrimile acelea pe care le-am văzut strălucind în ochii acelei doamne erau adevărate... Erau pentru mine?... Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, dragostea mea...

O strânse tare, pe urmă o eliberă şi o îndepărtă cu blândeţe. Nu vroia să-i mai vadă buzele trandafirii întredeschise care tremurau, gata să i se dăruiască. Se ridică, arătându-şi trupul herculean în lumina lunii.

— Acum am aflat ce vroiam să ştiu. Am primit toate răspunsurile. Şi chiar din gura ta!... Parcă respir mai uşor acum. Îţi mulţumesc, micuţa mea. Mi-ai adus înapoi ceea ce pierdusem. Du-te! Du-te acum, trebuie să te odihneşti, eşti frântă de oboseală.

Dar pentru că tânăra femeie se clătina, o prinse de umeri, sprijinind-o de el cu o nemărginită tandreţe, şi o duse lângă foc. Angelica aproape căzu pe nisip. El puse lemne pe foc şi apoi se duse în celălalt capăt al plajei unde se culcă în umbra copacilor, ca să se odihnească departe de ea.

Mai înainte, când mergeau de-a lungul plajei, un val cuprinsese picioarele tinerei femei. Angelica îşi scoase pantofii uzi şi îşi înveli picioarele în fustă, apoi se ghemui cu braţele în jurul genunchilor. Focul dogorea, dar ea tremura încă, înfrigurată.

“Ce slab e trupul meu în faţa iubirii!” îşi spuse ea cu amărăciune şi ruşine. “Nu trebuia să renunţ atâta vreme la rugăciuni. Ele îţi dau puterea de a rezista ispitelor”. Se învinovăţea pentru asta şi se dispreţuia puţin. O parte a nopţii se simţise stăpână pe sine şi capabilă să ţină la distanţă dorinţa, în ciuda amintirilor şi a apropierii lui Colin, dar pe urmă o cuprinsese valul acela cald şi mistuitor... Din momentul acela,

chiar dacă se retrăsese la timp, era totuşi o trădare. Îşi lipi fața de genunchi, cuprinsă de o roşeață fierbinte. Ce noapte lungă! "Iartă-mă Joffrey, iartă-mă, nu e vina mea. Numai pentru că eşti departe de mine... sunt slabă. Tu m-ai vindecat aşa de bine, m-ai readus la viață, vrăjitorul meu. Ce departe e vremea când putea să mă atingă un bărbat fără să cad în ispită... Dar e şi vina ta. Tu m-ai învățat plăcerea sărutărilor, totul... Sunt aşa de slabă astăzi!"

Angelica îi vorbea în şoaptă, ca să-şi alunge frica, se adresa iubitului, soțului fermecător şi adorat care o strânsese la pieptul lui în moliciunea patului de la Wapassou, toată iarna aceea. Îl chema ca să uite de bărbatul înspăimântător care, cu o seară în urmă, o apucase de păr şi o lovise aşa de tare.

"Dacă află... dacă află de întâlnirea asta... pe o insulă, toată noaptea... toată noaptea cu piratul ăsta care nu e pentru el decât Barbă de Aur, o să mă ucidă, n-o să mai scap de data asta... e sigur, o să mă omoare înainte ca eu să deschid gura... N-o să mai fiu în stare să mai trec prin ce a fost aseară. Dumnezeule, ce neajutorați şi înspăimântați suntem când iubim prea mult... Doamne, ajută-mă... ajută-mă. Mi-e frică... Nu mai înțeleg nimic din ce mi se întâmplă... Nu mai ştiu ce să fac..."

În ciuda neliniştii care o mistuia, nu regretă noaptea aceea care îi adusese împreună acolo, pe Colin şi pe ea, singuri pe insula Bătrânei-Corăbii. De când îl văzuse ridicându-se şi spunând: "Mulțumesc, micuța mea. Mi-ai adus ceea ce pierdusem", simțise o uşurare, o eliberare a conştiinței. Trăia momentul acela în care trebuie să scapi de amintirile trecutului. Lăudat fie numele Domnului dacă, înainte de a uita, putea să repare totul.

În plenitudinea darurilor care făceau din ea o Femeie, ajunsese la vârsta aceea minunată când, pentru orice femeie, viața, urmându-şi drumul de meteorit, parcă se domoleşte, se purifică, renaşte în apoteoza unei libertăți a sufletului şi a minții, greu câştigată, dar cu atât mai prețioasă, când gravitatea greşelilor care nu erau odinioară decât o lecție a vieții aspre pierde din importanță. Îți este îngăduit să laşi în urmă greşelile trecutului, să uiți ceea ce poate fi uitat şi să nu-ți aminteşti decât de bogăția acelei dificile şi neobişnuite aventuri a vieții.

Îşi dădea seama că purtase în ea multă vreme o remuşcare inconştientă faţă de Colin, iubitul ei din deşert. Dar acum el era vindecat. Singurul lucru pe care nu-l ştia Colin era că ea purtase în pântece copilul lui. Trebuia să şteargă legăturile prea intime care îi uneau. E aşa de greu ca oamenii să se ajute între ei!

O scânteie de umor trecu prin mintea ei plină de gânduri. Cunoştea aşa de bine pasărea aceea pretenţioasă, gata să-şi ia zborul în clipele cele mai sumbre şi îşi spuse că ar fi fost mai bine să fie bătrână. Bătrâneţea ne dă puterea să ne ajutăm aproapele, prietenii, fără a complica viaţa lor şi nici pe a ta. Vârsta serenităţii aduce cu ea un fel de sinceritate a inimii, dorinţa de a ajuta fără răsplată şi cu folos pe semenii tăi. Ea îţi dă curajul să trăieşti deschis cu sufletul tău, aşa cum este, fără să te implici în acea nesfârşită luptă a prudenţei, a rezervei, avans şi retragere care imprimă vieţii afective seducţia simţurilor şi primejdiilor sale.

"E un lucru plăcut să fii bătrână!" îşi zise Angelica, zâmbind, râzând apoi încet de una singură. Tremura. Avea picioarele îngheţate şi fruntea fierbinte.

Se auziră paşi scârţâind pe nisip, tulburând foşnetul valurilor şi tânăra femeie tresări. Colin se întorcea spre ea.

— Trebuie să dormi, fetiţo, şopti el aplecându-se. Nu e bine să stai aşa, ghemuită, gândindu-te la cine ştie ce. În curând se ivesc zorile...

Ea se supuse, încredinţându-se îngrijirilor lui ca odinioară, regăsind mâinile lui sigure şi răbdătoare care o înveleau cu grijă în manta şi îi puneau pe picioare haina lui din piele de bivol. Închise ochii. Iubirea fierbinte pe care o simţea venind de la Colin era ca un balsam pentru fiinţa ei îndurerată, o liniştire pentru inima sfărâmată de nelinişti şi suferinţe care, ieşind din şoc, începea să simtă toate durerile.

— Dormi acum, şopti Colin, hai, trebuie să dormim.

Cufundându-se în apa întunecată a somnului, credea că-l aude murmurând ca în singurătatea nopţilor maghrebiene...

— Dormi, frăgezico, dormi, îngeraşule. Mâine avem un drum lung de făcut prin deşert.

Poate chiar şoptea asta!

6

Şi Colin era din nou acolo, în lumina zorilor, mişcând-o uşor.

— Marea se retrage.

Angelica se ridică într-un cot, îndepărtându-şi părul de pe faţă.

— Ceaţa e încă deasă, spuse Colin. Dacă te grăbeşti, poţi traversa golful fără să fii văzută.

Angelica se ridică grăbită şi-şi scutură nisipul de haină. Vremea era de partea ei. Aburul fin plutea la distanţă mică de ţărm, punând o perdea protectoare între insuliţă şi Gouldsboro. Vântul nu începuse încă să bată, era ceasul liniştit când ciripitul turturelelor se îmbina plăcut cu liniştea, făcând-o mai adâncă parcă, mai învăluitoare. Pescăruşii, mici bulgări albi pe vârfurile brune ale stâncilor ieşite din apă, participau la nemişcarea răsăritului şi se avântau doar din când în când într-un zbor moale, fără zgomot, aducând o lumină albă în aburul auriu.

Un miros puternic de iarbă de mare se ridica în căldura dimineţii din întinderile largi de alge lăsate în urmă de marea care se retrăsese.

Tânăra femeie spera că ar putea ajunge la Gouldsboro fără să atragă atenţia şi că, printr-o împrejurare miraculoasă, absenţa ei ar fi putut să treacă neobservată. Pentru că, de fapt, cine s-ar putea interesa dacă ea petrecuse sau nu noaptea acasă în afară de soţul ei?... Dar, având în vedere răceala relaţiilor dintre ei în ziua trecută, nu credea că se interesa prea mult de ea. Cu puţin noroc, escapada ei nedorită putea să rămână neştiută.

Se grăbi spre capătul plajei. Colin o urmă şi o privi atingând cu piciorul primele pietre.

— Şi tu? Ce-o să se întâmple cu tine? îşi aminti ea deodată.

— Eu...

Făcu un gest într-o direcţie necunoscută.

— O să-i caut pe cei care mi-au furat cuţitele şi pistoalele. Pe urmă o să încerc... să scap...

— Dar cum? strigă ea. Colin, tu eşti singur! Nu mai ai nimic!...

— Nu-ţi face griji pentru mine, răspunse el ironic. Sunt Barbă de Aur, nu uita...

Angelica era nehotărâtă, cu un picior sprijinit pe o piatră, neputând să-l părăsească aşa. Simţea şi ea situaţia îngrozitoare în care se afla omul acela. Nici măcar arme nu mai avea. Îl vedea cum stă acolo, pe insuliţa pustie, cu mâinile goale, iar când ceaţa o să se risipească, el n-o să mai fie decât un animal hăituit, o pradă pe care duşmanii o s-o urmărească de-a lungul insulei.

— Du-te! Du-te! o îndemnă el nerăbdător. Pleacă!

Angelica se gândi atunci: "Trebuie să-l găsesc pe Joffrey... Să-i spun totul... Trebuie să-l lase să fugă, cel puţin să părăsească Golful Francez..."

Se întoarse spre el pentru ultima oară ca să ia cu ea imaginea chipului sălbatic cu ochii albaştri ca cerul. În ochii îngroziţi ai Angelicăi descoperi apoi Colin primejdia care se apropia. Se răsuci pe călcâie, gata să sară, cu mâinile încordate, pregătit să apuce, să strângă, să lovească, să ucidă.

Un om în armură neagră se aruncă asupra piratului, pe urmă patru, şase, zece bărbaţi îl înconjurară. Ieşeau de peste tot, din păduricea aflată în spatele stâncilor. Erau spaniolii lui Joffrey de Peyrac şi Angelica îi recunoscuse îngrozită, ca şi cum ar fi fost diavoli care-şi ascundeau hidoşenia sub chipuri familiare. Înaintaseră şi ajunseseră în spatele lor fără nici un zgomot. În clipa în care îi văzuse repezindu-se asupra lui Colin, înţelesese. Era o imagine de necrezut, un vis al minţii ei îngrozite.

Tânăra femeie uitase că oamenii aceia aleşi de Peyrac erau foşti războinici din jungla peruviană, obişnuiţi cu viclenia şarpelui, cu pânda felinei, cu ferocitatea indianului, ştia şi că aveau în vine sânge maur.

Pedros, Juan, Francisco, Luis... Îi ştia pe toţi, dar în clipa aceea nu putea să-i mai recunoască. Erau întruchiparea unor forţe rele, sălbatice, înverşunate împotriva lui Colin. Li se vedeau dinţii strălucitori pe feţele arse, scrâşnind în încercarea de a-l supune pe corsar...

Colin se lupta ca un urs atacat de o haită de coioţi negri. Cu pumnii goi lovea, se răsucea şi se elibera cu gesturi aşa de

furioase, încât reuşise de mai multe ori să-i arunce la pământ pe oamenii agăţaţi de hainele lui. În cele din urmă căzu în genunchi la picioarele lor. Lovit în ceafă, se prăbuşi pe spate. O suliţă se îndreptă asupra lui.

— Nu-l ucideţi, izbucni Angelica.

— Nu vă temeţi, senora, se auzi vocea lui Juan Alvarez. Vrem numai să-l liniştim. Avem ordin să-l prindem viu.

Privirea întunecată, mândră şi plină de o solemnă dezaprobare a lui don Juan Alvarez se aţinti asupra Angelicăi. Faţa lui lungă şi slabă, mereu palidă, era încadrată ca de obicei de o perucă ondulată, după moda vremii.

— Fiţi bună să ne urmaţi, senora, spuse apoi pe un ton respectuos, dar autoritar.

Ea simţea că, dacă se împotrivea, spaniolul nu ar fi şovăit să folosească forţa. El asculta ordinele contelui de Peyrac şi, pentru că trăise luni întregi alături de ei, la Wapassou, ştia că, pentru don Juan şi oamenii lui, ordinele contelui erau sfinte. O groază fără nume se căscă în sufletul ei, ca o gaură neagră, dar nu era totuşi decât frica de a fi înţeles ce o aşteaptă.

În ochii lui don Juan Alvarez îşi citea condamnarea. Pentru el, femeia aceea, pe care o respectase ca pe soţia contelui de Peyrac, fusese găsită în braţele unui amant. Totul se prăbuşea. Şi parcă se ascundea o suferinţă sub trăsăturile mândre ale bătrânului spaniol.

Angelica privi spre pădurea de unde apăruseră în armurile lor de oţel negru, cu lăncii ascuţite îndreptate spre Colin şi se aşteptă să-l vadă apărând şi pe stăpânul lor, cel care le dăduse ordinul să-l prindă pe Barbă de Aur şi să o aducă pe ea ca pe o prizonieră, o complice a piratului, o femeie demnă de dispreţuit. Dar poalele pădurii rămaseră tăcute, fremătând numai în bătaia vântului. Atunci ea speră că el nu ştia încă şi că numai o întâmplare adusese gărzile spaniole pe insuliţa aceea. Nu scormoneau ei arhipelagul din ajun în căutarea lui Barbă de Aur?...

— Trebuie să mă urmaţi, senora, repetă şeful gărzii.

Spaniolul puse mâna pe braţul ei, dar Angelica se eliberă şi o porni înaintea lui.

Degeaba ar fi încercat să se dezvinovăţească în faţa lui Alvarez. Pentru bătrânul soldat, ea era vinovată şi aşa rămânea. Pentru el, femeia aceea merita să moară... Wapassou, locul în

care legaseră o prietenie liniştită în timpul iernii, era acum departe. Un şir de întâmplări greu de lămurit, diabolice, îi aruncase într-un vârtej din care bucuria şi respectul dispăruseră.

Fruntea lui Colin sângera. Ridicat din nou pe picioare şi înconjurat de soldaţi, piratul nu spunea nimic şi nu încerca să se apere. Mâinile îi erau strâns legate la spate, gleznele îi erau imobilizate, doar cu puţină frânghie între ele, cât să poată merge.

Întorcând spatele Gouldsboro-ului, ale cărui case de lemn şi faleze roşcate se iveau în lumina dimineţii, mica trupă care o însoţea pe Angelica şi pe prizonier traversă insula, trecând pe lângă vechea corabie eşuată. Pe partea cealaltă stâncile erau mai abrupte. Acolo aşteptau două bărci, într-un mic golf. Refluxul lăsase în urmă un canal cu apă, pe unde puteau ajunge la mare.

Invitând-o pe contesă să se aşeze în barcă, don Alvarez îi întinse mâna înmănuşată pentru a o ajuta, dar Angelica îi refuză sprijinul. Şeful gărzii se aşeză lângă ea şi atunci observă că era mai palid ca de obicei, iar ticul lui de a-şi dezveli brusc dinţii, care îi rămăsese de când fusese torturat de indienii atakapas, era mai puternic acum. Şi era pentru prima oară când vedea fire albe în barba lui de senior spaniol din secolul trecu. De fapt, în două zile, don Juan Alvarez îmbătrânise cu zece ani. Fără să vrea îşi încrucişă privirea cu a lui şi ceea ce văzu o emoţionă. Împărţit între ataşamentul lui pentru contele de Peyrac şi cel pe care i-l inspirase, nobila contesă care rezistase atât de curajos iarna, alături de ei, bătrânul spaniol era frământat de suferinţă.

Se aşeză în faţa ei ca un gardian solemn şi neiertător. Mateloţii şi mercenarii care aşteptau pe plajă se repeziră să împingă barca în larg. O altă ambarcaţiune luase restul detaşamentului.

Angelica îşi zise: “O să mor când o să afle… o să mă ucidă”.

Poate era un gând copilăresc, dar nu şi-l putea alunga din minte. Mintea îi era parcă îngheţată. Oboseala unei zile pline de încercări şi a unei nopţi prea scurte o făcea o pradă uşoară pentru neliniştea care îi cuprindea sufletul. Se simţea bolnavă şi chiar aşa era. Palidă, tremurând în ciuda căldurii din ce în ce mai puternice, încerca totuşi să se stăpânească faţă de ceilalţi. Ostilitatea celor care o înconjurau o apăsa ca un văl de plumb.

"Şi totuşi, am împărţit atâta vreme greutăţile cu oamenii ăştia", gândi ea cu amărăciune.

Dar acum era o femeie care îşi dezonorase soţul şi în ochii acelor bărbaţi fanatici, de o gelozie neînchipuită, merita să moară. Era o pedeapsă necugetată, dar într-un ţinut sălbatic şi aspru totul părea posibil şi dictat de nemiloasa natură. Mânia, furia, gelozia, ura şi moartea mocneau chiar în dimineaţa aceea de vară ca nişte vreascuri aprinse în inimile oamenilor.

În curentul mării care se ridica şi o izbea în faţă, simţea răsuflarea pasiunilor până în adâncul fiinţei. Era pradă forţelor de nestăpânit ale propriului trup. Nervii ei încordaţi percepeau singurătatea acelor bărbaţi şi femei fără ţară şi lege, în mijlocul unei naturi neîmblânzite, copleşiţi de-a lungul vremii de sălbăticia pământurilor. În asemenea împrejurări, un singur om, şeful, era totul. De el, de faptele şi sentimentele lui depindeau viaţa şi moartea celorlalţi. Aşa e legea de când rătăceşte omul pe pământ. Ceea ce simţea ea din forţa ascunsă a lui Joffrey, chiar în momentele de tandreţe, o lăsa acum aproape fără speranţă şi, cu cât se apropia de sfârşit, era din ce în ce mai înspăimântată.

Dar unde mergeau? Bărcile se îndreptau spre vest, de-a lungul coastei. Se apropiară de o peninsulă şi, după ce trecură de ea, se ivi aproape imediat o plajă adăpostită de stânci, la capătul căreia se zăreau câţiva oameni înarmaţi. Locul era departe de Gouldsboro şi de orice altă aşezare.

Lângă grupul acela, Angelica zări statura înaltă a lui Joffrey, cu pelerina largă umflată de vânt.

"O să mă ucidă, îşi spuse ea din nou, înmărmurită în faţa sorţii care o aştepta. N-o să am timp nici să deschid gura. Până la urmă nici nu mă iubea, pentru că nu înţelegea. Aş fi fericită să mă ucidă.... Dacă nu mă iubeşte, la ce bun să mai trăiesc?"

Slăbiciunea care o cuprinsese venea din gândurile acelea rătăcitoare care o ameţeau.

"Şi Cantor? Ce-o să spună Cantor? Să nu-mi amestece fiul în toate astea!"

Bărcile ajunseseră la mal. Valurile erau destul de înalte şi, de data asta, Angelica avu nevoie de ajutorul lui Juan Alvarez ca să coboare pe uscat. Picioarele îi tremurau destul de tare. Se trezi din nou lângă Colin, încadraţi amândoi de soldaţii spanioli, în timp ce marinarii trăgeau bărcile pe nisip.

Ieşind din grupul îndepărtat, contele de Peyrac se îndreptă spre ei. Angelica nu crezuse niciodată că vederea soţului ei i-ar putea trezi o asemenea reacţie, mai ales după acele luni de iubire petrecute împreună în fortul de la Wapassou – atât de apropiate încă în timp... Dar... dar... vântul ţărmurilor luase totul cu el. Acum, nu omul pe care îl iubea se îndrepta spre ea, ci stăpânul Gouldsboro-ului, a Katarunk-ului, al Wapassou-ului şi al altor pământuri... un comandant... dublat de un soţ pe care ea îl umilise în faţa alor săi, a oamenilor şi poporului său.

— El e? întrebă Colin în şoaptă.

— Da, murmură Angelica, simţindu-şi gâtul uscat.

Contele de Peyrac nu se grăbea. Înainta cu o nepăsare mândră care, în împrejurarea aceea, era o insultă, arătându-şi dispreţul şi întărind ameninţarea. Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi arătat furios, nebun de mânie, ca seara trecută. Tânăra femeie ar fi preferat paroxismul acelei aşteptări îngrozitoare, acelei apropieri de fiară care se pregăteşte să atace.

Era cuprinsă de o spaimă care o golea de gânduri în faţa lui, de când Colin intrase în joc. Era un amestec de vinovăţie faţă de soţul pe care nu vroia să-l piardă şi de fidelitate faţă de Colin de care era legată prin amintiri. Nu mai putea să vorbească şi nici să se mişte. În loc să alerge înainte lui, rămânea pironită acolo. În schimb, privirea înregistra mecanic cele mai mici amănunte ale veşmintelor contelui, ceea ce era inutil în clipa aceea, neputând să-i fie de folos în rezolvarea situaţiei în care se aflau cu toţii.

Soţul ei purta un costum de catifea verde. Îl mai văzuse pe “Gouldsboro” cu un an în urmă îmbrăcat în nuanţele acelea întunecate şi somptuoase care îi plăceau foarte mult şi al căror rafinament era pus în valoare de dantelele de Flandra ale gulerului cu revere largi cusute cu fir de argint. Din aceeaşi dantelă brodată cu fir de argint erau făcute şi manşetele, ca şi marginile cizmelor englezeşti din piele fină încreţită. O pălărie de castor negru, împodobită cu pene albe îi acoperea părul des. În ziua aceea nu avea nici o armă la brâu. Cele două pistoale cu mâner de argint erau agăţate de centironul cu broderii de argint care era pus peste haină de la umăr până la şold şi de care atârna şi sabia.

Se opri la câţiva paşi de ei.

Angelica schiţă un gest, dar se opri, neştiind ce să facă.

Colin mormăi:

— Nu te aşeza în faţa mea. Asta niciodată.

Spaniolii îl stăpâneau cu greu. Nemişcat, contele de Peyrac îl cerceta în continuare de departe cu mare atenţie.

Cu capul plecat uşor pe un umăr, stăpânul de la Gouldsboro îl fixa neîncetat pe piratul normand şi contesa, care nu-şi putea lua ochii de la soţul ei, văzu privirea acestuia coborându-se şi un surâs sardonic îi crispă obrazul plin de cicatrici, mai adânci parcă în dimineaţa aceea, albite din cauza zbuciumului interior.

Îşi scoase pălăria cu mâna stângă şi se îndreptă spre prizonier. Când ajunse în faţa omului imobilizat, Joffrey de Peyrac îşi duse mâna la frunte şi la inimă într-un salut oriental.

— Salam aleikum, spuse el.

— Aleikum salam, răspunse mecanic piratul.

— Te salut, Colin Paturel, rege al sclavilor de la Miquenez, continuă Joffrey de Peyrac în persană.

Colin îl privea scrutător.

— Te-am recunoscut şi eu, răspunse el în aceeaşi limbă. Eşti Rescator, prietenul lui Moulay Ismael. Te-am văzut de mai multe ori stând lângă el pe perne brodate.

— Şi eu te-am văzut de mai multe ori legat în piaţa Marché, lângă cămătari.

— Şi acum sunt tot legat, răspunse Colin simplu.

— Şi poate vei fi şi spânzurat, replică Peyrac cu acelaşi surâs rece care o făcea să tremure pe Angelica.

Limba persană îi era cunoscută tinerei femei şi putuse urmări cea mai mare parte a acelui dialog de necrezut.

Aproape la fel de înalt ca Paturel, contele părea totuşi, prin atitudinea seniorială a trupului, că-l domină pe masivul lui adversar. Erau două fiinţe opuse, venite din două lumi diferite. Confruntarea lor era crâncenă. O tăcere adâncă se lăsă, în timp ce contele părea că meditează la ceva.

Nu schiţase nici un gest de violenţă, nici măcar mascată, şi nici un fulger primejdios nu-i scăpase din privire. Angelica simţea că ea nu mai exista pentru el şi dacă exista era doar un obiect stânjenitor de care vrei să scapi cu orice preţ. Nepăsare sau dispreţ? Nu ştia încă. Dar asta nu i se părea suportabil. Ar fi preferat să o ucidă, să o lovească. Dar aşa era mai rău. Prin

purtarea lui îi impunea fără voia ei o reacţie pe care n-ar fi dorit să o aibă. Ea era acum soţia adulteră şi dezonorată, alungată din inima lui, stând alături de amantul complice până la pronunţarea sentinţei. Dar chiar lucrul acela îi devenea acum indiferent, ca şi cei care o înconjurau, ca şi locurile acelea, tot căutând disperată, în privirea lui, ceva din ce fusese înainte, un semn măcar.

Acum, când ştia cine era Barbă de Aur, înţelegea poate puţin... slăbiciunea ei?... Ar fi vrut să aibă curajul să deschidă gura şi să spună: "Trebuie să ne lămurim...". Dar simţea că n-ar putea să rostească nici un sunet. Prezenţa soldaţilor şi a mateloţilor o îngheţa, ca şi cea a gentilomilor care o înconjurau tăcuţi, ascunzându-şi curiozitatea sub o atitudine indiferentă, uşor compătimitoare: Gilles Vaneireick, piratul flamand, Roland d'Urville, un alt francez pe care nu-l cunoştea deloc şi chiar amiralul acela englez, foarte rafinat şi secundul lui, şi mai gătit.

De ce-i chemase Joffrey de Peyrac la întâlnirea aceea tragică în care onoarea lui de soţ risca să fie greu încercată?

Frica o copleşea mai mult decât orice. Teama pe care i-o inspira necunoscutul acela care îi era totuşi aşa de apropiat, Joffrey de Peyrac, Vrăjitorul, Misteriosul, soţul ei... era apăsătoare. Când iubeşti prea mult îţi e frică. Îţi pierzi încrederea. Inima îi era sfâşiată, iar el nu-i arunca nici o privire. Se simţea aşa de tulburată încât nu văzu că cel care o privea era Colin. Paloarea de marmură a acelui chip urâţit de o vânătaie şi ceea ce văzuse în ochii Angelicăi pentru cel care o lovise îl făcu să coboare fruntea.

Descoperise adevărul. Doar pe bărbatul acela îl iubea, pe acel Rescator pe care îl văzuse la Miquenez intrând în sarai cu o suită splendidă. Un alt renegat care jignea mizeria prizonierilor. Aurul şi argintul îi aureolau un renume neasemuit şi Moulay Ismaël îl respecta foarte mult. Acum Angelica îl iubea pe omul acela. Ea era a lui. Gentilomul acela misterios, subţire şi viguros ca un maur, bărbatul acela urâţit de urmele duelurilor, dar frumos prin strălucirea spiritului care i se citea în ochii aprinşi, doar el era în inima Angelicăi. Bărbatul acela bogat, plin de măreţie, o stăpânea pe Angelica...

Ea era cucerită până în adâncuri, până în inimă. Se vedea foarte bine în privirea ei... în expresia aceea de rătăcire

copilărească pe care nu o mai văzuse niciodată la femeia aceea puternică... Dar când inima unei femei este cucerită, nu mai are nici ruşine, nici mândrie, nimic.

El, Colin normandul, prizonierul, nu însemna nimic pentru ea, în ciuda slăbiciunilor pe care le avusese cândva pentru el. Nu trebuia să-şi facă iluzii. Faţă de bărbatul acela, el nu însemna nimic pentru ea. Ce mai conta până la urmă? Oricum urma să moară. Locul acela pustiu, pierdut de lume, pământul american, era pentru el capătul drumului!...

Inima lui generoasă simţi nevoia să mai facă ceva pentru ea, sora lui din captivitate care fusese lumina vieţii sale aspre. Îi datora acel ultim gest şi avea să-l facă, pentru că era foarte important pentru ea.

— Domnule, spuse el ridicând fruntea cu mândrie, privindu-l fix pe conte cu ochii lui albaştri, sunt acum în mâinile dumneavoastră şi până la urmă a fost o luptă cinstită. Eu sunt Barbă de Aur. Alesesem colţul acesta al ţărmului pentru atacul meu. Aveam motivele mele şi dumneavoastră aveţi altele ca să mă împiedicaţi. Norocul în luptă este de partea celor mai pricepuţi şi mai iuţi. Eu am pierdut!... Mă înclin şi puteţi să faceţi cu mine ce vreţi!... Dar, înainte de a începe judecata, trebuie să limpezim lucrurile, iar dacă mă spânzuraţi trebuie să o faceţi numai pentru că sunt pirat şi un duşman al dumneavoastră, şi care a fost învins, dar... NU PENTRU ALTCEVA, domnule! Nu e nimic altceva, jur.

Altminteri, asta e tot. Trebuie să ştiţi ce înseamnă, pentru că m-aţi recunoscut. Oamenii rămân prieteni după ce au trăit împreună în captivitate, în sălbăticie... rămân prieteni chiar şi după ce au ajuns pe pământul matern.

Sunt lucruri care nu se uită... pentru cei care se regăsesc în vârtejul vieţii. Trebuie să înţelegeţi. Şi fiecare are soarta lui. Pot să vă spun sub jurământ, domnule, adăugă el întorcând privirea spre Angelica, că lucrurile din noaptea asta s-au petrecut fără voia mea sau a contesei. Nu te poţi pune cu mareea, ştiţi la fel de bine ca şi mine, când te prinde pe o insulă şi atunci nu ai altceva de făcut decât să aştepţi cu răbdare.

Dar vă spun din nou aici, sub jurământ de om al mării, în faţa oamenilor dumneavoastră şi a acestor gentilomi care mă ascultă, că nu s-a întâmplat nimic în noaptea aceasta care să

atenteze la reputația soției dumneavoastră, contesa de Peyrac, sau să păteze onoarea dumneavoastră de soț...

— Ştiu, răspunse Peyrac aspru, fără emoție, eram pe insulă.

7

De data aceasta furia o cuprinsese pe Angelica, răvăşind-o ca o furtună şi erau momente în care îşi spunea că îl urăşte pe Joffrey de Peyrac din tot sufletul.

Şocul o lovise din plin, trezind-o din amorțirea ei, în clipa în care el spusese cu o grimasă ironică: "Ştiu, eram pe insulă!".

Îndepărtându-se de ei, contele făcu semn să se pornească spre Gouldsboro. Nu vroia să vadă pe fața Angelicăi expresia aceea îngrozită pe care nu şi-o putuse stăpâni, aflând adevărul.

În timp ce ei mergeau într-o tăcere apăsătoare pe cărarea sinuoasă de pe malul mării, el o luase înainte cu fruntea sus, după obiceiul lui, cu pelerina fâlfâind în vânt, fără să se întoarcă pentru a-l privi pe prizonierul împins de soldații spanioli sau pe tânăra femeie care mergea singură, închisă în ea, împleticindu-se uneori.

N-ar fi zărit atunci în ochii ei verzi decât furia disperată a unei femei. Toate celelalte sentimente erau înăbuşite de mânia născută din umilință, dintr-o ruşine căreia nu-i cunoştea cauzele.

Tulburată, nu-şi dădea seama că suferea mai ales în pudoarea intimă a sentimentelor ei. Prietenia pentru Colin, tandrețea ei pentru omul acela, fuseseră supravegheate. O văzuse punându-i mâna pe frunte, râzând cu el şi nu avea dreptul acela. Era grădina ei secretă. Un soț, chiar cel mai iubit, nu are dreptul să ştie tot, să vadă tot. Şi, de altfel, nu mai era pentru ea un soț drag, ci un duşman. Schimbată brusc, regăsea veşnica imagine a bărbatului ca inamic al femeii pe care îl ura înainte de a-l cunoaşte şi înainte de a-i înşela aşteptările.

Apoi un val de mânie şi de ranchiună o ajută să-şi adune forțele ca să înainteze şi ea cu fruntea sus. Ar fi acceptat s-o jignească, s-o lovească, s-ar fi supus izbucnirilor unei mânii drepte. Dar oroarea acelei capcane îi distrugea încrederea oarbă pe care o avusese în el, respectul nemăsurat pe care i-l purta.

Totul se sfârşise! Totul! Se jucase cu inima soţiei lui, cu simţurile a căror sensibilitate o cunoştea. O împinsese în braţele altui bărbat... ca să vadă!... ca să se amuze!... Dacă a căutat, cu gelozia necugetată şi orgoliul rănit, aruncând-o într-o nouă ispită, un motiv ca să o ucidă... SĂ O UCIDĂ!... Pe ea, soţia lui! Ea care credea că are un loc ales în viaţa şi inima lui!...

Plânsul o sufoca pe Angelica, dar cu un efort supraomenesc încercă să stăpânească valul de lacrimi care îi urcau sub pleoape, ridicând bărbia sfidătoare. Aşa de mistuitoare era furia ei interioară, încât nu se întreba nici măcar ce-o să se întâmple cu ea. O s-o închidă în fort? O s-o alunge? O s-o exileze? Oricum n-o să cedeze aşa de uşor şi o să ştie să-şi apere cauza de data asta. În schimb, soarta lui Colin i se părea în mod inevitabil tragică şi când în apropierea cătunului un val de strigăte urcă spre ei ca o rafală de furtună, grijile ei se şterseră şi rămase numai teama ascuţită pentru viaţa lui Colin. Îşi adună forţele, gata să-l apere cu vocea şi cu trupul împotriva tuturor, fără să se mai gândească la propria viaţă, pentru că lucrul acela trebuia să se întâmple, nu putea să-l vadă pe Colin masacrat, să-i vadă viaţa distrusă din cauza Lui.

O să se arunce peste trupul lui, o să-l apere ca pe copilul ei. Nu el o dusese în spate prin deşert?...

Strigătele care se auzeau erau ale unei mulţimi gata să ucidă. Vestită parcă de acel mesager nevăzut, toată populaţia de la Gouldsboro la care, vara, se adăugau şi marinarii străini, acadieni în trecere, indieni veniţi pentru schimbul de mărfuri, alerga, cobora pantele, traversa spaţiile rămase uscate în tipul refluxului, iar bonetele albe ale femeilor se amestecau asemeni unui zbor de pescăruş în valul pestriţ al bărbaţilor. Rochelezilor şi marinarilor de pe corăbii li se adăugau englezii refugiaţi, indienii gură-cască, gata să se amestece în certurile şi încăierările prietenilor lor.

— Barbă de Aur! L-au prins!...

Şi "ea" era cu el. Se ştia deja şi asta. Petrecuse noaptea cu el, pe insula Vechii-Corăbii. Îi aduceau legaţi.

Ţipete, urlete, insulte se adunau într-un vuiet imens în faţa lor, intensificându-se pe măsură ce se apropiau, iar când mulţimea dezlănţuită năvăli din pădure şi de pe plajă, soldaţii spanioli trebuiră să se grupeze rapid, cu lăncile pregătite, pentru ca prizonierul să nu cadă pradă mâniei generale.

— Moarte!... Moarte! Urlau toţi. Iată-l pe Barbă de Aur! Banditule! Păgânule!... vroiai să ne furi averea! Acuma eşti în lanţuri! Unde sunt smaraldele tale? Şi corabia?... Sunt ale noastre acum! Ha! Ha! Barba ta de aur n-o să te ajute. O să ne folosim de ea ca să te spânzurăm drept pedeapsă pentru toate jafurile tale.

Strigătele echipajelor şi ale coloniştilor dezlănţuiţi erau unite în ura faţă de cel care fusese mai întâi un duşman gata să-i distrugă atunci când venise să le asedieze cătunul abia ieşit din iarnă şi care nu mai era acum decât un uriaş învins în cele din urmă după lupta violentă din ajun în care unii dintre ei îşi pierduseră viaţa. În manifestările lor de ură se amesteca şi triumful, eliberarea, dar şi amărăciunea. Victoria îi costase prea scump. Chiar inimile cele mai sălbatice erau atinse.

Lângă Barbă de Aur era şi ea, doamna de la Gouldsboro, de la Lacul de Argint, zâna cu mâini tămăduitoare. Era adevărat ceea ce se spune deci despre pirat! Şi era dureros să se descopere că nu fusese o minciună!

Banditul acela distrusese o forţă la care ţineau mult în sărăcia lor de exilaţi, respectul pe care îl purtau unor fiinţe superioare, contele şi contesa de Peyrac.

În vuietul de voci furioase care îi înconjurau, Angelica nu observă singura privire pe care Joffrey i-o acordă în ziua aceea. Dacă ar fi văzut-o, poate că durerea care îi chinuia sufletul s-ar mai fi domolit, pentru că privirea aceea era neliniştită şi dornică să ştie dacă şi ea era protejată de lăncile spaniolilor.

— Necredinciosule! Hoţ de femei! Canalie!

Ţipetele, înjurăturile răsunau în rafale dese. Colin, cu mâinile legate, tras, împins, înainta greu înconjurat de soldaţi. Vântul îi flutura părul lung şi barba încâlcită. Privirea lui întunecată de sub sprâncenele stufoase se îndrepta departe, deasupra capetelor şi piratul semăna cu u Prometeu, fiul lui Titan, lăsat în seama vulturilor, înlănţuit pe stânca lui.

La intrarea în sat, grupul fu nevoit să se oprească din nou, sub presiunea mulţimii pe care strigătele lui d'Urville, ameninţările lui Vaneireick şi hotărârea gărzii spaniole nu puteau s-o liniştească. O piatră îl lovi pe Colin la tâmplă şi alta se opri la picioarele Angelicăi. De undeva, o voce strigă:

— Diavoliţa!

Cuvântul blestemat răsună îndelung şi, deodată, îngrozită parcă de ceea ce auzise, mulţimea tăcu. Atunci răsună vocea contelui de Peyrac care linişti mulţimea cu mâna ridicată, în semn de pace.

— Liniştiţi-vă, spuse el aspru, dar calm, solemn şi hotărât. Barbă de Aur, duşmanul nostru, e prins! Lăsaţi-l acum! Eu o să fac dreptate!

Capetele se plecară supuse şi mulţimea se retrase.

Fortul era aproape.

Angelica îl auzi pe conte dând ordin ca prizonierul să fie dus în sala gărzilor şi ţinut sub pază dublă.

În faţa uşii palisadei se deschidea pentru ea refugiul apartamentului din donjon. Dar rămase nemişcată şi, deodată, se întoarse şi înfruntă mulţimea adunată care o urmărea. În primele rânduri erau protestanţii rochelezi. Angelica înţelegea că, dacă s-ar fi purtat ca o femei vinovată şi şi-ar fi ascuns teama în apartamentul din fort, n-ar fi putu să mai iasă de acolo fără să fie ucisă cu pietre. Cunoştea firea neiertătoare a rochelezilor, furia superstiţioasă a marinarilor şi chiar pe cea mai puternică, a englezilor, când ar începe să şuşotească pe seama ei şi a soţului său şi fiecare, după credinţele lui, o să se înarmeze cu apă sfinţită sau chiar mai rău, cu muschete, cum făcuseră deja rochelezii în timpul unei răzmeriţe la bordul unei corăbii.

Singurul mod de a îmblânzi acele conştiinţe confuze era să se impună, să descurajeze bârfele, să lase impresia că are conştiinţa curată. Dacă nu putea să ascundă faţa aceea de femeie adulteră, cum o acuzau ei, să se arate tuturor curajoasă, în ciuda palorii, a cearcănelor de sub ochi şi a urmelor ruşinoase de lovituri primite în disputa conjugală, era pierdută.

Se eliberă de o mână care o trăgea, poate a lui Juan Alvarez, care vroia să o bage înăuntru. Ea nu accepta nici să fie judecată şi nici să fie prizonieră. Vor trebui să folosească forţa ca s-o supună şi va vedea dacă Joffrey vroia să adauge o nouă insultă la toate celelalte!

Femeie adulteră! Fie! Ei bine, cum trebuie să se poarte o femeie adulteră atunci când vrea să împrăştie valul calomniilor şi să-şi păstreze demnitatea ei şi pe cea a soţului ei, să salveze ceea ce mai poate fi salvat? Trebuie să facă faţă, purtându-se ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca şi cum totul ar fi “ca înainte”.

— Aş vrea să văd imediat în ce stare sunt răniţii de ieri, spuse ea cu voce tare, dar la fel de calmă ca de obicei, adresându-se femeii care era mai aproape de ea; unde sunt cei de pe "Sans-Peur"?

Femeia de îndepărtă de ea furioasă. Dar Angelica traversă îndrăzneaţă Gouldsboro-ul, hotărâtă să le arate cine era şi ce vroia să fie în ochii tuturor.

La un semn al contelui, doi soldaţi o opriră. Dar nici asta nu o sperie. O să se impună, iar bârfele se vor linişti la apropierea ei, dacă n-o să le dea ocazia să continue. Şi Angelica nu vroia ca şi băiatul ei, Cantor, să sufere.

Toate se învălmăşeau în capul ei, sfârşită cum era de foame şi de oboseală, dar nu vroia să se odihnească până când nu avea să stăpânească din nou Goldsboro-ul şi să se poată învârti în jurul răniţilor fără teamă.

Cea mai mare parte dintre răniţii de pe "Sans-Peur" se întorsese pe corabie, în radă, iar cei mai grav răniţi, ca şi cei de pe "Gouldsboro", erau îngrijiţi în sat.

Angelica intra în case, cerea apă, cârpe, alifii şi ajutor, iar rochelezii şi nevestele lor erau obligaţi să o sprijine fără voia lor.

Răniţii o aşteptau cu nerăbdare în speranţa că ea le va schimba bandajele îmbibate cu sânge şi puroi. În vindecarea plăgilor deschise ea vedea un semn al puterii care avea să-i redea demnitatea. Toţi oamenii aceia murdari şi suferinzi erau, de fapt, mai puţin sensibili la zvonurile care circulau pe seama frumoasei şi nobilei contese din ţinuturile sălbatice ale Americii, într-o zi de bătălie, decât la vindecarea şi uşurarea pe care o aducea cu ea.

— Doamnă, o să-mi salvaţi ochiul?... N-am putut să dorm toată noaptea cu ţânţarii ăştia...

Piraţii răniţi de pe "Coeur de Marie" fuseseră duşi, împreună cu prizonierii sănătoşi, în hambar, fiind bine păziţi de un cordon de santinele înarmate. În plus, clădirea se afla în prejma unui bastion al fortului, iar măsurile de precauţie nu erau nejustificate, pentru că oamenii de pază îi spuseseră contesei că prizonierii lor, aflând de capturarea lui Barbă de Aur, erau foarte neliniştiţi şi era periculos să intre. Doi mateloţi îi propuseră să o însoţească înăuntru cu muschete încărcate, dar ea îi refuză.

— Îi cunosc pe oamenii aceia şi... puţin îmi pasă, de fapt!

Le ordonă celor două gărzi spaniole să rămână afară şi îi privi atât de poruncitor, încât nu îndrăzniră să facă altfel.

Între autoritatea, sfântă pentru ei, a contelui de Peyrac şi cea fascinantă a Angelicăi, bieţii Louis şi Pedro nu ştiau ce să facă.

Angelica nu se temea să rămână singură în mijlocul piraţilor de pe “Coeur de Marie”. Dimpotrivă, se simţea mai bine acolo, pentru că erau ca şi ea în ziua aceea: nefericiţi şi ameninţaţi. Neliniştiţi, ei simţeau nevoia unor îngrijiri şi a unor mângâieri din partea mâinilor ei pe care le ştiau pricepute şi salvatoare. Prizonierii sănătoşi îşi ascundeau teama pentru un viitor nu prea îmbietor care se apropia din ce în ce mai mult. Poate era ultima dimineaţă pe care o trăiau. Învingătorul, stăpânul de la Gouldsboro, venise să-i vadă în ajun şi privise cu asprime chipurile lor de condamnaţi.

— Domnule, îndrăznise să întrebe cavalerul de Barssempuy, ce vreţi să faceţi cu noi?

— Frânghia pentru toţi, răspunse Peyrac sălbatic, nu lipsesc vergile pe catargele corăbiilor!

— Asta e norocul nostru, gemeau piraţii. Am căzut pe mâna unui om mai sângeros decât Morgan!

Cruzi ei înşişi, având la activ mai multe torturi sau mâini tăiate, nefericiţi spânzuraţi sau arşi pe rug, pentru că soarele Caraibelor aprinde în inimile bărbaţilor dorinţa de a face rău, nu mai sperau nici o îngăduinţă pentru ei. Cei mai buni dintre ei nu se felicitau acum pentru că voiseră să se cuminţească.

— Şi când te gândeşti că vroiam să devenim colonişti şi să ne întemeiem familii! Ultima noastră campanie ne-a dus la pierzanie.

În neagra disperare sau cenuşia resemnare care îi stăpânea pe rând, apariţia Angelicăi aduse o lumină. Lumea bărbaţilor e aspră, dar cea a aventurierilor mării e şi mai aspră. Nici o crăpătură, nici o spărtură în carapacea groasă a existenţei lor, trăită cu sabia în mână, cu setea de aur în inimă şi cea de rom în gât. Deodată, femeia aceea umplea golul din inimile lor, o femeie care nu era nici pradă, nici târfă şi nici nu aveau timp să se întrebe ce era de fapt, pentru că ea îi atingea cu mâinile şi se simţeau cuceriţi, fără altă posibilitate decât de a o respecta şi de a i se supune cu umilinţă.

Era o uşurare pentru toţi să o vadă venind din nou cu raniţa ei plină de leacuri, în dimineaţa aceea în care Barbă de Aur tocmai fusese prins. Ea îngenunchea la căpătâiul bolnavilor şi se apuca imediat să-i panseze şi să-i îngrijească. Unora le veni ideea să o ia prizonieră ca să-şi salveze vieţile. Or să negocieze cu ticăloşii ăia de la Gouldsboro şi, în funcţie de rezultatele obţinute, or să trimită un deget, un ochi sau un sân al frumoasei soţului ei, acel "sângeros" care vroia să-i ucidă pe toţi şi ar fi fost un adevărat diavol dacă după toate acelea nu reuşeau să iasă de acolo. Într-o asemenea situaţie limită nu era o soluţie bună?... Şi o folosiseră de altfel de prea multe ori ca să nu dea rezultate. Ochi strălucitori urmăreau părul luminos al Angelicăi care se învârtea printre ei, în umbra hambarului. Dar nimeni nu îndrăzni să schiţeze nici cel mai mic gest. Doar tânărul Barssempuy rupse tăcerea ca să-i pună o întrebare:

— E adevărat, doamnă, că Barbă de Aur a fost prins?

Angelica aprobă în tăcere.

— Ce-o să se întâmple cu el? reluă locotenentul cu o voce neliniştită. Nu se poate să-l spânzure, doamnă... E un om cu totul extraordinar! Noi ne iubim căpitanul, doamnă.

— Soarta lui depinde de hotărârile domnului de Peyrac, răspunse scurt Angelica. El e stăpânul.

— Da, dar dumneavoastră sunteţi stăpâna, se auzi glasul ascuţit al lui Aristide Beaumarchand. După ce se spune...

Dar sub privirile Angelicăi el se ghemui cu braţele încrucişate în jurul pântecului pe care şi-l proteja ca o femeie însărcinată care se teme să nu-şi piardă comoara preţioasă.

— Tu ai face mai bine să taci, i-o reteză ea cu răceală, că altfel te strâng de gât.

Ceilalţi râdeau, uitând pentru o clipă situaţia în care se aflau. După ce termină cu pansatul, contesa plecă. Nu se simţea în stare să glumească alături de pleava aceea, dar, după ce închise uşa în urma ei, nu-i mai păsă.

Cu toate că încerca să se stăpânească, în cele din urmă era îngăduitoare cu învinşii. Briganzi sau soldaţi, oameni ai pădurii sau marinari, după ce îi îngrijea, nu se putea abţine să nu ţină la ei. Ataşamentul acela irezistibil venea din faptul că, aplecându-se asupra durerilor lor, îi cunoştea mai bine. Omul bolnav e neajutorat. Atunci cedează uşor şi se supune de bunăvoie şi, chiar dacă rezistă, e uşor să-l copleşeşti. Dincolo

de firea aspră, sălbatică, încăpățânată, atunci când erau slăbiți bărbații își pierdeau armele și Angelica reușea să le cucerească inimile naive de copii. Când se vindecau erau tot sub stăpânirea ei, pentru că erau înspăimântați de faptul că ea îi cunoștea mai bine chiar decât ei înșiși.

După ce ieși afară, dădu ordin să li se aducă prizonierilor zaruri și cărți de joc ca să treacă mai ușor orele de captivitate.

8

Cu totul altceva era să le înfrunte pe femeile de la Gouldsboro! Cu ele nu era ușor și ea știa că nu are prea mari speranțe! Virtutea lor năștea spiritul de dreptate și de condamnare. Dar ea simțea o putere de refacere aproape miraculoasă pe care nimic nu o putea slăbi.

Avea să le închidă gura înainte ca valul de fiere să le cuprindă pe toate, într-un noroi amar din care nimic nu mai putea renaște.

Înainte de a intra pe ușa hanului de lângă fort unde presimțea că erau adunate, Angelica avu o ușoară șovăială și spuse o rugăciune. Bineînțeles că erau acolo, cu bonete albe sau negre. Doamna Manigault trona mai impunătoare ca niciodată, doamna Carrere nu-și găsea locul, Abigaël Berne stătea de partea cealaltă a șemineului, palidă și demnă, cu o expresie hotărâtă pe fața ei frumoasă de madonă flamandă. Intrarea contesei părea să fi întrerupt o discuție în care, odată în plus, Abigaël displăcuse tovarășelor sale prin blândețea părerilor ei.

— Doamnă Carrere, se adresă Angelica patroanei hanului, vreți să fiți atât de bună să-mi aduceți cina în apartamentul din donjon? V-aș mai ruga să faceți și focul și să-mi pregătiți un vas cu apă ca să mă spăl.

— "Toată apa râurilor nu poate spăla sufletul vinovat și toată hrana pământului nu potolește pofta celui care l-a jignit pe Domnul", cită doamna Manigault din spate.

Angelica primi săgeata în plin, dar era pregătită pentru asta. Dincolo de furia ei, de pornirea împotriva acelor cumetre,

ştia că femeile acelea pe care le considera în continuare prietene, erau prinse între păreri opuse şi nu ştiau ce să facă.

În spatele severităţii doamnelor de la Gouldsboro pentru purtarea aşa-zis jignitoare a contesei, mai era şi indignarea de a vedea înşelat un bărbat pentru care toate aveau o admiraţie adâncă şi chiar ceva mai mult, un sentiment slab, ascuns, dar un sentiment totuşi pentru hughenoţii aceia cu inimile calde sub gheaţa învăţăturilor primite.

Acel "eu am spus-o întotdeauna" al doamnei Manigault se răspândise în zilele acelea de-a lungul străzilor în Ziua Domnului la catolici. Nu o acuzase ea pe contesă în faţa servitoarei domnului Berne ca pe o agitatoare primejdioasă?... De ce mai susţinea Abigaël că în purtarea actuală a doamnei de Peyrac nu era nimic de reproşat!

— O orgolioasă! răspundea doamna Manigault, întotdeauna am spus!

"Şi până la urmă cine ştie ce s-a întâmplat de fapt?" spuneau cele care erau de partea Angelicăi.

Zvonuri, aluzii, subînţelesuri. Elveţianul era beat când spusese lucrurile acelea jignitoare despre ea şi domnii Manigault şi Berne erau martori... Dar iată că vinovata apăruse cu fruntea sus în mijlocul lor, răspunzând printr-un uşor surâs dispreţuitor la aluzia doamnei Manigault.

Era lângă ele, aşa cum fusese când împărţiseră împreună viaţa grea de la La Rochelle. Îşi aminteau că femeia aceea alergase cu ele pe câmp ca să se apere de dragonii regelui şi le luase cu ea ca să le salveze...

— Să alegem între bănuială şi adevăr, spuse Angelica învăluind-o pe îngâmfata doamnă într-o privire liniştită. Cred că pentru mine spuneţi asta, nu-i aşa, scumpă doamnă Manigault? Vă mulţumesc, dar până atunci e nevoie nu atât să-mi purific sufletul vinovat, sau nu, cât să-mi refac puterile. Vreau să vă spun că n-am mâncat decât un ştiulete de porumb de două zile de când am venit în cătunul ăsta de la Gouldsboro, doamnelor.

N-ar fi o laudă în ce priveşte ospitalitatea dumneavoastră, dacă n-aş şti că grijile şi nenorocirile ne-au copleşit pe toţi de ieri încoace cu bătăliile şi răniţii ăştia. Cerând ceva de mâncare, n-am făcut decât să exprim o nevoie foarte naturală pe care şi dumneavoastră o aveţi, doamnelor.

O parte din acele bune rocheleze erau într-adevăr aşezate la masă în fața unui fel de mâncare ispititor, însoțit cu un pahar de vin. Ocupate din ajun cu treburile casei, cu copiii, cu răniții, erau acum şi ele la capătul puterilor şi profitaseră de linişte ca să se odihnească puțin în hanul doamnei Carrere. Prinse în flagrant delict de lipsă de austeritate, rămaseră tăcute, cu lingura în mână.

— Dar vă rog, vă rog, insistă Angelica înțelegătoare, nu vă deranjați din cauza mea. Continuați. Nu vreau să vă acuz de ceva. Aveți tot dreptul să vă refaceți puterile, dragele mele prietene. Dar acceptați ca şi contesa de Peyrac să facă acelaşi lucru. Sper să-mi trimiteți cât mai repede gustarea, doamnă Carrere... Abigaël, draga mea, ai putea să vii cu mine puțin? Am ceva să-ți spun.

Cu un picior pe prima treaptă a scării care ducea în camera ei, Angelica ridică spre soția lui Berne o privire sinceră.

— Abigaël, te îndoieşti de mine?

Masca dispăru şi oboseala ei ieşea la iveală. Abigaël se îndreptă grăbită spre ea.

— Doamnă, nimic nu poate distruge prietenia pe care o am pentru dumneavoastră, dacă asta nu vă jigneşte.

— Inversezi rolurile, buna mea Abigaël. Pentru mine, prietenia ta a fost întotdeauna prețioasă. Crezi că o să uit vreodată cât de bună ai fost cu mine când am venit la La Rochelle cu copilul în brațe? Nu te-ai arătat disprețuitoare cu biata servitoare care eram pe atunci. Lasă deci tonul ăsta pretențios care nu încape între noi. Îți mulțumesc pentru ceea e mi-ai spus. Îmi dai curaj. Nu pot să-ți explic încă ceea ce s-a întâmplat, dar nimic nu e aşa de grav cum vor să lase să se înțeleagă gurile rele.

— Sunt sigură de asta, spuse fiica pastorului Baucaire.

Ce farmec avea în dăruirea bunătății ei materne casta şi pura Abigaël de la La Rochelle! Bunătatea o înnobila.

Ochii ei limpezi mărturiseau compasiunea. Copleşită, Angelica îşi lăsă fruntea pe umărul flamandei.

— Abigaël, mi-e frică. Mi se pare că am intrat într-un vârtej infernal... amenințări se ridică din toate părțile... ca să mă doboare. Dacă el nu mă mai iubeşte, ce-o să se întâmple cu mine?... Nu sunt vinovată... nu chiar aşa de vinovată cum se spune... Dar toate se înlănțuie ca să mă strivească.

— Vă cunosc sinceritatea inimii, răspunse femeia, mângâind cu mâna ei moale fruntea contesei. Sunt de partea dumneavoastră şi vă iubesc.

Auzind un zgomot de paşi, Angelica îşi ridică fruntea în grabă. Nimeni în afară de Abigaël nu trebuia s-o vadă şovăind. Dar bunătatea acesteia îi dădea puteri.

Îi făcu prieteneşte cu ochiul.

— "Ele" ar fi vrut să mă vadă alungată de aici, nu-i aşa? S-au săturat deja de o păcătoasă ca mine la Gouldsboro... Dar nu te teme, Abigaël. Am fost lângă tine când ai născut şi o să rămân lângă tine atât cât o să ai nevoie de mine, chiar dacă trebuie să îndur o viaţă de infern din cauza lor.

Din păcate, nu se petrecuse nimic din ceea ce sperase ea. Dorise să stea în prag cu prietenele ei şi să-şi spună toate noutăţile. Pe urmă ar fi vizitat toată aşezarea. Ar fi cercetat socotelile şi ar fi organizat serbări la care ar fi invitat echipajele navelor aflate în port. Mereu e câte ceva de sărbătorit în timpul verii. Trebuie să munceşti să aduni, să înmagazinezi, să schimbi. Odată cu năvălirea oamenilor pe ţărmuri, activitatea devenea febrilă. Repede! Repede! Iarna o să vină...

Dar nimic nu semăna cu ceea ce visase. Departe de a fi o sărbătoare, zilele acelea de vară năvăleau ca un torent noroios încărcat de necazuri, disperare, suferinţe, îngroşându-se cu valul unor primejdii necunoscute dintr-o clipă în alta.

9

"Ce credea Joffrey? Ce hotăra în privinţa ei? Dar a lui Colin?"

Liniştea aceea şi absenţa lui deveneau de nesuportat. În fiecare moment al zilei care dura parcă de secole, se temea şi spera, pe rând, că el o să o cheme.

O să apară în faţa lui, fie, dar era preferabil îndoielii în care o lăsase să se zbată. Să strige, să roage, să urle, să acuze la rândul ei ar fi uşurat-o. Furia şi orgoliul, instinctul de apărare care o susţinuseră de dimineaţă scădeau pe măsură ce timpul trecea. Îndepărtând-o, îngrozind-o, el o supunea unei adevărate

torturi şi abia reuşise să înghită câteva bucăţi din mâncarea pe care o ceruse şi pe care doamna Carrere i-o trimisese.

După-amiază plecă în căutarea lui Cantor şi îl găsi în apropierea portului în care îşi făcea de lucru.

— Să nu crezi bârfele care circulă pe seama mea, îi spuse ea cu ardoare. Ştii cât de superstiţioşi sunt oamenii ăştia. Nu spuneau despre mine că sunt o... Diavoliţă, la Québec? E de ajuns ca o femeie să fie prinsă cu un pirat şi calomniatorii încep să-şi ţească pânza. Barbă de Aur s-a purtat cavalereşte cu mine şi într-o zi o să-ţi povestesc cine e şi de ce i-am fost prietenă.

— Oricum n-o să fiu de faţă la spânzurarea lui, spuse Cantor care părea că nu vrea să zăbovească prea mult asupra explicaţiilor. Plec astăzi la flux pe "Le Rochelais". Tata mi-a încredinţat comanda iahtului.

Îşi înălţă fruntea mândru de răspunderea lui de căpitan la cincisprezece ani pentru a nu se mai îngrijora de vârtejurile ascunse care răvăşeau colonia. Era mulţumit că a putut să se întoarcă la timp ca să ia parte la bătălia navală, dar era de-a dreptul încântat că o să plece din nou ca stăpân al corabiei, pe oceanul a cărui viaţă tumultuoasă îi era aşa de apropiată. Îşi umflă pieptul şi adăugă pătruns de propria importanţă:

— Trebuie să duc până la Houssnock mărfuri care vor fi transportate imediat la Wapassou de Kurt Ritz şi şase oameni aleşi de el pe care îi iau cu mine la bord.

— Cum? se miră Angelica, un curier pleacă la Wapassou peste câteva ore şi eu nu sunt anunţată?... Laurier! Laurier! strigă ea un băieţel care trecea, vino repede să mă ajuţi să adun stridii pentru Honorine.

De abia avu timp să mâzgălească un bilet pentru familiile Jonas şi Malaprade.

— Să ne grăbim, mareea nu aşteaptă, o îndemna Cantor.

Elveţianul Kurt Ritz stătea pe dig cu halebarda în mână, supraveghind încărcarea baloţilor şi îmbarcarea oamenilor care, fiind ca şi el germani de origine sau elveţieni, purtau costume de paradă – urmă a costumelor pedestraşilor nemţi care aveau vesta scurtă ajustată cu mâneci mari bufante şi răsfrânte peste cămaşă, pantaloni scurţi bufanţi din stofă, cu nasturi de aur, traşi peste genunchi şi împodobiţi în lung cu panglici strălucitoare a căror fluturare dădea veşmântului o înfăţişare de

ringrav[1] şi, după moda neobişnuită şi măreaţă din secolul trecut, şliţul era din satin auriu. Un guler răsfrânt înlocuia podoabele de dantelă de odinioară. Pălăria mare, amestec între toca de pe vremuri şi fetrul modern, era împodobită cu o pană roşie de struţ. La centură purtau agăţată o cască din oţel auriu, iar suliţele le dădeau o înfăţişare războinică.

Kurt Ritz era foarte potrivit ca sergent, care "trebuie să fie un bărbat deştept, puternic, înţelept, binecrescut, să aibă experienţa războiului şi dacă se poate să fie înalt şi arătos". În plus, avea sabie, semn al calităţii de gentilom pe care o dobândise în slujba regelui Franţei, în Austria, împotriva turcilor.

Angelica nu-l mai văzuse din noaptea în care îl surprinsese agăţat de "pavilionul" cabinei din spate a corabiei lui Barbă de Aur, în afară de o scurtă întâlnire în umbra serii în care se întorsese la Gouldsboro. Îi căută o clipă ochii, fără să-l recunoască. Ceilalţi i-l arătară, iar ea îi dădu mesajul pentru Jonas, fără să se sinchisească de privirea lui distantă şi dispreţuitoare. Bineînţeles că o să o acuze mereu pentru ceea ce zărise acolo, pe corabie. Oare o să vorbească despre asta şi la Wapassou? Nu putea să se umilească şi să-i ceară să tacă. Intuiţia îi spunea că bărbatul acela era destul de cumsecade. Aspru, rece, dar cu aerul acela seniorial pe care îl au muntenii, nu era deloc meschin.

Zărindu-l pe contele de Peyrac apropiindu-se de port, însoţit de Roland d'Urville şi Gilles Vaneireick, Angelica plecă grăbită.

De ce fugise oare din faţa lui?... Din faţa soţului ei?

Rătăcea printre locuinţele noi din Gouldsboro, pustii acum, pentru că sătenii erau în port să vadă plecarea iahtului. Nu găsise de data asta curajul să rămână acolo, la câţiva paşi de el, în mulţimea care îl privea. Şi totuşi ar fi trebuit să fie acolo, să-şi fluture eşarfa când iahtul comandat de noul căpitan, Cantor de Peyrac, îşi umfla pânzele... Dar nu reuşise. Aceasta era cea mai grea înfrângere din dimineaţa aceea.

El avea dreptate. Dar cum avea să se sfârşească lupta aceea? Atât timp cât ea nu cunoştea soarta lui Colin, Joffrey rămânea o ameninţare, braţul ridicat ca să lovească şi, în adâncul inimii ei, duşmanul de neînduplecat.

---

[1] ringrav – pantalon legat sub genunchi din secolul al XVII-lea. (n.tr.)

Şi totuşi, de câte ori nu susţinuse contele că o să-l omoare pe cel care va încerca să-i fure soţia? Cu moartea în suflet nu putea să nu-şi amintească de cuvintele lui. O spusese lui Pont-Briand şi lui Lomenie.

Colin va fi condamnat nu atât ca pirat, cât mai ales ca rival. Dar asta nu putea să se întâmple. Nu pentru atâta lucru! Nu din cauza ei! Dumnezeule, nu lăsa să se întâmple asta!...

10

Seara, în fort, unde se întorsese după ce-i mai examină o dată pe răniţi şi unde se ascundea ameţită de somn şi de griji, Angelica observă în camera ei două lăzi care nu fuseseră acolo mai înainte. În una din ele erau rochii, veşminte felurite, dantele, lenjerie, mănuşi, pantofi. În cealaltă erau tot felul de obiecte luxoase pentru uşurarea vieţii de zi cu zi.

Lucrurile acelea veneau din toate părţile Europei. Joffrey de Peyrac le comandase probabil lui Erikson înainte de plecare, în toamnă, şi "Gouldsboro" tocmai le adusese. Era acolo toată frumuseţea, rafinamentul şi strălucirea unei lumi îndepărtate.

Angelica abia dacă le atinse cu o mână aproape indiferentă, ca pe urmele unei iubiri pierdute. Motivul pentru care fuseseră aduse în camera ei în seara aceea îi rămânea necunoscut şi, în starea de spirit în care se găsea, o nelinişte ca o capcană.

Întoarse spatele acelor daruri somptuoase şi încercă să doarmă puţin. Tremura cu gândul la ce se putea întâmpla cât ea dormea. Dacă, trezindu-se în zori, o să vadă trupul lui Colin atârnând într-o spânzurătoare?

Pe înserate încercase să-l întâlnească pe soţul ei cu orice preţ, dar nu-l găsise nicăieri. Unii spuneau că plecase ca să se întâlnească undeva cu o corabie. Neputincioasă, se hotărâse în cele din urmă să se odihnească puţin. Dar neliniştea ei rămânea trează.

După un somn scurt şi greu se trezi în mijlocul nopţii şi, nemaiputând să doarmă, începu să se plimbe de colo până colo prin cameră, bântuită de gânduri negre. Ceasurile de odihnă îi treziseră mânia faţă de soţul ei. Era adânc jignită de purtarea aceea de stăpân nemilos şi bănuitor.

Joffrey o lăsase ani întregi de una singură, dar astăzi vroia totul, chiar şi fidelitatea ei în trecut. Se ferise el chiar aşa de

mult să guste plăcerea trupului acelor femei în absența ei?... Şi totuşi vroia cu orice preț să smulgă taine care îi aparțineau numai ei. Să ceară socoteală, acuzând-o pe deasupra de mai mult decât făcuse în acea perioadă de văduvie care trezea gelozia lui masculină...

Ea nu vedea, atunci când se gândea la acei cincisprezece ani petrecuți departe de el, decât un lung şir de nopți reci în singurătate în care tinerețea ei de femeie frumoasă se consumase plângând, amintindu-şi de el, regretându-l, dormind singură cu pumnii strânşi. Avusese mereu un somn de copil şi asta o salvase. Când urca la "Masca Roşie", dormea într-un pat îngust, ruptă de oboseală, iar în zori era gata să înceapă ziua de la capăt cu munca ei în care nu era loc de iubire, în afară de situația în care trebuia să împingă pe uşă afară un muşchetar prea îndrăzneț. Pe când era vânzătoare de ciocolată, Ninon de Lenclos îi reproşa că trăieşte ca o pustnică.

Ca nişte lumini palide, tremurătoare, repede stinse, erau pe ici, pe colo, nopți de iubire în brațele unui poet din Paris urmărit de poliție, sau în ale urmăritorului său, Desgrez. Şi unul şi altul erau prea ocupați cu treburile lor ca să mai aibă timp şi de ea.

La curte, în ciuda atmosferei erotice din jurul ei, trăise oare o viață mai senzuală? Poate chiar mai puțin decât înainte. Iubirea regelui o izola de tot. Ambiția iresponsabilă unită cu respectul pentru o fantasmă iubită spre care întindea brațele fără încetare o ținuseră departe de aventuri şi de legături uşoare care i-ar fi devenit repede nesuferite. Atunci ce-i mai rămăsese?

Câteva nopți cu Racoski, prințul urmărit. O îmbrățişare grăbită, o seară de iubire cu ducele de Lauzun – un pas greşit care ar fi putut să o coste foarte mult. Şi cu Philippe, al doilea soț al ei? De două ori, poate de trei? Oricum, nu mai mult. Apoi Colin...

Adunate – îşi spuse ea – erau în cincisprezece ani nu mai puține nopți de iubire decât petrece o burgheză de rând în patul soțului legitim în trei luni... sau ea însăşi în brațele lui Joffrey în mai puțin timp chiar.

Asta da motiv ca să fie pură la sfârşitul infamiei şi să se spună despre ea că este o Messalină fără ruşine!... Degeaba ar încerca să-l facă pe Joffrey să înțeleagă realitatea, chiar făcând pentru el o socoteală amănunțită ale cărei argumente logice l-ar face pe un om de ştiință să o ierte.

Din păcate simțea că și pentru un om inteligent ca Joffrey de Peyrac nu trebuia să contezi pe obiectivitatea lui în ale inimii, pentru că devenise furios ca toți bărbații care simt că ceva ce le aparține e în joc. Bărbații își pierd mințile atunci și chiar cei mai aleși refuză să înțeleagă ceva.

Și totuși, de ce atâtea discuții pentru un sărut? Ce e un sărut până la urmă? Buze care se ating și se întrepătrund, inimi care se ating. Două ființe rătăcite care se îmbrățișează sub protecția unei forțe divine, se încălzesc cu răsuflările lor, se recunosc în bezna unei nopți în care au mers prea multă vreme singuri. Bărbatul! Femeia!

Nimic altceva. Totul.

Și ce înseamnă o îmbrățișare dacă nu se prelungește starea aceea rar gustată de ființa umană?... Poate chiar niciodată!

Dacă asta era... într-adevăr asta era un sărut, atunci Joffrey ar fi avut dreptate s-o învinovățească pentru cel pe care i-l dăduse lui Colin, devenit Barbă de Aur.

Viața e o lucrare, o artă dificilă. Dar ceea ce ea de fapt cel mai greu pentru Angelica era să admită în orgoliul ei că izolarea, disprețul, mânia și celelalte manifestări ale căror lovituri le simțea până în adâncul conștiinței aveau o justificare în purtarea ei care, în unele momente, fusese de neiertat și ea știe asta.

Pentru a-și regăsi liniștea trebuia să acorde acelui pas greșit valoarea lui reală și ea nu reușea să facă lucrul acela singură. Uneori se învinovățea fără putință de scăpare, alteori nu mai vedea în tot ce făcuse decât un moment plăcut pe care orice femeie frumoasă are dreptul să-l fure uneori vieții.

Dimineața umedă și neguroasă o smulse din vârtejul de gânduri. Căzu epuizată pe patul rece și gol. Soarta lui Colin o tortura neîncetat. Zorii cenușii aduceau cu ei cântecul necontenit al turturelelor în armonii care se strecurau ușor în cameră. Acele sunete blânde erau pentru Angelica un capriciu al vieții. Cântecul îi amintea mereu anotimpul scurt și tumultuos pe care îl trăise în anul acela la Gouldsboro și pe care avea să-l numească în sinea ei: vara blestemată.

Un anotimp de groază surdă care o pândise. Fiecare dimineață călduță, fiecare început de zi era însemnat tragic de cântecul legănat al păsării.

Dincolo de cețuri, zgomotele portului și ale satului care se trezea se auzeau din ce în ce mai puternic. Lovituri de ciocan? Se ridica o spânzurătoare?

O voce de marinar cânta plângerea regelui Renaud:

Când bătu de miezul nopţii
Regele s-a dus cu morţii.
Spune-mi, mamă, soră bună,
Ce se-aude-aşa, ce sună?
Fata mea, dulgherii, ştiu
Că lucrează la sicriu...

Angelica se cutremură. O spânzurătoare? Un coşciug?... Trebuia să iasă afară să facă ceva.

Dar ziua se scurse în legănarea vântului şi nimic nu se întâmplă.

Acum venise din nou seara şi o noapte neagră, fără stele, pentru că cerul era înnourat, plutea deasupra mării, coborând printre arbori.

Angelica, aşezată pe pervazul unei ferestre, privea dincolo de geam la doi bărbaţi care stăteau faţă în faţă. Traversă apoi grăbită curtea şi se îndreptă spre sala de Consiliu ca să stea de vorbă cu Joffrey.

Afară îi recunoscu pe cei doi. Joffrey... Colin. Stătea faţă în faţă în sala de Consiliu. Erau singuri şi nu ştiau că cineva îi privea.

Colin avea mâinile la spate, poate pentru că erau legate. Joffrey de Peyrac stătea lângă masa pe care erau suluri de pergament şi hărţi. Citea cu atenţie documentele, desfăşurându-le unul câte unul. Din când în când lua dintr-o lădiţă deschisă din faţa lui câte o piatră preţioasă pe care o examina cu ochi de cunoscător. În mâna lui sclipea un smarald. Când vedea buzele lui mişcându-se, Angelica înţelegea că-i pune o întrebare prizonierului. Acesta răspundea scurt. Colin se mişcă la un moment dat şi arătă cu degetul un punct pe hartă. Atunci ea observă că nu era legat...

Angelica tremura pentru Joffrey. Dacă, dintr-o pornire neaşteptată, Colin îl sugruma? Nu simţea el oare, la aşa mică distanţă, forţa acelui Barbă de Aur? Nu, părea că nu se teme deloc, că nu acordă nici o importanţă acelui lucru. Ce imprudenţă! Mereu acea sfidare a lucrurilor, a întâmplărilor, a oamenilor. Mereu acea dorinţă de a merge până la limită... ca să vadă... "Joffrey! Joffrey! Ai grijă!"

Se înfiora de teamă, neputincioasă, simţind din instinct că nu avea dreptul să intervină între cei doi bărbaţi. Trebuia să lase soarta să se pronunţe şi voinţele lor să se înfrunte într-o

luptă în care inima ei de femeie ar fi vrut să nu fie învins sau învingător.

Ochii ei îi fixau pe cei doi bărbaţi şi îmbrăţişau cu lăcomie, atraşi irezistibil, statura înaltă şi subţire, dar aşa de viguroasă a soţului ei. Despărţită de el prin zidul tăcut al geamurilor, era ca şi cum l-ar fi surprins în somn... Întotdeauna când îl privea cum doarme încerca o emoţie plină de teamă şi, uneori, o gelozie ascuţită, pentru că el avea şi în somn chipul acela de bărbat al cărui mister îi scăpa. Pe tâmplele brune un reflex argintiu punea o strălucire blândă, dar nu era decât o impresie. El rămânea străin, dur, inaccesibil. Şi totuşi nu era nimic din fiinţa lui care să nu-i fie cunoscut ei, soţiei sale şi care să nu-i umple inima în timp ce-l privea.

Fiecare amănunt era refăcut de ea: prudenţa şi înflăcărarea, stăpânirea de sine şi abilitatea, inteligenţa, experienţa ascunsă în spatele unei simplităţi omeneşti. Şi dacă expresia gânditoare a chipului său trăda profunzimea cugetului, Angelica îşi amintea la fel de bine din mişcările muşchilor sub veşmântul de catifea închisă la culoare de energia şi vigoarea aceea extraordinară, de puterea iubirii pe care o ascundea în trupul acela robust şi neîmblânzit.

Apoi ochii contesei se îndreptară spre Colin. Ivit din vremurile îndepărtate, regele sclavilor de la Miquenez era acolo. Hainele lui pestriţe de pirat păreau nişte biete zdrenţe pe umerii lui largi. Privirea lui albastră avea în seara aceea o strălucire suverană, cea a marelui Colin, obişnuit să citească în depărtările deşertului şi în adâncul sufletelor.

Pentru că era femeie şi aparţinea unui sex inferior, înrobit şi umilit de multe secole, Angelica era, fără voia ei, în înfruntarea aceea, de partea celui mai slab, Colin. Cunoscându-i pe amândoi, contesa ştia că Joffrey este mai puternic decât normandul.

Cunoscător al filozofiei şi ştiinţelor lumii, interesat de pasiunile adânci, nesfârşite ale spiritului, soţul ei putea să facă faţă tuturor suferinţelor fără să se clatine, chiar dacă sufletul era cel rănit. Colin însă era un incult, în ciuda inteligenţei lui Nu ştia nici măcar să citească şi rămăsese cu totul dezarmat în faţa unor lovituri atât de neaşteptate. Ea era cea care îl lovise şi remuşcările o copleşeau văzându-l acolo, supus şi învins dinainte, în ciuda forţei sale fizice de netăgăduit.

Simţi cum inima tresare deodată. Îl văzuse pe Joffrey îndepărtând cu mâna grămada de pergamente şi îndreptându-se

spre Colin. Simţi o spaimă atât de mare de parcă l-ar fi văzut scoţând pistolul şi trăgând în normand. Îi trebui ceva timp ca să-şi dea seama că Joffrey de Peyrac e dezarmat. Şi totuşi teama rămânea în suflet.

Dincolo de geamuri se petrecea un lucru hotărâtor. Îşi dădea seama de asta simţind fiorul lung care îi străbătea trupul, mintea încordată şi simţurile în alertă, gata să surprindă, să înţeleagă ceva. Se întâmpla ceva grav, dar totul se desfăşura în linişte, prin cuvinte pe care ea nu le putea auzi şi pe care cei doi bărbaţi le încrucişau ca pe nişte lovituri, vârfuri ascuţite de pumnal...

Joffrey se apropiase de prizonier şi îi vorbea cu ochii scânteietori aţintiţi asupra chipului încordat şi aspru al lui Colin. Pe faţa normandului se iveau mânia şi indignarea. Angelica îl văzu strângând pumnii ameninţător, tremurând de o furie neputincioasă.

Răspunse de mai multe ori negativ cuvintelor contelui, opunându-i o mândrie de leu neîmblânzit.

Joffrey se îndepărtă de normand. Se plimba în lung şi în lat, ca o felină în cuşcă, se învârtea în jurul lui Colin, privindu-l din când în când cu atenţie, ca un vânător care caută locul cel mai bun ca să lovească. Întorcându-se lângă el îl apucă pe uriaşul pirat de gulerul hainei şi îl trase lângă el ca pentru a-i spune un secret. De data aceasta vorbea foarte încet. O blândeţe primejdioasă se citea acum pe chipul lui Joffrey de Peyrac şi Angelica aproape ghici intonaţia fermecătoare a vocii lui. Aceea era figura lui de seducător, dar flacăra aprinsă în ochii lui era înspăimântătoare. Şi ceea ce bănuise se întâmpla: Colin ceda în faţa contelui.

Treptat, hotărârea sălbatecă de pe figura lui dispărea, se ştergea, şi în locul ei apărea confuzia, disperarea. Lăsă capul în jos într-un gest de deznădejde.

Ce putere avea contele de Peyrac pentru a-l doborî astfel pe Colin Paturel care nu se plecase în faţa lui Moulay Ismael şi a torturilor lui? Joffrey tăcea dar îl ţinea încă strâns pe normand, pândindu-l. În cele din urmă, capul blond se ridică din nou. Colin privea fix undeva în faţa lui şi Angelica se temu că a zărit-o în umbra geamului.

Dar Colin nu vedea nimic în afară, pentru că privea în adâncul fiinţei lui. Angelica îşi aminti de candoarea chipului adormit al acelui Adam în primele zile ale Creaţiei. Privirea lui

albastră, parcă somnoroasă se întoarse din nou spre Peyrac şi cei doi bărbaţi se priviră îndelung în tăcere.

Apoi Colin mişcă din nou capul, dar de data aceasta în semn de aprobare, de acceptare. Contele de Peyrac se întoarse de cealaltă parte a mesei. Nişte umbre se mişcară în cameră – gărzile spaniole intrau şi se aşezau în spatele prizonierului. Angelica nu văzuse când fuseseră chemaţi. Ieşiră, luându-l cu ei pe Colin.

Joffrey de Peyrac rămase singur în cameră. Se aşeză.

Angelica se retrase înfricoşată de gândul că el ar putea să o vadă, dar rămase în apropierea ferestrei, fascinată. Aşa cum o pândise el noaptea trecută pe insulă, fără ştirea ei, dorea să-l surprindă şi ea atunci când nu se ştia observat. Ce sentimente putea să ascundă? Ce mască putea să piară ca să-l vadă aşa cum era, să-i afle gândurile, hotărârile?

Bărbatul întinsese mâna spre lădiţa cu smaralde, celebrele smaralde din Caraibe furate de Barbă de Aur de la spanioli. Ţinea în mână o piatră de o mărime ieşită din comun; ridicând-o în lumină se cufundă în admirarea ei. Joffrey surâdea ca şi cum ar fi văzut în transparenţa pietrei preţioase un spectacol fantastic.

11

Ziua următoare era duminică.

Un sunet de corn se stingea în depărtare, iar glasul clopotului se auzea din clopotniţa de lemn, chemând la slujba reformaţilor. Ca să nu rămână în urmă, preoţii de pe corăbii şi părintele Beauce, cărora li se alăturase un călugăr franciscan reformat, de curând întors din păduri, hotărâră să facă o mare slujbă catolică pe vârful falezei, cu chivot, procesiune şi toate celelalte. Imnurile religioase se auziră în ceaţă toată dimineaţa, dar ceremoniile se sfârşiră fără incidente. După slujbă, curioşii veniră în port, unde se aşteptau vizitatori. La sunetele cornului se alăturară curând mugete. O mică barcă venită de la Port-Royal, din peninsulă, aducea două vaci şi un taur care fuseseră promise în schimbul hranei proaspete şi a uneltelor dăruite de Gouldsboro, care salvase colonia franceză abandonată de administraţia prea îndepărtată de la Québec. Debarcarea bietelor animale legate în chingi, cu un scripete, se desfăşura fără greutate, în aclamaţiile mulţimii.

Sosirea vitelor şi spânzurarea lui Barbă de Aur erau evenimentele zilei. Oare pedepsirea urma să aibă loc în ziua aceea? se întrebau toţi.

În agitaţia aceea, acostarea micuţei corăbii care îl aducea pe John Knox Mather, doctor în teologie la Boston, împreună cu principalii săi vicari, trecu neobservată. Acadienii veseli şi zgomotoşi şi chiar mic-machezii roşii, uriaşi cu feţe colţuroase ca de aramă, îl luară pe sus, fără să-l ştie pe onorabilul puritan.

Avea guler mare şi o capă genoveză largă, întunecată şi lungă, care îi ajungea până la călcâie şi în care se înfăşurase până sub ochi ca să se apere de vânt, iar vârful pălăriei cu banda argintie, austeră, părea mai înalt decât ale celorlalţi.

— Doream foarte mult să vă întâlnesc, îi spuse el lui Peyrac, ieşit în întâmpinarea sa; guvernatorul nostru ne-a amintit la ultimul sinod că, de fapt, Maine aparţine Angliei şi m-a rugat să vin să aflu de la dumneavoastră dacă mai este aşa...

Ochii lui cercetară neliniştiţi orizontul.

— Parcă am fi în timpul Saturnaliilor... Se spune că trăiţi alături de o vrăjitoare. Este adevărat?

— Este adevărat, răspunse contele. Veniţi... vreau să v-o prezint.

John Knox Mather păli, înfiorat ca o mlaştină la apropierea furtunii. Şi avea şi de ce: reformaţii înlăturaseră Sfânta Fecioară şi pe ceilalţi sfinţi ai Raiului – nu le mai rămâneau decât demonii. Apariţia unui duh rău îi făcea neajutoraţi şi lipsiţi de putere. Nu se puteau bizui decât pe tăria sufletelor lor. Din fericire, domnul Mather era un om stăpân pe sine, aşa că se pregăti să facă faţă întâlnirii cu vrăjitoarea.

Angelica, aflând că este chemată de contele de Peyrac, plecă de la căpătâiul unui rănit pe care îl pansa şi se duse cu inima tremurând ca să fie prezentată întunecatului personaj despre care i se spusese că este doctor în teologie din Boston şi care o fixa cu ochi îngheţaţi. De fapt era la fel de zăpăcit ca şi ea. Contesa îl înţelese, îi ură bun venit şi făcu o uşoară plecăciune. Din cuvintele pe care preotul le schimba cu soţul ei, află că va fi oaspete la Gouldsboro câteva zile şi că tot grupul va sărbători ziua aceea a Domnului, mulţumindu-i pentru darurile Sale.

Sosirea acelor oaspeţi la Gouldsboro întârzia rezolvarea problemelor importante şi grele care tulburau inimile şi conştiinţele, şi nu ştia dacă să se bucure sau dacă aşteptarea

aceea o ajuta la ceva. Comedia pe care o jucau toţi îi umplea inima de nelinişte. Angelica simţea nevoia să ţipe, să se roage, să se termine, să se ştie odată. Dar pumnul puternic al lui Joffrey de Peyrac îi obliga pe toţi să aştepte şi, sperând în bunăvoinţa lui, să-şi joace rolurile până la epuizare. Pentru că soţul ei o prezentase, trebuia să prezideze sărbătoarea. Se întoarse în fort ca să-şi caute o rochie în lăzile aduse din Europa.

Puţin mai târziu începu o ploaie iute dar şi cerul se însenină repede. Mirosurile ademenitoare ale ospăţului care se pregătea lângă han acoperiră izul puternic al mării. Vocile deveniră mai puternice. Trompetele sunară de câteva ori.

Gouldsboro avea deja tradiţiile sale bine stabilite. Angelica nu ştia că sunetele acelea chemau locuitorii pe esplanada din faţa fortului, dar ieşi mirată şi ea.

Afară totul strălucea curăţat de ploaie, în timp ce mici şuvoaie alunecau pe faleze până jos pe nisip. Femeile îşi ridicau poalele ca să le sară.

Ca şi apele acelea, oamenii în grupuri răzleţe se adunau dinspre corăbii, alţii dinspre pădure şi se îndreptau împreună – marinari, colonişti, hughenoţi, indieni, englezi, soldaţi, gentilomi, uniţi de sentimentul trecător dar de neuitat, de a aparţine aceluiaşi petec de pământ american, gata să asiste la un spectacol deosebit.

Cei care veniseră de la Champelaine călare, pe drumul bântuit de lupi sau cei care coborâseră din cătunul de pe coastă, pe drumul cu anemone, aveau muschete sau flinte şi înconjurau femeile şi copii. Se stabilise că nu era permis să te îndepărtezi la o jumătate de leghe în afara bătăii tunurilor de la fort fără o armă asupra ta. Vara era anotimpul în care începeau raitele irochezilor şi nimeni nu era la adăpost de atacurile abénachezilor asupra albilor pe care îi considerau duşmani.

Copiii alergau şi Angelica îi auzea strigând:

— Cică o să-l spânzure pe Barbă de Aur!

— Da' mai-nainte o să-l "împungă" niţel...

Simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Ceasul de care se temuse de la prinderea lui Colin sosise.

"Nu, nu. N-o să-l lase să-l spânzure. O să vadă Joffrey ce-o să fac".

Înaintă până în faţa fortului şi, fără să-i pese de privirile care o urmăreau, se aşeză în mijlocul mulţimii. Nu o mai interesa în clipa aceea ce credeau despre ea şi nu-i mai păsa de bârfele

pe care le putea stârni prezenţa ei. Un tremur interior o cuprinsese dar se străduia să rămână stăpână pe sine.

Rochia pe care o alesese fără să se gândească prea mult era sobră şi somptuoasă, o rochie ciudată din catifea neagră, împodobită cu o dantelă fină brodată cu perle minuscule. "O rochie pentru înmormântările regilor", îşi spusese. Dar era hotărâtă să nu meargă la înmormântarea lui Colin pentru că avea să-l salveze. În ultima clipă îşi dăduse cu fard pe obrajii palizi.

Avea o figură înspăimântătoare. Cu atât mai bine!

Unii observaseră paloarea ei dar nimeni nu spunea nimic. Strălucirea verde a ochilor oprea vorbele pe buze.

— Priviţi-o, îi şopti în engleză Vaneireick, lordului Sherrylgham, e fascinantă. Ce prezenţă! Ce orgoliu! Foarte englezesc, dragul meu. A, uite, l-a văzut pe conte. Înfruntă privirile, duşmănia, acuzaţiile cu fruntea sus şi nu i-ar umili nici dacă ar purta pe piept litera A, pe care – cred că ştiţi – puritanii din Massachusetts o pun femeilor adultere.

Anglicanul făcu o figură plictisită.

— Puritanii nu au simţul nuanţelor, dragul meu.

Îi aruncă apoi o privire furişă lui Knox Mather, care vorbea cu vicarii săi despre justificarea teologică a spânzurării unui om în ziua Domnului. Era bine să dea semnalul unui ospăţ într-o asemenea zi, trăgând frânghia unei spânzurători? Sau, dimpotrivă, asta l-ar ajuta pe Cel de Sus să-l primească mai bine pe cel trimis la judecată?

— Noi, oamenii de lume, relua lordul englez, suntem de acord să iertăm uşor o femeie aşa de frumoasă dacă e puţin păcătoasă.

— Cât pariaţi că o să-şi apere iubitul cu tot atâta aprindere şi pasiune ca o lady Macbeth?

— Douăzeci de lire. Lui Shakespeare i-ar fi plăcut ţărmurile acestea care sunt ale englezilor de drept. Şi chiar în spiritul lor...

Lordul îşi duse la ochi lentilele cu şnur care făceau furori în anotimpul acela la Londra şi care atârnau pe vesta lui de brocart.

— Dar dumneata, Vaneireick, pe cât pariezi că femeia asta care pare atât de slabă, are rotunjimi foarte plăcute atunci când îi dai jos veşmintele, asemeni unei Venus ieşită din valuri?

— Să nu pariem deloc, dragul meu, ştiu deja despre ce este vorba pentru că am atins-o. Prinţii englezi sunt în mod

sigur oameni cu gust. Ai ghicit, milord. Silfida aceasta e moale ca o prepeliţă când îi atingi talia.

— Tăceţi odată, desfrânaţilor, izbucni hughenotul rochelez Gabriel Berne, care trăsese cu urechea la discuţia libertinilor şi era sufocat de indignare.

Urmă un schimb de cuvinte nepoliticoase în engleză şi lordul Sherrylgham vorbi de duel. Locotenentul său îi atrase însă atenţia că nu putea să se bată cu un burghez vulgar. La o asemenea insultă, rochelezii se apropiară de amiralul împodobit cu panglici, strângând pumnii. Gărzile care înconjurau mulţimea şovăiră să intervină. Din fericire, amabilul d'Urville apăru şi reuşi să liniştească spiritele. Dar nu putu să calmeze în întregime furtuna care acoperea frunţile rochelezilor, şi, îndepărtată de la oaspetele englez, ea se abătu asupra Angelicăi "mărul discordiei" – pentru că îi înfruntase prea mult pe toţi în ziua aceea. Priviri mânioase o fixau, şoapte se auzeau şi remarcile ajunseseră la urechile ei în cele din urmă.

Prinţesa aştepta valul întunecat ce se apropia şi zări ochii plini de acuzaţii.

— E vina dumneavoastră, o apostrofă exigenta doamnă Manigault, văzând că apăruse din nou în mulţime. Cum îndrăzniţi să vă arătaţi printre oamenii cinstiţi?

Domnul Manigault înaintă solemn:

— Într-adevăr, doamnă, încuviinţă el, prezenţa dumneavoastră într-un asemenea moment este o sfidare a legilor comunităţii. Ca şef al ei aici la Gouldsboro, trebuie să vă cer să vă retrageţi.

Ea îl privea cu ochi stinşi. Părea că nu înţelege ce spuneau.

— De ce vă temeţi de mine, domnule Manigault? întrebă cu blândeţe în liniştea încordată care se lăsase.

— Să nu interveniţi pentru tâlharul ăsta, strigă doamna Manigault, care simţea mereu nevoia să joace un rol, e inutil să întârziaţi totul şi să faceţi pe nevinovata. Se ştie ce este între dumneavoastră şi el. E o poveste urâtă şi nedorită de noi toţi, de care ar trebui să vă fie ruşine. Fără să mai spunem că am merita să fim scăpaţi de banditul ăla care ne-a făcut să suferim atâta luna trecută şi ne-ar fi ucis pe toţi dacă nu ne-am fi apărat pe viaţă şi pe moarte. Şi iată-vă acum aici, gata să cereţi iertare pentru el. Vă ştim noi.

— De fapt, eu cred că aveţi toate motivele să mă cunoaşteţi, fu de acord Angelica.

Nu era pentru prima dată când trebuia să înfrunte mânia calviniştilor. Disputele acelea n-o mai impresionau. Îţi ridică fruntea ca să-i domine.

— Cu un an în urmă, chiar aici, ceream iertarea voastră în genunchi... şi pentru crime care după legile mării, meritau mai mult spânzurătoarea decât ale lui Barbă de Aur.

Un spasm o străbătu fără voia ei şi curajosul Vaneireick se temu că o să o vadă izbucnind în plâns, ceea ce n-ar fi putut suporta.

— În genunchi, repeta ea... Am făcut asta pentru voi, care nu ştiţi să îngenuncheaţi nici în faţa lui Dumnezeu, voi, care nu cunoaşteţi nici Evanghelia.

Angelica le întoarse brusc spatele.

O linişte întunecată se aşternu peste mulţime.

12

La balconul fortului apăru prizonierul, cu mâinile legate la spate. Garda spaniolă, cu armura strălucitoare şi coifuri împodobite cu pene roşii, îl înconjura.

Colin Paturel avea capul descoperit. Purta o haină din stofă de culoarea castanei, cu guler lucrat cu fir de aur pe care i-o aduseseră probabil de pe “Coeur de Marie”. Înfăţişarea simplă, barba şi părul tăiate scurt impresionau pentru că nimeni nu-l recunoştea pe piratul cel înspăimântător şi sălbatic în uriaşul acela îmbrăcat sobru şi gata să moară. Nu crezuseră că e aşa de înalt.

Joffrey de Peyrac apăru aproape imediat, îmbrăcat în satin de culoarea şofranului, după moda franţuzească, cu haina peste o vestă lungă, brodată, care arăta minunat.

Un oftat scăpă de pe buzele celor uimiţi sau încântaţi şi mulţimea de capete începu să freamăte. Chiar şi hughenoţii erau atenţi la spectacolul pe care îl pregătise contele, personaj ieşit din comun pentru ei, pe care nu-l puteau înţelege, dar pe care o întâmplare dramatică îl trimisese în vieţile lor obişnuite şi care depindeau acum de el.

Prezenţa sa potoli huiduielile şi agitaţia primejdioasă, gata să izbucnească atunci când ceilalţi piraţi de pe “Coeur de Marie” au fost aduşi, legaţi cu frânghii sau în lanţuri, încadraţi de muschete şi au fost împinşi în faţa platoului.

Unii mai strângeau din dinţi, dar cei mai mulţi păreau resemnaţi, ca nişte oameni care jucaseră şi pierduseră. Ştiau că au ajuns la capătul călătoriei şi venise timpul să plătească.

Contele de Peyrac nu trebui să facă linişte pentru a vorbi. În nerăbdarea cu care aşteptau sentinţa, toţi îşi ţineau răsuflarea şi liniştea se aşternu de la sine. Nu se mai auzea decât zgomotul valurilor.

Contele de apropie de marginea balconului, se aplecă şi adresându-se direct grupului de protestanţi rochelezi care, adunat în primul rând, forma un nor sumbru, neînduplecat şi nestrămutat în hotărâre, zise, arătându-l pe Colin Paturel înconjurat de gărzi:

— Domnilor, vi-l prezint pe noul guvernator al Gouldsboro-ului.

În liniştea îngheţată şi de neînţeles care urmă acestei declaraţii, Joffrey de Peyrac avu timp să desfacă podoabele subţiri de dantelă pe care le purta la mâneci şi la guler. Pe urmă reluă cu sânge rece:

— Domnul d'Urville, care a îndeplinit multă vreme această sarcină dificilă, va fi numit amiral al flotei noastre. Importanţa şi mărimea corăbiilor noastre, atât a celor de comerţ cât şi a celor de luptă, care se înmulţesc mereu, necesită numirea unui om de meserie la comanda lor. De asemenea, dezvoltarea pe care a căpătat-o în ultimele luni Gouldsboro, datorită în mare măsură muncii şi priceperii dumneavoastră, domnilor rochelezi, mă obligă să aleg ca guvernator un om care să aibă în acelaşi timp experienţă de marinar şi de conducător al unei comunităţi diverse, pentru ca portul nostru să capete un loc din ce în ce mai important, chiar unic pentru ţara pe care singuri ne-am ales-o.

O să primim aici oameni din toată lumea şi să ştiţi că nimeni nu este mai pregătit să facă faţă miilor de încercări pe care o asemenea funcţie le presupune, decât bărbatul pe care vi l-am arătat astăzi şi în mâinile căruia las cu deplină încredere soarta acestei comunităţi, dezvoltarea, prosperitatea şi viitorul ei.

Se întrerupse, dar nici o voce nu ripostă. În faţa lui era o adunare de oameni împietriţi. Şi Angelica era printre cei mai uimiţi. Cuvintele contelui îi răsunau în urechi doar ca o înşiruire de sunete, dar semnificaţia lor îi scăpa sau mai curând îi căuta încă zadarnic un sens, un alt înţeles care ar fi însemnat că urma să-l spânzure pe Colin.

Privind acele guri căscate şi acei ochi măriţi de uimire, Joffrey de Peyrac schiţă un zâmbet sarcastic. Pe urmă reluă:

— Bărbatul acesta vă este cunoscut sub numele de Barbă de Aur, pirat în Caraibe, dar trebuie să ştiţi că înainte a fost doisprezece ani regele prizonierilor creştini de la Miquenz, în regatul Marocului, al cărui suveran îi prigonea sălbatic pe supuşii Domnului, şi că în vremea aceea Colin Paturel a condus mulţimi de mii de suflete. Oamenii aceia veniţi din toate părţile lumii, vorbind limbi diferite, având religii diferite, fără nici o scăpare din situaţia lor de sclavi pe pământ străin, ostil şi musulman, robi fără speranţă şi fără apărare în faţa muncilor care îi copleşeau, cu toate ispitele care îi înconjurau, au găsit un conducător sigur şi neînduplecat. A ştiut să facă din ei un popor puternic, demn, unit, luptând împotriva ispitei, disperării şi a renunţării la credinţa creştină.

Atunci Angelica începu să înţeleagă adevărul: Colin n-o să fie spânzurat, o să trăiască, o să domnească din nou. Despre el spunea Joffrey: "va şti să conducă prin înţelepciunea lui...".

O pace coborî peste ea însoţită de o durere ascunsă, ascuţită. Dar era mai întâi de toate liniştită şi sorbea parcă vorbele soţului ei, pradă unei emoţii care o făcea să-şi piardă firea şi să izbucnească în plâns. Asta îi ceruse aşa de insistent cu o seară în urmă, în camera de consiliu şi asta refuzase Colin cu atâta îndărătnicie? În cele din urmă cedase, spusese da.

— Chiar dacă nu suntem aici sclavi ca bieţii creştini de la Miquenez, reluă Joffrey, suntem totuşi pradă unor încercări asemănătoare:

Renunţarea, certurile mocnite, pericolul continuu de moarte. El o să ştie să vă ajute să le înfruntaţi cu înţelepciunea lui. Vă va sprijini chiar în schimburile cu populaţiile învecinate pentru că ştie engleza, olandeza, spaniola, portugheza, araba chiar şi basca. E născut în Normandia şi e catolic aşa că o să vă fie de folos în relaţiile cu francezii din Acadia. Domnule d'Urville, dacă vreţi să repetaţi în porta-voce tot ce e mai important din anunţul pe care l-am făcut pentru ca fiecare să audă şi să se poată gândi în linişte la asta.

În timp ce gentilomul se supunea rugăminţii, rochelezii ieşiră din împietrirea lor destul de justificată, începură să se agite şi să vorbească în şoaptă între ei. După ce anunţul a fost repetat, Gabriel Berne ieşi în faţă.

— Domnule de Peyrac, ne-aţi făcut să înghiţim deja destule umilinţe, dar asta n-o s-o mai suportăm, vă previn. De

unde aveţi date aşa de exacte despre banditul acesta primejdios? V-aţi lăsat păcălit de povestirile lui de vagabond guraliv ca toţi piraţii care trăiesc din averea altora?

— Am cunoscut eu însumi viaţa acestui om când am fost în Mediterana, replică Joffrey de Peyrac. L-am văzut legat la stâlp şi biciuit, plătind pentru fraţii lui care îndrăzniseră să asculte slujba în noaptea de Crăciun. Mai târziu a fost crucificat de mâini la una din porţile oraşului. Ştiu că domnul Colin Paturel nu doreşte să se spună ceva despre aceste lucruri trecute, dar vi le spun, domnilor, ca să fiţi liniştiţi în credinţa dumneavoastră. Pun în fruntea acestei comunităţi un creştin mândru care şi-a vărsat deja sângele pentru credinţa lui.

Murmurul rochelezilor crescu. Torturile suferite pentru religia catolică nu aveau nici o valoare în ochii lor şi nu puteau fi păcăliţi cu asta. Dimpotrivă, vedeau acolo mai degrabă încăpăţânarea unei minţi legate de credinţe superstiţioase, diabolice.

O rumoare străbătu mulţimea:

— La moarte! La moarte! Trădare! Nu vrem...!

— La moarte Barbă de Aur!

Colin, care până atunci rămăsese nemişcat, parcă în afara discuţiei, încadrat de mercenarii spanioli, înaintă şi se aşeză alături de conte. Cu mâinile în şolduri, aruncă o privire intensă, albastră, asupra mulţimii agitate.

Valul de oameni se retrase la ivirea bărbatului puternic şi strigătele se domoliră. Se lăsă o linişte adâncă.

Berne interveni cu îndrăzneala lui obişnuită.

— E o nebunie, urlă el cu mâna întinsă spre cer, luându-l martor la rătăcirea care îi atinsese pe toţi. Ar trebui să-l spânzurăm de douăzeci de ori, domnule conte, numai pentru ceea ce a făcut la Gouldsboro! Şi nu uitaţi că a atentat la onoarea dumneavoastră, că a...

Cu un gest poruncitor, Joffrey de Peyrac întrerupse fraza acuzatoare care ar fi aruncat noroiul asupra Angelicăi.

— Dacă ar merita să fie spânzurat, nu eu ar trebui să fac asta, spuse el cu o voce joasă dar hotărâtă. Recunoştinţa pe care i-o datorez nu mi-ar permite.

— Recunoştinţa?... Recunoştinţa dumneavoastră?

— Da, recunoştinţa mea, întări Peyrac. Sunt lucruri care mă obligă faţă de el. Printre isprăvile domnului Paturel, evadarea lui – o odisee pe care a încercat-o împreună cu alţi prizonieri,

înfruntând cele mai mari primejdii până la ieşirea din Maroc – nu este dintre cele mai puţin importante. Printre aceia pe care i-a ajutat astfel să ajungă pe pământ creştin se află şi soţia mea, prizonieră a musulmanilor, pe care a smuls-o unei sorţi îngrozitoare de creştin căzut în mâinile păgânilor. Şi asta într-o vreme în care exilul şi soarta mea nefericită nu-mi permiteau să aflu ceva despre ai mei şi să le vin în ajutor atunci când toţi îi părăsiseră. Devotamentul domnului Paturel a salvat viaţa unei fiinţe care pentru mine era mai importantă decât orice. Cum aş putea să uit? Un zâmbet fin îi apăru în colţul buzelor.

— Iată de ce, domnilor, uitând neînţelegerile din prezent, nu puteam vedea, contesa de Peyrac şi eu însumi, în omul acesta urmărit de furia dumneavoastră decât un prieten care merita toată încrederea şi respectul nostru.

În ultimele cuvinte pe care le auzise ca prin vis, ceva o izbise pe Angelica, o trezise ca o lovitură de bici, o cutremurase ca o poruncă a vocii aspre şi în aparenţă liniştite a celui care hotărâse totul.

"Contesa de Peyrac şi eu însumi."

O includea în felul acesta într-un plan, nu-i dădea voie să se opună şi ţelul lui cel mai important era să şteargă acuzaţiile. Să se şteargă insulta pe care soţia lui şi Colin i-o aduseseră. Ce fusese între ei? Doar nişte amintiri şi recunoştinţa pe care pretindea că o împărtăşeşte şi el. Ascundea în felul acesta natura pasiunilor care îi măcinau pe toţi trei, salva aparenţele.

Nu adoptase şi ea aceeaşi atitudine din instinct, în mândria ei? Joffrey de Peyrac hotărâse că el, Colin Paturel, era bărbatul demn să conducă poporul din acele ţinuturi şi că nu putea să aibă pentru el decât prietenie şi recunoştinţă. Mulţimea trebuia să-şi însuşească imaginea pe care i-o impunea el. Cine putea să reziste voinţei contelui? Niciodată Angelica nu mai simţise atât de puternic apăsarea pumnului de fier asupra tuturor, copleşindu-i pur şi simplu, modelându-i după legea autorităţii sale. Simţea o admiraţie supusă pentru el, dar nu intra acolo căldura nici unui sentiment şi suferinţa ei deveni şi mai ascuţită, mai conştientă.

"Contesei de Peyrac"... Îi dăduse un ordin, dar nu o privise nici măcar o dată în timpul acela şi nici o clipă în vocea lui nu răsunase acea nuanţă de tandreţe pe care odinioară nu şi-o putea reţine când vorbea despre ea, chiar şi unui străin.

Privirile tuturor o urmăreau pe ea şi pe cei doi bărbaţi care stăteau alături în picioare. Buzele tremurătoare ale

Angelicăi, uimirea care i se citea în ochi, fără voia ei, îi deruta şi îi neliniştea pe oameni.

Colin avea privirea pierdută undeva, departe, peste capetele agitate. Stătea calm cu braţele încrucişate. Era aşa de impunător şi de nobil în atitudine încât mulţimea aproape că nu-l mai recunoştea.

Trebuia să-l caute în altă parte pe Barbă de Aur, piratul cu haine pestriţe peste care atârnau armele, pe cel care comisese atâtea crime. Lângă el, protejându-l parcă şi acoperindu-l cu forţa sa, contele de Peyrac, dispreţuitor, dar zâmbind vag, urmărea curios efectele loviturii lui de teatru.

— Uitaţi-vă la toţi trei, ţipă Berne, arătându-i pe cei doi bărbaţi şi pe Angelica, priviţi-i. Ne păcălesc, îşi bat joc de noi...

Se învârtea în loc parcă ieşit din minţi. Îşi smulse pălăria şi o aruncă departe.

— Dar priviţi-i pe ipocriţii ăştia trei. Ce mai pun la cale? Trebuie să fim mereu înşelaţi de asemenea oameni? Aţi uitat că papistaşii n-au nici o ruşine? Nu le mai pasă de nimic atunci când vor să-şi desfăşoare intrigile din minţile lor de idolatri. E de nesuportat. Fraţilor, acceptaţi aceste hotărâri nedrepte, această judecată pripită, jignitoare? Acceptaţi să fiţi puşi sub comanda celui mai ticălos individ pe care a trebuit să-l înfruntăm până acum? Vreţi să primim printre noi o adunătură de criminali şi destrăbălaţi pe care vrea să-i transforme în colonişti? Şi crimele tale, Barbă de Aur? urlă el întorcându-se plin de ură către Colin.

— Dar ale tale, hughenotule? ripostă acesta aplecându-se la rândul lui peste balustradă şi aţintind privirea albastră, nemiloasă asupra protestantului.

— Mâinile mele nu sunt pătate de sângele aproapelui meu, răspunse Berne cu emfază.

— Nu cred... toţi cei de aici au mâinile mânjite de sângele aproapelui. Gândeşte-te bine, hughenotule, şi o să-ţi aminteşti de cei pe care i-ai sacrificat, ucis, sugrumat, sfârtecat cu mâinile tale. Cât de departe şi de bine le-ai fi ascuns, caută-ţi amintirile hughenotule; o să-ţi revină în minte chipurile victimelor tale, ochii morţi, braţele tăiate.

Berne îl privi în tăcere. Pe urmă se clătină ca lovit de un fulger şi se retrase. Vocea puternică a lui Colin Paturel îi aruncase în faţă amintirea luptei ascunse dusă de reformaţii din La Rochelle de mai mult de un secol. Toţi simţiră aerul închis

al tenebrelor, putreziciunea care ieşea din puţuri sau din mare, acolo unde aruncau cadavrele provocatorilor politici sau ale iezuiţilor.

— Da, reluă Colin, închizând pe jumătate ochii pentru a-i observa mai bine, sunt sigur de asta. Trebuia să vă apăraţi. Dar întotdeauna ucizi ca să te aperi, să-i aperi pe ai tăi, viaţa ta, idealurile tale, visurile tale. Sunt puţini aceia care ucid numai din răutate, dar iertarea greşelilor sale, păcătosul n-o împarte decât cu Dumnezeu, pentru că doar El vede şi citeşte până în adâncul sufletelor. Omul o să găsească mereu în calea lui un semen căruia să-i spună: "Tu eşti un ucigaş. Eu nu". Dar în vremurile noastre nu există om care să nu fi ucis. Un om demn de numele ăsta are în ziua de astăzi mâinile pătate cu sânge. Şi eu aş spune chiar: să omori e o datorie şi un drept imprescriptibil, pe care le primim la naştere, noi, bărbaţii, pentru că e încă vreme lupilor pe pământ, cu toate că Isus a venit. Nu mai ziceţi, deci, despre vecinul vostru: "Tu eşti criminal, eu nu". Măcar pentru faptul că sunteţi obligaţi să omorâţi, să luptaţi pentru viaţă... Voi, hughenoţii din La Rochelle v-aţi salvat pielea, aţi scăpat de duşmanii voştri. O să refuzaţi acum altora, care sunt şi ei condamnaţi, şansa pe care aţi avut-o chiar dacă voi credeţi că sunteţi aleşii Domnului şi că doar voi meritaţi să supravieţuiţi?...

Rochelezii, pe care atacul lui Colin îi impresionase, se încruntară din nou când văzură echipajul de pe "Coeur de Marie". În legătură cu asta nu se lăsau ei aşa uşor convinşi.

Domnul Manigault înaintă până în faţa balconului.

— Să lăsăm deoparte aserţiunile dumneavoastră în legătură cu pretinsele crime care ne încarcă nouă conştiinţele. Dumnezeu îi iartă pe credincioşii săi. Dar vreţi să spuneţi, domnule – şi apăsă pe "domnule" cu ostentaţie – că pretindeţi să ne impuneţi, chiar aici la Gouldsboro, cu acordul domnului conte de Peyrac, convieţuirea cu bandiţii periculoşi care alcătuiesc echipajul dumneavoastră?

— Sunteţi prea aspri în legătură cu echipajul meu, replică Paturel. Cea mai mare parte din ei sunt oameni foarte curajoşi care m-au urmat în această campanie în speranţa să devină colonişti şi să poată arunca ancora, în sfârşit, într-un loc ale unde li se promisese că vor găsi pământ bun şi femei ca să se căsătorească. Chiar dreptul de proprietate asupra acestor locuri pe care vă aflaţi a fost plătit de mine şi de ei cu bani mulţi. Din nefericire a fost o neînţelegere şi îmi dau seama că am fost înşelat

de comandanţii de la Paris care mi-au spus că Gouldsboro este un loc liber care aparţine francezilor. Pe hârtie noi avem mai multe drepturi decât voi aici, fugari reformaţi, şi domnul conte a recunoscut asta, dar mai marii noştri din Franţa au uitat, se pare, că tratatul de la Breda lăsa aceste pământuri în posesia englezilor. Recunosc asta şi mă înclin. Deci cu hărţile nu putem face nimic. Cu pământul e altceva. Şi au fost deja sacrificaţi prea mulţi oameni cumsecade pentru o mână de ignoranţi... sau de răufăcători ale căror victime am fost. Domnul de Peyrac vă poate dovedi ceea ce eu afirm acum şi va avea o discuţie separată cu dumneavoastră, dar în ceea ce priveşte hotărârile pe care le-am luat şi lucrurile pe care le-am stabilit împreună, nu se mai poate schimba nimic. Rămâne să vedem cu toţii ce-o să iasă bine şi ce-o să iasă rău...

Vocea lui, în acelaşi timp hotărâtă şi insinuantă, anihila orice încercare de revoltă pe buzele oamenilor iar privirea lui capta atenţia.

“Asta e, gândi Angelica, simţindu-şi întreg trupul străbătut de un fior, asta e, îi domină... îi stăpâneşte... îi ţine în mână pe toţi...”

Elocvenţa lui Colin Paturel fusese întotdeauna arma lui puternică în supunerea mulţimilor. Profita acum de ea cu o îndrăzneală uimitoare. Aplecat spre ei, pe un ton de mărturisire care ajungea totuşi până departe, reluă:

— O să vă spun un lucru pe care l-am învăţat în sclavie la sarazini. Fiii lui Isus, creştinii, se urăsc prea mult între ei. Mult mai mult decât musulmanii şi păgânii. Eu am înţeles că voi, aşa cum sunteţi, creştini schismatici sau papistaşi, aveţi acelaşi cusur: sunteţi ca nişte şacali cu dinţi ascuţiţi gata să vă sfâşiaţi între voi pentru o virgulă din dogmele voastre. Eu vă spun că Isus, pe care pretindeţi că-l slujiţi, n-a vrut asta, că El n-ar fi fericit să vă vadă aşa... Vă previn că de astăzi încolo, calviniştii şi papistaşii din Gouldsboro vor fi sub supravegherea mea şi vor trăi în pace şi bună înţelegere, aşa cum i-am condus şi pe sclavii de la Miquenez timp de doisprezece ani.

Dacă sunt printre voi şi ticăloşi o să ştiu să-i descopăr. Nu prea am avut necazuri cu astfel de oameni până acum în afară de vreo doi-trei marinari de-ai mei într-o cursă pe care am făcut-o şi de care am încercat să scap, dar se ţin după mine ca nişte lipitori de Malacca. Dacă sunt şi aici oameni de teapa lor îi sfătuiesc să se poarte bine pentru că, altfel, o să fie rândul lor

să atârne de frânghie şi de data aceasta va fi într-adevăr o spânzurătoare.

O privire deloc liniştitoare îl fixă pe Beaumarchand, care venise în primul rând, sprijinit de fratele lui de cruce, Hyacinte.

— Acum, continuă Colin, o să vă anunţ trei reguli care intră în funcţiune de astăzi, prima mea zi de guvernare la Gouldsboro. Mai întâi, din veniturile mele de guvernator înzestrez portul şi satul Gouldsboro cu supraveghetori de noapte. Unul la treizeci de focuri – aşa se obişnuia în oraşele şi satele noastre din Franţa şi ne plăcea să ştim santinelele trecând pe străzi în timp ce toată lumea dormea. Aici avem cu atât mai mult nevoie de veghere în timpul nopţii pentru că un incendiu în anotimpul de arşiţă înseamnă sfârşitul, ruina, iar în timpul iernii – moartea. Într-un port prin care or să treacă mereu oameni dezordonaţi şi beţivi, este necesară o supraveghere atentă a străjilor în ce-i priveşte pe destrăbălaţii veniţi cine ştie de unde. Mai este şi pericolul permanent al indienilor şi al celor care încearcă să ne alunge de aici. Supraveghetorii de noapte vor fi numiţi de guvernator. E darul meu de sosire la Gouldsboro.

Se pregăti să continue, când o voce de femeie răsună în liniştea apăsătoare:

— Mulţumim, domnule guvernator, spuse vocea aceea proaspătă dar energică.

Era Abigaël.

Se stârni un murmur în mulţime, în care se învălmăşeau pe lângă câteva expresii de mulţumire, protestele celor mai mulţi bărbaţi. Erau gata să cedeze... Vroiau să dea de înţeles că nu erau încă de acord cu noua investire în funcţie şi că nu puteau fi cumpăraţi cu veghea aceea de noapte.

Abigaël îi privi autoritar pe soţul ei. Colin Paturel zâmbi tinerei femei şi reluă după ce făcu un semn cu mâna cerând linişte:

— A doua hotărâre vine foarte bine după întreruperea doamnei. Dorim, de fapt, să reunim o dată la fiecare trei luni un sfat al Femeilor sau mai degrabă al mamelor, în care poate intra orice femeie în stare să conducă o familie, dar care nu are copii. Domnul de Peyrac mi-a dat ideea asta şi eu cred că este foarte bună. Femeile au întotdeauna lucruri importante de spus pentru bunul mers al comunităţii, dar nu le spun de frica bătăii.

Remarca lui fu însoţită de râsete.

— În treaba asta nu mai poate fi vorba de bătaie şi soţii nu se mai pot amesteca, urmă Colin. Femeile vor vorbi între ele

şi pe urmă o să-mi spună care sunt hotărârile Consiliului lor. Domnul de Peyrac mi-a explicat că irochezii se conduc aşa şi nu se porneşte nici un război fără consimţământul Sfatului mamelor. Să vedem dacă ne putem arăta cel puţin la fel de înţelepţi ca pieile-roşii.

A treia hotărâre pe care o iau mi-a fost inspirată de coloniştii din Noua Olandă. Cred că putem împrumuta de la vecinii noştri străini taine care fac viaţa mai veselă. Ei au obiceiul să dăruiască fiecărui băiat care se căsătoreşte o "pipa", adică o sută douăzeci şi cinci de galoane de vin de Madeira. O parte pentru nuntă, alta pentru naşterea primului copil şi cealaltă, ultimul butoi, e pentru consolarea prietenilor în ziua morţii lui. Vi se pare bună propunerea, sunteţi de acord cu ea?

După un moment de şoc, de şovăială, se auzi un strigăt general de bucurie, însoţit de aplauze, aprobări şi râsete.

Auzind vuietul acela, Angelic înţelese că, în sfârşit, Colin câştigase. Cu mâinile în şolduri, primea acum calm şi stăpân pe situaţie ovaţiile aşa cum primise şi huiduielile. Colin Paturel, regele sclavilor, al obidiţilor, al celor persecutaţi se impunea, mai puternic decât toţi, cu trupul lui înalt ridicându-se ca o fortăreaţă sub cerul înnorat, cu judecata lui dreaptă, sinceritatea inimii şi incredibila rezistenţă a spiritului său viclean.

Din clipa aceea ştiau că va fi protectorul lor pentru totdeauna, guvernatorul drept şi neclintit, şi că puteau să se încredinţeze lui.

Joffrey de Peyrac îi dăduse viaţa sub ochii lor bărbatului, conducătorului din el. Pusese în mâna aceea aspră sceptrul pentru care fusese făcută. Acum totul era bine, Barbă de Aur nu mai exista.

— Trăiască guvernatorul, strigau adolescenţii şi copiii de la Gouldsboro, ţopăind pe loc.

Tinereţea era cea mai entuziastă, apoi femeile şi mateloţii de toate neamurile, pe urmă oaspeţii în trecere, englezii şi acadienii, care găseau excelente hotărârile luate şi voiau să profite de ele ca vecini ai Gouldsboro-ului. Indienii, mai ales cei mai prietenoşi, îşi amestecară şi ei bucuria în tumultul acela voios, iar figurile încruntate ale rochelezilor se destinseră, cuprinse de valul general de aprobare.

— Ura! Ura! Bravo pentru guvernatorul nostru! strigau prizonierii de pe "Coeur de Marie" cu gesturi de bucurie exagerată care făceau să sune lanţurile de la mâini şi de la picioare.

Joffrey făcu semn spaniolilor să-i dezlege.

— Să ştiţi că sunt ispitit să mă stabilesc aici, îi spuse Gilles Vaneireick amiralului englez. Intenţiile acestui nou guvernator mi se par dintre cele mai bune. Aţi observat, milord, cum a reuşit să-i manevreze pe bădăranii ăştia de hughenoţi? Deşi nu credeam, a reuşit să se facă proclamat guvernator în unanimitate. Acum e deja prea târziu ca să mai poată da cineva înapoi. Şi uitaţi-vă la contele de Peyrac. Ce expresie de Mefisto care face sufletele să joace într-o noapte de sabbat... Un scamator priceput care ştie să jongleze chiar şi cu soarta. Dar n-a mai făcut lucrul ăsta până acum. L-am cunoscut bine în Caraibe... Totuşi cred că dacă aş fi avut o femeie atât de frumoasă ca a lui n-aş fi fost în stare de un asemenea curaj... Să-l pun pe amantul soţiei mele la dreapta mea, pe acelaşi tron cu mine!

Angelica ştia acum de ce suferea atât în ciuda rezolvării fericite a situaţiei. Contele de Peyrac avea mai multă putere decât ea pentru a-l salva pe Colin, era bărbat şi conducător. Şi se folosise de forţa lui. Dar nu numai gelozia aceea ascunsă o mistuia. Se simţea dispreţuită. O ţinuse departe de hotărârile lui ca să-i arate că ea nu mai însemna nimic pentru el, că nu pentru ea făcuse totul ci pentru Colin... şi pentru Gouldsboro. Găsise o soluţie strălucită care aranja totul, dar pe ea n-o mai iubea.

— Scumpa mea Abigaël, spuse Joffrey de Peyrac coborând treptele estradei şi înclinându-se în faţa soţiei lui Gabriel Berne, îmi permiteţi să vă conduc până în sala banchetului? Dumneavoastră, domnule guvernator, oferiţi-vă braţul doamnei de Peyrac. Să mergem împreună, dacă doriţi.

Un val de sânge urcă în obrajii Angelicăi la propunerea soţului ei. Tânăra femeie văzu înaintând ca prin ceaţă trupul înalt al lui Colin, care se înclină şi îi oferi braţul. Ea acceptă şi porniră împreună în urma lui Joffrey şi a soţiei lui Berne, iar după ei se forma un cortegiu. Doamna de Manigault, furioasă că fusese îndepărtată de Abigaël de lângă stăpânul locului, se alătură soţului acesteia care arăta foarte abătut.

Domnul de Manigault se trezi, nu se ştie cum, la braţ cu frumoasa Ines. Amiralul englez însoţi o simpatică acadiană. Knox Mather, din ce în ce mai destins de atmosferă, atrase opţiunea încântătoarei Bertile Mercelot şi a nu mai puţin frumoasei Sarah Manigault. Însoţit de aceste două tinere drăguţe,

onorabilul doctor în teologie înainta mândru pe drumul nisipos care ducea de la fort la han.

Domnişoara Pidgeon dădu braţul reverendului Patridge, roşind.

Un grup de gură-cască îi însoţi cu strigăte şi aplauze pe tot drumul.

— Aşa deci, diavolul ăsta de bărbat a găsit ceva care să ne facă să jucăm cum vrea el, strecură Angelica printre dinţi.

— Nu e un aranjament frumos? îi răspunse Colin. Sunt încă ameţit. Tăria lui sufletească m-a uimit.

— Cum ai putut să accepţi aşa ceva?

— N-am vrut, dar a folosit un argument care m-a făcut să fiu de acord.

— Care?

— Nu pot să ţi-l spun încă, îi răspunse Colin visător. Poate, într-o zi...

— Da, într-adevăr, sunt prea proastă ca să pot înţelege măreţia viziunilor şi proiectelor voastre, domnilor. De fapt, sunteţi făcuţi să vă înţelegeţi unul cu altul de minune. Am fost o proastă că mi-am făcut atâtea griji pentru tine, Colin Paturel. Bărbaţii se unesc întotdeauna împotriva femeilor, spuse ea agăţându-se de mâneca lui Colin.

13

Răsunau trompetele şi steagurile fluturau în vânt. Masa îi aştepta la hanul deja atât de frecventat încât era celebru pe o sută de leghe în jur sub numele de "Hanul de lângă fort".

Afară, pe plajă, în port, în jurul golfului se aprinseră focuri pe care se frigea vânatul şi se dăduse cep butoaielor pentru echipaje, oameni de rând şi indieni. În timp ce grupul de invitaţi se aşeza în jurul mesei imense, Angelica se strecura la bucătărie. Fără un întăritor nu se mai putea ţine pe picioare. Nu ştia dacă trebuie să izbucnească în râs sau în plâns şi nu se simţise niciodată aşa de umilită. Joffrey de Peyrac întrecea măsura: îşi bătea joc de ea.

— Dă-mi o sticlă din vinul ăla, ceru ea lui David Carrere, după ce se uitase pe la butoaiele din pivniţă.

— O sticlă, zise băiatul mirat. Pentru dumneavoastră. Este vin alb de Bordeaux, tare ca razele soarelui.

Cu sticla în mână, Angelica se întoarse în bucătărie, în faţa cuptorului, unde se învârteau frigările, aruncând o privire amuzată femeilor de la Gouldsboro, ocupate cu pregătirile lor.

Doamnele de Manigault, Mercelot şi celelalte veniseră şi ele sub pretext că au treabă, de fapt ca să verifice cum le stăteau bonetele.

— Ei bine, ce părere aveţi de noul dumneavoastră guvernator? întrebă Angelica.

Îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

— Văd eu ce vă deranjează, frumoasele mele. S-a cam bârfit pe seama mea, şi nu prea vă aşteptaţi la aşa ceva acum. Nu e lucru curat... Barbă de Aur era de fapt un prieten care mi-a salvat cândva viaţa în ţinuturi barbare. Poţi răni un om care ţi-a salvat viaţa? Nu trebuie să-l îmbrăţişezi atunci când întâmplările mării îl aduc lângă tine? Dar asta trezeşte zvonurile, calomniile care fac, dintr-o întâlnire prietenească, o trădare urâtă, un măr al discordiei. Prea v-aţi grăbit să vedeţi răul acolo unde nu era...

Râsul muşcător al contesei de Peyrac le umilea foarte tare.

Ştiind că minţea pe jumătate, Angelica ajunsese să creadă totuşi în ce spunea. Continua să joace comedia. Kurt Ritz era departe, bietul de el. Nimeni nu putea să-i ceară să dea socoteală în mijlocul mulţimii, de ceea ce crezuse că vede sau văzuse cu adevărat la lumina unei lumânări în noaptea evadării lui.

— Vedeţi, dragele mele, bârfele vor duce la pierzanie Lumea Nouă ca şi pe cea veche, conchise Angelica, golind sticla de vin alb până la ultima picătură.

Cineva băgă capul pe uşă şi spuse:

— Doamna contesă este chemată în sală.

— Vin imediat.

14

— E rândul meu să le ofer celor ce locuiesc aici un dar în cinstea fericitului eveniment de astăzi, anunţă Angelica aşezându-se la masă.

După ce le trezi curiozitatea adăugă:

— Un butoiaş cu rachiu de prune de prima mână, pe care l-am primit în dar săptămâna trecută de la un galant căpitan basc.

Vestea provocă noi ovaţii.

— Să vină Adhémar, îi ceru contesa unuia dintre ci care treceau cu platourile încărcate.

Când apăru soldatul, ameţit şi de data asta, îl rugă să se ducă până la Champlain ca să aducă bagajele pe care le lăsase acolo în seara sosirii. Şi pentru ca apariţia ciudatului soldat al regelui Franţei provocase comentarii, după plecarea lui Angelica le spuse povestea şi isprăvile curajosului băiat, provocând o discuţie dintre cele mai vesele, presărată cu o mulţime de anecdote.

Platourile soseau mereu încărcate cu mâncăruri delicioase, tăiaseră şi un porc. Pentru acei americani din primele timpuri, stridiile, homarul, curca, somonul, vânatul pe care le puteau mânca zi de zi erau, hrana săracului.

Angelica stătea în dreapta lui Colin, care se afla într-un capăt al mesei, în timp ce Joffrey de Peyrac se aşezase în capătul celălalt, având-o în dreapta pe frumoasa Ines şi la stânga pe Abigaël. Doamna Manigault se afla în faţa lui. Ceva mai încolo, cu faţa lui rotundă pe care străluceau ochii negri aţintiţi asupra contesei de Peyrac stătea Gilles Vaneireick. În rest, femeile şi bărbaţii erau aşezaţi cum se nimerise, francezi şi englezi, personaje îmbrăcate strălucitor sau dimpotrivă, într-o ţinută neagră cu guler alb. Erau şi cavaleri singuri: un călugăr franciscan reformat, părintele Beauce, preotul breton de pe "Sans-Peur", abatele Lochmer – o fărâmă de om necioplit, dar vesel, care părea stânjenit să stea lângă pastorii Beaucaire şi Patridge. Un gentilom acadian stătea lângă un frate al lui de sânge – un mare şef michenez care, ştergându-se mereu la gură cu părul, părea că domină adunarea prin înălţimea lui imperială.

Dacă prezenţa lui acolo îi mira şi chiar îi scandaliza pe toţi anglo-saxonii, îl acceptau ca pe o consecinţă a originalităţii franţuzeşti care îi înfuria uneori dar care a fost creată, se pare, pentru a permite străinilor să cunoască bucuriile libertăţii, ale extravaganţei şi chiar ale păcatului. În ceasul acela severul John Knox Mather nu se simţea vinovat faţă de virtutea cumpătării, golind vesel paharul de cositor pentru că erau vinuri franţuzeşti.

Gazdele erau francezi, ceea ce îi permitea contesei să fie frumoasă, strălucitoare şi împodobită somptuos, spre încântarea bărbaţilor. Dacă atâtea ispite primejdioase o împingeau inevitabil să păcătuiască împotriva Poruncii a şasea, Dumnezeu iartă pe jumătate un păcat franţuzesc. Iar dacă invitata spaniolă răspândea un parfum de iasomie la fel de greu ca privirea ochilor ei de catifea, aproape ascunşi în spatele evantaiului de dantelă neagră,

teama de a sta alături de ea dispărea, pentru că era la o masă franţuzească, pe pământul unei concesiuni franceze. Talentul acelui neam uşuratic şi fără minte nu era acela de a oferi tuturor împrejurărilor ceva din lipsa lui de prejudecăţi? Şi nu e adevărat oare, că îndrăzneala acelor amestecuri surprinzătoare al căror secret îl deţin francezii face ca în coloniile lor, în loc să se ajungă la conflicte sângeroase, la care te-ai aştepta, provoacă o uşoară beţie care dă posibilitatea de a visa măcar un ceas că oamenii sunt fraţi şi că orice condamnare e inutilă?

Amiralul englez declara:

— Gouldsboro o să fie de acum înainte locul cel mai frumos de pe coasta americană. Nu ştiu dacă spaniolii pot duce o viaţă aşa de veselă în oraşele lor fortificate din Florida. E drept că nici nu prea le daţi răgaz dumneavoastră, cei care vă ocupaţi cu pirateria, domnule, îi spuse el lui Vaneireick.

— Dar şi replica lor e aspră. De asta mă şi aflu aici. Sunt de acord cu dumneavoastră că aici este mai bine decât în altă parte.

— Prin ce talent extraordinar reuşiţi, domnule de Peyrac, să faceţi dintr-un Rău care părea iremediabil un Bine acceptabil, pentru că nu e de ajuns să vrei Binele, el trebuie să fie – cum să spun – materializabil? zise Knox Mather, pe care numeroasele libaţii îl îndemnau la activităţile lui obişnuite, adică intelectuale şi teologice.

— Nu cred că e vorba de talent aici, răspunse contele, cât mai ales de faptul că prefer viaţa. Moartea este uneori un act necesar, cerut de imperfecţiunea lumii, dar, după părerea mea, în viaţă se află tot binele.

Teologul se încruntă.

— Nu sunteţi cumva adeptul acelui Baruch Spinoza de care se vorbeşte între filozofi, evreul acela din Amsterdam, care e în dezacord în acelaşi timp cu iudaismul şi cu creştinismul...

— Ştiu că el a zis "Ceea ce face ca individul să se contopească în Tot, adică în Viaţă, se numeşte Bine, ceea ce-l împiedică să fie Rău...".

— Ce credeţi despre ideile acestea neliniştitoare, vagi, care par să nege prezenţa supremă a lui Dumnezeu?

— Că lumea se schimbă. Dar gestaţia e lungă şi dureroasă. Este specific idolatrilor din care ne tragem cu toţii. Dumneavoastră, domnilor reformaţi, aţi făcut deja un efort în sensul ăsta sfărâmând statuile bisericii. Şi dumneavoastră, domnilor englezi, aţi făcut un pas spre liberalism tăind capul

regelui, dar aveţi grijă – un pas înainte înseamnă uneori doi paşi înapoi.

— Domnilor, domnilor, exclamă părintele Beauce îngrozit, ce tot spuneţi? N-ar trebui să stau la masa asta. Vorbele dumneavoastră seamănă a erezie... Să tai capul regilor! Să sfărâmi statuile! ...Staţi puţin! Uitaţi oare că suntem făpturi create de Dumnezeu şi e de datoria noastră să ne supunem legilor, să ne plecăm în faţa ierarhiilor stabilite de El Însuşi pe pământ, dogmele Sfintei Biserici în primul rând, şi hotărârile monarhilor care ne stăpânesc prin drept divin? Să le tăiem capul? Nici să nu vă treacă prin minte aşa ceva... Infernul vă aşteaptă. Spuneţi aici nişte lucruri de mă trec fiorii.

— Dar se şi bea aici un vin foarte bun, interveni Vaneireick. Mai beţi ceva, părinte. Cele mai rele vorbe se pierd în fundul unui pahar.

— Da, beţi, insistă Angelica zâmbindu-i preotului ca să-l ajute să-şi vină în fire. Şi vinul este un dar al lui Dumnezeu şi nimic nu e mai potrivit pentru a-i uni pe francezi şi pe englezi şi a-i face să uite neînţelegerile dintre ei.

Adhémar strecură capul pe uşă.

— Am adus butoiaşul, doamnă contesă, dar cu lada în care sunt scalpurile de englezi ale domnului baron ce facem?

15

Angelica râdea nebuneşte. Sticla de vin alb şi mâncarea condimentată o aprinseseră. Întrebarea lui Adhémar o stârnise. Din fericire, cuvintele soldatului se pierduseră în valul de voci şi râsul nestăpânit al contesei captase atenţia oaspeţilor, uitând de bietul francez cuceriţi de farmecul acelei veselii neaşteptate, dar aşa de plăcute şi de binevenite.

Văzând că atrage privirile, tânăra femeie îşi antrenă invitaţii într-o întrecere de glume, vorbe de duh şi calambururi, încercând să-şi justifice veselia ieşită din comun.

— Nu cumva am căzut în păcatul destrăbălării, al neruşinării şi al josniciei primejdioase, fraţii mei? îi întreba John Knox Mather pe coreligionarii săi, ale căror priviri străluceau ca ale unor martiri pe un rug în flăcări.

— Numai înconjurându-te cu astfel de ispite, fără să cazi pradă lor, poţi recunoaşte puterea cu care îşi supraveghează

Domnul aleşii, răspunse reverendul Patridge cu vocea lui cavernoasă care domina hohotele de râs.

Niciodată nu fuseseră atât de fericiţi să se apropie aşa de mult de limitele păcatului şi atât de mulţumiţi de ei înşişi, de rezistenţa lor la ispită.

Râsul Angelicăi răsuna cel mai tare şi, încercând să se stăpânească, aproape că îi dădeau lacrimile. Stârniţi de vinul adus din belşug, cei mai mulţi oaspeţi o urmau fără prea mari eforturi.

Cu atât mai bine dacă veselia ei părea neaşteptată sau nepotrivită. Stăpânul de la Gouldsboro îi impusese rolul acela în faţa tuturor fără să-i pese de inima ei sfâşiată şi de suferinţele ei. El hotărâse că ea trebuie să fie contesa de Peyrac. Nu putea să se opună. Drama care îi despărţea trebuia uitată. Şi fără îndoială că el suferea mai puţin decât ea. Angelica ar fi preferat izbucnirile de furie din seara cealaltă, aparentei indiferenţe de acum, acelei nepăsări care făcea din ea doar un pion pe tabla lui de şah, acelei atente puneri în scenă care îi folosea numai lui. Împinsese machiavelismul până acolo încât îl pusese pe Colin alături de el.

Dacă Paturel n-ar fi fost un om aşa de nobil, lucrul acela l-ar fi tulburat şi contele n-ar fi reuşit să-l atragă de partea lui. Cu nervii încordaţi, femeia dorea să distrugă complicitatea dintre cei doi bărbaţi, să-l stăpânească din nou pe normand. Ochii ei strălucitori îi căutau privirea şi se înfuria pentru că nu vedea acolo decât o nepăsare liniştită, voită, de neclintit. Joffrey o separase de el. Îi luase tot şi o lăsa aşa, părăsită.

Inima şi mintea ei se frământau neîncetat în timp ce oferea oaspeţilor imaginea cea mai veselă, mai fermecătoare – o apariţie luminoasă şi elegantă la masa aceea simplă unde exilaţii încercau să regăsească fastul de pe Continent.

Numai Joffrey de Peyrac ghicea încordarea şi exaltarea forţată din râsul Angelicăi. Auzise şi el ca şi ceilalţi ceva în legătură cu "scalpurile englezilor" în ceea ce spusese Adhémar, care declanşase veselia Angelicăi, dar, ca şi ei, preferase să nu încerce să limpezească lucrurile. Urma să vadă mai târziu. Nu era momentul potrivit pentru îndoieli şi cercetări.

Contesa râdea dar suferea în acelaşi timp. Tulburat de frumuseţea ei strălucitoare, înfuriat de îndrăzneala şi ispitit de bărbia fină înălţată orgolios, de ochii frumoşi ridicaţi spre Colin, contele admira fără voia lui iuţeala cu care acceptase provocarea

lansată de el, făcând faţă tuturor umilinţelor la care o supusese, şi nu reuşea să afle ce îi provoca suferinţa aceea care vibra în ea.

Inima aceea de femeie devenea din nou misterioasă pentru el după ce o îndepărtase şi o aruncase în voia sorţii. Pierduse puterea de a citi în ea ca într-o carte deschisă. Limpezimea relaţiilor lor se pierduse.

Nu îndrăznea să creadă că suferea pentru el. Vânătaia care îi acoperea chipul frumos şi pe care nu reuşise să o ascundă sub fard îl făcea bănuitor. Angelica era orgolioasă, avea acel orgoliu al femeilor nobile, amestecat cu mândrie, cu conştiinţa propriei valori şi rangului său şi, chiar dacă ar fi mâncat în copilărie numai castane şi ar fi umblat în picioarele goale, calităţile i-ar fi rămas neatinse. Nobleţea îi curgea prin vine. Oare putea Angelica să uite vreodată cum se purtase cu ea?

O nelinişte pe care nu voia să o recunoască îl stăpânea de când o văzuse a doua zi după seara aceea îngrozitoare, în fumul luptelor din zori. Se înspăimântase. Nu credea că a lovit aşa de tare. Recunoştea că nici o femeie din lume nu reuşise să-l scoată aşa din fire. Ar fi putut s-o ucidă.

Furios pe el însuşi, era şi mai pornit împotriva ei dar, în mod paradoxal, se recunoştea atras de ea mai mult ca oricând.

Când o privea, simţea un vuiet al tuturor simţurilor care îl împingea irezistibil spre ea. Dorea să o strângă la piept. Fusese prea multă vreme departe de ea. Gilles Vaneireick, cu filozofia lui bogată de băiat de viaţă, avea dreptate când îl sfătuise să o ierte: “Credeţi-mă, domnule de Peyrac, soţia dumneavoastră este una dintre acele femei care merită să li se ierte greşelile...”.

Fără să vrea se gândea că, în ciuda aparentei mârşăvii, ea respectase rolul de “contesa de Peyrac”, pe care circumstanţele îl impuneau, se arătase o soţie demnă în cele trei zile dureroase şi hotărâtoare. Îi era în taină recunoscător pentru purtarea ei.

Privind-o pe furiş, recunoştea că totul în ea merita efortul să o ierte. Nu numai frumuseţea, perfecţiunea trupului – ispita abominabilă căreia ar fi fost cel mai puţin înclinat să-i cedeze –, dar mai ales ceea ce era ea însăşi.

Atunci când credea că o urăşte, se văzuse prins în capcana frumuseţii unice şi ascunse a Angelicăi.

În dimineaţa luptei sălbatice de pe “Coeur de Marie”, când, obosit de cât lovise, se oprise victorios în cele din urmă, dar înspăimântat de numărul morţilor şi răniţilor pe care bătălia îl făcuse, se gândise: “din fericire ea este aici”.

Când aflaseră că ea este la Gouldsboro, bieții răniți căpătaseră curaj, chiar şi cei care nu o cunoşteau decât din auzite. "Doamna de la Lacul de Argint", franțuzoaica tămăduitoare, femeia frumoasă, cea care cunoaşte toate secretele ierburilor, tainele care vindecă... Ea are în mâini ceva magic, se spune... Se pare că e pe mal... O să vină... Suntem salvați" – aşa spuneau cu toții.

Toți bărbații o adorau. Ce putea să facă el? În clipa aceea, râsul ei îl aprindea şi îi chinuia inima, îl supunea ca pe toți ceilalți unui farmec ciudat care îl îndemna s-o ierte.

Stând acolo de vorbă cu oaspeții lui, la masa aceea sărbătorească, în sufletul lui, într-o pată de lumină, două chipuri ale aceleiaşi femei se suprapuneau. Slăbiciunile Angelicăi nu puteau umbri calitățile care îl cuceriseră până la urmă – îşi dădea seama de asta din chinurile prin care trecea. Era un sentiment aşa de strâns legat de dorința pe care o simțea pentru ea, încât nu mai putea deosebi fața aceea de cealaltă, primejdioasă şi vicleană, care îi stârnea furia.

Dorea să o urască pe femeia plină de slăbiciuni, de o uşurătate demnă de dispreț, îi era necesară prezența celeilalte, prietena lui, tovarăşa, confidenta, refugiul trupului fermecător. Lipsise prea multă vreme din brațele lui, trupul lui simțea o dorință sfâşietoare. Neînțelegerea dintre ei îi provoca bărbatului o rană care îi slăbea puterile. Dormea rău în nopțile acelea de aşteptări şi tulburare. "Unde eşti soția mea cu trupul neted şi alb şi moale?...", se auzea spunând.

"Unde e umărul tău gol pe care îmi place să-mi aşez fruntea? Şi degetele tale fine, fermecate, care îmi cuprindeau uneori fața ca să o apleci spre tine şi să-mi săruți buzele cu un gest în care eu simțeam dorința nepotolită a amantei, dar şi tandrețea posesivă care se ascunde în inima mamei, pentru care păstrăm mereu o nostalgie unică, noi, bărbații? Te temeai din ce în ce mai puțin de mine. Şi acum totul s-a distrus..."

Contele îşi înăbuşi un suspin.

Oare ce gândea ea acolo, la celălalt capăt al mesei? El nu mai putea să ştie. În ultimele zile i se întâmplase să şovăie în fața unei hotărâri, să se îndoiască de el însuşi. Doar în privința lui Colin Paturel nu ezitase nici o clipă. Normandul acela, regele sclavilor, era omul pe care îl aştepta de multă vreme. Din clipa în care îl recunoscuse încetase să mai vadă în el un rival şi hotărâse că nici o poveste "amoroasă" nu-l va putea face să se lipsească de bărbatul acela aşa de puternic, născut cu instinctul

de conducător. Şi totuşi, văzuse cu ochii lui când Angelica pusese mâinile ei fine mângâietoare pe fruntea aceea aspră împodobită cu o coamă leonină. Acolo, pe insulă, fiecare clipă fusese pentru el o suferinţă. Credea că venise momentul trădării. Dar imediat ce l-a văzut din spatele arborilor unde era ascuns şi a descoperit în silueta înaltă a piratului pe regele sclavilor de la Miquenez, a înţeles. Asta explica totul, dar făcea lucrurile mai grave, mai tragice. Ştiuse întotdeauna că Angelica îl iubise pe bărbatul acela şi nu-şi putea stăpâni gelozia faţă de el.

Colin merita să fie iubit de o asemenea femeie. La gândul acela otrava ascunsă se strecura din nou în inima lui. Planul pe care îl gândise şi îl pusese în aplicare i se părea acum peste puterile lui.

Spre normand îşi înălţa ea acum privirile acelea fermecătoare. Căuta complicitate în ochii bărbatului care, fidel lui, contele de Peyrac, se prefăcea că nu înţelege provocarea din zâmbetul ei strălucitor. Contele auzea vocea ei uşor ironică, învăluitoare:

— Domnule guvernator, îmi amintesc că atunci când eram în sclavie îmi spuneaţi Angelica. De ce nu reluăm aici acele obiceiuri frăţeşti ale creştinilor înrobiţi?

Mica nevinovată! Nu numai că înfrunta dispreţul cu fruntea sus dar răspundea cu arme tăioase. Era un prost dacă se lăsa înduioşat. N-avea decât să sufere. Merita o lecţie.

Îşi îndreptă atenţia spre vecina din stânga lui, Ines y Perdito Tenares, fruct al sângelui caraibian, spaniol şi portughez, a cărei privire de jad îl supraveghea cu gelozie pe Gilles, prea cucerit după părerea ei de farmecul gazdei lor.

Peyrac apucă bărbia frumoasei metise, întorcându-i capul de la imaginea care o făcea să sufere şi făcând-o să-l privească:

— Să ne consolăm împreună, senorita, îi spuse el încet în spaniolă.

16

— Colin, nu mă mai iubeşte. Îi face curte acelei Ines. S-a plictisit de mine. În întunericul culoarului, Angelica se clătina, sprijinindu-se de umărul normandului.

Petrecerea era pe sfârşite. Lumina serii cobora peste plaja unde dansau şi râdeau grupuri vesele. Oamenii întârziau în sala 3aceea!

Era jignită să vadă că el îl iartă mai uşor pe Colin pentru că voise să o aibă. Complicitatea simţurilor lor de bărbaţi o scotea din minţi.

Bărbaţii erau fiinţe cu care era inutil să încerci să te înţelegi, reuşeau întotdeauna să înşele sau să ameţească o femeie. Ea ştia destule despre bărbaţi şi despre pretenţiile lor. Să îngrijeşti răniţii din luptele lor, să le creşti copiii făcuţi din plăcerile lor, să le cureţi armele şi podelele caselor tot anul, să găteşti vânatul şi peştele prins de ei – treabă plăcută pentru ei şi nesuferită pentru femei.

Cu o săptămână în urmă dansa la Monegan şi sărea peste focul bascilor, împinsă de bucuria de a trăi şi susţinută de mâna înaltului Hernani. Despărţită atunci de Joffrey, era mai apropiată de el decât acum. De trei zile nu-şi spuseseră nici un cuvânt. Parcă nici nu mai existau unul pentru altul. În câteva zile, mai puţin de o săptămână, o prăpastie se căscase între ei, se ridicase un zid de netrecut. Totul se aduna ca să îi împingă spre moartea iubirii lor.

O voce şopti parcă la urechea ei: "O să vă despartă... o să vedeţi! o să vedeţi!" Un fior îi străbătu tot trupul şi atunci se opri la marginea promontoriului. Se gândea din nou la nodul acela de întâmplări care o împinseseră să-l umilească în public pe omul pe care îl adora. Era ceva diabolic în tot ce se petrecuse. Un şir de nenorociri şi neînţelegeri care nu-şi găseau explicaţia decât în pornirea duhurilor rele, înverşunate să-i ducă la pierzanie.

O cuprinsese frica, o frică pe care o simţise şi în seara aceea când necunoscutul cu faţa palidă o condusese spre insulă. Începea să creadă în diavol... ca toată lumea în ţara aceea blestemată.

Se întoarse spre Gouldsboro. Sunt locuri în care bântuie duhurile rele... "Oare Gouldsboro, era un astfel de loc? Era, într-adevăr, însemnat, aşa cum spusese bătrâna clarvăzătoare de la Québec? Poate era scena unei drame nepământene". "Dar nu sunt eu Duhul Rău", aproape strigă Angelica. Atunci?

Amintirea prezicerii acelei femei care impresionase atât de mult populaţia canadiană îi revenea în minte fără voia ei.

"Eu eram pe malul mării, copacii coborau până la marginea plajei... Nisipul avea o strălucire roşiatică. La stânga era o construcţie de lemn cu gard înalt şi un donjon pe care flutura un steag. Peste tot în golf erau insule ca nişte monştri adormiţi. La capătul plajei, sub faleză, erau case lemn alb, în

golf se legănau două corăbii. În partea cealaltă, la o milă sau două un cătun cu căsuțe împrejmuite de trandafiri. Auzeam pescăruşii şi cormoranii țipând..."

Vântul răvăşea părul Angelicăi, care o îmbrățişa ca o ființă umană înnebunită, eliberând-o uneori şi încolăcindu-se iar, şoptindu-i cuvinte înspăimântătoare. Nemişcată pe vârful unei stânci, contesa privea spre Gouldsboro.

Plaja roşiatică era acolo, monştrii verzi ai insulelor se odihneau în golf. Donjonul de lemn unde flutura un steag şi cătunul taberei de la Champlain, unde începeau să înflorească trandafirii, se vedeau.

"Deodată o femeie de o mare frumusețe se ridică din ape şi eu am ştiut că era un demon femeiesc. Rămase deasupra apelor pe care corpul nu făcea nici o umbră... Din zare venea un inorog al cărui corn ascuțit strălucea în soarele aproape de asfințit ca un cristal. Demonul l-a încălecat şi s-a avântat spre mal. Ştiam că o să distrugă Acadia, țara asta bogată pe care am luat-o sub oblăduirea noastră."

Cu mintea rătăcită, Angelica privea locurile acelea. Parcă se ascundea o taină în spatele acelor forme enigmatice. Subconştientul ființei noastre care ne face sensibili la simboluri, o punea în gardă, o ținea atentă în fața priveliştii care se desfăşura sub ochii ei.

Da, erau corăbii ancorate în golf şi zborul pescăruşilor şi cormoranilor, şi case de lemn alb lângă faleză...

Femeia scoase un strigăt. O amintire îi reveni în minte. Când ea debarcase, cu un an în urmă, NU ERAU CASE DE LEMN ALB lângă faleză. Locuințele acelea fuseseră construite de hughenoți în timpul iernii şi în primăvara aceea.

Porni agitată înapoi, amețită de vânt şi de aerul tare, în timp ce în mintea ei gândurile se învălmăşeau aprinse. Bâlbâia:

— O să le spun... O să le spun tuturor... O să le spun la Québec! Nu sunt eu Demonul... vedeți, nu erau case de lemn alb când am venit eu. Dar acum sunt acolo... Acum trebuie să sosească vrăjitoarea aceea.

Se opri cuprinsă de un fior, de o spaimă de nestăpânit. Cuvintele pe care voia să le spună i se păreau chiar ei însăşi nebuneşti şi totuşi erau inevitabile.

În afară de numărul corăbiilor, care era în ziua aceea mult mai mare, nu două – imaginea prezicerii era exactă.

Poveşti nebune! Dacă ar fi putut să alerge la Joffrey, el ar fi împărtăşit temerile ei sau i le-ar fi risipit, ar fi râs poate...

Dar era singură acum. Şi numai ei i se arătase, în spatele aparenţelor, ameninţarea duhului necurat, Demonul femeiesc, creatura strălucitoare care urma să iasă din ape, încălecând pe un inorog pentru a se năpusti asupra pământului Acadiei şi a distruge tot în urma ei... până în fundul inimilor!

"Am băut prea mult. Şi sunt obosită. O să înnebunesc? Ar trebui să dorm, să nu mă mai gândesc."

Aşa se frământa Angelica în seara zilei de neuitat în care Gouldsboro sărbătorise instalarea primului său guvernator.

La căderea nopţii, Colin vorbise din nou mulţimii de la înălţimea estradei şi sfârşise discursul aruncând o sută de livre în monezi de aur. Lumea părea veselă. Doar pentru Angelica părea înspăimântătoare seara aceea. De la acea "iluminare" pe care o avusese pe malul mării, drama despărţirii de Joffrey era însoţită de o spaimă. Era oare posibil să fi fost amândoi victimele unei mâini necurate?

Vedea peste tot semnele presimţirii sale şi râsetele, cântecele, dansul, veselia generală o izbeau, i se păreau nefireşti faţă de nenorocirea care se apropia de ei. Care era probabil deja acolo, în mijlocul lor, ca un vierme ascuns în fruct. Un duh necurat le dădea târcoale, chicotind primejdios. Ţipătul unei păsări de noapte i se părea râsul demonului. Cui să vorbească despre spaima ei?

"Am băut prea mult... Mâine o să-mi treacă. Mâine o să-l caut pe Joffrey. Trebuie să accepte să vorbească cu mine, să-mi spună ce are de gând. Mă va alunga? Sau mă va ierta? Asta nu mai putea continua... Pentru că suntem slabi şi Ea o să ne învingă... Nu, nu, bat câmpii! Nu e nimic de fapt. Nimic nu vine pe apă, spre noi. Lucrul acela îngrozitor. O să fim mai tari decât el. Dar nu trebuie să stăm despărţiţi... Cred că am febră. Am trecut prin destule astăzi. Cu bine, domnilor, vă las cu proiectele voastre măreţe!"

Merse de la un grup la altul. Oamenii mai cântau încă în jurul focurilor. Se îndreptă spre Joffrey de Peyrac şi Colin care stăteau unul lângă altul în faţa fortului, primind omagiile adunării. Îi salută în tăcere şi se retrase.

Se clătina în drum spre fort fără să ştie că cei doi bărbaţi o urmăreau cu privirea.

Sub ferestre, în curtea fortului, mateloţii stăteau la taifas, golind o ultimă sticlă.

— Dacă aştepţi prea mult nu-i bine, spuse unul dintre oamenii de pe “Coeur de Marie”. E mai bine să devii colonist într-un loc plăcut, dar nu văd aici femei pentru noi decât ale hughenoţilor sau indiencele. Să te stabileşti în America fie, dar nu de unul singur. Să ai o ciorbă seara şi o femeie albă şi catolică în pat, aşa ne înţelesesem. Mie asta îmi plăcuse în contract.

Locotenentul Barssempuy îi trase un cot în coaste.

— Nu fii pofticios, băiete. Ai mai văzut un apus al soarelui şi nu uita că în ziua asta trebuia să mori. În seara asta cea mai frumoasă femeie pe care o vei ţine în braţe e viaţa ta. Cealaltă o să apară curând. Fii încrezător!

— Dar pentru moment nu se zăreşte nici o femeie pentru noi.

— Rugaţi-vă, fraţilor, interveni părintele Bauce, rugaţi-vă şi Dumnezeu o să vă ajute.

— Călugărule, zise unul dintre ei, nu vreau să te contrazic, dar cum crezi că ar putea să facă Dumnezeu ca să apară din nisip mâine vreo douăzeci sau treizeci de fete bune de măritat, demne de a se uni cu noi, oamenii mărilor?

— Bineînţeles că nu ştiu cum, răspunse liniştit preotul, dar Dumnezeu e mare. Totul poate veni de la el. Rugaţi-vă, fiilor, şi femeile vă vor fi dăruite.

17

Dumnezeu e mare, Dumnezeu poate tot, după cum se spune. Şi iată cum, chiar a doua zi după întâmplarea aceea ciudată, femeile le-au fost date piraţilor îmblânziţi de pe “Coeur de Marie”.

Un om alerga pe cărarea care ducea în micul Golf Albastru cu răsuflarea întretăiată. Era papetarul Mercelot a cărui moară se afla în afara satului. Ajunse la fort şi puse santinelele în alertă.

— Repede! Grăbiţi-vă! O corabie se scufundă în Golful Albastru!

Contesa, care dormise adânc, se trezi din cauza luminilor din curtea fortului. Abia mijeau zorile. Se gândi la început că petrecerea continua, apoi, după mişcările din casă, îşi dădu

seama că se întâmplase ceva ciudat. Se îmbrăcă în grabă şi coborî să afle ce s-a petrecut.

La lumina torţelor, Mercelot dădea explicaţii pe o hartă pe care o ţinea contele.

— Probabil s-au izbit de recifurile de la Moine, la intrarea în Golful Anemonelor, şi pe urmă au fost împinşi spre Golful Albastru.

— Ce să caute acolo? exclamă Joffrey.

— Furtuna...

— Dar... nu e nici o furtună.

Într-adevăr, vântul era puternic şi marea agitată, dar cerul era limpede şi pentru corăbiile din larg, coasta, cu focurile de poziţie, era vizibilă.

— E o corabie de pescuit?

— De unde să ştiu? E încă prea întuneric, dar se aud ţipete de-ţi fac părul măciucă. Nevastă-mea şi fata sunt deja pe plajă cu servitoarea şi vecinul nostru.

Abia odihniţi după o zi de petrecere, locuitorii de la Gouldsboro se ridicau din nou, somnoroşi şi neliniştiţi, într-o dimineaţă agitată, ca să audă pe plaja Golfului Albastru ţipete îndepărtate de groază, care se înălţau tragic dintr-un întuneric străpuns din când în când pe deasupra apei de catargele unei corăbii pe jumătate scufundate.

Angelica plecă şi ea acolo cu cea mai mare parte dintre femeile de la Gouldsboro.

Corabia era scufundată până la bord. Era ciudat că nu dispăruse de tot şi curenţii de la intrarea în golf o împingeau dintr-un capăt în altul al peninsulelor care închideau trecerea şi de fiecare dată se aşteptau să o vadă sfărâmându-se şi risipindu-se ca un butoi plin, dar ea se întorcea în sens invers, legănându-şi cele trei catarge de care atârnau pânzele sfâşiate ca nişte zdrenţe inutile.

Trebuia să reziste până la sosirea bărcii arabe şi a cuterului de la Gouldsboro, care, cu Joffrey de Peyrac şi Colin Paturel la bord, se pregăteau să înconjure peninsula Yversuc şi să-i ajungă pe mare.

Vântul aducea strigătele sfâşietoare, chemări de ajutor, cu atât mai tulburătoare pentru că nu-i puteau zări peste crestele valurilor pe cei de pe corabie.

Echipa de mateloţi şi de pescari venită pe jos de la Gouldsboro era înarmată cu cârlige, căngi, ancore, frânghii şi

cabluri. Sub comanda lui Hervé Le Gall, trei dintre ei au urcat la bordul bărcii de pescuit a lui Mercelot şi au început să vâslească. Ceilalţi se răspândiseră pe stânci, gata să-i ajute pe naufragiaţii care ar fi venit în înot ca să ajungă la mal.

— O să pregătesc nişte pături, supă, băuturi calde, hotărî doamna Mercelot. Vino, Bertille.

Pentru eventualele răni, Angelica adusese alifii şi cârpe, şi în plus o sticlă cu rom. Se luase şi ea după doamna Mercelot, când, la câteva zeci de metri de mal, un fel de plută făcută din scânduri şi butoaie prost îmbinate apăru în faţa lor din spuma unui val. Un grup de fiinţe pletoase se agăţau de ea ţipând.

— Femei! exclamă Angelica. Dumnezeule! Valurile împing pluta spre stânci. Or să se sfărâme de ele.

Abia spuse cuvintele acelea, că pluta împinsă parcă de propria greutate, se răsuci şi se izbi de o stâncă foarte ascuţită şi se sfărâmă în mii de fărâme de lemn, azvârlind toată povara în mare. Din fericire, plaja era aproape. Angelica şi tovarăşele ei se repeziră imediat să le ajute pe naufragiate în apa care le ajungea până la brâu.

Contesa o prinse de părul lung pe una dintre ele chiar în clipa când dispărea în apă, cufundându-se într-un pat de alge. Reuşi să ţină capul înecatei la suprafaţa apei şi s-o ducă spre mal.

Era o femeie uriaşă care cântărea cel puţin o sută optzeci de livre. Cât timp o trăsese prin apă, Angelica nu simţise greutatea, dar când atinse nisipul se trezi înhămată la o povară prea mare, în imposibilitatea de a urni masa inertă lângă care se căznea.

— Ajutaţi-mă odată, strigă ea spre celelalte.

Un matelot veni repede. Pe urmă apăru altul, încă unul şi un al treilea.

— Bunule Dumnezeu! Ce caută pe mare o femeie ca asta? se plângeau toţi. Când cântăreşti atâta nu te îmbarci, rămâi pe pământ ca un tun de fortăreaţă.

Doamna Mercelot, fiica ei, servitoarea şi valetul lor le ajutaseră pe celelalte să ajungă pe mal. Unele tremurau îngrozitor, clănţăneau din dinţi necontenit, altele plângeau. Una dintre ele se aruncă în genunchi şi îşi făcu semnul crucii.

— Mulţumesc, Sfântă Fecioară, pentru că ne-ai salvat, spuse fata cu ardoare.

Erau franţuzoaice toate, dar după accent nu păreau acadiene.

— Delphine este încă agăţată acolo, strigă una dintre ele, arătând o femeie tânără care reuşise să se caţere pe recif.

Era prea obosită, fără îndoială, zăcea pe jumătate moartă şi un val putea să o smulgă din nou în orice clipă. Angelica alergă până la ea urmând promontoriul descoperit şi o ajută să ajungă pe uscat.

— Pune-ţi mâinile pe umerii mei, draga mea, o sfătui ea. O să te sprijin şi o să te însoţesc până la casa pe care o vezi acolo. O să ajungi imediat lângă un foc bun.

Cea salvată era o brunetă cu ochi inteligenţi şi părea de familie bună. Avu puterea să şoptească printre buzele palide, cu un zâmbet uşor:

— Mulţumesc, doamnă. Sunteţi foarte bună.

— Au ajuns!

Un strigăt de speranţă răsună la vederea pânzelor albe ale bărcii şi ale cuterului apărute lângă peninsula Cernek. Cele două ambarcaţiuni se apropiară foarte repede de vasul aproape scufundat.

— Mai e multă lume la bord? o întrebă Angelica pe tânăra pe care o susţinea.

— Cel puţin încă vreo douăzeci dintre tovarăşele mele, cred, şi oamenii din echipaj. Dumnezeule, de n-ar ajunge prea târziu!

— Nu. Vedeţi, vasele noastre au ajuns lângă epavă, au înconjurat-o.

Se luminase bine şi puteau vedea de departe manevrele de salvare. Le Gall, care se întorcea cu barca plină de femei, le spuse că toate cele care rămăseseră puteau fi salvate. Epava se scufunda totuşi destul de încet şi aveau timp să treacă supravieţuitorii la bordul bărcii arabe. Indienii din cătun porniseră cu bărcile lor pe mare. Aduceau şi ei femei îngheţate şi înspăimântate de naufragiu ca şi de chipurile roşii împodobite cu pene. Era şi un mus hirsut.

Catargele se scufundară deodată şi dispărură cu iuţeală. Pânzele albe ale celor două bărci de la Gouldsboro luceau ca nişte păsări, urmărindu-i agonia. Pe mal, femeile nu voiau să plece, stăteau cu ochii aţintiţi asupra corabiei lor, care dispărea în aluri. Când nu se mai văzu deloc izbucniră în lacrimi, frângându-şi mâinile.

Doamna Petronille Damount – cu un T, sublinie femeia solidă pe care Angelica o salvase, înfășurată în hainele doamnei Manigault – ceea ce se găsise mai larg prin partea locului – așezată în fața contelui de Peyrac și a lui Colin Paturel, încercând să le explice în fraze lungi situația în care se afla.

Fusese trimisă, pentru șase sute de lire – preciza cu mândrie – să însoțească un grup de "fete ale regelui" care mergeau la Québec ca să se mărite cu celibatarii din partea locului, coloniști, soldați sau ofițeri, și să ajute la popularea coloniei.

— Dar corabia dumneavoastră nu se îndrepta spre Québec, bună doamnă, remarcă Peyrac, și sunteți departe de oraș.

Îl privi pe Colin, a cărui față de om simplu o înfricoșa mai puțin decât cea a gentilomului cu înfățișare de spaniol care le salvase. Paturel i se părea mai potrivit să înțeleagă tulburările unei inimi naive și neștiutoare.

El întări cuvintele contelui.

— Nu sunteți pe drumul spre Québec.

— Dar atunci unde ne găsim? Tocmai zărisem luminile satului când corabia a naufragiat.

Îi privea pe rând cu spaimă și neîncredere și lacrimile curgeau râuri pe obrajii ei grași.

— Ce-o să spună binefăcătoarea noastră, ducesa de Maudribourg când o să afle?... Dar e adevărat, ea e moartă, s-a înecat... Ce nenorocire! Scumpa noastră binefăcătoare! O sfântă! Ce-o să ne facem?

Era copleșită de plâns și Colin îi dădu o batistă cât un cearceaf, pentru că marinarii sunt oameni prevăzători. Ea își șterse nasul și se liniști cu greu.

— Biata doamnă! Ea, care visa să-și dea viața pentru Noua Franță!

Își reluă povestirea destul de târziu. Aventura ei părea să fi început când fusese angajată cameristă în serviciul ducesei de Maudribourg.

Câțiva ani mai târziu, ducele de Maudribourg murise la șaptezeci și cinci de ani după o viață destrăbălată și lăsase văduvei o avere frumoasă.

Nobila soție, doamna Ambroasine de Maudribourg, care suportase cu mare răbdare și virtute de-a lungul vieții sale conjugale ieșirile, jignirile și înșelătoriile soțului, găsea în sfârșit timpul să-și realizeze propriile dorințe, adică: să se retragă

într-o mănăstire la alegerea ei şi să aştepte acolo moartea în rugăciune, cu sfaturile savanţilor şi astronomilor, studiind matematica pentru care avea un mare talent.

Intră, deci, în mănăstirea augustinelor din Tours. Dar, doi ani mai târziu, confesorul ei o scosese de acolo, convingând-o că, dacă avea atâta avere, trebuia cel puţin să o pună în serviciul Bisericii mai degrabă decât în acela al matematicii. Îi trezi interesul pentru salvarea Noii Franţe şi convertirea sălbaticilor. Văduva mai şovăia încă atunci când într-o dimineaţă, după ce se trezise, o femeie înaltă îmbrăcată într-o rochie de serge albastru îi apăru în faţa ochilor şi îi spuse clar: “Du-te în Canada. N-o să te părăsesc niciodată”. Nu mai avu nici o îndoială că o văzuse pe Sfânta Fecioară, cu toate că nu-i zărise chipul, şi din momentul acela se dărui cu tot sufletul salvării pământurilor îndepărtate.

Avea simţul afacerilor şi o mare experienţă. Se duse la miniştri, obţinu aprobările şi formă o companie de Asociaţi la Notre Dame de Saint-Lorent, care avea avantajul să fie jumătate comercială, jumătate religioasă şi care, punându-se în slujba regelui, a guvernatorului şi a misionarilor, îşi asigura totuşi propria existenţă.

Doamna Petronille, care se ataşase de acea femeie bună şi o urmase chiar în mănăstire, dorea să rămână în serviciul ei, în ciuda perspectivelor din ce în ce mai neliniştitoare pe care le prezentau proiectele ducesei. Până la urmă ajunsese să urce chiar, într-o dimineaţă rece de mai, în acel univers tremurător de scânduri şi pânze, numit corabie, cele o sută optzeci de livre în cala monstrului şi să suporte acolo mii de suferinţe, nu atât din cauza vremii urâte cât mai ales provocate de starea sufletească a fetelor pe care le însoţea. Dar putea ea să o lase pe biata ducesă singură şi fără ajutor în faţa necunoscutului şi a primejdiilor?

Doamna de Maudribourg, care se interesase de nevoile cel mai urgente ale coloniei, aflase că erau dorite femei pentru colonişti. De fapt, bărbaţii tineri erau obligaţi să se însoare acolo, conform ordinului regelui, până să împlinească douăzeci de ani. În caz contrar, tatăl tânărului răzvrătit era obligat să plătească o amendă şi să se prezinte o dată la şase luni în faţa stăpânirii ca să justifice întârzierea căsătoriei.

De curând, intendentul Carlon, om cu autoritate, scosese o ordonanţă prin care interzicea canadienilor neînsuraţi să

vâneze, să pescuiască şi să facă negoţ cu indienii. Din Europa, ministrul Colbert adăuga la ordonanţă o hotărâre conform căreia toţi cei care ocoleau căsătoria suportau un impozit special de celibatar. Erau îndepărtaţi de la toate distincţiile şi onorurile şi vor purta cusut la vedere pe mânecă un însemn special al infamiei lor.

În urma acestor ordonanţe, din o mie de celibatari din Québec, opt sute plecaseră în pădure.

Peyrac ştia destul de bine problema pentru că îi cunoştea pe Nicolas Perrot, Maupertuis şi fiul lui, Aubignière, care erau victime ale acestor legi.

Pentru cei două sute de fideli care rămâneau la Québec şi Montreal, resemnaţi cu soarta lor, trebuiau aduse femei. Doamna de Maudribourg a dorit să contribuie la această nobilă lucrare. A luat în grija ei un grup dintre cele care erau numite "fetele regelui", le-a făcut zestre şi după modelul "darului" regal pe care Administraţia era obligată să-l dea, le oferi fetelor câte o sută de lire, zece pentru plecare, treizeci pentru haine şi şaizeci pentru traversarea oceanului. În plus, le-a dat câte o casetă pentru obiecte preţioase, pentru cămăşi, şi câte un rând de haine – pelerină, fustă şi jupon –, ciorapi, pantofi, patru eşarfe, patru scufii de noapte, patru bonete, două perechi de manşete, patru batiste, o pereche de mănuşi de piele, o pălărie şi o batistă de tafta neagră, fără să uite pieptenul, peria şi alte lucruri de toaletă.

După o mică petrecere cu gustări care urma să uşureze prima întâlnire, ele urmau să fie conduse într-o mănăstire a oraşului unde, în zilele următoare, trebuiau să primească la vorbitor pe tineri, sub supravegherea preoţilor, a doicilor şi a doamnelor binefăcătoare.

— După cum ştiţi, domnul Colbert este foarte pretenţios în alegerea acestor femei pe care le trimite în Canada, insistă Petronille Damount. După exemplul domniei sale am fost şi noi foarte atente la recrutarea fetelor. Cele pe care le-am adus sunt toate pregătite pentru un mariaj legal, unele sunt orfane, iar altele aparţin unor familii căzute în mizerie. Doamna de Maudribourg a pregătit în plus şi o corabie. Regele i-a dat un steag cu însemnele sale, iar regina podoabe bisericeşti.

Doamna Petronille scotoci prin buzunare în căutarea actelor pe care le avea ca să dovedească acelor străini bănuitori în ce condiţii bune şi pioase fusese organizată expediţia. Voia să le arate socotelile exacte, pentru că ea însuşi ordonase totul

pentru fiecare fată, obţinuse semnătura de la aprodul-jurat şi ţinea acele hârtii aranjate cu grijă într-un plic de pânză cauciucată, cu scrisoarea domnului Colbert. Amintindu-şi că veşmintele pe care le purta nu erau ale ei şi că hainele, caseta şi celelalte se aflau de-acum pe fundul mării, se porni din nou pe plâns.

Nu prea mai aveau ce să afle de la ea, în afară de faptul că se urcase la începutul lui mai pe o corabie de o sută cincizeci de tone, ca să ajungă la Québec şi că naufragiase la începutul lui iulie pe malurile Maine-ului, în Golful Francez. Cum se numea căpitanul corabiei scufundate? Job Simon. Era un om fermecător şi atât de galant.

— Dar pilot nepriceput, mi se pare, strecură Peyrac. Şi unde se află acum căpitanul dumneavoastră? Unde sunt oamenii din echipaj? Nava e mică, fie, dar trebuie să aibă vreo treizeci de oameni la bord ca să fie condusă. Unde sunt?

Aflară repede, pentru că marea aducea trupurile mutilate, izbite de stânci. Fiecare golfuleţ, fiecare fiord strâmt era plin de cadavre pe care indienii le cărau în spate pe mal şi le aşezau pe nisip. Joffrey de Peyrac se duse să-i identifice împreună cu musul, un puşti breton care abia ştia vreo câteva cuvinte în franceză. Băiatul se considera fericit că scăpase şi nu-şi pierduse lingura de lemn cioplit, prima comoară a marinarului.

Povestea că auzise coca navei sfărâmându-se de zidul de stânci scufundate. Atunci secundul coborâse barca mare la apă cu câteva femei şi nişte bărbaţi care trebuiau să meargă şi să ceară ajutor în portul oraşului.

— Care oraş?

— Se vedeau lumini şi am crezut că suntem la Québec.

— La Québec?

— Da, chiar aşa!

19

De dimineaţă Angelica îngrijise fără întrerupere pe nefericitele salvate în Golful Albastru. După ce îi pansase pe bărbaţi se ocupase şi de femei.

După răniţi, înecaţi. După înjurături şi horcăit, plânsetele şi scrâşnetele din dinţi ale femeilor. Angelica se gândea la viaţa ei calmă şi liniştită de la Wapassou ca la un paradis pierdut.

“Fetele regelui” aveau între cincisprezece şi şaptesprezece ani. Unele erau țărănci, dar cele mai multe veneau de la Paris, alese dintre orfanele de la Spitalul General. Angelica auzea în accentul ascuțit, un fel de zeflemea care aducea atât de departe, în vântul Americii, amintirea străduțelor întortocheate din spatele Châtelet-ului sau de pe Cheiul Florilor, izurile Senei, mirosul de grătar şi de brutărie şi parcă uruitul trăsurilor răsunând pe pavaj.

Erau printre ele patru “domnişoare” de origine bună, destinate căsătoriei cu ofițerii, printre care o maură cu tenul ca pâinea arsă şi o târfă în toată regula numită Julienne. Fata aceea respinse din prima clipă cu brutalitate îngrijirile Angelicăi, cu toate că părea să sufere şi se trăsese deoparte. Tovarăşele ei o țineau la distanță pentru că era nepotrivită în grupul acela de “logodnice în Canada”, care trebuiau să fie după ordinul domnului Colbert, “liniştite, bine făcute, harnice, pricepute şi credincioase”.

Delphine Barbier du Rosoy, frumoasa şi curajoasa brunetă, insista să le explice că această fată nu ar fi trebuit să ajungă alături de ele. Bunătatea prea mare a doamnei de Maudribourg, care se lăsase păcălită în privința ei, era de vină.

— Puteți să spuneți ce vreți, domnişoarelor, țipă Julienne, care o auzise, cu bunătatea dumneavoastră!... Vouă vă trebuie satin de douăzeci de livre pentru podoabele voastre, în timp ce noi, cele de la Spitalul General, ne mulțumim cu pânza de treizeci de centime onul[1].

Avea maniere de precupeață, dar provocarea ei rămase fără rezultat, pentru că celelalte erau într-adevăr fete amabile, modeste şi liniştite, chiar dacă erau foarte sărace, crescute de călugărițe în orfelinat, şi naufragiul le apropiase de tovarăşele lor mai nobile şi mai bine educate. Delphine du Rosoy avusese ideea să construiască o plută şi le încurajase şi sprijinise în momentele grele.

Angelica nu avea alt loc în care să-şi adăpostească protejatele în afara hambarului de porumb, devenit gol după eliberarea prizonierilor. Aceştia se întorseseră pe “Coeur de Marie”.

Locotenentul de Barssempuy aduse în brațe o făptură albă, nemişcată.

---

[1] onul – veche măsură de 1,88 m.

— Am găsit-o, explică el, am găsit-o acolo între stâncile acelea albastre, ca pe un pescăruş rănit. Seamănă cu visul meu. Ea este! Am văzut-o de multe ori în vis. Uitaţi-vă ce frumoasă e!

Angelica aruncă o privire spre chipul palid cu părul blond care atârna îngreunat de apa mării, de nisip şi de sânge.

— Nefericitule, fata asta e moartă… sau aproape.

— Nu, nu, vă rog, salvaţi-o, se ruga tânărul. Nu e moartă. Faceţi ceva pentru ea, doamnă, vă rog! Dumneavoastră, care aveţi mâinile miraculoase, îngrijiţi-o, aduceţi-o la viaţă, vindecaţi-o! Nu poate să moară, pe ea o aşteptam.

— E Maria cea Blândă, spuseră fetele aplecându-se asupra trupului nemişcat şi însângerat. Biata nefericită! Ar fi mai bine să moară. Era însoţitoarea doamnei de Maudribourg şi o considera pe ducesă, mama ei. Ce-o să se facă fără ea?

În timp ce Angelica, ajutată de bătrâna Rebecca, încerca să readucă la viaţă bietul trup plin de răni, naufragiatele încercau să-şi amintească ce se întâmplase cu protectoarea lor. Erau de acord că nu ştiau nimic despre ea din clipa în care se întorsese pe coridor ca să-l caute pe copilul Jeannei Michaud.

Mama copilului plângea într-un colţ. La douăzeci şi doi de ani era cea mai în vârstă din grup. Văduvă a unui mic cazangiu, înduioşase inima generoasă a doamnei de Maudribourg, care o încurajase să vină în Canada cu micul Pierre de numai doi ani. Acolo şi-ar fi găsit mai uşor decât în Franţa un alt soţ. Avea un certificat de bună purtare eliberat de pastorul ei care dovedea că nu era măritată în Franţa. Nu-şi mai amintea decât că se trezise în miezul nopţii în strigătele celorlalte şi îşi căutase copilul adormit lângă ea.

Gemea fără încetare:

— E vina mea. Copilul meu e mort şi binefăcătoarea noastră a pierit încercând să-l salveze. O sfântă! A murit ca o martiră.

— Eu cred că prea faceţi caz de blestemata asta de ducesă, ţipă cu grosolănie Julienne. Binefăcătoarea, dacă vreţi să ştiţi, era o femeie fără minte. Eu o las cu plăcere în seama îngerilor cerului, dacă ei o vor.

— Vorbeşti aşa pentru că te obliga să mergi la slujbă, spuse cu severitate Delphine, să te rogi şi să te porţi cum se cuvine.

Fata izbucni într-un râs gros, pe urmă aruncă domnişoarei o privire vicleană şi prefăcută.

— Văd eu că te-ai lăsat înşelată şi dumneata, domnişoara du Rosoy. V-a cucerit cu rugăciunile ei. La început n-o iubeai mai mult decât mine. Dar a ştiut să vă păcălească.

— Julienne, ai urât-o din prima zi pentru că încerca să te înțeleagă. Dispreţuieşti deci binele.

— Bine din partea ei? Nu-mi trebuie. Vreți să vă spun ce era ducesa voastră?... O şarlatancă, o târâtură.

Grupul izbucni într-un cor de strigăte. Trei sau patru "fete ale regelui" se aruncaseră asupra Juliennei în culmea indignării. Tânăra fată se zbătea din toate puterile, muşca mâinile atacatoarelor care încercau să-i închidă gura.

— Da, eu spun ce gândesc... N-o să mă împiedicați voi, creaturi nenorocite!

Vocea ei se stingea, slăbită şi fata căzu la pământ, leşinată.

Atacatoarele erau uimite.

— Ce i s-a întâmplat? Abia dacă am atins-o.

— Cred că s-a rănit în naufragiul ăsta, dar nu vrea să se apropie nimeni de ea. De data asta trebuie să se supună.

Dar abia se aplecă asupra răzvrătitei, că fata se şi ridică repede cu o privire plină de ură.

— Nu mă atingeți că vă omor!

Angelica ridică din umeri şi o lăsă în pace. Julienne se retrase într-un colț, unde rămase ghemuită ca o fiară hăituită.

— Niciodată o fată ca ea n-ar fi trebuit să facă parte dintr-un convoi pentru Canada, repetară domnişoarele. Din cauza ei o să ne ia drept târfe pline de boli, care ajung în insula Saint-Cristophe... Suntem noi sărace, dar nu destrăbălate.

Maria cea Blândă deschise ochii, doi ochi frumoşi, ascunşi de genele blonde, plini de o spaimă adâncă.

— Demonii, şopti ea, îi văd, aud țipetele lor în noapte... Mă lovesc. Demonii! Demonii.

20

Pe plajă, unde îşi continua cercetările la căderea serii, Angelica simți în spatele ei o prezență.

Se întoarse şi o cuprinse ameţeala: animalul mitic era acolo!

Inorogul. Stând în picioare animalul pleca orgolios coama aurită şi cornul de pe frunte "străluci în apus ca un cristal".

Plaja era mică. Aproape că răsărise luna, ascunsă de pâlcurile de copaci care îşi întindeau rădăcinile până la liziera cu ierburi de mare. Malul se deschidea spre fiordul îngust numit Golful Anemonelor pentru că vara florile acelea multicolore înfloresc acolo. Pe nisipul alb şi neted se vede gâtul lung şi capul inorogului.

Contesa credea că visează în faţa acelei apariţii şi nu avea puterea să strige după ajutor.

În clipa aceea un om ieşi din apă, legănându-se ca o focă. Se repezi înainte şi strigătele lui umplură golful şi treziră ecourile falezelor. Trecu în fugă pe lângă Angelica şi se aruncă în faţa inorogului, cu braţele întinse.

— N-o atingeţi, ticăloşilor! N-o atingeţi pe iubita mea! O credeam pierdută... N-o atingeţi că vă omor pe toţi!

Bărbatul era uriaş. Apa şi sângele se amestecau pe faţa bărboasă şi înfricoşătoare scurgându-se pe veşmintele sfâşiate. În ochii lui ardea o flacără mistuitoare.

Oamenii de la Gouldsboro veniţi în grabă, atraşi de ţipete îşi strânseră cuţitele şi săbiile în mâini şi îl priviră cu teamă.

— Nu vă apropiaţi, că vă strâng de gât!

— Trebuie să-l doborâm, spuse Jacques Vignot, care avea o muschetă. A înnebunit.

— Nu, interveni Angelica, lăsaţi-l. Cred că înţeleg. Nu e nebun, dar e gata să-şi piardă minţile.

— Cum se numea corabia dumitale, căpitane? îl întrebă ea cu blândeţe. Corabia dumitale care s-a scufundat.

Vocea ei ajunsese în mintea rătăcită a lui Job Simon. Lacrimi începuseră să curgă pe faţa lui răvăşită. Căzu în genunchi cuprinzând în mâini prova de lemn auriu a corabiei sale pierdute, aproape la fel de înaltă ca el.

— Inorogul, doamnă, şopti el. Nava pe care am pierdut-o se numea “Inorogul”.

— Vino să mănânci ceva, îi spuse ea lui Job Simon, apucându-l de braţ cu o blândeţe care pătrunse ca un leac în sufletul tulburat al nefericitului.

— Şi cu ea ce-o să se întâmple? bolborosi el arătând spre bucata de lemn care ieşea din nisip. Să nu-i faceţi rău inorogului meu... e aşa de frumos!

— O să-l ducem departe de mare... Şi mai târziu o s-o pui la prova unei alte corăbii, domnule.

— Niciodată! Niciodată! Sunt ruinat... Dar cel puţin mi-a rămas "Inorogul". Ce frumos e! Era aşa de strălucitor! Chiar eu i-am pus pe frunte cornul acela de la un narval pe care l-am prins tot eu. Fildeş rozaliu răsucit minunat... Aţi văzut cum străluceşte în soare...

Vorbea singur, se spovedea acelei femei străine care îl îndruma în rătăcirea lui. Se lăsa dus ca un copil.

Când ajunseră la casa doamnei Mercelot, ea îl aşeză în faţa unei mese ţărăneşti. Coloniştii din America au mereu o fiertură, o supă care clocoteşte pe focul din vatră. Angelica puse într-o farfurie o pastă de dovleac şi nişte stridii umplute.

Naufragiatul începu să mănânce lacom, suspinând la fiecare înghiţitură.

— Ei bine, asta e! Sunt ruinat! repetă el după ce golise a doua farfurie. La vârsta mea pot spune că sunt terminat. Cimitirul, asta o să fie corabia mea. I-am spus ducesei: "Toate astea o să se sfârşească rău!". De unde! Femeia asta face totul după capul ei. Ştiam eu că traversarea asta o să-mi aducă numai necazuri, dar la vârsta mea iei ce ţi se dă, nu-i aşa? Fete drept încărcătură, la asta am ajuns. Fete pentru coloniştii din America.

— Călătoria cred că n-a fost prea uşoară, cu atâtea femei la bord.

Ochii marinarului se aprinseră.

— Un adevărat infern! suspină el. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, doamnă, femeile n-ar trebui să existe.

Îşi înfundă în gură un cocoloş mare de pâine şi o bucată de brânză pe care i-o dăduse Angelica şi o cercetă cu ochii lui mici în timp ce mesteca din greu.

— Şi toate astea ca să mergi la pierzanie pe un tărâm cu naufragiaţi, mormăi el. Dumneavoastră nu aveţi aerul unei ticăloase, totuşi. S-ar zice mai degrabă că sunteţi o femeie bună şi cinstită. Ar trebui să vă fie ruşine. Să-i lăsaţi pe bărbaţi să jefuiască navele şi să ucidă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Să atrageţi corăbiile pe stâncile astea blestemate şi să-i ucideţi cu bâte pe bieţii oameni care încearcă să scape, asta e meserie? Dumnezeu şi Sfinţii din Paradis o să vă pedepsească.

Contesa nu ştia cum să reacţioneze în faţa unei acuzaţii atât de jignitoare. Văzuse destui nebuni şi nebune în ultimele trei zile, destui disperaţi şi isterici. Toate trebuiau iertate unor oameni care fuseseră gata să piară în valuri.

Răspunse fără supărare:

— Greşiţi, domnule. Noi suntem simplii colonişti. Trăim din negoţ şi din munca mâinilor noastre.

— Atunci cum aş fi putut să mă izbesc de stâncile astea ascuţite ca nişte ace dacă n-aş fi văzut luminile aprinse în noapte? Ştiu eu bine cum e când eşti naufragiat şi plimbi torţele pe mal ca să scufunzi corăbiile, făcându-i pe marinari să creadă că e un port acolo. Sunt născut pe malul mării, la marginea peninsulei bretone. Mă aşteptam aşa de puţin la asta încât am fost aruncat peste bord, în valuri. Când am ajuns pe mal şi am început să mă agăţ de stânci, "ei" m-au lovit, aici şi aici. Uitaţi-vă. Asta nu e de la stânci.

Dădu la o parte pletele de zeu marin încărcate de sare şi de iarbă de mare.

Ochii Angelicăi se măriră de uimire şi inima îi îngheţă.

— Ce spuneţi de asta? izbucni omul, mulţumit să o vadă palidă şi mirată.

Dar nu rana de pe pielea păroasă pe care i-o arătase o îngrozea pe Angelica ci vederea unei pete mari vineţii pe care Job Simon o avea din naştere la tâmplă.

"Când o să-l vezi pe căpitanul cu faţa vânătă să ştii că duşmanii tăi nu sunt departe..."

Cine îi spusese asta? Lopez, micul pirat portughez de pe "Coeur de Marie". Când erau împreună la Maquoit.

Dar unde era Lopez? Murise în bătălia de pe "Coeur de Marie"...

21

Se privi în oglindă. Noaptea învăluia în umbră bucata rece de cristal veneţian. Ultimele sclipiri ale apusului aruncau în încăpere o lumină slabă. Tânăra femeie văzu un chip fantomatic, luminat de o privire de smarald. Părul ca un nimb lunar în jurul capului îi dădea o înfăţişare de nebună. Vântul îl răvăşise în timp ce ea rătăcea pe plajă în căutarea cadavrelor şi întâlnise "Inorogul". Se simţea doborâtă de toate acele nenorociri nesfârşite şi părul îi strângea parcă tâmplele cuprinse de o durere puternică.

"O să-l împletesc", se hotărî ea.

Îşi prinse părul în mâini, îl răsuci şi îl împleti în nişte şuviţe de sidef şi de aur. Coada grea atârna pe umeri ca un şarpe lucios. Angelica o desfăcu, o împleti din nou, o ridică şi o legă la spate, răsucind-o de trei ori în jurul capului. Greutatea aceea lipită de ceafă, la îmbinarea umerilor, o apăsa dar se simţi o clipă eliberată. Îşi netezi fruntea cu mâna.

Cine îi spusese: "Când o să-l vezi pe căpitanul cu pata vineţie să ştii că duşmanii tăi nu sunt departe"?

Îşi aminti. Da, era metisul portughez Lopez, acolo jos, la Maquoit, în golful Casco. Dar micul Lopez murise în bătălia de pe "Coeur de Marie".

Angelica se aruncă îmbrăcată în patul unde nu mai reuşise să se odihnească atât cât i-ar fi cerut viaţa ei agitată. După ce îngrijise şi pansase toţi răniţii şi bolnavii, se retrăsese să doarmă la insistenţele bunei Abigaël, singura care se mai gândea la ea şi la starea de oboseală în care fusese adusă în ultimele zile.

Îl zărise pe soţul ei în ziua aceea? Nu mai ştia. Ea nu mai avea un soţ. Era un străin, indiferent la suferinţa ei. Ea era acum singură ca odinioară într-o lume în care o ameninţare nevăzută se apropia încet. Singură se zbătea şi se frământa printre trupurile goale de bărbaţi şi femei însângerate, cu răni deschise, învălmăşiţi în zvârcolirea cărnurilor dezgustătoare ca în Infernul lui Dante.

Era un coşmar, străbătut din când în când de semne îngrozitoare: figura de pe prova "Inorogului" de lemn aurit, căpitanul cu pata vineţie care mânca lacom, casele de lemn alb pe malul de culoarea aurorei.

Dacă Joffrey ar fi fost acolo, ar fi împărţit cu el gândurile acelea ciudate. Şi el ar fi râs de ea, ar fi liniştit-o.

Dar era singură...

"Mi se pare că totul e pregătit, i-ar fi spus ea, că o să se întâmple lucruri rele."

"Ce lucruri, draga mea?"

"Nu ştiu, dar mi-e frică!"

Auzea parcă vocea părintelui Vernon;

"Când lucrările diavolului se dezlănţuie..."

Se răsuci în patul rece, dornică de refugiu, de căldură. Se ridică, îl căută, îi zise: "Iartă-mă Joffrey! Nu te-am înşelat, îţi jur, nu mă mai respinge..."

Dar el rămânea neclintit, întunecat şi distant, ca pe vremea când era Rescator, şi nu mai putea să-şi imagineze că bărbatul

acela ar fi fost în stare să mângâie, că viaţa lor ar mai fi putut să fie atât de intimă şi de fericită în fiecare clipă, ca înainte.

"Iubirea mea, eram nişte amanţi atât de veseli şi de serioşi în acelaşi timp. Toate nopţile acelea nebuneşti... Atâtea râsete, bucurii neumbrite. Şi puteam să ne privim la nesfârşit, fără ruşine.

Şi când a izbucnit epidemia de variolă, îţi aminteşti?"

Deodată lacrimile îi invadară obrajii. Îl vedea aplecându-şi trupul înalt deasupra siluetei minuscule a Honorinei, necăjită de Cantor.

"Veniţi, domnişoară, o să vă dau nişte arme..."

Se gândea: "Dragostea noastră e veşnică, de neînvins." "Vegheaţi, pentru că nu ştiţi nici ziua, nici ceasul..."

Angelica se zbătu în somn. Visa că părul împletit devenise enorm, se lipise de-a lungul trupului ei, o sufoca. Imaginile se suprapuneau şi se amestecau în împletitura din jurul ei, năvăleau asupra ei. Apăru un demon cu zâmbetul crud al lui Wolwerines.

Scoase un ţipăt şi se trezi cu gura amară. Strigătul îi vibra încă în urechi, iar în piept simţea adunându-se ecourile unei emoţii voluptoase. Visase că făcea dragoste cu o fiinţă neguroasă, înspăimântătoare dar de o blândeţe neobişnuită.

Îşi aminti de ţipătul ei, dar nu asta o trezise. Auzi din nou afară, străbătând ceaţa zorilor, strigăte ascuţite de femeie.

Ridicându-se din pat se îndreptă spre fereastra deschisă şi se aplecă în afară. Norii roşietici pluteau foarte jos şi ceţurile mării anunţau o zi sufocantă de iulie. Liniştea primelor ore ale dimineţii avea ceva dens care trebuie sfărâmat.

Inima femeii bătea în continuare neregulat. Tăcerea era atât de adâncă şi ceaţa atât de învăluitoare încât crezu că a visat din nou. Dar un al treilea strigăt se auzi. Venea dinspre hambarul unde stăteau fetele naufragiate.

— Dumnezeule, se sperie ea, ce se mai întâmplă?

Se repezi afară din cameră, zgâlţâi santinela adormită, o puse să deschidă uşile fortului şi-l rugă pe unul dintre spanioli să o însoţească. Abia vedeau în faţa lor.

Aproape de hambar siluete numeroase se agitau ca nişte suflete rătăcite în limburi. Angelica ajunse la timp ca să se arunce între doi bărbaţi foarte încinşi, înarmaţi cu pistoale, care, fără să ţină seama de faptul că nu-şi puteau vedea adversarul de la trei paşi, vroiau să se dueleze.

— V-aţi pierdut minţile! strigă contesa. Ce căutaţi aici să vă bateţi în loc să fiţi la bordul corabiei voastre?

— Din cauza ăstora care vor să ne ia femeile, explică unul dintre bătăuşi, în care îl recunoscu pe Pierre Vanneau, şeful de echipaj de pe "Coeur de Marie".

— Cum adică, femeile voastre?

— Adică acelea care sunt acolo, înăuntru.

— Şi cum aţi hotărât voi că sunt femeile voastre?

— Pentru că bunul Dumnezeu le-a trimis, nu-i aşa, pentru noi, oamenii de pe "Coeur de Marie". Aşa scria în contract şi părintele Beauce a spus: "Rugaţi-vă...". Ne-am rugat şi...

— Deci cunoaşteţi intenţiile lui Dumnezeu în legătură cu voi? Hotărâţi că el n-are încotro şi trebuie să facă minuni dacă i-o cereţi? Şi sub pretextul ăsta luaţi în stăpânire fără nici un respect aceste biete nefericite azvârlite pe malul vostru... Mă mir, cocoşatule, continuă ea privindu-l în albul ochilor, că ai îndrăznit să-ţi stârneşti oamenii la o asemenea ispravă. Când domnul guvernator, care este şi căpitanul vostru, o să afle, o să vă jupoaie.

— Dar, doamnă contesă, aş vrea să vă spun...

— Nimic! se înfurie Angelica. Ce vânt de nebunie suflă prin capetele voastre? N-o să mai stai prea mult pe postul ăla, ţi-o spun eu. O să fii schimbat şi pus la păstrare, Vanneau.

— Dar, doamnă, din cauza celorlalţi.

— Care ceilalţi?

Ceaţa începea să se risipească şi contesa zări un grup de marinari de pe "Sans-Peur", corabia de piraţi a lui Vaneireick, dintre cei mai ticăloşi. Frumoasa Ines, îmbrăcată în satin galben, cu un colier de coral în jurul gâtului de ambră, părea că îi aţâţa la bătaie.

— Când am aflat că banditii ăştia de pe "Sans-Peur" încercau să atace fetele, am sărit în ajutor cu câţiva oameni de-ai noştri, explică Vanneau. Nu i-am fi lăsat pe porcii ăştia de piraţi, pe banditii ăştia să pună mâna pe ele.

— De ce te-ai amestecat, butoi cu slănină ce eşti? sări adversarul lui care ţinea în mână un cuţit strălucitor şi vorbea încâlcit cu accent spaniol. Ştii care e legea pirateriei: în colonii, toate femeile sunt ale marinarilor care trec pe acolo. Să ne batem, sunt de acord, dar şi noi avem aceleaşi drepturi ca şi voi la prada asta.

Vanneau schiță o amenințare, dar Angelica îl potoli cu o privire, fără să-i pese de lama ascuțită care trecu la câțiva centimetri de fața ei.

Mormăind furioase, cele două grupuri de echipaje se strânseră în jurul ei, înfruntându-se din priviri, strecurând înjurături grele printre dinți, în toate limbile pământului.

Ines începu să-şi stârnească trupele de răzvrătiți în spaniolă, dar contesa o făcu să tacă. O bănuia că incitase bărbații la acea expediție ca să-i provoace ei necazuri, dintr-o gelozie copilărească. Aerul îndrăzneț al micuței spaniole u o impresiona. Cunoştea genul acela de femeie şi ştia cum să le manevreze. Nu erau rele sub înfățişarea aceea aprinsă, primejdioasă doar prin felul în care îi stârneau pe bărbați şi îi împingeau la cine ştie ce prostie.

Doar o inteligență a simțurilor. În afara de asta, nu aveau mai multă minte decât un colibri. Ştia cum să se poarte cu ființele acelea înfierbântate. Potoli vorbăria frumoasei Ines dintr-o singură privire şi pe urmă o apucă de urechea împodobită cu un cercel de aur, surâzând poznaş şi indulgent. La gestul acela aproape matern, fata lăsă capul în jos, pentru că nu era de fapt decât o mică metisă smulsă din mediul ei indian, care nu primea niciodată alte atenții decât cele ale bărbaților interesați, o biată curtezană din insule. Prietenoasa comportare a Angelicăi o tulburase şi nu mai era acum decât o puştoaică amețită.

Lipsiți de agitatoarea lor înfierbântată, care ştiuse să-i convingă că nu riscau nimic intrând în aventura aceea şi că ea îl va convinge pe căpitanul lor să-i ierte, oamenii lui Vaneireick şovăiau, se priveau unii pe alții şi începeau să arate mai puțin hotărâți.

Ceața se risipise între timp şi o văzură pe enorma Petronille Damount, cu părul rar fluturat de vânt, cu ochii bulbucați, pentru că biata femeie încercase din toate puterile să-şi apere oițele. Dacă n-ar fi fost atentă, ar fi pățit-o. În spatele ei, douăzeci şi trei de fete curioase, în cămăşi, cu figurile înspăimântate, veniseră să vadă şi ele, iar celelalte se ascunseseră în fundul hangarului.

Delphine Barbier du Rosoy, foarte palidă, cu brațele goale pline de urme vinete, încerca să-şi adune la piept bucățile corsajului sfâşiat. Ea scosese strigătul acela înspăimântător când se simțise strânsă de nişte mâini păroase şi o trezise pe Angelica.

La picioarele ei era întins un om – un matelot de pe "Gouldsboro", care fusese pus santinelă peste noapte la uşa hambarului şi pe care piraţii îl doborâseră înainte să deschidă intrarea. Acea răutate de necrezut, care dădea în vileag intenţiile lor, o duse pe contesă în culmea indignării. Cu atât mai mult cu cât zărea printre ei pe unii din "răniţii" ei, care, în ciuda bandajelor şi a rănilor de la mâini sau de la picioare, se simţiseră destul de pregătiţi să participe la escapada galantă.

— Asta e prea mult! exclamă ea, jignită. Meritaţi să fiţi spânzuraţi cu toţii. Sunteţi nişte netrebnici. M-am săturat de voi. Dacă o ţineţi tot aşa, o să vă las de izbelişte cu ochii voştri scoşi, cu maţele revărsate, cu puroaiele şi sifilisul vostru. O să vă las să putreziţi pe picioare. Vă promit! Să muriţi de sete sub ochii mei fără să vă dau o picătură de apă. Cum îndrăzniţi să vă purtaţi aşa pe pământul nostru? Nu aveţi pic de onoare. Nimic! Nu sunteţi decât o pleavă bună de hrănit cormoranii. Îmi pare rău că nu v-am lăsat să muriţi când am avut ocazia.

Copleşiţi de furia Angelicăi şi de violenţa ameninţărilor ei, intimidaţi de aerul acela de regină mânioasă, de demnitatea ei imperială scoasă şi mai mult în evidenţă în ziua aceea de pieptănătura somptuoasă, de rochia de culoarea liliacului – aproape o rochie de bal – de strălucirea colierului şi de felul în care îşi înălţa fruntea înfăşurându-se în mantaua din piele de focă, dominându-i ca pe nişte oameni de nimic ce erau până la urmă, reduşi la proporţiile unor bieţi indivizi, oamenii de pe "Sans-Peur" îşi pierdeau îndrăzneala. Hyacinte Boulanger şi prietenul lui Aristide se puteau plimba acum în voie printre ei.

— Domnule Vanneau, aţi avut dreptate să interveniţi, recunoscu tânăra femeie. Sunteţi bun să-i chemaţi pe părintele Beauce şi pe abatele Lochmer, pe care îi văd ducându-se fără îndoială la slujba de dimineaţă?

Când cei doi veniră, îi puse la curent cu purtarea matelo̦ţilor.

— Vă încredinţez, sfinţiile voastre, aceşti oameni. Încercaţi să-i faceţi să înţeleagă că nu s-au purtat ca nişte buni creştini şi că merită o pedeapsă grea. Eu trebuie să mă duc să-i spun domnului de Peyrac.

Preotul breton izbucni furios şi îi mustră, promiţându-le toate caznele Infernului, iar franciscanul reformat hotărî să ducă cele două echipaje la slujbă, după spovedanie.

Lăsând capul în jos, mateloţii îşi băgară cuţitele în teacă şi, târând picioarele, cu inimile spăşite, îl urmară pe preot spre vârful colinei.

22

În cabina de pe “Goldsboro”, Joffrey de Peyrac tocmai încheia nişte înţelegeri comerciale cu John Knox Mather, însoţitorii săi şi amiralul englez. Colin Paturel şi d'Urville, Berne şi Manigault îl însoţeau. Lumânările topite dovedeau că lucraseră de la ivirea zorilor, pentru că nava de la Boston pleca la începerea fluxului.

Angelica îl trimise pe Enrico să anunţe venirea ei. Reuşise destul de greu să-şi dea seama unde petrecea nopţile soţul ei: pe “Gouldsboro”, în colţul lui Pescalot.

De fapt, era mulţumită că evenimentele o împingeau să acţioneze, să se amestece în viaţa lor de bărbaţi. Pentru că nu o alungase, ea îşi relua locul şi el era obligat să-i vorbească. Va oferi explicaţiile care să limpezească neînţelegerile. În acele prime ore ale dimineţii se simţea plină de putere, gata să-şi ia soarta în mâini.

Văzând-o, toţi bărbaţii se ridicară

Cu o voce neutră dar hotărâtă, după ce îi salută, contesa îi puse la curent cu incidentul care avusese loc între oamenii echipajelor, dintre care unii hotărâseră că femeile erau prada lor, iar pe ceilalţi îi trimisese Domnul la timp voind să se căsătorească în faţa legii.

— E o idee excelentă, exclamă Peyrac, întorcându-se spre Colin. Recunosc şi eu că prezenţa miraculoasă a acestor femei poate fi o soluţie pentru starea proastă a unora dintre oamenii dumitale, care se simţeau nemulţumiţi din cauza asta. Domnule guvernator, e o hotărâre pe care trebuie să o luaţi dumneavoastră. Nu putem duce grupul de fete la Québec, deşi ele trebuiau să ajungă acolo. Nu avem nici timp şi nici mijloace acum. Mă gândeam să le ducem la Port-Royal, dar soluţia pe care au găsit-o oamenii dumitale nu este oare cea mai înţeleaptă, cea mai avantajoasă pentru toţi? O companie particulară le trimisese şi e posibil ca nimeni să nu vrea să se ocupe de ele în aşezările franceze din Acadia, deja foarte sărace. Dacă ele doresc să

rămână, le primim ca soţii pentru coloniştii noştri francezi. Las în seama dumitale amănuntele acestei înţelegeri.

Colin Paturel se ridică, înfăşură hârtiile şi pergamentele pe care le băgă în buzunarele mari ale hainei. Era îmbrăcat sobru, cu o corectitudine care nu excludea semnele de bogăţie impuse de noul său rol. Jaboul şi manşetele erau aranjate cu grijă şi avea broderii la mâneci, gulerul şi buzunarele hainei erau din stofă roşu închis sub care se vedea o vestă lungă din lână *gris-perle*, ţesută cu fir de aur. Aşa cum arăta, cu barba tăiată scurt şi cu figura gravă şi concentrată, Angelica îl recunoştea cu greu. Era un alt om şi umerii lui păreau să-şi fi găsit rostul sub sarcinile pe care le purtau.

Îşi luă de pe cap pălăria rotundă de castor împodobită cu o pană neagră.

— Dacă depinde de mine, eu sunt de acord ca fetele să rămână aici, spuse el, dar poate cei de la Québec o să se simtă ofensaţi că am luat ceva ce li se cuvenea. Şi guvernanţii o vor considera un atac. Nu riscaţi să stricaţi relaţiile cu Noua Franţă, domnule conte?

— Asta e treaba mea. Dacă se plâng, o să le atrag atenţia că ar trebui să-şi încredinţeze convoaiele unor piloţi care să nu le rătăcească cine ştie pe unde. Oricum, relaţiile noastre cu Noua Franţă sunt deja atât de proaste, încât un incident în plus sau în minus nu poate schimba prea mult situaţia. Orice lucru, în orice moment poate fi un pretext de război sau de pace. Fapt e că astăzi nu mă mai tem de ei şi că eu hotărăsc dacă ne înţelegem sau nu. Şi cred că dacă vântul a împins spre noi acea încântătoare încărcătură, în clipa în care aveam nevoie de ea, trebuie să apreciem acest semn al Cerului. În privinţa asta sunt de acord cu oamenii dumitale.

— À propos, interveni Angelica, aţ vrea ca acest Gilles Vaneireick ţi Ines a lui, cu echipajul lor cu tot, sa se ducă odată de aici. Ne stânjenesc şi ne complică viaţa şi n-au nimic mai bun de făcut decât să se distreze pe seama noastră... Am reuşit să-i dau pe mâna preoţilor. În timpul slujbei o să stea probabil liniştiţi, dar pe urmă? Îmi pare rău, căpitane, se scuză ea, zărindu-l pe flamand, că am vorbit în prezenţa dumitale, dar ştii şi dumneata la fel de bine ca mine că oamenii pe care îi ai nu sunt nişte copii liniştiţi şi că nu pot fi suportaţi decât în număr mic în ţările în care domneşte ordinea.

— Aşa e. Aşa e, gemu piratul. Mă duc. Mă simt rănit până în adâncul inimii, adăugă el cu mâna pe piept, îndurerat.

— Să ne întoarcem pe uscat, hotărî Joffrey.

Urcând pe plajă la braţul lui Vaneireick, Angelica încerca să atenueze efectul vorbelor ei destul de nepotrivite.

— În alte vremuri, credeţi-mă, aş fi fost încântată de prezenţa dumneavoastră, pentru că sunteţi un bărbat foarte plăcut. Ştiu că soţul meu vă consideră un adevărat prieten. Aţi fost alături de el în multe bătălii şi încă nu e...

— În Caraibe eram fraţi de cruce. Asta ne-a legat pentru totdeauna.

Studiind silueta uşor aplecată a aventurierului flamand, Angelica se gândi că şi el era amestecat în viaţa necunoscută a lui Joffrey, aveau tot felul de amintiri comune. Doar ea nu ştia nimic. Îl cunoştea şi pe Cantor şi îi vorbea afectuos, numindu-l "micuţul" sau "puştiul".

Sigur că în alte vremuri, aşa cum recunoştea sincer, i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu el despre trecutul soţului ei şi al fiului cel mare, dar nu mai putea în momentul acela. O mărturisi spontan.

— Sunt sătulă de cât i-am îngrijit pe oamenii aceştia. Soarta lor mă nelinişteşte, mă tem tot timpul că alte certuri o să facă alţi răniţi.

El îi aruncă o privire complice.

— Pe urmă, recunoaşteţi că inimioara dumneavoastră e rănită şi că asta vă afectează, nu? Da, da! Parcă nu se vede! Eu mă pricep la femei. Spune-mi, frumoasă doamnă, nu s-a sfârşit încă supărarea cu soţul dumneavoastră? Haideţi! Haideţi! Elveţianul a fost prea vorbăreţ, sunt de acord. Dacă nu ar fi fost acolo într-un moment nepotrivit, totul ar fi zburat ca o pană în vânt, n-a fost nimic serios dacă te gândeşti mai bine. Aţi încălcat o clipă înţelegerea? Fie! O treabă trecută. Sunteţi prea încântătoare, scumpă doamnă, pentru ca asta să nu se întâmple din când în când, pe ici pe colo. Ar trebui să-i explicaţi.

— Păcat! spuse contesa cu amărăciune, aş fi vrut ca soţul meu să împărtăşească seninătatea dumitale în ce priveşte sentimentele. Pentru că e adevărat că îmi e mai drag decât orice pe lume. Dar e o fiinţă ascunsă şi chiar pe mine mă înspăimântă uneori.

— E drept că în ceea ce vă priveşte e încăpăţânat ca un englez şi gelos ca un sarazin. Cu toate că mă suspectaţi, să ştiţi că sunt de partea dumneavoastră şi încerc să-l conving pe domnul de Peyrac de lipsa de sens a supărării sale, sau mai bine zis, de nejustificarea ei în ceea ce vă priveşte. Încerc să-l fac să înţeleagă că există o anumită categorie de femei pe care un bărbat, chiar de onoare, trebuie să ştie să le ierte. "Ştiţi, îi spun, eu cu Ines a mea..."

— Vă rog, protestă Angelica, jignită, nu mă comparaţi cu Ines a dumneavoastră.

— De ce nu? Eu ştiu ce spun. Chiar dacă sunteţi o femeie nobilă, iar ea o biată fată, venită dintre scoicile mărilor calde, sunteţi şi una şi cealaltă din aceeaşi rasă aleasă de femei care prin frumuseţea lor, felul în care ştiu să iubească şi acel nu ştiu ce misterios numit farmec, ne fac să-l iertăm pe Creator pentru greşeala căreia i-a căzut pradă în ziua în care a hotărât să o facă pe Eva din coasta lui Adam. Deci, îi spuneam, luaţi seama că sunt femei cărora trebuie să ştii să le ierţi unele rătăciri, altfel vei fi pedepsit mai aspru chiar decât vinovata. Dacă eşti atât de norocos în jocul Iubirii încât ai tras cartea cea mare, nu trebuie să-ţi baţi joc de şansa ta, ci să fii recunoscător zeilor. Mulţi alţii trăiesc o viaţă întreagă fără să fi jucat decât partide banale.

— Îmi imaginez cum primeşte soţul meu ideile dumneavoastră ciudate şi imorale, spuse Angelica zâmbind melancolic.

Cu câteva clipe în urmă în cabina de pe "Gouldsboro" o ignorase din nou. Prin purtarea aceea o lovea de fiecare dată mai tare decât înainte. Suferea după întrevederea aceea şi curajul îi pierise. Se simţea deja sfârşită. Ce se va întâmpla seara, dacă ziua nu-i adusese nici ajutor şi grijile o invadau din nou!

Era chiar mai grav decât îşi imagina curajosul Vaneireick. Ce nu ştia el era că ea n-ar fi putut suporta să fie respinsă de soţul ei. Ar fi murit. Teama de riscul acela îi stingea curajul.

— Dar ce i-aţi făcut de i-aţi intrat aşa de adânc în suflet? se miră Vaneireick, învăluind-o în privirea lui aprinsă, cercetătoare, plină de scântei. E de neînchipuit!... Nu l-aş fi crezut aşa de slab pe piratul acela înalt care a trecut prin multe, plin de experienţă, de ştiinţă de filozofie şi de noroc. Ne domina pe toţi acolo în Caraibe, în insula Tortuga din marea Mexicului, şi femeile erau cu atât mai dulci cu el pentru că nu le dădea nici

o importanţă. Dar când vă privesc, înţeleg... a fost cucerit. Iubirea cu dumneavoastră trebuie să fie ceva... de neuitat, ca o comoară, ca...

— Căpitane, potoleşte-ţi imaginaţia, râse Angelica. Nu sunt decât o simplă muritoare, din păcate.

— O simplă muritoare! Exact ce ne trebuie nouă bărbaţilor. E bine dacă am reuşit să vă fac să râdeţi. Nimic nu e pierdut. Ascultaţi sfaturile mele. Nu mai vorbiţi despre povestea asta, nici nu vă mai gândiţi la ea. Mergeţi la spovedanie; e bine să începeţi cu iertarea de la Dumnezeu. Cât despre cea a soţului, strecuraţi-vă în patul lui pe neaşteptate într-o seară, la momentul potrivit. Vă garantez reuşita.

— Într-adevăr, cred că-mi sunteţi prieten, spuse Angelica, înveselită. Şi acum, scumpul meu domn Vaneireick, dacă nu aveţi nimic mai bun de făcut aici decât să vindecaţi inimile rănite, vă fac din nou propunerea de a ridica pânzele. Vântul e bun, ceaţa s-a ridicat şi m-am săturat să văd de dimineaţa până seara, oameni care se omoară unul pe altul. Dacă nu plecaţi odată cu fluxul, o să curgă din nou sânge din cauza diavolilor dumitale cu capete înfierbântate din Insula Broaştei Ţestoase. Răniţii din echipajul dumitale sunt pe care să se vindece şi ţi-i încredinţez cu dragă inimă, în bună stare pentru viitoarele expediţii.

Doamna Petronille Daumont venea spre ei mai mult rostogolindu-se decât alergând, cu părul în vânt, plângând şi de data asta.

— Doamnă, ajutaţi-ne, fetele sunt nebune! Nu ştiu ce să mai fac. Vor să fugă de aici, să plece prin păduri, pe jos, nu ştiu unde!

23

— Deci, fetelor, vreţi să mergeţi la cununie?

Vocea răsunătoare a lui Colin şi statura lui uriaşă în pragul uşii, întrerupseră plânsetele care se auzeau în hambar. Fără prezenţa Angelicăi şi a însoţitoarelor ei, cele mai emotive ar fi leşinat de frică. Se repeziră spre ea şi se ghemuiră în jurul prezenţei ocrotitoare.

— Ei bine, dragele mele, bunele mele fete, ce s-a întâmplat? De ce vă agitaţi aşa? întrebă contesa surâzând calm.

— Povestiţi-mi totul, hotărî Colin lovindu-şi pieptul larg. Sunt guvernatorul acestor locuri. Vă promit că netrebnicii care v-au speriat, stimate domnişoare, vor fi pedepsiţi.

Se repeziră imediat, vorbind toate odată, fiecare descriindu-şi impresiile, care mergeau de la "eu n-am auzit nimic, eu dormeam", până la "omul acela îngrozitor m-a prins de piept şi m-a tras afară... Nu ştiu ce vroia de la mine...".

— Mirosea a rom, adăugă cu o strâmbătură Delphine Barbier du Rosoy, care, din nefericire pentru o domnişoară, fusese cea mai afectată de încăierarea aceea. Îşi stăpânea cu demnitate lacrimile.

Angelica scoase un pieptan de la centură şi încercă să aranjeze părul bietei fete. Pe urmă îi şterse nasul şi pleoapele umflate, îi potrivi pliurile şifonate şi corsajul şi hotărî să aducă o oală mare cu supă şi vin bun care este întotdeauna pentru francezi şi franţuzoaice leacul tuturor relelor.

În vremea aceasta, Colin Paturel continua să întrebe, să asculte plângerile, plecându-se spre tinerele interlocutoare. Figura lui bărboasă şi bună, atenţia pe care le-o acorda, le liniştiră în cele din urmă şi chiar Delphine, jignită că fusese amestecată cu toate fetele, ridică spre el o privire încrezătoare.

— Domnule guvernator, duceţi-ne la Québec, vă rugăm!

— Pe uscat, cu orice preţ, nu vrem să ne mai urcăm vreodată pe o corabie.

Bietele domnişoare! Se vedea bine că nu ştiau nimic despre Canada, că nici măcar nu auziseră vorbindu-se vreodată de Acadia şi de Noua Scoţie, dacă o fi fost vreuna dintre ele care ştia că Pământul e rotund şi care să fi pus vreodată mâna pe o hartă.

Ţinând cont de asta, după ce le promise că indivizii periculoşi care îşi permiseseră să le sperie de dimineaţă o să părăsească locul înainte de apusul soarelui, le vorbi despre aşezământul de la Gouldsboro unde domnul le adusese parcă printr-un miracol inexplicabil, dar miracolele – toată lumea ştie – nu se explică, chiar în momentul în care nişte bravi marinari francezi, hotărâţi să treacă la viaţa curată şi curajoasă de colonişti, erau dezamăgiţi că nu aveau alături de ei femei gata să-i însoţească şi să le facă viaţa mai uşoară.

Ţinutul era frumos, mai puţin aspru decât în Canada, niciodată îngheţat iarna.

Când aflară că “darul regelui” pe care îl regretau toate nu era decât sărăcie pe lângă ce le-a oferit amabilul şi arătosul guvernator noilor căsătoriţi în aşezarea de la Gouldsboro şi că nu trebuiau să mai facă nici o călătorie pe marea agitată, nici prin pădurile pline de indieni şi de fiare, zâmbetele reveniră şi se schimbară priviri de înţelegere. Se auziră doar câteva proteste de formă.

— Ni se promiseseră ofiţeri, pentru mine şi cele trei însoţitoare ale mele, aminti Delphine cu o modestie plină de seriozitate. Am învăţat în mănăstire bunele maniere, cum să ne ocupăm de o casă, să primim oaspeţi importanţi, să purtăm o discuţie şi să ne înclinăm în faţa prinţilor. Sunt sigură că la Québec soţii care ne aşteptau n-ar fi mirosit a rom.

— De fapt, aveţi dreptate, recunoscu Angelica, ar fi mirosit mai degrabă a rachiu de secară sau de porumb. O băutură excelentă, în treacăt fie zis, şi cu care te obişnuieşti uneori în timpul iernilor aspre. Haideţi, doamnelor, adăuga ea râzând, dacă vă înspăimântaţi de toate, acum, că sunteţi în America, mă întreb cum o să faceţi faţă irochezilor, furtunilor, foametei şi altor greutăţi care vă aşteaptă în Lumea Nouă şi de care Canada nu e mai ferită decât noi. Poate chiar mai expusă pentru că e mai sălbatică şi mai îndepărtată.

— Şi eu, interveni maura, n-o să fiu tratată drept sclavă aşa cum mi s-a spus că erau considerate în insule cele cu pielea mai închisă la culoare? Am fost crescută în mănăstire la Neuilly. O mare doamnă venea acolo să plătească pensiunea mea. Ştiu să scriu, să citesc şi să brodez pe mătase.

Colin o apucă de bărbie cu un aer vesel.

— O să găseşti un soţ, draga mea, dacă eşti aşa de blândă şi de înţeleaptă cum pari, spuse el, şi eu o să am grijă să fii tratată cum se cuvine. Oricum, noi vă lăsăm să vă gândiţi la propunerea noastră, să vă sfătuiţi. Şi dacă nu sunteţi de acord, să ştiţi că domnul de Peyrac o să vă ducă fără nici o problemă într-o aşezare acadiană pe partea cealaltă a Golfului Francez, unde o să fiţi în mod sigur bine primite.

Doamna Petronille era foarte tulburată. Nu numai că era mult mai bine informată decât protejatele ei, dar era şi mai puţin ameţită decât părea şi înţelesese foarte bine că francezii aceia amestecaţi cu englezi, fără a fi naufragiaţi, aşa cum îi acuza Job Simon, nu se numărau printre supuşii cei mai credincioşi ai regelui Franţei. În sfârşit, nici ea nu ştia prea bine să se orienteze,

iar hârtiile pe care Colin şi contele de Peyrac i le arătaseră ca să se convingă de faptul că oraşul Québec nu ea apropiat de ei o ameţiseră şi mai tare.

— Dacă binefăcătoarea noastră ar fi aici, suspină ea.

— N-ar fi decât un bordel în plus! scrâşni vocea de mahala a Juliennei. Se pricepea la bordeluri aproape la fel de bine ca la rugăciuni.

Antoinette, adversara ei personală, o apucă imediat de păr.

După ce le despărţi, Colin îi porunci fetei atacate:

— Hei, tu , treci acolo!

Era singura pe care o tutuia, nelăsându-se înşelat în privinţa ei.

— Pe tine nu pot să te păstrez, anunţă el trăgând-o deoparte într-un colţ. Nu pentru că vii din mahala ci pentru că eşti bolnavă şi nu vreau aşa ceva pentru oamenii mei.

Julienne scoase imediat un strigăt de ofensă, fără să se jeneze de scandal.

— Eu, bolnavă? Nu e adevărat! Cu puţină vreme în urmă un chirurg de la Châtelet m-a examinat şi mi-a spus că sunt proaspătă ca un trandafir. Şi cum după aceea am fost tot timpul închisă la Spitalul General, cum credeţi că aş fi putut să capăt vreo boală? Doamnă Angelica, ajutaţi-mă! Auziţi ce spune, cică sunt putredă.

— Femeia asta e bolnavă, reluă Colin, luând-o pe contesă drept martor, uitaţi-vă cum arată.

Într-adevăr, obrajii bucălaţi ai fetei aveau culoarea cerii, iar în jurul ochilor avea cearcăne întunecate de parcă ar fi fost dată cu catran. Privirea ei aprinsă era semnul unei febre puternice.

— Nu cred că e bolnavă, spuse Angelica, dar mi se pare că s-a rănit în timpul naufragiului. N-a vrut să mă lase s-o îngrijesc. Rana ei se agravează. Haide, Julienne, lasă-mă să te pansez, altfel îţi rişti viaţa...

— Ia mai lasă-mă în pace, răspunse grosolan fata.

Angelica îi aplică o pereche de palme care o aruncă la pământ. De fapt, biata nefericită nu se mai putea ţine pe picioare.

— Las-o să te îngrijească, hotărî Colin, sau n-ai ce căuta aici. Te îmbarc în seara asta chiar, cu oamenii de pe “Sans-Peur”.

Căzută la pământ, fata părea învinsă şi inspira milă. Ochii ei înspăimântaţi căutau cu disperare o scăpare.

— Mi-e frică, se plânse ea, la capătul puterilor. O să mă doară de-o să mă ia naiba.

Vocea ascuţită a lui Aristide Beaumarchand, care se strecurase cine ştie cum în hambar, răsuna în spatele grupului:

— Nu cu femeia asta, frumoasa mea! Cu ea n-o să te doară, îţi garantez eu! Nu există o tămăduitoare care să aibă mâna mai uşoară. Uită-te la burta mea, mi-a cusut-o chiar ea.

Îşi desfăcu un nasture de la pantaloni şi dezveli în faţa Julienne, fascinată de autoritatea lui, pântecele străbătut de la un capăt la altul de o urmă lungă, vineţie.

— Uită-te la asta! Ei bine, doamna Angelica mi-a cusut-o cu un fir şi cu un ac, aşa cum trebuie, frumoasa mea. Aveam toate maţele împrăştiate. Eram terminat!

— Nu se poate! se miră fata, împănându-şi exclamaţia cu înjurături foarte expresive.

— E aşa cum îţi spun. Vezi cum arată astăzi? Ce e dedesubt e încă în stare bună şi e la dispoziţia ta, frumoasa mea.

— Gata cu glumele, interveni Angelica, văzând ce întorsătură ia demonstraţia. Aristide, eşti un păcătos. Nici pe fata Diavolului sau pe cea mai urâtă dintre harpii n-aş sfătui-o să se uite la tine. Ar fi mai mult decât meriţi şi o pedeapsă pentru ea.

— Mă ofensaţi, am şi eu demnitatea mea, spuse el, aranjându-şi încet pantalonii… cred chiar că mă jigniţi.

— Ei bine, interveni Colin, îndepărtându-l, tu n-ai ce căuta aici.

Îl apucă de guler şi-l împinse până la uşă.

— Pe legea mea, eşti mai sâcâitor decât o boală. Până la urmă, te înec cu mâna mea.

Julienne râdea în hohote, acum mai liniştită.

— Îmi place, e un dur, un adevărat bărbat.

— Cu atât mai bine pentru tine, te previn că este cel mai mare ticălos de pe cele două emisfere.

Angelica îngenunche lângă biata fată căzută la pământ, care mai avea încă destul chef să glumească şi să jignească. Era o adevărată sămânţă din Curtea Miracolelor de la Paris.

— Ştiu de ce nu vrei să te pansez, îi şopti contesa.

— Nu, n-aveţi de unde să ştiţi, protestă cealaltă, cu o privire stânjenită.

— Bine! Ghicesc... Pentru că eşti însemnată cu floarea de crin... Ascultă, îţi promit că n-o să-i spun nimic guvernatorului, cu condiţia să stai liniştită şi să mă asculţi.

Figura înspăimântată a bietei Julienne era o mărturisire.

— Chiar n-o să spuneţi nimic? murmură ea.

— Pe cuvânt de marchiză, jur!

Angelica încrucişă două degete şi scuipă pe pământ, semnul de jurământ folosit la "Matterie".

Cu totul descumpănită, Julienne nu putea să scoată nici un cuvânt şi o lăsă pe Angelica să-i dezvelească şalele lovite şi să-i pună bandaje, înghiţi cuminte leacurile, atât de preocupată de tainele adânci care o aşteptau în acea Americă încât uită chiar să se vaite. Liniştită în privinţa ei, Contesa îi strecură o pernă sub ceafă, o aşeză în colţul ei şi îi şterse obrajii înainte să plece.

— Cel care îţi place aşa de mult, Aristide, pariez că are şi el floarea de crin ca şi tine. Vindecă-te repede, fetiţo! O să te măriţi şi tu. O să fiţi o pereche frumoasă... Pe cuvânt de marchiză.

Pleoapele fetei se zbăteau peste ochii aprinşi, pe care oboseala îi dobora în sfârşit. Calmată de leacurile pe care le înghiţise, adormea.

— E multă lume ciudată pe aici, şopti ea. Cine sunteţi dumneavoastră, doamnă? Doamna din America... Şi vedeţi ceea ce pentru alţii rămâne ascuns. Vă stă bine cu părul împletit... Semănaţi cu sfintele regine de... pe cărţile cu rugăciuni. Nu se poate să am eu, o păcătoasă, asemenea noroc...

24

Steagurile fluturau în vânt. Pânzele erau gata să se întindă. Şi din nou toată lumea era în port.

— Nici măcar nu mă îmbrăţişaţi, se miră Vaneireick, întinzând mâinile spre Angelica. Nici măcar acum, la despărţire?

Contesa se apropie de pirat şi îl sărută pe amândoi obrajii, primind îmbrăţişarea lui bărbătească, liniştitoare, fără să-i pese de toată populaţia adunată pe mal care asista la gesturile lor. Geloşii puteau să creadă ce vroiau. Avea dreptul să îmbrăţişeze pe cine dorea.

— Curaj, îi strecură flamandul la ureche, o să câştigaţi! Dar nu uitaţi sfatul meu: la spovedanie şi în pat...

Agită pălăria mare, împodobită cu pene de jur-împrejur şi sări în barcă, îndreptându-se spre corabie.

"Sans-Peur" se legăna, cu mateloţii căţăraţi pe vergi, gata să ridice pânzele şi smucea ancora ca un pursânge dornic să pornească.

Uralele se amestecau cu ordinele scurte strigate de pe dunetă de Gilles Vaneireick.

— Domnule Prosper Jardin, eşti gata?

— Da, domnule, răspunse şeful de echipaj.

— Domnule Miguel Martinez, eşti gata?

— Da, domnule, se auzi vocea şefului gabierilor.

Şi după ce îi numi pe toţi:

— Gata, cu Dumnezeu înainte! strigă căpitanul făcând semn cu mâinile. Frânghiile se desfăşurară, pânzele se întinseră în vânt, se umflară, strălucitor de albe pe cerul albastru şi "Sans-Peur" porni încetişor şi începu să alunece printre insule, urmată de două bărci în care se aflau contele de Peyrac şi Colin Paturel, însoţindu-şi oaspeţii până la ieşirea din zona primejdioasă.

De sus, de pe dunetă, frumoasa Ines flutura evantaiul şi eşarfa veşmântului ei galben de satin spre Angelica. Liniştită în legătură cu sentimentele lui Vaneireick, care pleca acum pe mare, micuţa aventurieră metisă încerca să-şi arate prietenia faţă de cea pe care o considera principala ei rivală.

Când vasul abia se mai zărea, departe, ca o piramidă albă, Angelica se întoarse în fort. În drum se întâlni cu omul cu leacuri şi caraibianul lui, aşezaţi unul lângă altul pe nisip, mestecând cuişoare. Din motive necunoscute, ceruseră să mai rămână un timp. Se făcuseră schimburi după împărţirea prăzii, a pietrelor scumpe, a stofelor şi a celorlalte mărfuri la care – pentru prima dată în istoria pirateriei – participase şi căpitanul corabiei învinse, Paturel, fostul Barbă de Aur. Pentru două smaralde nepreţuite Vaneireick acceptase să-i ia la bord pe piraţii alungaţi de guvernator, care, cu toate că erau leneşi şi netrebnici, se pricepeau la navigaţie şi-i înlocuia pe cei morţi în bătălie.

Hyacinte Boulanger se despărţise deci de fratele lui de cruce, Aristide, care, pretinzând că e prea slăbit şi înmulţindu-şi jurămintele de bună purtare, îi rugase să-l păstreze la Gouldsboro.

— Şi pe urmă, am un angajament, înţelegi, mărturisi el la urechea păroasă a lui Hyacinte. O fată frumoasă pe care o cheamă Julienne. Când o să-mi aranjez lucrurile cu ea, o să-ţi trimit vorbă şi o să vii să mă cauţi.

Deci, să nu-şi facă iluzii! O să revadă el, Aristide, "Sans-Peur" şi încărcătura ei de picioare de lemn, bandaje negre, guri ştirbe cu miros de rom de Jamaica, o să-i revadă pe cheflii veseli de pe insula Tortuga, împodobiţi cu pene, panglici, turbane din stofă indiană cu flori, înarmaţi cu pumnale, cuţite, săbii şi pistoale şi cu topoare înfricoşătoare.

Vara abia începuse. Or să revadă şi corăbiile englezeşti şi bostoniene plecate în zori, bărcile acadiene care se depărtaseră cu mic-machezii lor şi cu mărfurile de lux căpătate în schimbul vitelor aduse, care le vor încânta pe doamnele de la Port-Royal, de cealaltă parte a Golfului Francez: dantele, catifea, pasmanterie, săpun, parfumuri, arme şi muniţie pentru apărarea fortului francez, steaguri brodate şi chiar o anafornifă şi un chivot de argint aurit din prada spaniolă a unui pirat convertit. Dumnezeu nu era oare onorat cu lucrurile acelea, în biata bisericuţă din cea mai veche colonie întemeiată de Champlain?

O linişte ciudată se aşternuse peste sat. Locuitorii se împrăştiau în tăcere pe la casele lor de lemn.

— Ia uitaţi-vă, exclamă deodată tânăra Severine, nu mai sunt decât două corăbii ancorate în golf, "Gouldsboro" şi "Coeur de Marie". După toată pădurea aia de catarge care se învârteau pe aici zilele trecute, pare aşa de pustiu!

Două corăbii ancorate în golf, şopti la urechea Angelicăi vocea doicii clarvăzătoare.

25

Vin lângă tine, dragostea mea, trebuie să vin lângă tine... Mi-e frică. Tu eşti bărbat, eşti sigur de tine. Tu dormi adânc şi nimic nu te poate nelinişti, dar eu sunt femeie şi văd tot felul de semne. Ceea ce văd este îngrozitor! Nu mai pot dormi.

În liniştea care se aşternuse din nou se auzeau cântecele matelotilor, care fredonau în glumă cu gândul la ce li se promisese:

Erau zece fete pe câmpie,
Toate zece de măritat.
Era Dine şi era Chine,
Clodine şi chiar Martine.

Cu toată destinderea care urmă după zilele acelea agitate şi pe care o simţeau toţi coloniştii de la Gouldsboro, Contesa nu putea să împărtăşească veselia tuturor.

Era miezul lui iulie şi căldura ieşea din pământ ca o răsuflare aprinsă. Strălucirea verii se ridica îmbătată de cântecele greierilor şi de zumzetul albinelor care în zborul lor căutau mireasma de flori, de răşini şi de seve încinse. Strălucirea cafeluţelor roşii, albastre şi albe, care se înălţau în tufe fremătătoare, se întrecea cu frumuseţea splinuţelor, arabescuri dând sclipiri metalice pădurii. Trandafirii sălbatici se confundau cu cei sădiţi în grădinile caselor. Întinderi de maci roşii se răspândeau pe maluri până la ocean. Păsări de mare, în zborul lor alb, lunecau pe cerul albastru învăluit în aburi roşiatici. Golful se îmbujorase şi el ca o floare deschisă, ca un trup dăruit...

Ah! Catherinette şi Catherina,
Era aici şi draga Suzon
Ducesa de Montbazon
Şi chiar vestita Du Maine...

Numai pentru Angelica farmecul liniştit al zilei pline de străluciri, pe care norii trandafirii o împingeau către seară, era searbăd.

A doua zi după plecarea corăbiilor, după o altă lungă noapte de insomnie, contesa se hotărî să-şi caute armele. Îşi pierduse pistoalele în timpul atacului de la cătunul englezesc. Yann le Couennec îi deschise un cabinet de lucru al contelui de Peyrac, aflat în fort, a cărui cheie o avea. Îl întâlnise pe tânărul breton în faţa magaziei de arme şi el îi spusese că fuseseră aduse multe pistoale şi muschete cu “Gouldsboro”. Contele oprise la el cele mai frumoase modele, ca să le poată studia în voie.

Tânărul scoase dintr-un cufăr armele despre care vorbise şi de care se ocupase chiar el şi le puse pe masa mare, plină cu pene şi călimări. În încăperea aceea mică plutea parfumul cunoscut al lui Joffrey, tutun şi o mireasmă necunoscută, parcă de santal, un parfum oriental pe care contele îl folosea. Era un miros tare şi totuşi subtil, un pic derutant pentru că nu încerca să placă, dar se potrivea de minune cu persoana în acelaşi timp distantă şi fermecătoare a celui care îl folosea.

— Dacă îl vedeţi pe domnul conte, spuneţi-i că am venit aici, vă rog, îi spuse Angelica scutierului. Nu l-am putut vedea în dimineaţa asta.

O să răspundă el oare la chemarea aceea pe care i-o trimitea învăluită în cuvinte banale dar cu inima tremurândă? O să vină?

Se aplecă asupra armelor noi, foarte frumoase. Ocupaţia aceasta îi îndepărtă grijile.

Unele platine englezeşti aveau îmbunătăţiri interesante. Se numea platină ansamblul de piese care alcătuiau dispozitivul de tragere şi care era diferit în funcţie de ţara de provenienţă. La pistoalele acelea englezeşti, percutorul şi încărcătorul erau cuplate, ceea ce creştea riscurile unei descărcări întâmplătoare, corectate de o clemă mică, agăţată la piciorul "câinelui" şi pe care iniţiaţii o numeau "doglock".

Cu toate îmbunătăţirile acelea, preferinţele contesei se îndreptau spre platina franţuzească – din obişnuinţă, bineînţeles. Se opri şi la un pistol cu ţeavă lungă, nordic, împodobit cu fildeş şi chihlimbar a cărui eleganţă îi atrăsese atenţia. Sistemul de tragere era destul de rudimentar, dar avea avantajul că se putea folosi orice cremene găsită la întâmplare, în timp ce alte modele de platină necesitau pietre tăiate fin şi calibrate, ceea ce era prea complicat pentru o ţară aproape sălbatică, precum America. Era gata să-l întoarcă pe toate feţele ca să-i examineze piedica şi mărimea butoiaşului, când ghici apropierea lui Joffrey de Peyrac în spatele ei.

— Am venit să aleg nişte pistoale, spuse ea întorcând capul pe jumătate, mi-am pierdut pistoalele la Newehewanick.

Era cât pe ce să n-o recunoască din spate, cu toate că Yann îi spusese că doamna de Peyrac era în cabinetul lui de lucru. Rochia de catifea violet, cu pliuri elegante şi cocul de un auriu deschis pe care şi-l făcuse pe ceafă, o schimbau. Crezuse că are în faţa lui o străină nobilă, o mare doamnă venită de unde?... Dar venea atâta lume la Gouldsboro în vremea aceea! Putea să se aştepte la orice.

Impresia fusese scurtă dar plăcută. Poate şi pentru că "străina" se folosea de arme cu o îndemânare care îi spunea că este Ea. O singură femeie în lume putea să apuce un pistol cu o asemenea naturaleţe: Angelica. Şi nu era alta nicăieri care să aibă nişte umeri atât de frumoşi.

Se apropie de ea.

— Aţi găsit ceva care să vă placă? o întrebă cu o voce care se dorea neutră şi care ei îi păru plină de răceală.

— De fapt, răspunse tânăra femeie încercând să se stăpânească, nu ştiu ce să aleg. Unele mi se par foarte bine făcute pentru foc dar cam greoaie. Celelalte sunt elegante, dar destul de periculoase.

— Sunteţi pretenţioasă. Armele acestea poartă sigiliul celor mai buni meşteri din Europa: Thuraine din Paris, Abraham Hill din Anglia. Pistolul acesta cu fildeş vine de la Maestricht din Olanda. Recunoaşteţi acest războinic sculptat la marginea patului armei...

— E foarte frumos.

— Dar nu vă place.

— Eram obişnuită cu pistoalele mele franţuzeşti cu toate accesoriile, şuruburi, chei, cremene, pe care trebuia să le port în buzunare şi care îmi ajutau la tot felul de situaţii.

Angelica avea impresia că schimbau nişte replici dintr-o piesă de teatru. Nici unul nu se simţea în largul lui, dar încercau să facă faţă situaţiei.

Contele de Peyrac şovăi o clipă şi apoi, întorcându-se, se îndreptă spre cufărul întredeschis, şi puse în faţă tinerei femei o casetă lungă din acaju împodobită cu reliefuri.

— I-am spus lui Erikson să mi le aducă din Europa pentru dumneata, spuse el scurt.

În centrul capacului un A încrustat în aur îşi desfăşura volutele într-un medalion floral desenat din emailuri şi sidef. Aceleaşi flori în buchet se desfăşurau de o parte şi de alta a iniţialei cu o fineţe a execuţiei care permitea urmărirea tuturor detaliilor, a pistilelor argintii sau aurii filigranate, a nervurilor din email verde.

Angelica atinse mecanismul de deschidere. Caseta se desfăcu şi două pistoale învăluite în catifea verde, cu accesoriile lor, se iviră: corn pentru praf de puşcă, călţi, cutie pentru capse, tipar pentru glonte.

Toate erau făcute din materiale alese şi purtau aceeaşi amprentă de eleganţă, de fineţe şi frumuseţe. Dar la prima privire, contesa înţelese că armele acelea erau concepute, încrustate şi fasonate pentru ea.

Realizate cu o grijă deosebită, fiecare detaliu dovedea că armurierul, fierarul, artizanul care se aplecase asupra acelor

frumoase obiecte de război o făcuseră cu preocuparea de a satisface şi de a încânta pe cea care avea să le poarte: EA, Angelica, o femeie de la capătul lumii.

Primiseră fără îndoială ordine speciale şi competente, avuseseră la dispoziţie planuri foarte precise, făcute de contele de Peyrac, care trecuseră oceanul ca să găsească stiletele lor de gravori din Sevilla, Salamanca, Rivoli sau Madrid. Şi pentru că ordinele fuseseră însoţite de pungi din piele pline cu dubloni de aur, meşterii puseseră toată priceperea lor în executarea unei asemenea comenzi neobişnuite: pistoale pentru o mână de femeie.

"Un dar atât de frumos, gândi tânăra femeie, pe care l–a dorit, l-a gândit pentru mine cu dragoste, şi pe care voia să mi-l dea în primăvara asta la Gouldsboro..."

Mâinile tremurau în timp ce ridica armele acelea minunate. I-ar fi trebuit zile întregi ca să studieze detaliile.

Acele pistoale erau făcute nu numai pentru ca să poată trage şi să se apere cu maximă rapiditate şi minimum de pericol, încărcarea armelor de foc nefiind întotdeauna un lucru uşor pentru degetele delicate, dar şi pentru a-i satisface gusturile cele mai rafinate.

Cum să nu fie încântată de ornamentaţia buchetelor de flori încrustate care împodobeau şi paturile strălucitoare ale armelor, făcute dintr-un lemn de culoarea chihlimbarului roşu?

Ţevile erau lungi, din oţel spaniol – material foarte rar – şi lustruite cu uleiuri fine pentru a evita reflexele periculoase ale luminii atunci când stătea la pândă cu ele. Erau ghintuite în interior pentru a regla tirul, dar netede la vârf.

"Cât de bine ştie ce-mi place, ceea ce ar putea să-mi placă!"

Platina era o minune. Combinaţia dintre percutor, capac şi butoiaş într-o singură piesă, înlocuia în acelaşi timp patru piese mobile, simplificând mecanismul şi evitând deschiderea capacului altfel decât prin apăsarea silexului la momentul dorit pentru atingerea percutorului. Arcul mare era ascuns între două arabescuri şi faptul că fusese fixat în exterior îi dădea o putere deosebită.

Greutatea încărcării era compensată de un inel care împodobea parul şurubului şi care regla presiunea snapanului[1].

[1] snapan – piesă în componenţa unei arme de foc (gr. – schnapphahn – archebuză)

Nu numai că inelul acela, făcut chiar pe măsura ei şi pe care îl încercase imediat, îi permitea să întindă arcul mare fără greutate, dar îi dădea posibilitatea să regleze menghina după mâna ei, scutind adăugarea nefolositoare a unei şurubelniţe sau a unui alt obiect de acest gen, pe care îl pierdea foarte uşor, aşa cum ştia din experienţă.

În sfârşit, "câinele" avea la bază o mică proeminenţă pe care se sprijinea direct arcul, fără ajutorul "nucii" – eliminând astfel încă o piesă. În spatele acestui asamblaj de o fineţe şi o precizie de orologiu, se vedea o culasă mobilă pe care foarte puţini meşteri aveau curajul şi îndemânarea să o mai facă şi care îi permitea să tragă mai multe focuri la rând, fără pericol şi fără să încarce arma din nou.

În calitatea acelui dar atât de frumos, contesa îl vedea parcă pe soţul ei, aşa cum stătea aplecat deasupra hârtiilor lui, ascunzându-se de ea, înainte de plecarea corabiei, trasând cu pana grăbită dar sigură profilurile calculate, însoţite de mii de cifre. El trasase în câteva linii de cerneală detaliile acelei capodopere.

Se frământase în legătură cu materialul folosit: metal-aramă sau argint-fildeş sau os? Se hotărâse pentru lemn, mai uşor decât metalul, mai rezistent decât fildeşul. El alesese stilul oriental curbat al patului armei, mai îngust în curbă pentru ca degetele să poată strânge mai uşor şi să ţină mai bine pistolul fără să obosească.

Recunoştea "amprenta" lui în dubla utilizare a menghinei, care, eliberată de cremene şi strânsă atât cât trebuia, putea deveni un instrument de percuţie foarte fin. Avea o cavitate făcută cu această intenţie în capsa de pulbere pe care numai contele ştia s-o facă şi care dădea un sistem de tragere cu totul nou.

În ce priveşte ornamentaţia, alesese florile numai pentru EA.

O emoţie puternică o cuprinse. Se întreba: de ce îi dădea în dimineaţa aceea un astfel de cadou? Era un semn de împăcare? Voia să-i dea de înţeles că izolarea la care o supunea începea să slăbească?

În picioare, în faţa ferestrei, Joffrey de Peyrac urmărea cu o privire pe care ar fi dorit-o mai puţin avidă, firul gândurilor Angelicăi pe faţa ei expresivă.

Un val de rumeneală îi cuprinsese obrajii prea palizi atunci când ridicase capacul cutiei, apoi o expresie de încântare se

ivise pe chipul ei la descoperirea frumuseţii armelor. Nu putuse rezista tentaţiei de a-i dărui acea bucurie. Dorea să o facă fericită, chiar dacă era numai pentru o clipă.

Ea îşi muşcă buza de jos şi contele văzu tremurarea genelor ei lungi. Întoarse spre el privirea şi murmură:

— Cum să-ţi mulţumesc, domnule?

Contele tresări pentru că fraza aceea îi amintea de primul dar pe care i-l făcuse cu mult timp în urmă la Toulouse – un colier de smaralde. Poate că şi ea se gândise la asta.

Îi răspunse sec, aproape aspru:

— Nu ştiu dacă aţi observat că e vorba despre o platină zis haiducească. Arcul exterior dă o putere de tragere mai mare. O pernuţă specială protejează mâna.

— Văd.

Pe acea pernuţă era desenată o salamandră sau o şopârlă cu coada lungă a cărei limbă în filigran de aur se întindea spre un mac din email roşu care împodobea patul armei. Era mai degrabă o salamandră, după corpul de fildeş punctat cu scântei de jad. În spate, metalul platinei era împodobit cu flori de liliac de o fineţe extremă, iar ochiul “câinelui”, căruia meşterul îi cizelase cu minuţiozitate mutriţa răutăcioasă, strălucea puternic.

Dar sub frumuseţe şi rafinament se ascundea tensiunea de neînvins a mecanismului.

În timp ce contesa atingea diversele piese ale platinei cu degetele ei uşoare, a căror pricepere pentru muncile cele mai obişnuite o recunoştea din nou soţul ei, bărbatul îi admira frumuseţea, contrastul între savoarea feminităţii şi exactitatea gesturilor de amazoană care îi tăiau respiraţia.

În îmbinarea corsajului vedea strălucind pielea sidefată, mai luminoasă parcă aşa, ascunsă în umbra caldă şi învăluită în mister. Moliciunea albă a acelei carnaţii de femeie, a acelei corole fragile, netede şi umflate, era pentru el un simbol al vulnerabilităţii sexului. O femeie cu sâni frumoşi, asta era ea sub aparenţele războinice.

“Ea a purtat copiii mei în pântece, se gândi Joffrey, singurii mei fii. N-am mai avut alţii de la altă femeie.”

Farmecul care se răspândea din toată fiinţa ei îl învăluia, îl copleşea, îl pătrundea de dorinţa de a-i cuprinde în mâini talia fină, de a-i atinge şoldurile şi de a simţi căldura prin catifeaua corsajului cu reflexe de ametist. Braţele lui fuseseră prea multă vreme lipsite de prezenţa ei.

Se apropie de ea şi spuse cu vocea uşor aspră:

— Încărcaţi-l! Armaţi-l!

— O să pot oare? Nu sunt obişnuită cu platina "patilla".

Contele îi luă arma din mâini şi strecură gloanţele cu pricepere, turnă pulberea şi amorsă. Ea îi urmărea mişcările mâinilor brune pe care ar fi dorit să le sărute.

Contele îi înapoie pistolul.

— Gata. (Şi cu un surâs caustic): Puteţi să mă ucideţi acum. Să scăpaţi de un soţ incomod.

Tânăra femeie păli îngrozitor. Crezu că n-o să-şi mai revină şi reuşi cu greu să pună arma cu o mână tremurătoare în cutie.

— Cum puteţi să spuneţi asemenea cuvinte? răbufni ea. Sunteţi de o răutate incredibilă.

— Iar dumneavoastră sunteţi victima, se pare!

— În clipa asta, da... Ştiţi foarte bine că, vorbind astfel, mă torturaţi într-un mod inimaginabil.

— Şi nemeritat, fără îndoială!

— Da... nu...da, sigur mai nemeritat decât credeţi. Nu v-am ofensat chiar aşa cum vă închipuiţi... şi ştiţi bine... Dar aveţi un orgoliu nebunesc.

— Reaua dumitale credinţă şi imprudenţă depăşesc orice limite.

Simţea ca şi în seara aceea dorinţa nestăpânită s-o strivească, s-o doboare şi să se îmbete în acelaşi timp de parfumul ei, de căldura ei ca de o esenţă ameţitoare, să se piardă în strălucirea ochilor ei verzi, aprinşi de furie şi de dragoste, de disperare şi de tandreţe.

De teamă să nu cedeze se îndreptă spre uşă.

— Joffrey, te rog, strigă ea, o să ne lăsăm prinşi în capcană?

— Ce capcană?

— Cea pe care cred că duşmanii noştri ne-au aşezat-o în cale!

— Care duşmani?

— Cei care au hotărât să ne despartă ca să ne doboare mai uşor. Şi uite, asta se întâmplă. Nu ştiu cum s-au înlănţuit lucrurile, când a început şi prin ce întâmplare am căzut prada lor, dar ştiu că acum suntem gata să ne pierdem. Gata, s-a întâmplat, suntem despărţiţi.

Femeia se apropie de el şi îi puse mâna pe piept, în dreptul inimii.

— Dragostea mea, o să le îngăduim o victorie aşa de uşoară?

El se eliberă cu o violenţă în care se vedea tema de a ceda prea uşor.

— Asta chiar că e prea de tot. Faceţi lucruri negândite şi pe urmă mă acuzaţi pe mine că acţionez fără logică. Ce v-a determinat, de exemplu, la Houssnock să plecaţi spre satul englezesc?

— Dar nu mi-ai transmis dumneata ordinul?

— Eu? Niciodată!

— Atunci, cine?

El o privi tăcut, cuprins deodată de un presentiment îngrozitor.

Cu toate că era un om cu o inteligenţă superioară, contele rămânea doar un bărbat în modul lui de a vedea lumea. Bărbaţii înţeleg mai greu, trec totul prin filtrul raţiunii, în timp ce femeile înaintează repede, ghidate de instinctul unei premoniţii. Ei stau multă vreme nemişcaţi, într-o încăpăţânare şi un refuz de a înainta, şi deodată se avântă, străpung norii şi descoperă, cuprind dintr-o singură privire, printr-o străfulgerare, şi întrevăd chiar mai departe, ating limitele orizontului.

Aşa era contele de Peyrac. În momentul în care vocea Angelicăi declanşă în el o serie de gânduri, văzu tot ceea ce îl înconjura metamorfozându-se, căpătând o altă semnificaţie, un alt sens. Da, era un mare pericol în faţa lor. Totuşi, logica lui masculină refuza să creadă în atacul unei forţe oculte.

Ea era înzestrată cu ceva mai mult decât un simţ mistic şi contele ştia că asta are o mare importanţă.

Încercă să reziste.

— Sunt numai închipuirile dumitale, mormăi el. Ar fi prea uşor. Femeile adultere nu ştiu decât să invoce mereu complicitatea duşmanilor. Că sunt ei, doamnă, duşmanii noştri, sau întâmplarea, cine l-ar fi adus în Golful Casco pe fostul dumitale iubit gata să-ţi deschidă braţele?

— Nu ştiu, dar părintele Vernon spunea că atunci când lucrurile diavolului se pornesc, întâmplarea este mereu de partea celui care vrea Răul, adică de partea Răului, a distrugerii şi a nenorocirii.

— Cine este acest părinte Vernon?

— Un iezuit care m-a dus cu barca lui de la Maquoit la Pentagoët.

De data aceasta Joffrey de Peyrac păru lovit de un fulger.

— Ai căzut în mâinile iezuiţilor francezi? strigă el, cu o voce schimbată.

— Da, la Brunschwick-Falls era gata să fiu dusă în captivitate la Québec.

— Povesteşte-mi toate astea.

În timp ce ea îi povestea pe scurt aventurile prin care trecuse de la plecarea de la Houssnock, el îl revedea în minte pe Outtaké, marele şef irochez, spunându-i:

"Tu ai o comoară. Vor încerca să ţi-o fure."

Nu bănuise el întotdeauna că prin ea, prin Angelica, vor încerca să-l lovească?

Ea spusese adevărul. Duşmanii pândeau în jurul lor, mai vicleni, mai abili şi mai ageri decât chiar spiritele infernale ale aerului.

Putea el să nege că se temuse de asta, el, care purta sub vestă mesajul anonim pe care un matelot necunoscut i-l dăduse în seara bătăliei de pe "Coeur de Marie"? Era o bucată de pergament pe care o pană ascuţită scrisese cuvintele:

"Soţia dumitale este în insula Bătrânei-Corăbii cu Barbă de Aur. Acostaţi în partea de nord ca să nu vă vadă venind. Puteţi să-i surprindeţi unul în braţele celuilalt".

Duhuri rele, fără îndoială, dar cine, ascuns prin insule, putea să se folosească de o pană pentru a face să ajungă la cel interesat o asemenea informaţie?

Respiră adânc. Totul se schimba, se aşeza altfel. În tumultul acela, infidelitatea Angelicăi nu-i mai părea acum o înşelătorie calculată.

Fusese prinsă în cercul uneltirilor ajutate de întâmplare. Era atât de frumoasă încât devenea mai vulnerabilă decât altele, dar el simţea sub slăbiciunea aceea un curaj neobişnuit.

Îşi amintea noaptea de pe insulă, pândind de departe gesturile lui Colin şi ale contesei. Lupta lor împotriva ispitei o simţise şi el. Bineînţeles că nu-i plăcea să recunoască faptul că ea fusese atrasă de un alt bărbat, dar în privinţa asta ştia că nu putea judeca niciodată drept. Ceea ce rămânea era fidelitatea faţă de el pe care o dovedise în noaptea aceea. În legătură cu ce se petrecuse pe "Coeur de Marie", nu ţinea să ştie totul, chiar dacă anumite cuvinte ale lui Colin Paturel îl lăsaseră să înţeleagă adevărul.

Domnul d'Arreboust ridică brațele într-un gest de neputință.

— Iată, aceştia sunt iezuiții! Pe lângă ei, Pilat din Pont era un biet copil.

— Şi totuşi părintele Massérat va trebui să găsească o soluție, observă Loménie. Şi eu sunt un om al bisericii, aşa e, dar îmi lipsesc drepturile şi formația unui iezuit. Şi dacă iezuiților li se cere atât de mult, e pentru că ei pot şi trebuie să judece în lumina Sfântului Spirit împrejurări mai presus de simplii muritori mireni. La urma urmei, de asta a venit aici părintele Massérat!

— Ştiți bine că o să tacă în fața noastră, spuse baronul, căruia îi mai trecuse din amărăciune. A găsit deja un prilej pentru a nu spune nimic.

— Nu cumva e o dovadă că nu avem de ce să ne temem? Dacă părintele Massérat ar fi găsit că aceşti oameni sunt primejdioşi, n-ar fi tăcut şi ar fi fost împotriva înțelegerilor pe care suntem pe cale să le încheiem cu ei.

— Eu ştiu? Poate! Sau poate gândeşte că nu are pe cine să se bizuiască, spunându-şi că nu l-am asculta, fermecați cum suntem de gazda noastră?... Poate că aşteaptă să ne înapoiem în Québec şi abia atunci o să arunce în aer butoiul cu pulbere pe care noi ne vom fi străduit atât de naiv să-l ascundem, spunând că trebuie ucişi toți păcătoşii de la Wapassou, că în aer pluteşte blestemul ce amenință tot catolicismul din Canada. Atunci chiar că ne vom face de râs, dacă nu cumva vom fi chiar învinuiți. Iezuiții ar apărea drept salvatori, iar părintele d'Orgeval drept însuşi arhanghelul Mihail.

— De fapt cum poți să îți dai seama dacă cineva care nu se poartă nebuneşte este vrăjitoare sau ştimă? reluă Loménie îngrijorat. E foarte frumoasă, e drept, o frumusețe care te pune pe gânduri fiindcă nu e... prea obişnuită. Dar oare frumusețea e mereu obişnuită?

— Vrăjitoarele nu plâng, făcu d'Arreboust. Ați văzut-o vreodată să plângă?

— Nu, răspunse cavalerul, înfiorat fără să vrea de acel gând, dar poate că mi-a scăpat o asemenea ocazie...

— Se mai spune că plutesc pe apă. Dar e cam greu să încercăm aşa ceva cu doamna de Peyrac.

Baronul privi în jur cu un surâs neliniştit.

— De unde apă, că totul este înghețat, mormăi.

Contele de Loménie îl privi uluit. Nu-şi dăduse seama până atunci că prietenul său avea umor negru.

D'Arreboust îl rugă însă să-i ierte gluma nesărată. I se acrise din cauza frământărilor şi a asprimii vremii urâte de până atunci. Dorea să se bucure de soare şi să se plimbe puţin.

Loménie vroia în schimb să se retragă pentru a se ruga şi a cere ajutorul şi luminarea Domnului.

Baronul se îndreptă către lac. Mergea cu greutate şi nici măcar nu ştia încotro, căci în curte se încrucişau nişte galerii îngheţate, săpate cu cazmaua ori cu târnăcopul, la fel de încurcate ca şi cele de cârtiţă, şi care duceau fie la fântâna îngheţată, fie la coliba lui Macollet, atelier, grajd, locul de tir sau pur şi simplu nicăieri, adică spre pădurea îngheţată.

După ce orbecăise destul, primul sindic din Québec reuşi să ajungă pe malul lacului. O apucă pe o potecă îngheţată, pe care se plimbau cei de la fort în zilele însorite, ducându-se până la capătul lacului, de unde se întorceau după ce se izbiseră de zidurile neînvinse ale nămeţilor. Când baronul ajunse acolo, la capătul lacului, începu să viseze cu ochii deschişi, privind locurile în care fusese la un pas de moarte. Îşi amintea de slăbiciunea resemnată cu care se lăsase să cadă în zăpadă, la capătul puterilor, apăsarea frigului ce-i strivea pieptul ca o lespede de piatră... Atunci spusese: "Măcar să mor repede!". Ultimul lucru de care îşi amintea era o arsură în obraji, atunci când îşi dăduse seama că zăpada începea să i se aştearnă pe chipul ajuns o mască rigidă şi îngheţată.

Nu-şi putea explica nici toropeala care-i cuprinsese, nici salvarea, învierea. Toate acelea ţineau de caracterul sacru al împrejurimilor lacului de Argint. Iar Peyrac avusese îndrăzneala să îşi ridice acolo fortul. Apropiindu-te de Wapassou, intrai într-un ţinut straniu, plin de piedici ascunse. Nu putea să-şi explice nimic şi totuşi era dator să o facă... Cu asta fusese însărcinat la plecarea din Québec.

Îşi amintea cât de ciudat şi de nepotrivit, cu firea cumpătată a contelui de Loménie, i se păruse entuziasmul delirant pe care colonelul îl arăta faţă de oamenii întâlniţi la Katarunk. Vorbea cu un respect grav de aventurierii pe care fusese trimis să-i distrugă şi al căror prieten era foarte mulţumit că ajunsese. Se bucurase când auzise că scăpaseră cu viaţă, în timp ce tuturor ideea de a fi ucişi de irochezi li se păruseră nemaipomenită. Şi, dacă nu vorbea despre doamna de Peyrac cu aceleaşi cuvinte înflăcărate ca Pont – Briand, de câteva ori mai mulţi putuseră să-şi dea seama că nu dădea voie nimănui să o jignească.

Frontenac, care nu-i văzuse niciodată, îi ţinea bucuros partea lui Loménie. Dar Frontenac era o fire care se înflăcăra

strecura în trupul Angelicăi. Ar fi vrut să se repeadă pe urmele lui Joffrey, să-l strige, să-l roage. Picioarele îi erau grele, se mişcau ca într-un coşmar. Lângă uşă se clătină, gata să se prăbuşească la pământ. Un demon cu ochii aprinşi şi colţii strălucitori o privea. Trupul i se înfioră şi o cuprinse greaţa.

— Ah! Tu eşti, Wolwerines. Tu m-ai speriat.

Glutonul nu plecase cu Cantor la Kennebec. Se strecura peste tot prin sat cu trupul lui mare, suplu şi şerpuitor.

Era acolo. O privea.

— Du-te. Pleacă! îi şopti ea tremurând. Întoarce-te în pădure.

Dar o umbră păroasă, enormă, se mişca în spatele coroanei verzi a unui copac. Şi de data asta era doar o impresie a pericolului care o ameninţa; nu e decât ursul, domnul Willoagby, care se leagănă, adulmecând mirosurile de fructe în vântul molatic şi călduţ. Întoarse o piatră cu laba şi descoperi furnici pe care limba lui le condamnă imediat la moarte.

Angelica se îndreptă spre plajă. Auzea o rumoare îndepărtată. Parcă zgomotul se îndepărta pe măsură ce înainta. Vocea şoptită a unei fantome albe o strigă în trecere.

— Doamna de Peyrac! Doamna de Peyrac!

— Ce faci aici, Marie? Ah! Ai grijă, nu trebuia să te ridici cu rănile tale.

— Ajutaţi-mă, vă rog, scumpă doamnă, ca să pot merge la binefăcătoarea mea.

Angelica susţinu talia ei uşoară de copil cu chipul luminat de bucurie. Picioarele parcă înaintau fără voia ei. Din când în când se întorcea şi vedea că o urmează şi ursul şi glutonul. Îi alungă în zadar.

— Duceţi-vă! Duceţi-vă, plecaţi de aici!

27

Se adunaseră din nou cu toţii pe plaja-amfiteatru care se deschide pentru ei spre o scenă îmbogăţită zi de zi de noi spectacole: golful.

Acum o barcă se îndrepta spre mal. Pe deasupra mulţimii Angelica auzea chemări, râsete, strigăte de bucurie.

— E vie! repeta Maria cea Blândă, cu ochii în lacrimi. Binecuvântat fie Numele Domnului şi toţi Sfinţii din Paradis.

Contesa rămase puţin mai retrasă, în locul unde pământul cobora spre apă. Putea astfel să vadă ce se întâmpla. Zări foarte ine barca ajungând la mal, şi pe Yann intrând în apă ca să o ajute să evite şocul atingerii de fundul mării.

Aproape imediat “fiicele regelui” se repeziră înaintea bărcii. În mijlocul acestei agitaţii, tânăra femeie nu reuşi să vadă silueta ducesei. În schimb îi atrase atenţia ţinuta ţipătoare a unei tinere care prin prezenţa ei insolită dădea o notă veselă învălmăşelii din faţa bărcii.

În ciuda distanţei, contesa observă că această tânără femeie sau fată era foarte frumoasă. În contrast cu părul întunecat, albeaţa tenului său atrăgea privirile ca o lumină sau mai degrabă ca acele flori exotice – camelia sau magnolia – strălucind în umbră. Avea delicateţea unei petale albe, parfumate, pudrată uşor cu roz. O floare sau o pasăre, după hainele ei pestriţe. În ţinuta străinei se regăseau cele mai mari îndrăzneli ale modei, dar combinaţia unei pelerine de un albastru ţipător cu o fustă scurtă din satin galben, îmbinată cu un corsaj albastru-pal cu un guler roşu era un ansamblu de o eleganţă surprinzătoare şi fermecătoare în acelaşi timp.

Era un singur detaliu care nu se potrivea cu ţinuta: copilul slăbuţ pe care îl ţinea în braţe.

— Mi-aţi salvat copilul! Fiţi binecuvântată! striga Jeanne Michaud cu o voce emoţionată, scăpând din învălmăşeală.

Întinse mâinile ca o mamă şi îl luă pe micuţul Pierre. Eliberată de greutate, femeia aceea strălucitoare se sprijini de braţul unui bărbat şi sări cu uşurinţă pe pământ, ridicându-şi fusta ca să nu se ude.

În acel moment, contesa observă un amănunt care avea să-i rămână în minte multă vreme, căpătând din ce în ce mai multă importanţă, până în ziua în care, chinuită de amintirile pe care le reţinuse inconştient, avea să găsească dezlegarea mai multor mistere. Zări ciorapii de un roşu aprins care se mulau pe picioarele necunoscutei, precum şi cizmele din velur roz închis cu aplicaţii din piele albă, împodobite cu trandafiri din satin auriu.

Se auzi întrebând cu voce tare, fără să vrea:

— Dar… cine e femeia asta?

— EA, îi răspunse Marie cu un suspin. Binefăcătoarea noastră, doamna de Maudribourg! Nu-i aşa că e frumoasă? E înzestrată cu toate virtuţile...

Adunându-şi forţele, fata se smulse din braţele care o susţineau şi alergă spre noua venită, prăbuşindu-se în genunchi.

— Iubită doamnă, sunteţi în viaţă!

— Marie, draga mea copilă! spuse ducesa cu o voce blândă, dar profundă – un contrast neobişnuit – şi se aplecă spre tânără ca să o sărute pe frunte.

Un bărbat în veşminte sobre, un pic cam gras, cu ochelari, care fusese acolo la sosirea bărcii şi pe care nimeni nu-l băgase în seamă, încerca fără speranţă să tempereze emoţiile acelei regăsiri.

— Să mergem, doamnelor, să mergem; se precipită el. Vă rog, doamnelor. Permiteţi în sfârşit ducesei să primească omagiile seniorului acestor locuri.

Ceva mai sus Joffrey de Peyrac aştepta, înveşmântat în mantaua lui brodată care flutura în vânt. Şi el se dovedi surprins de aspectul neaşteptat al ducesei binefăcătoare, în schimb ea nu se trădă decât printr-un surâs ironic.

— Potoliţi-vă, doamnelor, insista bărbatul cu ochelari, gândiţi-vă la oboseala doamnei ducese.

— Domnule Armand, exclamară domnişoarele, recunoscându-l şi pe el în sfârşit.

Fetele îl înconjurară prieteneşte, iar ducesa putu să înainteze câţiva paşi spre contele de Peyrac.

Văzând-o mai de aproape, Angelica observă că veşmintele ducesei erau murdărite de apa mării şi rupte prin unele părţi şi că picioarele ei, încălţate în pantofii din piele albă şi catifea, păşeau cu greu pe nisipul a cărui umezeală îi îngreuna şi mai mult mersul. În ciuda graţiei lor şi a fineţii materialului, care era şi mai mult scos în evidenţă de o baghetă din fir de aur, picioarele păreau grele aşa cum le simţise contesa pe ale ei în timp ce se îndrepta spre port.

Picioarele acelea minţeau cu neruşinare. Sau poate chipul minţea. Era mai bătrână decât i se păruse de departe dar parcă şi mai frumoasă. În sfârşit, ducesa Ambroisine de Maudribourg avea în jur de treizeci de ani. Avea toată seninătatea, siguranţa şi elanul tinereţii, în acelaşi timp animalic şi rafinat, al acelei vârste superbe.

Totuşi, ochiul experimentat al Angelicăi observă că fiinţa aceea strălucitoare care urca grăbită malul era gata să leşine. Oboseala? Teama? Emoţia insuportabilă?

Contesa nu înţelegea de ce nici ea însăşi nu putea să se repeadă în ajutorul acelei tinere femei aflate la capătul puterilor, ca să o întâmpine şi să o susţină, cum ar fi făcut pentru orice altă fiinţă umană.

Joffrey de Peyrac atinse de trei ori pământul cu pana pălăriei, înclinându-se în faţa frumoasei femei şi sărutându-i mâna.

— Sunt contele de Peyrac de Morens d'Iristru... gascon. Fiţi binevenită, doamnă, în aşezarea mea din America.

Ea ridică spre bărbat o privire de ambră învăluită în gene.

— Ah, domnule, ce surpriză! Purtaţi pelerina cu mai multă eleganţă decât un curtean de la Versailles.

— Doamnă, răspunse el galant, trebuie să ştiţi că sunt pe această plajă mai mulţi nobili decât în anticamera regelui.

Se înclină din nou şi sărută mâna albă şi rece a ducesei. Apoi, întorcându-se spre Angelica, nemişcată la câţiva paşi mai încolo:

— Şi iat-o pe contesa de Peyrac, soţia mea, care o să vă ofere cele necesare după o călătorie atât de neplăcută.

Ambroisine de Maudribourg se întoarse spre contesă şi ochii ei păreau acum întunecaţi ca noaptea. Un surâs pluti pe buzele ei, care păliră deodată.

— Fără îndoială că nu există în tot palatul de la Versailles o femeie mai frumoasă decât soţia dumneavoastră, domnule de Peyrac, răspunse ea cu graţia vocii joase care părea să cânte ceva.

Era din ce în ce mai palidă şi pleoapele i se zbăteau. Un suspin uşor îi scăpă printre buze,

— Iertaţi-mă, doamnă, murmură ea, simt că mor!...

Şi alunecă uşor în veşmintele ei strălucitoare, ca o pasăre lovită în plin zbor şi căzu leşinată la picioarele Angelicăi. Pentru o clipă, contesa avu senzaţia că se afla singură într-un loc necunoscut şi ireal.

Cu mintea îngheţată, cuprinsă de o groază inexplicabilă, se gândi: "Ea este deci? Ea este cea care trebuia să se ivească din ape? Cea care trebuia să vină printre noi în slujba lui Lucifer?"

ANNE ŞI SERGE GOLON

8

ANGELICA ŞI ISPITA

EDITURA ELIT